1 '99

Лель

Фоторобот

Що Моніка любила цілувати в Білла

Все про секс

Новини звідусіль

Солодка Арета

Дорожня пригода

Захотілось меду дівці в передочок...

Як Грайсовило жінкам допомагав

Сексуальна наука дядька Гордія

З оповідок про звичаї Древньої України

Кросворд від «Леля»

Та інші еротичні розваги

ІНДЕКС 74283

ПОВТОРНИЙ ШЛЮБ — НЕБЕЗПЕЧНИЙ ДЛЯ ЖИТТЯ

Країнам, які не знають, що робити з дедалі зростаючою кількістю розлучень, слід уважніше придивитися до досвіду одного з Гебрідських островів. Тут і досі існує звичай, згідно з яким наречений перед шлюбом має цілу ніч простояти на одній нозі, видершись на «стіну закоханих». А стіна та на 250 метрів здіймається над скелястим берегом Атлантичного океану, один небезпечний порух — і майбутній чоловік розбивається об скелі.

Кому захочеться вдруге пережити смертельну небезпеку — навіть в ім'я найпалкішого кохання? Отож і не поспішають чоловіки з найменшого приводу розривати шлюбні кайдани.

ЧЕРГОВА «ЖЕРТВА» БІЛЛА КЛІНТОНА

Як стало відомо «Лелеві», 8 березня до одного з поліцейських відділків Вашингтона звернулася продавщиця квітів Моніка Сміт. Дівчина заявила, що коли вона стояла, як завжди, з корзиною квітів на своєму звичному місці, до неї підійшов симпатичний чоловік у спортивному костюмі, який здійснював вечірню пробіжку. Їй здалося, що це був Білл Клінтон. «Президент» сказав, що дівчина йому дуже сподобалася і він хотів би зробити їй подарунок на честь Міжнародного жіночого дня. Довірившись щирій посмішці, Моніка погодилася. І тоді Білл Клінтон (якщо це був він), замість подарувати бодай дрібничку, схилив її до «неприпустимого зв'язку» у вигляді орального сексу.

Поліція Вашингтона відкрила кримінальну справу. У ці дні йде робота над складанням фоторобота (див. малюнок очевидця), в якій Моніка Сміт бере найактивнішу участь.

Малюнок Володимира БУЛАТОВА

ЯК УСИНОВИТИ... ДЕРЕВО

Коли Бог не дає дитину, жінка здатна здійснити найдивовижніші вчинки. Хелена Дарієто, приміром, цілком серйозно оголосила своїм законним сином...14-річне дерево. Ця громадянка Португалії назвала його Альберто, прізвище, природно, дала своє — і стала доглядати як найрідніше дитя. А коли у сусідів виникли певні сумніви, жінка звернулася до суду з проханням усиновити дерево.

З ДІТЬМИ КРАЩЕ РОЗМОВЛЯТИ ШВИДКО

Англійські вчені спростували поширену думку про те, що, спілкуючись з дітьми, слід вимовляти слова чітко і поволі. Навпаки, стверджують вони, найкраще інформація засвоюється тоді, коли вимовляється не менше 175 слів на хвилину. А сліпі діти, які засвоюють знання за допомогою слуху, віддають перевагу іще швидшій мові — до 275 слів на хвилину.

® ЛЕЛЬ

СІЧЕНЬ

ІЛЮСТРОВАНИЙ
ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ
ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 1 (42) 1999

Засновник і видавець — фірма “Деркул” (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Реалізація —
ОКСАНА ДИЧЕНКО.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й, 3-й та 4-й стор. обкладинки — фото Олександра Задираки;
2-а стор. обкладинки — фото Юрія Юхацкова.

Підписано до друку 25.01.99.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, “Лель”.
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми “Деркул”.
Тел.: (044) 211-06-90.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Індекс 74283.

НАУКА

Михайло МОЛЯВКО

З оповідок про звичаї дохристиянської України

У хаті стало зовсім тихо. Сонце сяяло скрізь, наче по весні.

— Корнію, коханий мій, дай я тебе омию, бо так давно я не мала того щастя мити свого коханого, лише згадувала, як дітей своїх купала.

Корній приніс із сіней до світлиці велику баддю, вона дістала з печі бокату макітру окропу.

— Роздягайся, сідай, омию тебе, милий мій.

Він почав скидати сорочку, а Тасина зі сміхом стягла з нього штани, приказавши:

— Це так Осика навчила.

Корній сів, а Тасина стала поливати його з кухля теплою водою і ніжно омивати кожну часточку його тіла. Терла йому щоки і ніс, кожне вухо і цілувала усе, чого торкались її руки. І від того до Корнія повернулась та далека пора, коли мати обмивала його в хаті у день вінчання його Осики. Тоді йому, заплаканому, було сім років, і відплакав він свою першу втрату, що тепер повернулася до нього Святим Причастям.

З глечика Тасина набирала у руки розчин золи, і він відчував ніжне рипіння її долонь на своїх раменах. Потім вона звеліла йому встати і омила вже міцне й дебеле причандалля його, а він стояв, зачарований тою новою і ще не знайомою ніжністю, якої завжди чекає кожен муж.

— Тасино, я ж не чурбак який, мені вже терпець урвався від бажання.

А вона, спокійно омиваючи його ноги, відчуваючи його гаряче дихання, заспівала тої самої колискової, що колись співала йому мати, тоді ж таки, того першого дня втрати, коли він уперше зрозумів, що не лелеки, а ніжні жінки і матері дарують своїм чоловікам дітей, і йому, ще малому тоді, захотілося мати своїх дітей, хоч він лише бачив, як це робиться. З її пісні, слів і жартів він дізнався, що жінки усього роду нашого дарували одна одній таємні знання про своїх дітей і можів: і як хто вперше причастився, і як кожен по-своєму починає святе діло, і що ті таємниці усім їм відомі, та зберігаються у таїні, як подарунок на празник, як Святе Таїнство, що має назву — життя.

Мов навіч, постав той день, як, ганяючи біля стогів гуси, він учув знайомі голоси і крадькома, через перелаз, побачив дядька Гордія з удовицею Лелею, яка на Купала просила його подарувати їй сина, і, ніким не помічений, дивився на усю чудну красу розпалених коханням двох тіл, — ніжного рожевого жіночого і міцного засмаглого чоловічого, — у променях палаючого червоним золотом над обрієм сонця; дивився довго, як вони одне одного цілували, обіймали і роздягали, як вони з'єдналися в єдине не-

ДЯДЬКА ГОРДІЯ

подільне єство, і вже відчув перші паростки того нового захоплюючого почуття, аж поки дядько Гордій, вже надягаючи сорочку, не помітив його замурзане шустре обличчя і, підморгнувши йому, показав свого здоровенного кулака — з посмішкою і вдаваною злістю.

Тоді він утік, та, вже коли сіло сонце, його вдома піймав за штани дядько Гордій.

— То це ти, шустрику, підглядав за дядьком? — спитав він і підняв його. — Ти довго там дивився?

— Ага! Як почали роздягатись.

— Отож усе бачив, бо я тебе помітив, як уже завершив святе діло своє.

— А що ви робили?

Дядько притягнув його до себе, поцілував у обидві щоки і сказав пошепки:

— То я робив удовиці Лелі синочка, такого шустрого, як ти.

— А хіба не лелеки приносять дітей?

— Їх роблять отак, як ми робили, але це велика таємниця, яку дарував нам Род і заповів нікому про це не розказувати. І ти нікому не кажи, а то козаком не станеш.

— То це наша козацька таємниця, дядьку?

— Саме так, на усе життя.

— Поки не стану козаком, як ти?

— Тоді ти сам будеш робити дітей, як я, і не розказувати про те нікому.

— А це не соромно — голими обійматися?

— Робити отаких, як ти, дітей ніколи не сором, а велика честь і святе діло, що його заповів нам наш Род і наказав за законом нашим сам Волос.

— І кожний козак саме так дітей робить?

— Так, але тільки з коханою. А в тебе є кохана?

— Є! Осика, я її люблю, бо вона мене завжди медяниками частує.

Дядько Гордій зареготав і, ще раз цмокнувши його, сказав:

— От у нас з тобою ще одна таємниця, про яку не можна казати нікому.

— А чому? Я усім розказую, що люблю Осику, і вона теж...

— Це раніше було можна, а тепер треба мовчати, бо вона вже не вільна, сьогодні її весілля з козаком Ведом!

— Та вона ж сама мені казала, що кохає мене, і цілувала, а тепер?..

Він випручався з Гордієвих рук і плачучи побіг до матері. Дивна річ пам'ять, адже у той день повноліття, коли плакав він біля матері, вона нагадала йому про ті перші сльози, а він усе забув.

А сьогодні усе наче постало перед очима. Оте перше відчуття щастя і горя, що так близько ходять шляхами життя, наче червоне і чорне на цьому святому рушнику, який зараз накрив йому плечі.

Тасина витерла його святим рушником, сказала, що сама вже зранку омилася, і зараз, знову уперше в житті своєму, Корній у осяяній сонцем світлиці, серед білого дня, роздягав свою кохану і добре розглядав усе те, чого раніше, з юнацької сором'язливості, й не бачив.

— Коханий мій, дай мені тебе навчити, як я хочу. Дай мені плечі твої, я покладу свої ноги на них, щоб прийняти глибше щастя своє.

— Та я ж так не вмію, і чи не придушу тебе, як навалюсь?

— Не бійся, ми саме так народжуємо дітей своїх.

Він навалився на неї. Його неслух шукав і не знаходив своєї поживи, та вона власноруч підхопила його і провела куди треба. Він боявся своїм тягарем зламати їй спину, та вона лише шепотіла:

— Далі, далі... ще дужче!..

Він обхопив руками її груди і, заковтнувши сосця, захрипів, як це було завжди, і нова жага, якої він доти не знав, хоч добре вже усе вмів, опалила його, наче вогнем.

Він думав, що спізнав уже все за чотири місяці святої праці на рідній ниві, а тут наче знов усе було вперше, як і його купання, і миття дітей, і те ясне сонце та світло, яке осяяло колись його перше причастя, тепер наче знову повторене, але зовсім по-іншому, вихорем захопило його. Неслух його відчув нову межу, яка з'єдналася з ним і, раптом штовхнувши, облила гарячим струменем, що почав хлюпати від кожного руху, і Корній мовби поплив серед хвиль великого моря, яке обдавало його і ззовні, і зсередини жаром, від якого й усе тіло його, і неслух рипіли і хлюпали, як у годину купання під ніжними її руками.

Йому здалося, що та тяжка і солодка праця тягнеться без кінця, та не зважав на втому, яку вже відчував.

— Ти вже стомився, мій коханий, — прошепотіла Тасина і стисла його неслуха, а він од того ввесь здригнувся і, пустивши цицьку, голосно хекнув, двічі кинувши струмінь вогню у її лоно, і відчув, що тепер уже зовсім знесилів.

Він звалився набік, поцілував Тасину і лише прошепотів:

— Стільки сили вклав, щоб засіяти ниву, а виходить, марно...

ЛЕЛЬВОРД № 1

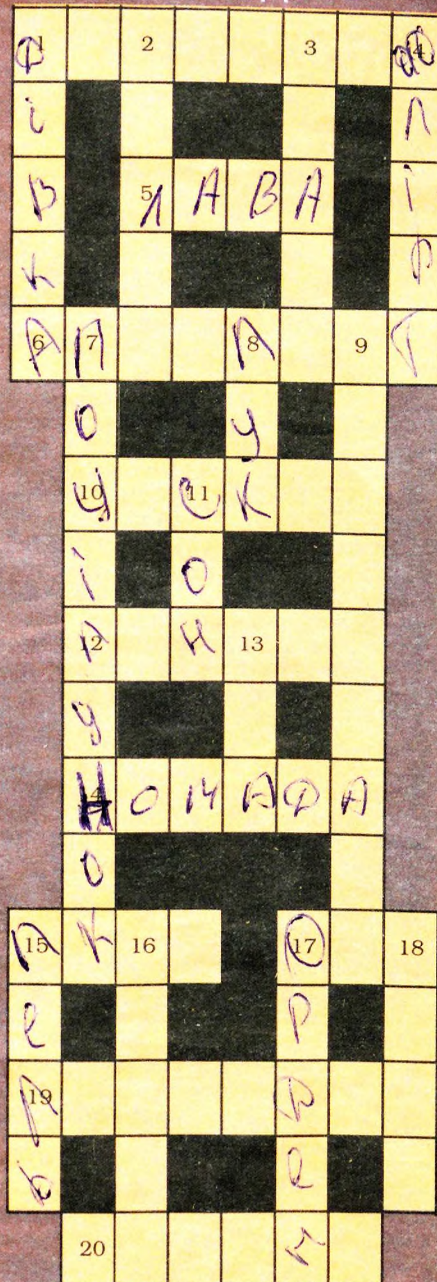

По горизонталі:

1. Грецька родичка Венери. 5. Популярне місце побачень закоханих. 6. Спокусники жінок. 10. Цю військову операцію нагадували любовні побачення Наполеона з жінками. 12. Неказкове королівство, до якого добре поїхати у весільну подорож. 14. Його збирають з губ коханої. 15. Отвір на горищі, на якому сидить коханець. 17. Закон, який не діє у ліжку. 19. Канадський півострів, на якому не бував Казанова. 20. Те, що запалює серця закоханих.

По вертикалі:

1. Жінка до шлюбу. 2. Ненадійна схованка для зарплати. 3. На неї теж моляться закохані. 4. Те, що крутять з жінками. 7. Перший ступінь любощів. 8. Зброя Амура. 9. Популярна рубрика в журналі «Лель-ревю». 11. Найкращий відпочинок після любощів. 13. Мистецтво не лише кохання. 15. Найпопулярніший журнал про кохання, який має читати кожна українська сім'я. 16. Те, що бажають нажити кожному подружжю. 17. Його дають багатодітній матері. 18. Оболонка навколо тіла закоханих.

ЯК ОБРАТИ КОХАНЦЯ

Цю бесіду я вирішив побудувати у вигляді такого собі анкетного опитування — адже сексуальна сутність чоловіка не є чимось незмінним і не забарвлена лише у чорний та білий кольори. За допомогою простої анкети ви зможете визначити, чи вийде з вашого знайомого добрий коханець безвідносно до інших його талантів і здібностей.

Відповідаючи на запитання, виставляйте бали тому, кого маєте на думці, а підбивши підсумки, одержите його рейтинг.

Одяг. Спочатку зверніть увагу на його одяг. Чи можете ви сказати, що ваш імовірний коханець приділяє йому належну увагу (3), надто багато уваги (2) чи він неохайний (1)? Сягають його штани взуття (2) чи ні (1)? Він носить одяг з тканини у клітину і смужку, що впадає в око (1) чи ні? Вилоги його піджака вузькі (1) чи широкі (2)? Він полюбляє сорочки з короткими рукавами (1) чи ні (2)? Він носить спідню білизну (1) чи ні (2)? Його штани звужені (1) чи розкльошені (2)? Він носить черевики з гострими (1) чи круглими (2) носками? Його шкарпетки пасують кольором до штанів (3), черевиків (2) чи не пасують ні до тих, ні до тих (1)? Якщо він носить окуляри, які вони — звичайні (1) чи модні (2)? Чи носить він каблучки з коштовними каменями (2), браслет (1), ланцюжок на шиї (0)? У нього штани обвислі ззаду (1) чи ні (2)? Чи видно обриси його пеніса під штанами — чітко (1), ледь-ледь (2), взагалі не видно (0)?

Жан КАЛЛО (1592—1635). Із серії ілюстрацій до роману Ф. Рабле «Гаргантюа і Пантагрюель»

Існують більш поширені особливості манери одягатися, спостерігаючи за якими, можна оцінити потенційного коханця. Його одяг дорогий і новий (3)? Дешевий і новий (2)? Старий, але дорогий (2)? Дешевий і старий (1)?

Ви вважаєте, що він одягається відповідно до свого віку? Його манера одягатися не відповідає його віку (1)? Він одягається надто строго (1)? Надто недбало — джинси і светр (1)? Надто тривіально (1)? Чи, на вашу думку, правильно (2)?

Його одяг є тим ключем, за допомогою якого легко можна визначити сексуальну сутність, оскільки в ньому відбивається соціальне становище чоловіка. Якщо він слідкує за модою, турбується про те, щоб його одяг мав добрий вигляд і був досить дорогим, це свідчить, що він може виявитися добрим коханцем. Йому не байдуже, яке враження він справляє на людей навколо, йому подобаються комфорт і задоволення.

Чоловіки, одягнені надмірно визивно, як правило, не впевнені у власних сексуальних можливостях і намагаються таким чином компенсувати невпевненість. Вони також марнославні й зацікавляться вами насамперед як гарним додатком до себе, а не як живою людиною.

Неохайні чоловіки поділяються на дві категорії. Ті з них, котрі віддають перевагу грубому одягові (джинсова куртка, широкий шкіряний пасок, чоботи та джинси), зазвичай є добрими коханцями, але дуже непостійними. Вони не здатні ужитися з жінкою, тому й прагнуть виглядати грубими і неприступними. Лише таким чином вони можуть утримати жінку — своєю агресивністю. Чоловіки у занедбаному одязі можуть бути прекрасними супутниками життя, але їх треба ще «виліпити». Вони здебільшого виявляються поганими коханцями — тому що не розуміють, яке враження справляють на вас.

Ось що у кількох словах можна сказати про одяг. Але важливою є також

ОСОБИСТА ГІГІЄНА. Які в нього нігті — чисті й короткі (2) чи брудні, хоча й гарні (1)? Нігті на ногах підстрижені (2) чи ні (1)? Він поголений (його борода акуратно підстрижена) (2) чи навпаки (1)? Його волосся чисте (2) чи масне (1)? Він користується дезодорантом (2) чи ні (1)? Лосьйоном після гоління (2) чи ні (1)? Взагалі, він охайний (2) чи ні (1)?

ШОВЕ. Гравюра до посмертного видання «Мемуарів» Казанови (1725—1798)

Якщо чоловік не турбується про те, як він виглядає, тоді, як правило, вигляд має поганий. Можливо, спочатку вас збудить його неандертальська зовнішність, проте через один-два тижні ви почнете пропонувати йому гроші, аби змусити прийняти душ.

З іншого боку, слід остерігатися чоловіка, що надушиває парфумами. Він або націвгей, або надто марнославний і самозакоханий, або намагається приховати якийсь специфічний запах власного тіла, або він просто не вміє розрізняти запахи.

ЗВИЧКИ. Перевіряючи, як ваш знайомий ставиться до особистої гігієни, ви водночас зможете дізнатися про його звички. Що він робить зі своїми руками під час розмови? Прикриває рот рукою (1) чи ні (2)? Почісує голову (2) чи ні (1)? Наголошує все, про що говорить, вказуючи пальцем на вас (1) чи ні (2)? Розмахує він руками, апелюючи до вас (2) чи ні (1)? Стукає кулаком по столу (1) чи ні (2)? Колупається у вухах (1) чи ні (2)? Жестикулює руками при розмові (2) чи ні (1)? Коли сидить, схрещує руки (1) чи ні (2)? Під час розмови дивиться просто на вас (2) чи ні (1)? «Пропікає» вас поглядом (1) чи ні (2)? Заспокоюється, розмовляючи з вами (2) чи ні (1)? Під час розмови він нахиляється, коли нахиляється ви, і відхиляється, коли це робите ви (2), чи ні (1)? Коли ви разом буваєте на людях, він стає між вами та іншими людьми (2) чи ні (1)? Він має звичку облизувати губи, зблискувати очима, злегка всміхатися (2) чи ні (1)?

Усі ці дії виконуються підсвідомо, і це дає змогу дійти висновку, наскільки ви зацікавили партнера сексуально й чи зацікавили взагалі.

Чоловіки, які вказують на вас пальцем, — то здебільшого сексуальні агресори. Той, хто прикриває рот долонею, — або недостатньо впевнений у собі, або прагне утримати штучну щелепу, що загрожує випасти.

ТЕМА РОЗМОВИ, яку чоловік обирає, теж допомагає зрозуміти його сексуальну сутність та її особливості.

Він говорить більше про вас (3), про себе (1) чи про щось інше (2)? Розповідає про свою роботу (1) чи ні (2)? Пащекує про своїх знайомих, яких ви не знаєте (1), чи ні (2)? Змушує вас сміятися (2) чи ні (1)? Ви вважаєте, що в його розмові багато сексуальних натяків (1), чи ні (2)? Він робить вам компліменти (2) чи ні (1)? Він здається вам зацикленим на чомусь особливому (1) чи ні (2)? Вам здається, що його виповнює бажання щось розповісти (1), чи ні (2)? Розмовляє він з вами, наче вчитель з учнем (2), чи ні (1)? Здаються вам його погляди на життя цинічними (1) чи ні (2)? Він легко говорить про секс (2) чи такі розмови йому не подобаються (1)? Він замикається, коли хтось приєднується до вашої розмови (1), чи ні (2)? Він говорить набагато більше, ніж ви (1), приблизно стільки ж (3) чи набагато менше (2)? Якщо у розмові з'ясується, що голова його працює у напрямку «кар'єра, спорт, автомобіль», у вас мало шансів стати в його житті чимось більшим, ніж звичайна коханка.

Ви також зможете оцінити сутність і ступінь його освіченості. Не обов'язково всі чоловіки з класичною освітою мають бути поганими коханцями, але більшу частину розумової енергії вони витрачають на вивчення Давньої Греції, тобто вони більше працюють з мертвою мовою, аніж власним пенісом. Я не хочу сказати, що це погано, але, шукаючи розумну людину, слід мати на увазі цю обставину.

ЧУТТЄВІСТЬ. А тепер перевірте, чи схильний ваш обранець до чуттєвих утіх. Полюбляє добре поїсти (2) чи ні (1)? Знається на доброму вині (2) чи ні (1)? Захоплюється мистецтвом (2) чи ні (1)? Чоловіки, що обідають «хот-догами» і запивають їх дешевим вином, не відзначаються чуттєвістю.

УПОДОБАННЯ. Книжки та платівки розкажуть ще більше про потенційного коханця, допоможуть скласти уявлення про його естетичні смаки.

Ахілл ДЕВЕРІА. Диявольська примха, 1835

Але водночас вони свідчать про сексуальні смаки і нахили й натякнуть вам, який він у ліжку.

Його книжки переважно у м'яких обкладинках (1), у твердих (2) чи тих і тих потроху (3)? Ці книжки здебільшого художні (1), нехудожні (2) чи ті і ті (3)? Він віддає перевагу трилерам і фантастиці перед іншими творами (1) чи ні (2)? Читає модні бестселери (1) чи книжки, які серед таких не значаться (2)? У нього є твори з мистецтва і раритетні видання (2) чи ні (1)? Його платівки здебільшого з класичною музикою (1), з поп-музикою (1) чи такі і такі (2)? Платівки з поп-музикою сучасні (2) чи ні (1)? Класика загальновідома (1) чи ні (2)?

Ця перевірка не має нічого спільного з інтелектуальним снобізмом, вона лише дає змогу визначити, чи допитливий розум у вашого друга і чи полюбляє він читати і слухати музику. Допитливі, як правило, більш вигадливі у сексі, отож і добрі коханці. Категорії книжок і платівок також мають важливе значення.

Мартін ВАН МАЕЛЕ. Великий танець смерті фалоса, 1907

Поведені на філософських темах чи органній музиці Баха виявляються помітно нервовішими, ніж прихильники джазу чи року.

ВИСНОВКИ. Як бачите, моя анкета складається з легких запитань, які не потребують часу на аналіз. Адже вибір партнера для ліжка нерідко вимагає миттєвих оцінок.

Максимальна кількість балів, яку можна виставити за відповіді на запропоновані запитання, дорівнює 130. Якщо ваш потенційний **коханець набере всі 130**, довіртеся йому, не замислюючись. Він бадьорий, чуттєвий, чутливий без нервозності й, можливо, дуже сексуальний.

Понад 100 — хороший показник. І якщо ви прихильні до цього кандидата, я рекомендую піти назустріч його бажанням.

Десь **між 80 і 100** — теж непогано. Якщо ви шукаєте коханця для розваги й на короткий термін, він вас влаштує.

Між 50 і 80... — ви випробовуєте долю.

Менш як 50 — буде краще, якщо ви залишите цього чоловіка задля материнської любові якоїсь старої діви.

Проте, ніхто не скаже вам, чи пасуєте ви одне одному. Хоча, звичайно, краще мати хоч якусь аналітику, ніж покладатися на випадкові відомості чи враження від першої зустрічі.

Жодне рішення, що має важливе значення для особистого життя, а надто, коли йдеться про вибір коханого, не слід приймати без належного обмірковування. Він входитиме у вашу вагіну. Він житиме з вами десь півроку чи й усе життя. А ви навіть не знаєте, чи не хворіє хто з його родичів спадковою шизофренією, не кажучи вже про те, чи миє він щодня ноги. Отож, вирушаючи вперед, спершу треба подивитися, куди веде дорога.

Грехем МАСТЕРТОН (США).

ЗАДУШЕВНА

Микола РЯБИЙ

Новела

— За чарівних жінок! — проголосив Валовий, чаркуючись у першу чергу з Альоною, а тоді з Валентиною. — За вас, Альоно, за вашу добру душу, що дала нам з Валентиною притулок у цьому гніздечкові! За цей вечір!.. Це ж треба так! Раз на сто років зберуся до театру — і такий сюрприз! Заходжу до партеру, шукаю свій ряд і раптом бачу попереду знайому голівку, а поряд — ще одну, таку ж милу!.. За цю сподівано-несподівану зустріч!

Коли випили по першій і вгамували трохи голод, Валовий звернувся до господині:

— А ви знаєте, Альоно, що саме в цьому театрі ми з Валентиною і познайомились?

— Перед театром, — уточнила Валентина, надкушуючи скибочку лимона prečудовими, як у американської кінозірки, зубами.

— Так, перед театром, — погодився Валовий. — Вийшов з перукарні, чимчикую до трамвайної зупинки. За міською околицею цвітуть маки, соняхи. Раптом щось таке маково-соняхове вигулькує з-за сріблястих ялин; я на нього — глип, воно на мене — зирк; ідемо вулицею поряд, а мені й мову одібрало. Пропустив трохи наперед, ставши прикурити, дивлюсь услід — маково-соняшникове убрання, а під отим убранням — стан купальниці з однойменної картини Зінаїди Серебрякової. Стала під стовпом. І я поряд став. Як ще один стовп. Почуваюся бовдуром. Ще подумає, чого доброго, — навмисне став поряд, зараз почне залицятися. Дивлюся на висотний будинок, буцім сучасна архітектура мене зацікавила.

— Спочатку я так і подумала — архітектор! — засміялася Валентина, заохочуючи тим сміхом Валового до подальшої розповіді. — Подумала — милується своїм витвором!

— Витвір стояв поряд, — усміхнувся Валовий до Альони. — Одним оком дивлюсь на висотний дім, а другим, скоса, на сусідку — глип та глип: макові устонька тремтять над перламутровими зубками, під довгими віями мерехтять бурштинові очі, соняшникова коса до пояса важко звисає, над вухом золотисті баранці кучерявляться... Одне слово, справжній витвір!

— А я собі на «архітектора» — глип! — уже заходилась Валентина сміхом. — А у нього ж та-а-ка лев'яча грива!.. І ніс, і вся мордяка лев'яча!.. Ну, думаю, цей — із'їсть, тільки попади такому в лабети!..

— Підкотив трамвай, — вів Валовий далі. — Увійшли. Позаду натисли, хоча мені здавалося, що, опріч нас, нікого на зупинці й нема, і тут я відчув, що цей маково-соняшниковий витвір гарячіший від самого сонця... А зачіпки нема, щоб забалакати. За дві зупинки звільнилося місце, я пропоную — сідайте!.. Вона озирнулася — може, ви?.. Ну, кажу, це було б нечуване хамство, щоб я сидів перед такою жінкою! Навколішки — став би!.. То станьте, засміялась вона, хто вам боронить?.. Тут нема де. На вулиці — будь ласка. Тоді, каже вона, давайте вийдемо. Якраз мені й треба виходити на Театральному майдані. Ми вийшли, я зірвав перед водограєм три чорнобривці й став перед нею навколішки...

— Ах, яка романтична історія! — заломила Валентина руки, імітуючи захоплення старих дів. — Нема кому тільки описати!

— Вам, Альоно, Валентина розказувала цю романтичну історію?

— У нас, Петре Івановичу, щоб ти знав, таємниць нема, — сказала Валентина значущо. — Альона — це така подруга, яку мені сам Господь Бог послав. А ти знаєш, як ми з нею познайомились? Також романтична історія. По телефону. Їхала в поїзді з одною жінкою, котра мешкала колись у Бресті. Дала номер телефону, попросила переказати вітання давній знайомій. Я зателефонувала, домовились про зустріч — відтодіріднішої душі для мене на всьому білому світі нема! Альона — пречудова жінка!

— Цього не побачить хіба що сліпий. А видющому нехай повилазить, коли й він не побачить. Давайте, подруженьки, за романтику! Як це Софія Ротару співає?.. Романтика! Романтика!.. То ви сяброўка, Альоно? А білоруських пісень співаєте? Анумо ж заспіваймо:

У суботу Янка єхав у ракі,
Под вярбой Альона мила ручнікі.
Покажі, Альона, броду зямляку,
Як тут переєхаць на кані раку?

— А ти, Петре Івановичу, — сказала Валентина, — як і раніше, здатен зачарувати співом будь-яку жінку... Ні, Альона — щира українка, як і я. Берестейщина — то український край. Вона — Олена, а перехрестили на білоруський манір — Альона.

— Я так і думав, — сказав Валовий. — Я так і думав, Альоно, що ви — українка!.. У Кракові, коли ми сиділи в богемному ресторанчику неподалік од Вавеля, я сказав нашому милому гідові: «Пані Валентино, ви — перша справжня полька, котра в моїх очах уособлює ідеал польської жінки, навіяний Беатою Тишкевич, Барбарою Брильською!..» Вона засміялась: «Авжеж, бо я — українка. З Вінниці...» Відтоді я переконаний: найкращі у світі жінки — українки, а найкращі українки — подолянки!.. Отже, я п'ю за вас, українські красуні — Олено й Валентино!

— А яка Альона господиня! — сказала Валентина, нічого не помічаючи. — Бачиш, не кімната — мензурка, а вона перетворила її на справжнє гніздечко. Заберуся з ногами на оцей диван, спостерігаю, як Альона пише свою докторську дисертацію, й відпочиваю душею. Можу прийти до Альони й посеред ночі, коли на душі — камінь. Зателефоную, питаю: «Альоно, як живеш?» — «Ну, що можна, — каже вона, — відповісти на це навіть задушевній подрузі?.. Питаючи про таке, треба дивитись у вічі... Очі ніколи не збрешуть».

— Гарно сказано! — відгукнувся Валовий.

— Еге, гарно, — вела Валентина далі, закуривши сигарету. — Почую таке й лечу до Альони. І можу до ранку тут залишатися... Ти, Петре Івановичу, не подумай, буцім ми лесбіянки.

— Дякую, що попередила. Жах як боюся лесбіянок!

— Мої домашні спокійні за мене, коли знають, що я в Альони. А яка господиня?.. Бачиш, не встигли ми з тобою й словом пере-

мовитись, а вона вже й стіл накрила!.. Але вона така ж нещасна жінка, як і я...

— Усі чарівні жінки — нещасні. Так уже їм Бог дає...

За дві години, вже на вулиці, ведучи Валентину під руку, Валовий сказав:

— Твоя задушевна подруга часом не німа?.. За весь вечір не почув од неї жодного словечка.

— Вона жінка діла, а не слів.

— Тільки все дивилася на нас...

— Не знаю, хто на кого дивився.

— Не ревнуй... Твоя задушевна подруга мене зовсім не хвилює... Єдина жінка, котра хвилює мене посправжньому, — це ти. Слухай, що я хочу сказати...

— Слу-ха-ю... Цікаво, що ти скажеш?

— Чого там критись!.. Ти у мене, сама розумієш, не перша...

— І не остання, це я також пречудово розумію.

— Ну, щодо цього я промовчу... До тебе я знав немало жінок, але жодне жіноче тіло... я не люблю цього слова, воно для мене ще з дитинства має сороміцький зміст, та поки що іншого слова не придумали... так от, жодне жіноче тіло не було для мене таке... мало сказати — таке жадане... тут більше підходить слово — рідне... Жодне жіноче тіло, кажу, не було для мене таке рідне, як твоє... Від найменшого дотику до тебе, сама бачиш, я починаю тремтіти, в грудях народжується якийсь клекіт, усе моє єство ніби скрикує від захвату, мені хочеться якомога швидше поєднатися з тобою, стати одним цілим — назавжди. Здається, ніби саме з твого тіла я вийшов, і мені хочеться до нього повернутись...

Вони вже стояли під її вікнами у яблуневому саду, і він тримав її в обіймах.

— То повертайся і ніколи більше не виходь! — по-розбишацьки засміялась Валентина. — Ти думаєш, мені хочеться тебе із себе випускати?.. Але ж, — уперлася долонями йому в груди, — не тут, під дощем...

— Дощ — не завада... колись він нам не заважав...

— Еге ж, ти раденький увіпхнути свого прутня мені до рота чи раком поставити й «доточити мені хвоста»... Але цього не буде!

— Слухай, а скільки це вже між нами триває, га?

— А ти що, вже й лік рокам загубив?

— Та... просто стерлося з пам'яті... Либонь, це було тоді...

— Це було тоді, коли я мала тільки одного маленького сина. А нині уже й другий женихається... Правда, не знаю, що з того буде — він же чорнобилець-ліквідатор...

— А цей другий... як його там звати?.. часом не мій син?

— Забагато честі для тебе!

— Але ж ти назвала його Петром!

— Мало чого... Мій батько — Петро...

— Невже й справді стільки води збігло?.. А ти зовсім не змінилася... Зовсім... Гепка — як футбольний м'яч, не вщипнеш!.. Ось тільки твоя коса...

— За кожної зустрічі ти питаєш — де твоя коса?.. Ти що, любив у мені тільки косу?

— Ти мала справді розкішну косу. Не кожна відьма могла б похвалитися такою!

— Дякую за комплімент... Хоча колись ти вже питав: слухай, а ти часом не відьма?.. Я таки й справді відьма, а сучасній відьмі коса до... «футбольного м'яча»!

— Зрештою, мені здається, що, маніпулюючи із зачіскою, ти обдурюєш час, і він над тобою не владен...

Його права рука вже лежала на її лоні, але поки що лише тільки лежала, відчуваючи, як струмують зустрічні хвилі вогню.

— Петю, — знесилено прихилилася вона до нього, оповиваючи шию, — не треба цього... Ти ж сам знаєш — я люблю комфорт...

— Я скучив за твоїм тілом, — заспокоїв Петро Валентину. — Нічого зайвого собі не дозволю.

— А тебе пустять до готелю?.. Третя година ночі!..

— А ми хіба ідемо не до тебе?

— Удома обидва сини.

— Колись вони нам не заважали... А цей твій... третій... такий самий ревнивець, як і перші двоє?

— П'яниця гіркий... Мабуть, вижену й цього... Уже пізно, Петрику... Давай розходитись...

Фото Ернеста СІНАКАРЯНА

ПОДРУГА

— За мене, Валю, не турбуйся. Не пустять до готелю — якась добра душа дасть притулок.

— На Альону не розраховуй. Вона тебе й на поріг не пустить!.. Я сказала їй, що такого сексуального бандюги, як ти, світ ще не знав!..

— І ти вважаєш себе розумною жінкою?.. Ну, та хіба лише Альона — добра душа?.. Там, у неї, ти сказала: така ж нещасна, як і я... А хто винен?.. Я тебе кликав, ти не приїхала... Чому ти тоді не зважилась?

— Кликав, бо знав, що не приїду... Якби знав, що на все плюну й прилечу, нізащо й ніколи б не покликав!

— Не мели дурниць... Я тоді був дуже самотній і хотів, аби зі мною була тільки ти... А ти не зважилась... Чому, Валю?.. Ну, скажи хоч тепер...

— А ти не здогадуєшся?

— Хочеш сказати, що я такий же, як і всі?.. Так, я винен... Я тоді повівся не дуже інтелігентно...

— Ти був брутальний, як і всі ви, гади... Боже, який же ти був брутальний!.. Я приїхала до тебе в той шикарний готельний номер... дорогою мені здавалося, що всі знають, куди і чого я їду.... а ти, заливаючи мене «Наполеоном» з шампанським, вихвалявся переді мною своїми перемогами над столичними левицями — народними артистками, поетесами, цековськими дамами, прокуроршами, професоршами, міністершами, забувши, що перед тобою не давній друг Валентин, а Ва-лен-тина, а потім, коли я тебе уже ненавиділа, хотів мене згвалтувати на паркеті!..

— Пробач, я тоді трохи перебрав...

— То не хміль, то єство твоє перло назовні... Усе, що в тобі є найчорнішого, найдикішого, виперло тоді назовні...

— Ну, з ким не буває...

— Ти завжди такий... Ми з тобою не бачилися роками, а коли зустрічались, я не чула від тебе жодного ніжного слова, ти дбав лише про одне — утвердитись як мужчина...

— Цікаво, хто ж з вас поважатиме таких матнярів, котрі не здатні утвердитись як мужчини?.. Чи це для вас — другорядне?.. Головне — телячі ніжності?..

— От і сьогодні, — не слухала його Валентина, — ти ще не сказав мені ані «мила», ані «люба», а вже зсунув мені трусики аж на коліна... Хіба ж ти не хамло?.. Авжеж, хамло, хоч і симпатичне...

— Слухай-но, люба, — струсонув він її, узявши за вилоги вогкої шкірянки, — а ти часом не хильнула сьогодні зайвину?

— Ні, я твереза як шкельце!

— Ну гаразд... Нехай я — мурло, хамло і те де... І все ж стільки років ми... Скажи, що це між нами — банальний міщанський романчик чи справдешнє кохання?.. Я не хочу думати, що то був такий собі еротичний детектив...

— Я тобі, Петю, одне скажу. Тебе вже ніхто й ніколи не кохатиме так, як я тебе коха-ю... коха-ла... Ти — син відьми й перевертня!.. Ти — партійний Казанова!.. У тебе коханок більше, як у Г'ю Гефнера, шефа «Плейбоя», той мав їх понад тисячу, а в тебе їх — кілька тисяч!.. І з усіх коханок я для тебе — найзручніша, ти нічого на мене не тратиш, навіть квіти не завжди...

— Слухай, не зчиняй тут плачу Ярославни!

— ...даруєш... ти повертаєшся до мене тоді, коли від тебе розбігаються інші коханки...

— Ні, люба, ти таки перепила!

— Може, й перепила, щоб сказати тобі всю правду... Я могла знищити тебе тисячу разів, розтерти на порох, ти ж бо знаєш мої зв'язки... Але я не зробила цього... Ночами, знемагаючи від безсоння, крадькома йду на балкон і там затягуюся міцною чоловіковою сигаретою, тонко видихаю до зоряного неба... Тютюновий дим — похоронний фіміам повені почуттів. І крізь викривлені лінзи сліз далекі зорі стають мені ближчими від найдорожчих друзів, а ще я думаю про життя, що відлітає так прудко, невблаганно та безжально... Не зробила й не зроблю... Я завжди була твоєю берегинею... Я тебе завжди берегла, хоча ми не зустрічались роками... ти мав безліч інших коханок, жодна з тих курвиськ не берегла тебе так, як я берегла... Не пригортай мене і не цілуй... І лапу звідтіль забери!.. Любощів на природі не вийде... Маєш уже знати, що я люблю королівські ліжка, а не в кущах, та ще й під дощем, missing собачому... Опріч того, ти... вже давно відгорів, а я тільки починаю горіти... Зараз мені — тільки дай, але — в ліжку...

— Це мені подобається — «я могла тебе знищити тисячу разів!..» Чому ж не знищила?.. Жаліла?..

Він наблизив її до себе упритул. Вродлива, гладенько зачесана, а вуха — мов у рисі.

— Думай як хочеш...

Вивільняючись з його обіймів, вона незграбно, по-бабськи упала на квітник, засвітила з-поміж чорних квітів білими трусиками. Подумки лайнувшись, він легко підвів її, знову струсонув і сказав гостро, з притиском:

— Тобі треба, сонечко, добряче проспатись!.. Щось чорне й дике пре уже з тебе... На добраніч.

Назад він повертався повз будинок, де мешкали професори, доценти й асистенти. Альонине вікно світилося... Задушевна подруга... Пише дисертацію?.. Буде професором психології!.. Пре-ціка-ва професія!.. Він згадав, як під час вечері випадково наступив під столом своєю ногою в шкарпетці на голу Альонину ногу; вже хотів був вибачитись, та Альона ноги не висмикнула, поворушила голими пальцями під його шкарпеткою; він натиснув дужче й одверто подивився їй у вічі; Альона опустила голову з кучериками тургенєвської героїні.

Не крадучись, а впевненою й рішучою ходою господаря Валовий піднявся на третій поверх і натиснув ґудзик електродзвінка.

Не питаючи, хто там, Альона відчинила двері.

— Мене уже не пустять до готелю, — сказав Валовий, магнетично дивлячись Альоні у вічі.

— Але ж у мене тільки одне ліжко, — сказала Альона, забувши запнути халата, накинутого на золотаве спрагле тіло.

— Певен, сонечко, нам не буде на ньому тісно, — сказав Валовий, збуджено роздимаючи лев'ячі ніздрі від гострого духу жіночого дурману.

— Заходь, — облизавши губи й судомно ковтнувши сухий клубок, мовила Альона й високо здійняла груди з рожевими пипками, мовби підставляла Валовому для поцілунку, мовби вилущувалась з такого зайвого професорського халата. — Заходь... Я чекала на тебе. — Клекотливо засміявшись, доточила: — Авжеж, друже задушевний...

Січень 1992 року,
село Заболотне на Поділлі

ВАШ ВИХІД, РЕКТОРЕ!

Загальновідомий інтерес до «закулісного життя» популярних людей з боку засобів масової інформації, громадськості. Але наскільки вони готові задовольнити цей інтерес? Що в них справжнє, а що маска? І чи знімають вони її бодай інколи? Про це ми і вирішили поговорити із Заслуженим діячем мистецтв України, ректором Київського державного університету культури та мистецтв, доктором педагогічних наук професором Михайлом Михайловичем Поплавським, якого студенти країни назвали «Ректором 1998 року».

ГІСТЬ «ЛЕЛЯ»

— Чи може людина відкрита, щира, внутрішньо «розхристана» досягти певного статусу в суспільному житті? Думаю, що ні. Принаймні я майже не зустрічав у політичних, наукових та артистичних колах людей абсолютно прозорих. Я і сам відкриваюся настільки, наскільки вимагають обставини.

— Вам, звичайно, більше подобається перемагати. А як ви переживаєте невдачі?

— Поразку я прагну затамувати в собі, приховати від інших. Гіркота розчарування, образи, що виставляються на люди, — ознака слабкої волі, слабкої людини. Це більше притаманне жінкам. Жіночу стать тому й називають слабкою. Хоча на моєму шляху зустрічалися жінки, незламності волі яких та наполегливості може позаздрити будь-який чоловік.

— Цікаво було б почути іще щось про ваше спілкування з жінками. Про вас розповідають і анекдоти, і жарти, і чутки ходять, які ви не поспішаєте спростовувати...

— Усе це — складові популярності. Лише досить відома особистість може дозволити собі перебувати на гребені громадського інтересу. Проте я ніколи не наводжу прикладів з особистого життя. Хоча, звичайно, життя без жінок схоже на чорно-біле кіно. Я часто ловлю себе на думці, що піднесений настрій, нестримне бажання діяти пов'язані з позитивними емоціями, які здебільшого викликають жінки. Я маю на увазі суто емоційний вплив, а не флірт чи роман.

— Зрозуміло. Але ж у вас майже не залишається часу на родинні свята, поїздки до лісу, на шашлики...

— Шалений ритм, у якому живу, розпочався років п'ять-шість тому, коли я очолив університет (тоді — інститут). Сина бачив лише тоді, коли він приїздив до мене на роботу, дедалі рідше випадала нагода вибратися до батьків на Кіровоградщину. Невдачі загартовували, перемоги надихали. І поступово я звик до такого ритму. Турбота про сина, здоровий спосіб життя стали складовою частиною цього ритму: заняття тенісом, плаванням і футболом, щотижнева сауна, спілкування з сином. А от як пахне осінній ліс, і справді пригадати нелегко...

— А як ви себе оцінюєте: ви добра чи жорстка людина?

— Із притаманною мені скромністю скажу: я непогана людина. На такий висновок наштовхують і судження (в тому числі й критичні) авторитетних для мене газет. Але інколи я зобов'язаний бути жорстким. Гнучкість рішень і дій продиктовані насамперед інтересами справи, турботами про подальше зміцнення авторитету нашого університету — як в Україні, так і за її межами.

— Яке свято є для вас найулюбленішим?

— Новий рік. З роками дедалі частіше приходять спогади, пов'язані з дитинством. Напевне, тому, що у дитинстві було набагато затишніше, ніж у нинішньому житті. Пригадуються новорічні картинки: засніжене село, ялинка з простенькими іграшками, смачні пахощі у батьківському домі, різдвяний кабанчик...

— На цій ноті й хотілося б завершити розмову. Та ви так і не відповіли, чи знімаєте, хоч інколи, маску громадського діяча?

— А ви хіба не помітили, коли це відбулося?

Богдан ЖОЛДАК

ЕТ!

Оповіданнячко з натури

Дія відбувається чудового ранку в старовинній квартирі, де поруч зіставлено двоє «царських» ліжок з нікельованими спинками. Контрастують з цією красою конвульсійні звуки «хеві-металу»: батарейки у плеєрі конають, тому стрічка тіпається.

У ліжку лежать дві чарівні жінки — одна надто юна, друга надто стара. От вона й помітила, що плеєр пускається духу, та й вимкнула його. Онуця-Іруця солодко осміхнулася: певно, їй одразу набіг солодкий сон.

Бабця-Ганця тишком, аби не рипнули пружини, зіслизнула з постелі й подалася на кухню.

Онуця вмить посунула руку під подушку й витягла звідти журнала «Лель» з відповідною обкладинкою — там сяяла наготою провінційна красуня. Сонно розгорнула, — однак натрапила на таке, що змусило її рвучко сісти на ліжкові, перелякану.

Тим часом бабця-Ганця сунула з кухні, несучи перед себе тацю зі сніданком. Онуця встигла заховати крамольного часописа, а натомість видобула чарівливу посмішку. Чи то до бабці, чи то до паруючої кави.

— Дякую, бабуню, — ворухнулись її губи.

— Що? — не почула старенька.

Вона була глухенька. Тому, поставивши на ліжко тацю, намацала рукою, ні, не свого слухового апарата, а онуччиного плеєра. І встромила у вухо навушничка.

— Дякую, — повторила онуця, а у вуха бабусині вдарив потужний струмінь «хард-року»!

На мить обидві спантеличилися, а потім водночас засміялися:

— Ет!

Старенька лягла поруч і милувалася, як онуця долає сніданок. Завершивши, Іруця потягла тацю на кухню й заходилася готувати сніданок для старенької. Це в них був такий почерговий ритуал. Лише цього разу старенька збентежилася, щось пригадавши. Крадькома полізла під онуччину подушку й видобула звідти «Леля». Неквапом розгорнула, — і тут її як окропом ошпарило — мало не зісkочила з ліжка, щось там таке побачивши.

Перелякано заховала назад крамолу, бо тим часом онуця принесла їй сніданя з улюбленого кефіру та бубликів, намазаних урозріз маслом.

Онучка потяглася до плеєра, одначе рука її мимоволі намацала слухового апарата. Запровадила собі навушника.

— Дякую! — прогриміло їй бабусине.

Вона вихопила з вуха слухавку.

Обидві перезирнулися, посміхнулися й синхронно:

— Ет!

Тобто вони розуміли одна одну навіть не з півслова, а з чверті його.

Іруця не ладна не милуватися, як старенька ласує сніданком, бо та не ладна стримати на обличчі ані найменшої насолоди.

Поки таке відбувається, онуця, одгородившись од бабці спиною, висунула шухляду із комода. Й хутко поцупила звідти бабусиного старожитного капелюшка з вуаллю. Так, що старенька й не помітила, як він зник в Іруці під халатиком.

Потім обидві водночас зиркнули на немитий посуд на таці і синхронно хапнулися, аби нести його на кухню. Й знову посміхнулися:

— Ет!

Тут старенька поступилася.

Онуця зникла на кухні, й бабця, наче тінь, метнулася до онуччиної шафки, обліпленої Майклом Джексоном, і витягла з коробки трусики. Такі вже геть ажурні, аж серпанкові. Прикрашені метеликами й трояндочками. Лише мить бабця-Ганця милувалася ними, а потім заховала на серці.

Коли бабця підійшла до дзеркала, то онуця побачила з кухні, як вона крадькома маже губи помадою, як чепурить пудрою носа. Як нетерпляче зиркає на годинник, як хвилюється, укотре вже обсмикуючи на собі блузочку... І як, мов дівчинка, пурхає у двері, окрилена щасливою усмішкою.

Тієї ж миті онуця-Іруця хапається за телефона й накручує номер. Починає говорити, загадково округлюючи очі, щоразу зриваючись до палких переконань.

Нічого дивного немає в тому, що немолоді люди зустрічаються на побаченні. Окрім лише того, що дід-Свирид забув удома свого слухового апарата. Отож вони з бабцею-Ганцею навзаєм користуються одним. Коли говорить вона, то позичає йому навушничка. Коли він — то навпаки. Особливо це кумедно, коли раптом вони починають сперечатися. Цілком зрозуміло, що дуже швидко така суперечка вгамовується — надто вже смішне виявляється оте швидке перекидання слухового апарата з рук у руки.

Побачення в молодят також незвичайне. У них на двох один плеєр. Кожне має по навушничку, зачудовано дослухаючись до музики, як до свого внутрішнього голосу. Надзвичайно виразна міміка в обох — вони синхронно реагують на зміну теми, темпу, настрою музики. Водночас злітають догори брівки, паралельно морщаться носики, рівнобіжно спалахують оченята. Вони обоє і не помітили, як вулиця скінчилася біля брами. Не одриваючись од музики, вони входять до кімнати, сідають на широчезне «царське» ліжко, в темпоритмі звучань починають роздягатися. Коли одежі не стає — несподіваний поворот музичної теми змушує їх забути про все на світі. І ось вони позавмирали, навіть не доторкнувшись одне до одного. Самотньо покотився капелюшок з вуаллю.

Тому й не почули, як двері прочинилися й до сутінкової кімнати прослизнули ще двійко закоханих. Дід-Свирид одразу ж загубив свої товсті окуляри, а бабця-Ганця почала їх шукати на підлозі. Так, що старий замилувався на неї. Цим робом вони докружляли до ліжка з іншого кінця. А що вони — старші, то слова їм були вже не потрібні. Як і отой слуховий апарат, який, лежачи на тумбочці, сам собі слухав:

шурхотіння одежі, ось майнули серпанкові позичені трусики, і бабця з дідом зникли під ковдрою. Трусики влучили у вуаль капелюшка.

Цієї миті плеєр замовк. І молодята неначе вперше побачили одне одного. А що музика ще звучала по інерції у їхніх серцях, то вони обійнялись і шаснули під іншу ковдру.

Чотири тіла сплелися. Саме цієї миті двоє з них — бабуся й онучка — водночас зиркнули одна на одну.

Усе завмерло. Але ненадовго. Обидві насилу втамували сміх і випалили:

— Ет!!!

І загуркотіло «царське» ліжко. Гучніше за плеєра й за слухового апарата.

ВЕЧОРНИЦІ

У СЕЛІ АПОСТОЛОВЕ В УКРАЇНІ

ГІСТЬ ВЕЧОРНИЦЬ —

Елем ГРИЦЬ

ГРАЙСОВИЛО

Мріялось панянці
Диво золотеє.
Прийшов Грайсовило —
Та й зробив їй теє.

Дівчина цнотлива
Мала в лонці плівку.
Прийшов Грайсовило —
Та й пробив їй дірку.

Був у молодиці
Чоловік в недузі.
Прийшов Грайсовило —
Та й зарадив тузі.

Хтілось жінці в лоні
Щось відчути грубе.
Прийшов Грайсовило —
Та й запхав їй любо.

Мала удовиця
Гірку самотину.
Прийшов Грайсовило —
Втішив сиротину.

Мріяла сусідка
Мати доньку любу.
Прийшов Грайсовило —
Наробив їй купу.

Мріяла козачка
Народити сина.
Прийшов Грайсовило —
Наплодив їй силу.

Підросла в сусіда
Ясноока донька.
Прийшов Грайсовило —
Освятив їй лонко.

З мужем попрощалась
Жінка на вокзалі.
Прийшов Грайсовило —
Звіяв їй печалі.

Забув стежку дідо
Під поділ бабусі.
Прийшов Грайсовило —
Та й утнув любусі.

Захотілось меду
Дівці в передочок.
Прийшов Грайсовило —
Та й точив медочок.

Занедбав дружину
Плохий чоловічок.
Прийшов Грайсовило —
Влив їй жар до щічок.

Щось у передочку
Дівці засвербіло.
Прийшов Грайсовило —
Зробив любе діло.

Молодій вдовиці
Пекло під лобочком.
Прийшов Грайсовило —
Зцілив колобочком.

Незаміжній панні
Чухався низочок.
Прийшов Грайсовило —
Чухав не разочок.

В солоденьку яску
Мала юнка межку.
Прийшов Грайсовило —
Протоптав там стежку.

Напилася панна
Золотого хмелю.
Прийшов Грайсовило —
Лоскотав їй лелю.

Нудилась без мужа
Молодиця пишна.
Прийшов Грайсовило —
Та й загнав їй шишня.

Мала юнка мрії
Молодого серця.
Прийшов Грайсовило —
Застромив їй перця.

Зловив Грайсовило
Золотую рибку —
Як вона жадала,
Звеселив їй пипку.

Скрізь той Грайсовило
Походжає тихо —
Звеселяє душі,
Проганяє лихо.

ПОДАРУВАВ...

Зарплату за два жнивних місяці механізатор широкого профілю Степан Середенко попросив голову колгоспу виплатити у фунтах стерлінгів. «Хай будуть фунти», — не став заперечувати П.І. Хворостенко.

Назавтра Степан гайнув до Лондона. А повернувшись за два дні, гордо викотив на подвір'я Марії Простопчук велосипеда.

«Тю на тебе», — скривилася було доярка. Та придивившись, що за штука самохідно висувається з сідла під час руху, зблиснула очима — і скочила у сідло, забувши поцілувати розгубленого залицяльника. З того дня він її тільки й бачив.

ГУМОВІ ПРУТНІ

Тепер по аптекарських магазинах продаються гутаперчеві прутні. Вони бувають різного калібру: російського фасону, французького, іспанського і різні. У росіян тонкі та довгі, у французів криві з набалдашниками, а у іспанців товсті й короткі.

От одного разу прийшла одна вдова купити собі прутня. Увійшла вона в магазин і потребувала собі фалосів, це вони так називаються по-панському. Їй дістали ящиків штук шість і пропонують:

— Ось дивіться, які сподобаються. Оце, не угодно лі, російського зразка, а це — французькі, а ось — іспанські.

Вона дивилась, дивилась — і все не так на її смак: то дуже тонкі, то товсті, то дуже короткі, а далі й каже:

— Ні, ці мені не подобаються, подайте, пожалуйста, таких... — хотіла сказати «товстих та довгих», та надумала виразитися делікатніше:

— Чи немає у вас других сортів, щоб він був російський, але іспанський.

Провізор вибрав їй вірменського, і вона лишилася задоволена.

Записано у 1898 р.

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

ПРИ СТУПІ

Є в селі і млин, і електричні жорна, щоб намолоти круп, електричний драч — натовкти пшона. Молоді Степан і Леся, недавно одружившись, оглядали дідову комірчину, знайшли між лахміттям стару ступу. В хлівчику квочка висиджувала курчаток, а молоді дивилися на вправно видовбану берестову ступу, відшліфований зерном товкач та й згадали про квочку на яйцях. Для майбутньої малечі потрібно пшона, а просо при хаті є. Щоб натовкти його, треба везти до драча, а молодим сподобався старий дерев'яний пристрій. Степан перебільшено чемно спитав:

— Лесю, ти ніколи не була відьмою?

Молода дружина нахмурилась, навіть трохи розсердилась. Так гарно все оглядали, і раптом — «відьмою». До чого таке запитання? То й відповіла:

— Не пробувала, але чому ти мені хвоста чіпляєш?

— Вибачай, люба, але в таких ступах колись літали відьми. Всядеться туди, мітлу в руки — і полине попід хмари.

— Не літала, і нема в мене хвоста.

— Хто тебе знає? Може, десь там затаївся...

Леся похмуро мовчала, а тоді цілком серйозно сказала Степанові:

— Не сердься, але пхатися аж до механічного драча з якимось кілограмом проса... Давай натовчемо пшона в дідівській ступі. Розумієш?

— А що тут розуміти? Насипаю в ступу проса, стаю на рамено, товкач піднімається, потім я одну ногу розслаблю, а другу виставлю вперед, натисну — і товкач у ступі, і шкаралупка на кожному зеренці облазить. Йди по просо, а я тим часом прилаштуюся!

Усе ще сердячись за «відьму», Леся пішла. А за хвилину в ступі захурчало слизьке просо. Степан, як вправний гімнаст, працював ногами — ритмічно погупував товкачем. Молодому господареві подобалась така фізкультура. Леся і собі п'ялась на рамено, але він не пускав. Дивлячись на неї, заспівав:

— Терла баба сім'я
В новім черепочку,
Як вирвався макогінчик,
То потрапив в квочку!

— А чим винна квочка? — вже усміхнулась Леся.

— Та нікуди він не виривався — просто пісенька така.

— Злазь! Давай я теж попробую!

Не пустив. Узяв у жменю пшона, воно було як золото.

Відчувши ритмічне гупання товкача, прокинувся і Степанів товкачик. Зійшовши з рамена, Степан обняв Лесю.

— Одчепись — день надворі, — пручалася молодиця.

— А в хаті мама, тато...

— Почекаєш до ночі!

— Не зможу...

— Ото заманулося тобі серед дня...

— Таж хочу пересвідчитись, чи справді ти не маєш хвоста, вночі ж нічого не видно.

— Вір на слово.

— Зараз же й пересвідчусь...

— То де? — зашарілася Леся.

— Он купа сіна.

Ще стоячи, він попестив рукою вкриті волоссячком м'які губи, тоді ніжно поклав Лесю на сіно та й наваливсь на неї, як ніколи.

— Таки щось там є — якийсь соловейко, а хвоста нема, — відбувши своє, сказав Степан.

Курчатка дзьобатимуть чисте пшоно.

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

Фото Миколи ТАРАНЕНКА

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Аверченко Аркадій (1881—1925)

Народився в Севастополі у сім'ї купця. Його дід по матері був отаманом розбійників, тримав під Полтавою заїжджий двір і грабував подорожніх. Аркадій Тимофійович працював писарем у Луганській губернії, потім — у Харкові, де і зробив перші кроки у літературу, надрукувавши, за його висловом, «кілька жалюгідних гумористичних оповіданнячок у «Харьковских губернских ведомостях». 1906 року заснував у цьому місті сатиричний журнал «Штык», який мав успіх. Пізніше переїхав до Петербурга, де взяв участь у заснуванні журналу «Сатирикон». У 1910 р. вийшли три перші збірки письменника — «Гумористичні оповідання», «Веселі устриці» та «Зайчики на стіні». Не прийнявши більшовицької революції, у 1920 р. виїхав за кордон, де активно працював, випускаючи нові книжки. Найзнаменитіша серед них — «Дюжина ножів у спину революції».

ЗА ВЕЛІННЯМ СЕРЦЯ

1. **Французьке оповідання**

Увійшовши до вагона, Поль Дюпон побачив гарненьку блондинку, що самотньо сиділа біля вікна і дивилася на нього чудним поглядом.

«Ого!» — подумав Дюпон, а вголос запитав:

— Вам з вікна не дме?

— Але ж вікно зачинене, — засміялася блондинка і лукаво поглянула на нього.

— Дозвольте запалити?

— Прошу. Я люблю сигаретний дим.

— На жаль, я не палю, — зітхнув Поль. — Дозвольте спитати ваше ім'я?

— Луїза.

— Луїза?! Ти повинна стати моєю! З першої зустрічі, як я тебе побачив...

— Ну й хитрун! — сказала Луїза, відкриваючи свої обійми.

....

Поправляючи зачіску, Луїза спитала в коханця:

— Ти куди?

— До Авіньйона.

— І я теж.

Поїзд підходив до вокзалу.

З вагонів ринула публіка, і вони розлучилися.

Поль узяв візника і поїхав до замку свого друга д'Арбіньяка.

Д'Арбіньяк дуже йому зрадів.

— Зараз познайомлю тебе з дружиною. Луїзо!

Поль Дюпон здригнувся:

— Я-ак! Це ви?!

— Ви — знайомі?!

Молода жінка посміхнулась і, дивлячись на чоловіка ясним поглядом, сказала:

— Так! Ми їхали в одному вагоні й дуже мило провели час... Сподіваюся, що й тут вам буде так добре, як і там...

— Браво! — вигукнув віконт д'Арбіньяк.

Переклад з російської

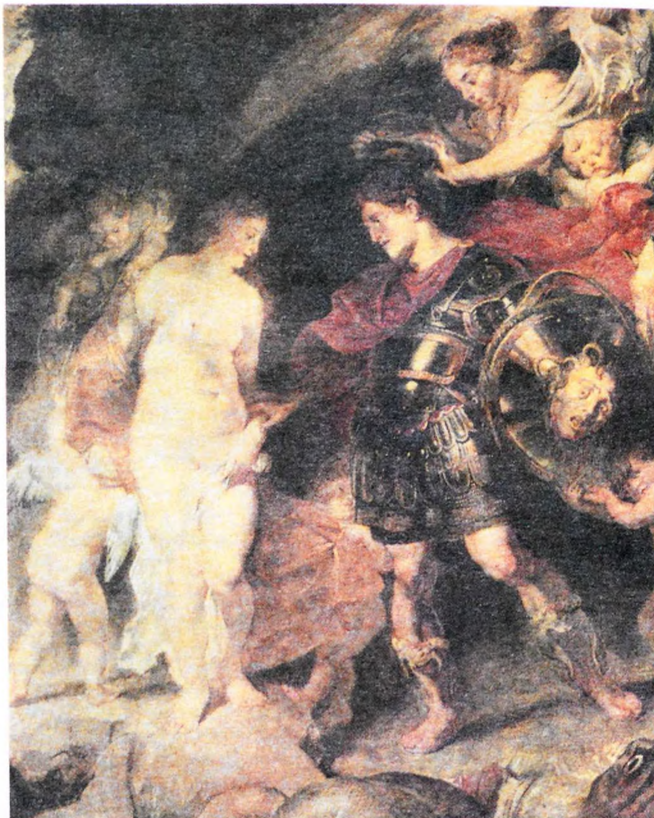

Пітер Пауль Рубенс. Персей і АНДРОМЕДА (фрагмент), 1620—1621

Авігея

— одна з біблійних героїнь, котра прославилася тим, що своєю красою полонила царя Давида і завдяки цьому відвернула загрозу від родини. Після смерті чоловіка, «лихої людини» Навала, стала улюбленою дружиною Давида і народила йому сина.

Агар

— єгиптянка, що була у родині біблійного Авраама спершу за служницю й рабиню, а потім за його наложницю. Це перетворення пояснюється не Авраамовою велелюбністю, а тогочасним звичаєм, зафіксованим, зокрема, у законодавстві Хаммурапі. Закон чітко визначав місце наложниці та її дітей у родині. Вона мала зачинати від голови сім'ї й народжувати на колінах у бездітної дружини, що було актом формального визнання сина рабині законним спадкоємцем роду. (Див. *Авраам*).

Аверсія сексуальна

— негативне ставлення до сексуального партнера взагалі або до особи протилежної статі у ті моменти, коли та домагається сексуальних контактів, при позитивній оцінці партнера в інших відношеннях.

Алібідемія

— повна відсутність лібідо (статевого потягу). Зустрічається переважно у жінок. Найчастіше є наслідком глибоких вроджених або набутих нейроендокринних розладів.

Аахен, Ганс фон (1552–1615)

Народився у Кельні. З 1574 року жив у Італії — у Венеції, Римі та Флоренції, де відбулося його формування як непересічної творчої особистості. 1597 року він був уже відомим художником і одержав запрошення до двору імператора Рудольфа II, який мешкав у Празі.

Фон Аахен створив немало полотен на античні любовні теми. Серед них — «Юпітер, Антіопа і Амур», «Сатир, що знімає полог з німфи». Для його полотен характерний контраст, сміливі ракурси, гра світла і тіні. Автора полонив еротизм тіла, і він прагнув донести свої почуття до глядача. Зверніть увагу хоча б на провокуючий ракурс, у якому зображена спляча німфа, яку оголює сатир.

Ганс фон ААХЕН. Алегорія Миру, Мистецтва та Достатку, 1602

Алешковський Юз (нар. 1929 р.)

Юз (Йосип) Алешковський — постать у російській літературі вельми колоритна. Протягом двадцяти років, аж до 1979-го, він був «правовірним» радянським дитячим письменником — але водночас складав і далеко не дитячі пісні (найбільш відома — «Товарищ Сталін, ви великий вчений»), а також писав «непрохідну», «шухлядну» прозу, що вперше побачила світ на Заході, вже після його еміграції до США. Нині книжки Алешковського добре знані й на теренах колишнього Радянського Союзу: «Микола Миколайович», «Маскування», «Рука», «Синя простенька хустинка», «Кенгуру», «Блошине танго» та ін. Твори цього письменника-«фантасмагориста», як він сам себе називає, відзначаються химерними сюжетами, «солоним» гумором, цілковитою розкутістю в зображенні найпікантніших сцен і широким уживанням позанормативної лексики. У цьому читач допевниться навіть з невеличкого фрагменту повісті «Микола Миколайович» (1980), що його подано нижче.

... Вдачу я мав таку: рішення доходжу, коли вже час х... до скроні приставляти й кінчати існування самогубством. Кемарив я на підлозі. Аж ось раз не витримав — деру кальсони на дрібні клаптики, мости за собою спалюю. Став на коліна, голову — в її укривало та й кажу: не можу тортури такі терпіти — або зглянтесь, або каструйте. І що ж вона мені відказує? Не здивувалася навіть. Що їй віддатися не жаль, та тільки нічого не вийде. Вона — фригідна... Не плутай, мудило, з рибою фрі... І кінчати, мовляв, не може. Байдужісінько їй. Так і з заступником директора жила, і коли він залазив на неї — мармизу відвертала й гребувала. Та чоловік є чоловік, хоча й залазив він раз на місяць...

Отож стою на колінах, уткнувши обличчя в її укривало, і тремчу. А вона й каже:

— Вам, Миколо, краще б з рибою переспати, ніж зі мною. Така жінка, як я, для мужчин — справжня образа. Тільки не думайте, що жаль. Прошу, лягайте, скидайте капці.

Ну, думаю, Колю-Миколаю, ніяк не можна тобіріденько обісратися, ніяк... Ух, давай вип'ємо!.. Як зараз, багато чого не пам'ятаю. Не до розглядань було, погладжувань та засосів. Не пам'ятаю, як почав, от тільки пиляв — і знайомого урку міжнародного згадував. Той навчав мене, що кожна баба — як ото спляча царівна, і треба так торохнути членом по її кришталевому гробочку, щоб він на друзки розбивсь і одна друзкаскалочка у баби в серці застрягла, а друга в тебе в залупі замислилась. Узяв я себе в руки. І чую раптом таку ї..чу силу, що забиваю не те щоб срібним молоточком, а чавунною кувалдою заповітну паличку. І що не х.. у мене, а чисто лазер. І, віриш, що не двоє нас чую, а хтось третій, не я і не вона, але з іншого боку — ми ж таки і є. Жах, кошмар, скажу я тобі, — страшно було. А що, як раптом відскочить мій єдиний від її кришталевого гробочка й не володіє з фригідністю?.. Як

зараз, багато чого не пам'ятаю, але допер усе ж таки, що не довбти треба, наче відбійним молотком, а тонко винаходити. Бачив у подарунках Сталіну китайське яйце? А в ньому друге, а в тому другому — ще з десяток. І всі різні, гарні й ніде не тріснуті. Бачив, еге? Отож допер я, що пиляти Владу Юріївну треба ювелірно. А вона й у натурі мов та риба — дихає рівно, без задоволення. «Ось бачите, — каже, — Миколо, ось бачите!» І я мало не плачу над сплячою красунею, але різак мій не падає. Довіку його за це поважатиму і по змозі робитиму приємне. Зневірившись я був уже зовсім у сардельку, б....! аж раптом — що я чую!..

— Ой, Миколо! Цього не може бути! Цього не може бути! Не може бути, не може! — І все гучніш та гучніш, і сапає, наче паротяг «ФД» під гору, і не змовкає ані на секундочку. — Колю, рідний, не може цього бути! Ти чуєш, не може!..

А я з останніх сил рубаю, як ото дрова в кіно «Комуніст». Подивись його, подивись неодмінно, кирюхо ти мій... За всіх мужиків землі й інших населених світів рубаю і у вушко їй шепочу, Владі Юріївні: «Може, може, може!» І раптом вона в губи мені уп'ялась і закричала: «Ні-і!» Ту ж мить я — з копит. Прочумавсь — а в неї очі заплющені, бліда, щоки палають, літ на десять помолодшала. Вона на стільки старша за мене. Лежить непритомна. Я перебздів — начебто й не дихає. Злажу та біжу, в чому був, по воду до кухні, забув, що без кальсонів, і налітаю на Аркан Івановича Жаме у коридорі. Просто мокрим хером огуляв його спозаду, стукача ганебного. Він — у гвалт: «Посаджу, злочинна мордо, ніщото!» То це я ніщота, котрий жінку од вічного холоду рятував?! Я йому ще підсрачника врізав, завтра, кажу, ранočком побалакаємо. Прибігаю з водою, ганчірочку на лоба й ватку з нашатирем. І тут розплющує вона очі, і дивиться, і не впізнає начебто, а тоді: ти мені рідний, каже. Я ліг поряд, обійняв Владу Юріївну та й думаю: п...ець, тепер тільки ядерна заваруха може нас розлучити, і ніяке інше стихійне лихо...

Переклад з російської

Алкоголізм

— сукупність патологічних змін, які відбуваються в організмі під впливом тривалого й надмірного вживання алкоголю. До найпоширеніших статевих розладів при алкоголізмі належить порушення ерекції, яке часто супроводжується прискореною еякуляцією, послабленням лібідо.

Алкогольна фетопатія

— хронічне алкогольне враження плоду, яке виникає на початку четвертого місяця внутріутробного періоду і виявляється у порушеннях його розвитку чи формуванні вродженої патології.

Алкогольна кастрація

— жирове переродження під впливом тривалого вживання алкоголю канальців чоловічих статевих залоз з наступним рубцюванням і повним припиненням продукування сперматозоїдів.

Аль-Ахталь (бл.640 — бл.710)

Арабський поет раннього середньовіччя. Набув відомості та слави як придворний панегірист династії Омейядів. Проте, прославляючи своїх покровителів — халифів — за благочестя і ревне служіння справі ісламу, аль-Ахталь не забував віддати данину й поезії любовного змісту. Іноді приправляв її тонкою іронією.

Мої страждання
бачить ніч,
й ти не страждать
не можеш,
І під щасливим місяцем
печальне наше ложе.
Нещастя гіршого нема
і не знайти довіку:
Я за дружиною тужу,
а ти — за чоловіком.

Амрітакала

— так на санскриті називають переміщення еротичної пристрасті у тілі жінки, спричинене змінами фаз Місяця.

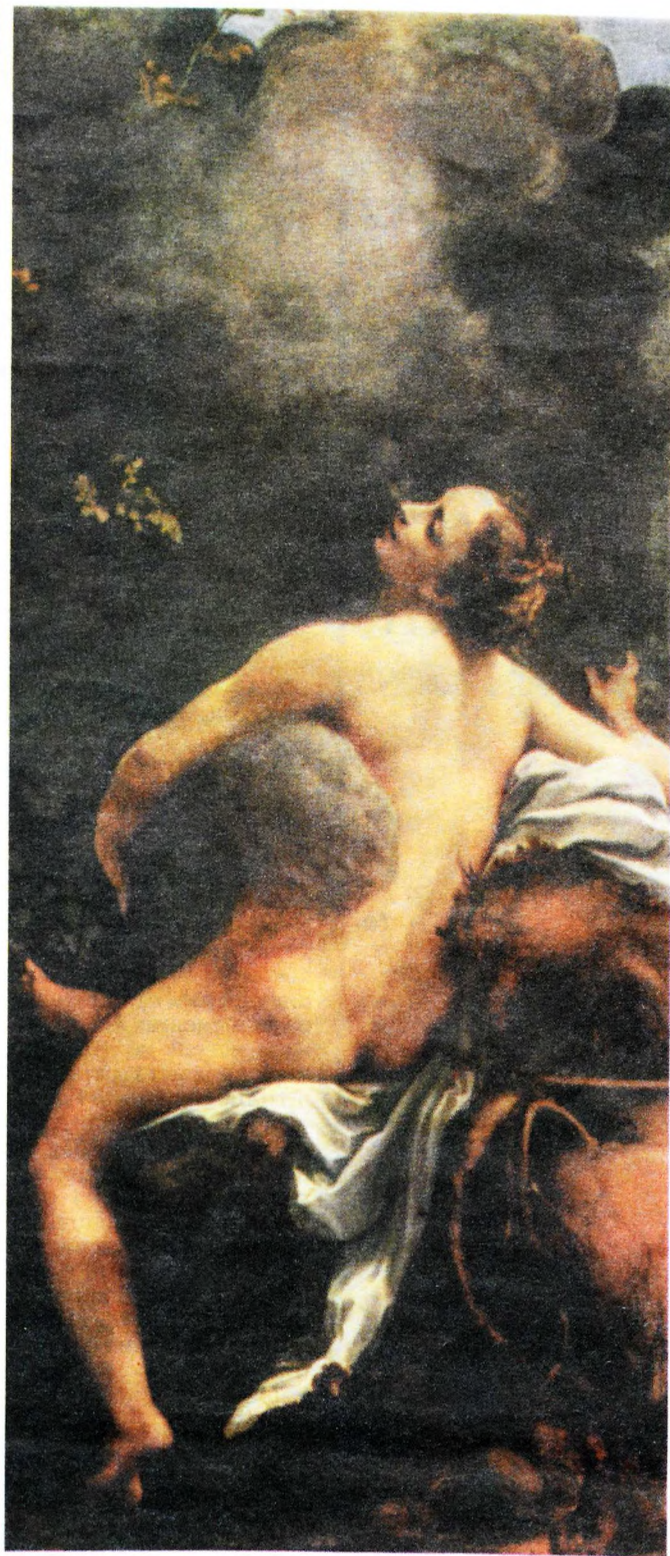

Антоніоні АЛЛЕГРІ. Юпітер та Іо

Аллегрі Антоніоні (Корреджо) (бл.1489 — 1534)

Італійський живописець, представник Високого Відродження. Світової слави зажив під іменем Корреджо. Як і більшість представників свого часу, розробляв релігійні та міфологічні сюжети. Задовго до барокко у розписах церковних куполів вдавався до просторових ефектів. Його картини відрізняються грацційністю і поетичною м'якістю образів, колорит має свіжий, святковий характер.

Найбільш відомими картинами Корреджо є «Юпітер та Іо», «Викрадення», «Даная» та інші.

Аль-Аша Маймун
(помер бл.630 р.)

Аль-Аша Маймун — поет-панегірист, який прославився тим, що вміло вихваляв вождів аравійських племен, хирських князів та різноманітних високопоставлених осіб. Майстерно володів знаменитою «косидою» — арабською класичною композиційною формою, яка нерідко була монориммною: незалежно від довжини касиду єдина рима витримувалась упродовж всієї поеми. Був також майстром любовних сюжетів.

... Тонкий в неї стан, що аж страшно: торкнешся — зламаєш,
Та пишнії груди у неї і стегна бика.

І ранком похмурим так солодко з нею у ліжку,
Коханець невтомний утіхи в дарунок чека.

Всі рухи її обережні, й такі гармонійні
Пружні її стегна і біла тендітна рука.

Від сукні її віє мускусом і гіацинтом,
А тіло трояндове — пахощів ніжна ріка,

Свіжіша за луки зелені, омиті дощами,
Яка із хмарин піднебесних на землю стіка.

На луках отих не суцвіть, а сузірь мерехтіння,
І кожне обрамлене срібним вінцем обідка.

Прекрасні вони — особливо вночі, та тьмяніє
З коханою поряд й краса неземна отака...

Анекдот

— коротка усна оповідь жартівливого змісту з несподіваним дотепним фіналом. Уперше цей термін було вжито щодо сатиричної «Таємної історії» Прокопія Кесарійського у VI ст. Пізніше анекдотами стали називати невеликі за формою веселі історії, які нерідко мали гостре політичне звучання. Побутували в епоху Відродження у багатьох європейських народів, набираючи відповідної назви: фабліо, фацеції, шванки, фрашки та ін. Анекдот і сьогодні є одним з найулюбленіших жанрів фольклору. Найпопулярнішими і найпоширенішими були і залишаються анекдоти з еротичним забарвленням.

Аноргазмія

— функціональний статевий розлад у жінок, клінічним виявом якого є відсутність оргазму при зляганні, навіть за наявності сексуального збудження і схильності до партнера. У деяких жінок оргазм настає при інших формах статевої активності — приміром, при мастурбації.

Фахівці розрізняють чотири ступені аноргазмії.

Аалтонен, Вяйне
(1894—1966)

Фінський скульптор. До найвідоміших творів належать портрет «Сібеліус» (1935), бронзова статуя «Бігун П. Нурмі» (1924), монумент «Мир» в Лахті (1950-52). Створюючи скульптурні зображення людських тіл, прагнув позбавити їх еротичності.

Вяйне АЛТОНЕН. Бігун П. Нурмі

Амбівалентність сексуальна

— сексуальний потяг до осіб обох статей.

АНОНІМ. 1925

ОСТАННЯ МОДЕЛЬ АГЕНТА «ЯРЕМИ»

Я чомусь завжди думав, що Акторка набагато молодша за мене. Вона почала приходити до мене в гості після того, як я зрештою одержав квартиру. Хоча були ми з нею знайомі ще раніше. Від іншої артистичної братії вона відрізнялась нормальною поведінкою. Тобто не впадала в зайву афектацію де треба і де зовсім не треба. Вона пробувала себе ще в жанрі казки. Такої собі герметичної міської казки, може, скоріш містечкової. Спроби були непогані. Але за тих останніх солодких судом Великого Застою про їх реалізацію годі було й думати...

Якось мені не випадало запропонувати їй попозувати. Хоч я знав, що часу в неї тоді вистачало. Навіть якось було незручно прохати милу Акторку після всіляких розумних і дуже розумних діалогів постояти голяка.

Тим паче, що вона сама привела до мене кількох своїх подруг. А ті в пластиці руху були просто казкові!

Та все ж якось, уже й не пам'ятаю, з якої нагоди, а все ж роздягнув її. Я тоді саме опановував заново малюнок тушшю очеретиною та гусячим пером.

Людина вона була до всього цікава, отож і попрохала мене десь на половині сеансу показати їй малюнок.

— О! Як усе чітко... А от у Миколи Петровича все завжди якесь загадкове, недоказане...

— А хіба ви знайомі з Миколою Петровичем? Ви наче ніколи не згадували...

— Микола Петрович мене малював багато разів. Я, можна без перебільшення сказати, його остання модель... З ним було так цікаво... він стільки всякого знав... Ну, й до всього, дуже приємно, коли тебе малює такий майстер «акту», як Микола Петрович...

— Це правда. Я коли навчався в художньому, то заприятелював із бібліотекарками. Вони й дозволяли мені годинами порпатись у давніх зарубіжних журналах із мистецтва. Були там знамениті «Студіо», «Бух арт» та ще всілякі інші. Майже в кожному номері було по «нюшці» Глущенка. Голенькі зовсім, у чорних панчохах, у якихось дивних капелюшках. Тоді це для мене було разючим відкриттям. Бо ще зі школи я звик до його чудових пейзажів. Особливо подобався мені один, «Азовське море» — прозорі зелені хвилі з фіолетовими відсвітками на гребенях... Ну, а коли по правді, то нас, школярів, не так цікавила його слава пейзажиста, як постійні історії з його нащадком Шурою. Шура був на клас чи два попереду мене. Майже щодня з'являлася на велику перерву його матуся, — як рудий метеор, влітала до шкільного коридору, не сповільнюючи ходи, розкривала редикюль і вихоплювала звідти Шурин сніданок. Як правило, то була

«французька» булочка, розрізана уподовж, щедро намащена маслом, а згори так само щедро накладено варення з чорної смородини...

— У-у-у! — здригнулась і повела плечима Акторка.

— Отож-то! Шура теж верещав: «У-у-у!..» — і кидав її матусі в обличчя... Ну, а матуся піднімала булочку — і тихенько відносила в кінець коридору Саші К. Щоб той допоміг Шурі з математики.

— Я знаю, що Марія Давидівна весь час боролась із Шурою. А Микола Петрович не дуже втручався... Він мені сам розповів одну таку історію. Коли Шурі було років зо три, пішов він з малим до зоопарку. Побачив Шура лоточницю з тістечками — і затявся: «Купи! Купи!» Микола Петрович купив. Шура враз їхізжер. Знову кричить: «Купи! Купи! Купи!» Микола Петрович ще купив. Шура і це вмолов і зразу ж: «Купи! Купи!» Об'ївся до блювоти й проносу. Ледь відкачали. І Микола Петрович і Марія Давидівна не спали цілу ніч. А вранці Шура, тільки-но прокинувся, щодуху заволав: «Хочу тістечок!!!» — «І тоді я зрозумів, — сказав Микола Петрович, — що він безнадійний. Непередбачуваний...»

— Це точно! Коли помер Сталін, нас усіх зібрали в найбільшому класі. І наш викладач військової справи і фізри Сергій Касіянович, плачучи, повідомив про те, про що ми вже всі знали. І тут Шура Глущенко чимдуж зааплодував... Я тоді так злякався! Думав, що Шуру загребуть, а нас усіх як свідків затягають. Бо в моєму розумінні Шура тоді був просто хуліганом, а не ідіотом. Ну, а що його батько — знаменитий агент НКВД, то я й гадки не мав. Про те, що Микола Петрович, під псевдо «Ярема», був «сєкрєтним сотруднíком», а простіше — сексотом, я дізнався тільки десь у кінці шістдесятих з однієї передачі «голосів». У тій передачі казали, що «Ярема» з дружиною «пасли» й «опікали» Володимира Винниченка та його дружину Розалію Яківну...

— Ну, мені цього Микола Петрович не розповідав!.. — засміялась Акторка.

— А мені тим більше — зі мною Микола Петрович тільки вітався. І хоча бачились із ним ми дуже часто, жодного разу не розмовляли.

Юра ЛОГВИН

ВСЕ ПРО СЕКС

КІЛЬЦЕ НАСОЛОДИ

«Персні розкошів» (відомі також як «козячі повіки») уперше в історії людства були застосовані главою монгольської династії XIII століття Ян. Винайшли «перстень розкошів» тібетці. Після забиття кози вони вирізали їй повіки разом з віями, клали їх до негашеного вапна, випаровували у бамбуковій корзині протягом не менше дванадцяти годин.

Після цієї обробки козячі повіки, зшиті корінцями досередини, можна було надягати на прутня.

Сучасні версії «козячих повік» виготовляються переважно з пластику, купити їх можна чи не в кожному секс-шопі.

Леонід Домський
(За матеріалами зарубіжної преси)

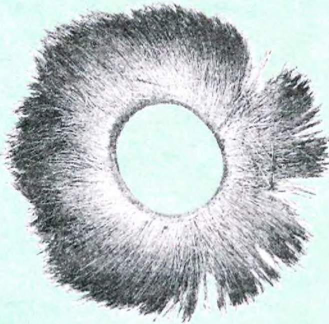

НАЙДОВШИЙ КЛІТОР

Більшість культур не надає значення розмірам клітора. Тим часом, декотрі народи, серед яких і мешканці острова Пасхи, віддають перевагу великому похітнику і прагнуть вирощувати його в дівчаток уже з малих років.

Проте клітор може розвинутися до незвичних розмірів і без сторонньої допомоги. Приміром, сексолог Тео Ленд зафіксував орган, який у спокійному стані мав п'ять сантиметрів, а у збудженому міг вирости до семи з половиною.

Інший сексолог, Померой, твердить, що дюймовий клітор є великою рідкістю для білих і майже нормою для чорношкірих жінок. Його колеги Беньямін і Мастерс у своїй книжці «Проститутка» наводять приклад восьмисантиметрового клітора у чорної жінки. Проте рекордсменом є клітор довжиною тридцять сантиметрів, що його описав відомий сексолог Ф. Бенедикт. Він належав молодій негритянці з Південної Африки.

УМІННЯ ПРОТИ РОЗМІРУ

Яке значення мають розміри чоловічого знаряддя для жінок? Сексопатологи стверджують, що для прекрасної половини значно важливішими є технічні прийоми. Однак проведені дослідження показали: багато жінок вважають, що великий член більш потужний і краще стимулює у сексі. Психолог Джуді Курянські згодна з таким твердженням: «Майже кожна друга жінка великі розміри члена асоціює з чоловічою силою, завзяттям чи задоволенням».

А от маленьке знаряддя з психологічної точки зору не викликає такого збудження під час підготовки до статевого акту. До того ж, якщо член довший за нормальний, у жінки з'являється передчуття більш привабливого злиття і вже через це вона збуджується сильніше.

Кілька років тому журнал «Плейбой» надрукував лист свого читача, який провів власне дослідження. У групі жінок віком від 25 до 50 років, які народили принаймні одну дитину, не виявилося жодної, якій подобається маленький член. Зрозуміло, що такий побіжний аналіз не має наукової цінності, але й він змушує вважати, ніби більшість віддає перевагу солідним розмірам.

Твердження партнерок, що для них набагато важливіша техніка сексу, жодним чином не переконує чоловіків. Вони глибоко певні: великий член — це найкращий член. Досвідчена коханка зазвичай визнає, що такі речі, як техніка і прийоми, впливають на її почуття, проте, якщо чоловіки мають рівні характеристики, перевага віддається тому, у кого більший пеніс. У цьому, якщо говорити стисло, полягає суть усіх нескінченних дискусій щодо розмірів члена. Більшість жінок на подібне запитання відповідає так: краще хороший великий, аніж хороший маленький.

В одному з номерів журналу «Гравці» письменниця Донна Пауелл наводить дані неофіційного опитування серед жінок віком від 18 до 45 років. У них запитали, якого розміру пеніс вони б обрали для свого ідеального партнера, і роздали реєстр, який містив чотири категорії членів: маленький, середній, солідних розмірів, дуже великий. Сорок сім опитаних поставили «хрестик» у графі «солідних розмірів» і лише три віддали перевагу «середньому».

Під час іншого обстеження студентам коледжу — 36 чоловікам і 26 жінкам — продемонстрували слайди із зображенням великого і маленького членів, після чого попросили описати свою психологічну реакцію на побачене. Усі вони характеризували великий пеніс як «більш сильний», «більш активний», «більш енергійний» порівняно з маленьким.

Проте доктор медицини Дадлі Сет Данофф не згоден з думкою про те, що розміри мають для жінки особливе значення:

«Упродовж двадцяти років лікарської практики до мене жодного разу не прийшла жінка з проханням збільшити розміри члена свого чоловіка, зробити його товстішим чи довшим, але мене часто просили зробити його твердішим і приладнати привабливішому, приємнішому хлопцеві».

Однак, у свою чергу, з таким твердженням не згодна інша дослідниця в галузі сексу, одна з піонерок цієї науки Вірджинія Джонсон-Мастерс: «На людях більшість жінок стверджують, що для них набагато важливіші технічні прийоми, ніж розміри. Та у приватній розмові багато хто визнає протилежне».

Згідно з дослідженнями інституту Кінсі, жінки однаково ставляться як до великих, так і до фалосів середніх розмірів. Це, напевне, пояс-

Вільгельм фон ГЛОДЕН. Юнак з довгим прутнем. 1900

нюється тим, що більшість жінок зазнає оргазму не лише завдяки вагінальному проникненню.

Психотерапевт Джой Девідсон говорить з цього приводу:

«Ідеться не стільки про розміри, скільки про те, якою мірою чоловік підходить обраній ним жінці. Відіграє свою роль також розташування клітора, позиція при зляганні, а також відповідність одне одному з фізичної точки зору: зріст, побудова тіла і т. ін.».

Чоловічі члени можуть бути довгими чи короткими, товстими чи тонкими. Піхви у жінок також можуть бути вузькими чи широкими, мілкими чи глибокими. І, на думку деяких експертів, повна відповідність партнерів спостерігається в одному випадку з шістнадцяти.

У науково-популярній літературі переважають описи величезних чоловічих членів. У дослідженні Ненсі Фрайді «Мій таємний садочок. Сексуальні фантазії жінок» наводиться багато прикладів, коли жінки говорять про бажання бути спокушеними й пережити відчуття проникнення в них чоловічого органа довжиною 30 см. Приміром, якась Кларисса зізнається: «Я часто уявляю, як мною оволодіває здатна до активного відтворення нащадків чоловіча постать з величезним фалосом, що не відповідає іншим пропорціям його тіла. Ні, я цим не хочу сказати, що не задоволена розмірами пеніса мого чоловіка, я лише віддаюсь уяві й бачу, як цей величезний, довгий, товстий член з гігантським набалдашником на кінці глибоко проникає в мене». Інша учасниця на ім'я Аннабела теж ділиться своїми мареннями: «Розмір чоловічого члена в моїх фантазіях зазвичай сягає 23-28 см. Коли я розсуваю ноги, щоб поглинути його до кінця, я відчуваю таку еротичну насолоду, яка приводить до дивовижного оргазму».

Вільгельм фон ГЛОДЕН. Юнак з летючою рибою. 1895

Доктор Рік Річардс так підсумовує потужні еротичні емоції, що виникають у жінок при вигляді великого статевого члена: «Жінці подобається бачити й торкатися великого, переконливого пеніса. Вона відчуває, наскільки сильно він діє на неї. Вона пишається тим, що пестить його і віддає йому всю свою увагу. Вона пишається тим, що активно сприяє його набряканню, досягненню ним сексуальної повноти. Чоловік, зі свого боку, може пишатися своїм величезним знаряддям, не боячись глузувань. Немає сумніву, що, незалежно від його справжнього вміння, прекрасний, гордий, твердий великий член не має сенсу навіть порівнюватися з в'ялим та кволим, недолугим і маленьким».

Більшість жінок ніколи не кохалися з чоловіком, озброєним справді великим пенісом, і тому стверджують, що розміри не мають особливого значення. Проте, випробувавши на собі дію потужного статевого органу, нерідко змінюють точку зору. Цей факт, зокрема, знайшов підтвердження у ході клінічних досліджень, проведених кілька років тому в Англії.

А тепер підсумуємо. Великий пеніс має кілька природних переваг:

— гордість власника. Без сумніву, представники і представниці обох статей дивляться на гіганта з повагою та захопленням;

— зміцнює певність власника у зовнішній невідпорності, живить гідність, наділяє здоровим чоловічим «его»;

— забезпечує сексуальну маневреність. З анатомічної точки зору, великий пеніс здатен забезпечити більшу різноманітність сексуальних поз, і лише він може здійснити посправжньому глибоке проникнення у вагіну;

— має більший потенціал для розтягування вагіни. Товстий член здатний повною мірою розтягнути м'язи її сфінктера і прямої кишки, завдяки чому досягається значно більше стимулювання та сексуальна насолода;

— викликає гостріші емоції. Чим більший пеніс, тим більша площа його доторкання, а відтак і більша площа, яка сприймає зовнішнє стимулююче подразнення.

Хочемо ми того чи ні, значні розміри члена мають дуже важливе значення для більшості чоловіків і багатьох жінок. Це — фундаментальний соціологічний факт, і навряд чи він зникне найближчим часом.

Гері Гріффін, сексолог

ПОЦІЛУНКОВА КАПЛИЧКА

ПИСАТИ НІКОЛИ

Один болонський професор — спеціаліст у галузі соціології кохання та сексу, ретельно обшукавши усі італійські бібліотеки, так і не зміг знайти жодної книги про поцілунки. Тоді він вирішив звернутися до одного з провінційних відділень Британської бібліотеки. І що б ви думали? — англійці вислали йому одразу чотири монографії із зазначеного питання. Але й не утрималися від шпильки: що ж у вас, пристрасних італійців, такий дивний дефіцит з поцілунками? Професор вирішив урятувати честь країни і, разом із подякою за книжки, надіслав таку відповідь: «Ми надто багато цілуємося. Тому писати про це ніколи».

ДОШКА ПОШАНИ

ТОМАС ПАРР

Знаменитий довгожитель англієць Томас Парр вдруге одружився у 119 років — і не заради того, аби було з ким доживати: відомо, що у 127-річному віці він продовжував виконувати подружні обов'язки.

ГЕОРГ ДУГЛАС

Швед Георг Дуглас увійшов в історію не тим, що прожив на білому світі 129 років. Він більш відомий тим, що свою останню дитину благословив народитися тоді, коли мав 103 роки.

ДОВІДКОВЕ БЮРО

НЕ ВСЯ ПРАВДА — ДОБРО

Ніколи не зізнавайся коханій у тому, що:
— твоя попередня дівчина (жінка) була вродливіша;
— тобі подобалась у твоїй попередній пасії усмішка (сукня, хода, вдача);
— ти колись підняв руку на жінку;
— тобі не подо+баються її батьки;
— ти дзвониш по секстелефону;
— ти займаєшся самовдоволенням;
— у тебе був гомосексуальний контакт;
— ти буваєш у повій;
— тобі здається непривабливою якась частина її тіла;
— ти ніколи не користуєшся презервативами;
— ти вважаєш, що вона погана у ліжку;
— тобі не подобається, як вона виконує оральний секс;
— ти вже знаєш, що робитимеш, коли ви розлучитеся.

СОЛОДКА АРЕТА

Оповідання

Микола КОНДРАТЕНКО

Я повертався з відрядження. В купе вагона було нас четверо молодих іще чоловіків. За вечерею з пляшкою оковитої — перезнайомились, розговорилися про роботу, політику і... про жінок. Багато я почув того вечора цікавих історій про різні житейські випадки, та одна запам' яталась мені особливо. Розповів її симпатичний молодик, чимось схожий на знаменитого артиста Жана Маре. Та й звали його так само — Іваном.

— ... А я вам кажу, хлопці: якщо вже жінка захоче під когось лягти, її не встережуть і троє мужиків, не кажучи вже про власного чоловіка... Якось у нас на дачі з'явилися нові сусіди — ще молоде подружжя, Семен та Арета. Він — мовчазний здоровань, на добру голову вищий за мене. А вона... Чи зумію її вам описати?.. Схожа на циганку. Чорне, як смола, буйне волосся, великі золотаві очі, що дивилися на світ Божий завжди ніби зачудовано, а в зіницях іскрилися смішинки. Шия довга, лебедина, стан гнучкий, як у тополі, розкішні сідниці. Вся вона була смагла та зваблива, мов щойно спечена булочка. Особливо вабили мене її стегна, стрункі й довгі, справжній витвір мистецтва. Вражало і її рідкісне ім'я — Арета, і її пишна врода, і легкий, незлобливий характер. А сміх її був такий радісно відкритий, що його можна порівняти хіба що із зблисками грайливих хвиль проти сонечка...

Семен був такий ревнивець, що куди там тому Отелло! Він стеріг свою красуню Арету пильніше, ніж вірний собака — двір свого господаря. І, певно, скреготав зубами, коли вона поглядала на мене своїми очиськами і, білозубо посміхаючись, кепкувала: мовляв, Іван знає тільки одне — роботу!..

А бачили б ви, як вона одягалась у теплу літню пору! Спереду, на грудях, — вузенька смужка матерії, такий собі міні-ліфчик, з якого, мов дві стиглі золотисті диньки, випинались її повні, настовбурчені перса. Рожевий гудзик її пупка завжди був на виднoті, а стрункі, наче виточені, стегна притягували мої очі, як потужний магніт. Та бісова молодичка самим своїм виглядом збуджувала мене так, що серце моє від хвилювання калатало, мов дзвін на пожежу, а мої шорти напиналися, як вітрило в бурю. І в голові мені застрягла, наче муха у варенні, настирлива думка: як би це з нею теє... зблизитися?.. Упевнений, що і в неї були подібні думки, бо з чого б то вона отак до мене чіплялась? Було, як скаже мені часом словечко таке, що я аж завмираю з розкритим ротом, як ото пацієнт перед дантистом. Одного разу, коли Семен порався на другому кінці грядки, вона спитала мене, як завжди, всміхаючись: «І чого це ти, Іване, такий невеселий?» А я їй на те жартівливо: «Мов духмяну сигарету, я люблю тебе, Арето!» Тоді вона тут-таки, не довго думаючи, мені у відповідь: «Не для всіх Арета-пані, завоюй мене в коханні...» — і ще щось хотіла сказати, але наближався чоловік...

Ота моя думка ще дужче зміцніла, коли я почув, як у гурті дачників вона жартома прохопилася, що з Семена господар чудовий, а от чоловік — не дуже, через його столярські клеї та лаки...

Був День будівельника. Весь наш дачний куток вирішив відзначити своє рідне свято на дачах, біля берега мальовничої річечки, під рясними вербами. Все було, як годиться у таких випадках: зібрались у складчину, добре пообідали, а ще краще випили... До міста поверталися спеціально виділеним для нас автобусом, коли вже почало сутеніти. Майже всі були добряче напідпитку. Місць не вистачало, дехто з чоловіків мусив стояти, а жінки, котрим не дісталося місць, з веселим галасом повсідалися на коліна чоловікам, хто до кого, не дуже розбираючись. Я примостився на найдальшому задньому місці, зліва за ходом автобуса, біля вікна. Попеpед мене сиділи незвично веселий Семен і моя п'яненька дружина, а праворуч як сів, так зараз же й заснув дебелий дядько Петро, мій сусід через три дачі...

В автобусі — гамір, сміх, співи, жарти... Коли це дивлюсь: моя мила сусідочка, білозуба Арета, з усіх сил проштовхується на задні місця, тобто до мене, — це я зрозумів з її очей, що линули двома золотистими метеликами на вогник. Проштовхалась і всілася мені на коліна, як завжди, жартуючи: «Оце, — каже, — хоч раз проїдуся на колінах у сусіда, який так запрацювався, що зовсім мене не помічає!»

Уявіть собі, хлопці, моє становище, мої солодкі муки: нарешті в мене на колінах така бажана, така чарівна сусідка, а я сиджу, як бовван, скутий людськими очима. Та згодом дивлюсь: ніхто на нас не звертає уваги. Сусід Петро хропе, аж гай шумить, моя люба половина з Семеном про щось щебечуть, дехто куняє, а решта, поділившись на невеличкі групки, розважаються в кожній по-своєму; та вже і в автобусі стало майже темно. А на колінах у мене — сміхотлива Арета в модній джинсовій міні-спідничці, застебнутій іззаду, яка ледь прикриває голі стегна, та прозорій кофтинці, під якою світиться її шоколадне тіло. Дорога наша йде лісом, уся вона в баюрах, і автобус раз у раз підкидає, наче човен на крутих хвилях, а моя мила сусідочка весело гуцикає в мене на колінах, до шалу розпалюючи мене...

І врешті я зважився. Відчуваючи, як калатає від збудження серце, поклав руку їй на коліно і, пестячи його, почав просуватися під спідничку. Аж раптом просто отетерів: під спідничкою анічогісінько не було! Я продовжив свою розвідку і незабаром добрався до її розпашілого пухнастого гніздечка. Арета наче й не помічала мого зухвальства. Це мене ще дужче розпалило, і, коли автобус уже вкотре знову нас підкинув, я встиг потягти вниз застібку її спіднички. Та не така то була молодичка, щоб лишитися в боргу! Весело сміючись і перемовляючись із Семеном та моєю половиною, вона блискавичним порухом розстебнула мені ширінку, а сама нахилилася вперед. Я відчув, як її гаряча плоть буквально обпікає мого молодця, що поривається в глибину. Знову непомітно роззираюсь — на нас нуль уваги! Хочу направити молодця у потрібне русло, та Арета і тут мене випереджає: своїми лоскітливими пальчиками скеровує його рух, і він поринає в неї аж до самісінького денця...

Мене охопила солодка знемога від гострого відчуття володіння

2'99

Чортів палець

Еротична казка

Заманулося дівиці

До весілля погилиться

З народних уст

Майорша

Еротико-кримінальне оповідання

Гралися

двоє у дівочій хаті

Товстий лінгам

– завжди до нещастя

Кросворд від Леля

та інші еротичні розваги

ІНДЕКС 74283

БІДНІСТЬ І ДРЕВНІСТЬ

Одна стара бариня закохалась у свого конторщика. Він хлопець був бідовий, красивий і на все дока. І, схоже, з добрячою справою. Барині заманулось на старість, наче перед смертю, одпробувати молоднячка. Почала за ним ухажувати, завлікати. То все так натяками, між іншим. А далі просто в очі стала казать йому: я, мовляв, вас кохаю, бажаю вийти заміж за вас, все, що маю, відпишу на тебе — землю, майно, гроші. Конторщик погодився, погнався за багатством.

Після згоди, наступного дня, кинулись до попів вінчатися. Піп подивився на неї, одразу нічого не сказав, бо вона здавалась хоч і старою, а ще в жилі, жир не спав, живець наче. Хотів було ладити з нею ціну, а потім спохопився: ні, треба звірити вік.

— Ну, пані, повінчати я вас повінчаю, якщо можливо, тільки дозвольте спершу вашу метрику подивлюсь!

Піп як глянув, а там аж сімдесят два роки показано. Піп з досади аж рукою махнув та й каже:

— З радістю повінчав би вас, та горе, що роки перейшли. Тепер просіть дозволу в архієрія, може, він дозволить повінчатися.

Бариня хотіла попа підмогоричити, просила перевінчать, за що обіцяла дати йому триста карбованців. Піп відмовився. Чоловік він був багатий, в грошах потреби не мав, так що за триста карбованців не хотів свого імені марати, відмовився.

Написали вони прошеніє до архієрія, щоб дозволив повінчати їх. Архієрій подивився і, недовго думаючи, відмовив. Ну що тут робити?

Написали вони прошеніє митрополиту, і в конверт з прошенієм поклала бариня тисячу карбованців грошей, мовляв, куди хочеш дівай: хоч на церкву візьми, хоч на бідних, а хоч сам собі візьми — тільки дай дозвіл. Митрополит отримав пакет, розкрив, дивиться: там гроші і прошеніє на дозвіл повінчати. Він подумав, подумав і вирішив гроші віддати на церкву, а на прошеніє наклав таку резолюцію: «Дозволяю бідності женитися на древності».

ПІДЛОЖНІ УКАЗИ

Діло було ще за кріпосного права. Один пан провідав, що баби дома нічого не роблять, тільки й діла, що з дідами ї...я. Пан розпорядився написати підложний указ, начебто од царя. Понаписував він укази і розіслав їх по усіх селах.

В одному селі приносить його соцький і читає на сходці.

— Ось послухайте, панове! Прийшов від царя указ, щоб молоді баби давали своїм мужикам у місяць раз, а старі — щоб і в руки не брали!

Молодиці, хоч і засумували, що їм так мало назначили, але посовістились заперечувати указ. Та й їм, можна сказати, було трохи на руку: що менше, тим краще — бо не так часто будуть родити і од пологів мучитися не будуть. А старі баби як збунтувалися, то аж небу жарко стало. Вони тут же, на сході, гвалт підняли:

— Ач, государ наш, батюшка, та чим же ми прогрішили, що нас так рано від х..я отрішили? Підемо до государя батюшки, щоб відмінив своє приказаніє.

А староста й каже одній бабі:

— Та тобі вже пора забувати, стидалася б і казати про це, ти вже давно бабуся.

— Еге, бабуся, я ще краще твоєї Оксютки ї...я.

Пан прочув, що вони бунтують і лагодяться їхати до царя, щоб відмінив указ, злякався і думає собі: «І справді, чорт понесе їх до царя. Там діло проясниться, а за підлог і шибениці не минути».

І він, недовго думаючи, написав інший указ і розіслав його по всіх селах. Тут вже було сказано так:

«Ех ви, старі чорти,
ї...сь же тепер до самої смерти».

Тепер і то придержуються цього указу: труться, поки подохнуть.

Із зібрання Володимира ГНАТЮКА, XIX ст.

1999

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 2 (43)

Засновник і видавець — фірма “Деркул” (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).

Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Реалізація —
ОКСАНА ДИЧЕНКО.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки — Інесса Бірюкова (Лінія 12), фото Олександра Задираки;

2-а, 4-а стор. обкладинки та постер — фото Юрія Юхацкова;

Підписано до друку 19.03.99.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, “Лель”.
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми “Деркул”.
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Журнал друкує фото лише після письмового підтвердження автором своїх прав на публікацію і одержаної ним згоди від моделей. Тому всі претензії, пов'язані з публікацією знімків, слід адресувати фотографам.

Фотографії, вміщені в журналі, не є прямими ілюстраціями до текстів.

Відповідальність за зміст і достовірність рекламної інформації несе рекламодавець.

При передруку матеріалів посилання на журнал “Лель” обов'язкове.

Індекс

МУХА

Микола ЛЕБІДЬ

Оповідання

Другий автобус — і напхом напханий. Сергій спізнювався на побачення, отож почав нервуватися. Третій довелося брати штурмом. Та він усе ж таки втиснувся, і переповнений автобус, надсадно ревучи, важко рушив з місця.

Перед очима в Сергія — модна зачіска, довга шия, гарні плечі; у викоті легкої кофтинки — засмагла спина, а на додачу ще й тонкі пахощі французьких парфумів. Молода жінка спробувала була стати до нього боком, та навіть ворухнути стегнами ніяк не випадало. Їх так щільно притисло одне до одного, що посунутись туди чи туди хоч на дещицю було просто над силу. І тільки тепер Сергій виразно відчув пружні сідниці блондинки, що стояла попереду.

У глибині салону почувся невдоволений жіночий голос: «Мужчино! Ви поклали свій живіт мені на плечі!» Потім — ще один обурений вигук: «Та куди ж ви підняли свою сітку! Там молоко з пакета просто на спину мені тече!..» Та, попри всі ті негаразди, автобус посувався своїм маршрутом, і Сергія це влаштовувало.

От тільки... Ах ти ж чорт!.. Тепер уже стати боком до сусідки силкувався він сам, тільки-но відчув, що його молодець у штанах щомить більшає і все дужче впирається у пишні стегна приємної незнайомки. «У такій тисняві тільки імпотентам їздити!» — подумав собі Сергій, густо червоніючи. Він спробував застромити руку в кишеню штанів, щоб притримати долонею сластолюбного пустуна чи бодай упіймати його за голівку й відвести убік. Та його так стискали зусібіч, що зробити це годі було й думати. І, помітивши, що сусідка лукаво посміхається — напевне ж з нього! — Сергій знічено пробурмотів:

— Пробачте, будь ласка... тут надто тісно...

Одначе посмішка з обличчя незнайомки не сходила, і Сергія вкинуло в жар. Він намагався опанувати себе, якось відволіктися, збити запал свого невгамовного джигуна, що на той час дійшов уже повної кондиції. «Неначе приворожила!» — подумки обурився Сергій. І вже роздратовано звернувся до блондинки:

— Та ви ж зовсім не тримаєтеся за поруччя!

На що вона, злегка повернувши до нього голову, з тією самою посмішкою відказала:

— А навіщо? Впасти тут просто неможливо!

Геть збентежений, Сергій не знайшов нічого кращого, як поцікавитись:

— Чого це ви так весело посміхаєтесь?.. Вам ще далеко їхати?..

— На наступній виходжу, — заспокоїла його блондинка.

Фото Андрія ГРЕЙЖІ

На зупинці, щоб випустити її, довелося зійти і йому, та втрапити назад в автобус Сергій уже не зміг. Яка досада! Через цю кралю він тепер уже остаточно спізнився на побачення!.. Проте журився він не довго і тут-таки запропонував:

— Ну, коли вже так сталося, то дозвольте, я вас проведу.

Винуватиця його спізнення подарувала йому сліпучу усмішку й кивнула головою.

Дорогою до її дому Сергій виставлявся, як міг: сипав анекдотами, розповідав кумедні історії. Марина — так звали його нову знайому — дзвінко сміялася, прикриваючи рота рукою. А коли він несподівано притягнув її до себе, вона, відчувши на своїх стегнах уже знайомий з автобуса пружний дотик, рвучко сахнулася назад. Можливо, тоді, в автобусній тисняві, він не згорав би так від сорому, коли б вона стояла до нього лицем, як оце тепер. Не випускаючи її з обіймів, Сергій жадібно припав губами до її щоки, яка одразу ж стала червоно-гарячою. Потім, цілуючи її уже в шию, він спробував розстебнути в неї на грудях кофтинку, але Марина спинила його:

— Не треба, прошу тебе! Не тут...

...Наче доброго знайомого, запросила до помешкання. Всадовила у крісло, ввімкнула телевізор. На столику, де стояла ваза з цукерками, за мить з'явилися коньяк, вино, сигарети. А трохи згодом, подавши нашвидкуруч приготовану вечерю, Марина сіла навпроти Сергія.

Перший тост був за здоров'я господині, другий — за знайомство. Випередивши очікувані запитання, Марина сказала:

— З тобою мені чогось так просто й легко... Ну що тобі розповісти? З чоловіком розлучилася давно, тепер живу сама. Багато працюю, але це не рятує від самотності. Хочеться мати поруч доброго друга, здатного мене розуміти... Де працюю? Керую фірмою, яку заснувала три роки тому. Стомлююся на роботі страшенно. Часом порівнюю себе з робочою конякою, що цілий день возить з лісу колоди. Опинившись удома, падаю на диван. Можу цілий вечір лежати й дивитися телевізор... Машина, що належить моїй фірмі, третій день на ремонті, отож на роботу й з роботи ці дні добираюся на таксі. А от сьогодні, хоч як це дивно, викликати таксі не схотіла. Коли сідала в автобус, то наче передчувала, що зустріну тебе. І, як бачиш, жіноче чуття не підвело...

Слухаючи її сповідь, Сергій випив підряд дві чарки коньяку. Раптом спалах блискавки яскраво освітив кімнату і Маринине обличчя. За перекотами грому почувся шум літньої зливи. Марина поставила на стіл келих, підвелась і, не сказавши більш і слова, рушила до ванної...

Коли вона знову стала перед ним, Сергій узяв її за плечі, поцілував у губи й легким зусиллям змусив сісти. Вона скорилась і повільно опустилась на диван. Від невтримного потягу й нового спалаху жадання в молодого та недосвідченого чоловіка паморочилось у голові. А жінка тим часом хоча й не опиралася, проте не виказувала жодних емоцій, відчуваючи лишень, як дужі чоловічі руки роздягають її, владно відхиляють на диванні подушки — і ось уже палко пестять усе її тіло, а спраглі губи обсипають його гарячими цілунками. Ще мить — і в неї теж усе попливло перед очима, заволіклося млосним туманом. А потім наринула могутня палюча хвиля нестямної пристрасті й кинула обох у нездоланний каламутний вир...

Повертаючись додому далеко за північ, Сергій пригадував події минулого дня. Як він їхав на побачення з милою хорошою дівчиною, що полонила його душу чимось більшим, ніж гоже личко та стрункі ніжки... Як здибався в автобусі з Мариною... А дівчина марно чекала на нього, і гадки не маючи, де він і що з ним сталося... Така мила, безпосередня й щиросерда... Сергій сягнув рукою до кишені по сигарети, натрапив на Маринину візитну картку — і з досадою пожбурив її геть. Ну, та дарма, уранці, тільки-но прийде на роботу, він зателефонує своїй дівчині, гарненько перепросить, і ввечері вони неодмінно зустрінуться...

На роботу він прийшов рано, коли у відділі нікого ще не було. Та тільки-но ввійшов, як задзвонив телефон. Сергій зняв трубку. То була Марина. Привітавшись, вона квапливо сказала:

— Серьожо, я зайду по тебе в кінці робочого дня. Машину вже відремонтували. Чекатиму на тебе в ній біля під'їзду... А тепер пробач, дуже поспішаю... До зустрічі!..

Сергій поволі поклав трубку. В кімнаті неначе враз запала моторошна тиша. Лише чути було, як дзижчить, б'ючись у віконну шибу, настирлива муха. Тепер вона страшенно його дратувала...

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 1
(див. «Лель» № 1 за 1999 р.)

По горизонталі:
1. Афродіта. 5. Кіно. 6. Ловеласи. 10. Наскок. 12. Монако. 14. Нектар. 15. Ляда. 17. Ома. 19. Лабрадор. 20. Вогонь.

По вертикалі:
1. Ангел. 2. Рукав. 3. Ікона. 4. Амури. 7. Обнімання. 8. Лук. 9. Сексодром. 11. Сон. 13. Арт. 15. Лель. 16. Добро. 17. Орден. 18. Аура.

ЛЕЛЬВОРД № 2

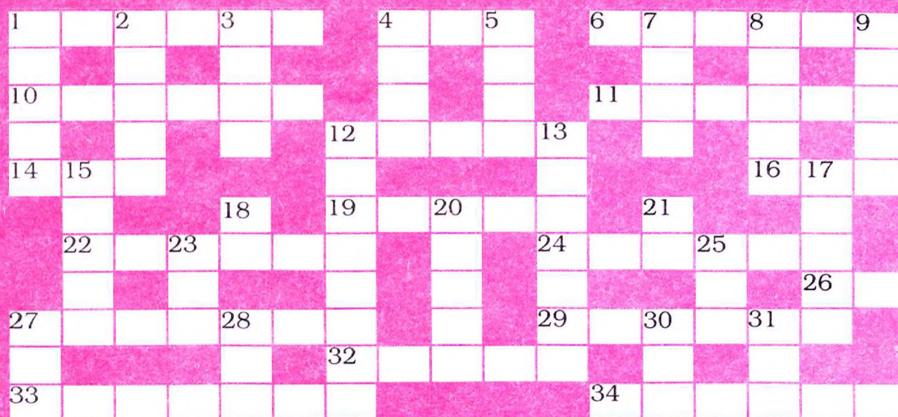

По горизонталі:
1. Лунає в серцях закоханих. 4. Українська чоловіча держава в державі XVI-XVIII ст. 6. З ним чоловіки постійно зраджують жінкам. 10. Слово, яке не можна вживати у ліжку. 11. Омріяний притулок коханця. 12. Рубіж між шлюбом і розлученням. 14. Жіноче ім'я. 16. Обов'язкова передумова злягання. 19. Любитель важкої музики. 22. Метал, з якого починається шлюбне життя. 24. Прутень у індусів. 26. Казанова в коханні. 27. Написи на парканах. 29. Те, що починається в квартирі після пізнього повернення чоловіка. 32. Квітка — символ жіночої чистоти. 33. Одна із слов'янських богинь, на честь якої названо храм у журналі «Лель». 34. Воно починається там, де закінчується кохання.

По вертикалі:
1. Провісник всесвітньої любові. 2. Любовна спокуса. 3. Те, що трапляється внаслідок порушення п.10. 4. Не дуже бажане в коханні. 5. Південно-американська країна. 7. Негативно позначається на потенції. 8. Повітряний «Мерседес». 9. Так в'ється жінка навколо коханого. 12. Новоспечена мати. 13. Голубка. 15. Підходяще ім'я для Стодолі. 17. Любовний зв'язок. 18. Перша нота. 20. Дитя двох рас. 21. Чоловіче начало в китайській сексології. 23. Бюстгальтер. 25. Заради нього відбувається п.6. 27. Поводир не лише у світ кохання. 28. Заряджений атом. 30. Із задоволенням розпилює жінок. 31. Потрібне для нагляду за чоловіком.

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 2
По горизонталі: **1. Музика. 4. Січ. 6. Футбол. 10. Слабак. 11. Вагіна. 12. Поріг. 14. Яна. 16. Гра. 19. Рокер. 22. Золото. 24. Лінгам. 26. Ас. 27. Графіті. 29. Болото. 32. Лілея. 33. Дівонія. 34. Болото.**

По вертикалі: **1. Месія. 2. Зваба. 3. Крах. 4. Соло. 5. Чілі. 7. Уран. 8. Боїнг. 9. Ліана. 12. Породілля. 13. Горлиця. 15. Назар. 17. Роман. 18. До. 20. Метис. 21. Ян. 23. Ліф. 25. Гол. 27. Гід. 28. Іон. 30. Кіо. 31. Око.**

Фото Миколи ТАРАНЕНКА

Чортів палець

Закарпатська народна казка

Був собі у заможних газдів син-одинак, гарний, розумний, тільки одну мав ваду — не мав того, чим дітей роблять. Поки був малий, біди не було, та коли виріс, почали батьки думати, як же його оженити. Стали шукати дівчину, таку, щоб нічого не знала про хлопців. І знайшли на далекому хуторі в бідної вдовиці дочку-одиначку, що ніколи з хутора не виходила. Швиденько посватали, повінчали, і стали молоді жити в гаразді. Вдовиця рада, що дочка добре вийшла заміж, але хотіла би вже внуків. Вона ж не знала про затеву ваду. Тож, коли на храмове свято прийшла до сватів, — запитала доньку, чи сплять вони з чоловіком. Коли мати запитала, а як вони сплять, донька каже:

— А як можна спати? Полягаємо в ліжко та й спимо.

Тоді мати їй каже, що так недобре, що коли жінка з чоловіком лягають спати, то мають ще й дітей робити.

Отож дочка каже про це чоловікові, а він їй:

— Добре, сьогодні будемо дітей робити. А чи знаєш ти, як їх роблять?

— Та ні, хто ж би мене навчив?

То ввечері, як лягли спати, він узяв грубий мотуз, зсукав з нього джгут та й ну чухати жінці поміж ніг, по її «сестричці». Начухав до болю й крові, аж вона почала кричати, що не хоче і дітей, коли це таке тяжке й болісне діло. Тож жили вони собі й далі, аж біда сталася — хлоп нагло вмер. Зосталася молода жінка вдовицею, а що жили вони заможно, то все добро їй лишилось. І коли скінчилася жалоба, стали до неї сватати-

ся не лише вдівці, а й молоді легіні, бо була ще молода і собою гарна. Але вона всіх питала, чи вміють вони дітей робити. Ну, а хто з чоловіків скаже, що не вміє? То вона всім відмовляла.

А в тому селі мешкав жид, і був у нього наймит Іван, коло худоби ходив. Хлопцеві час би вже женитися, але яка за нього піде, коли нічого свого в нього нема. От жид йому одного разу й каже:

— Іване-е, а якби ти спробував Настуню посватати-и?

— Та де я посватаю, там не такі сватали і пішли ні з чим.

— Іване-е, слухай мене-е. Вона спитає, чи вмієш ти дітей робити, то ти не кажи, що вмієш, кажи, що не вмієш, а там якось воно буде.

Так і було, запитала Настуня Івана, чи вміє він дітей робити, і як почула, що не вміє, зразу згодилася вийти за нього.

Але Іван знав, нащо люди женяться, та коли хотів торкнутися «капустяного» місця — Настуня в крик. Розпитав він, чого вона так боїться, і йде до жида радитись. А жид йому таке говорить:

— Іване-е, ти їй скажи, що в неї двадцять пальців, а в тебе двадцять один, і той двадцять перший тобі чорт дав, а сьогодні має прийти забрати, і, як забере, ти вмреш, треба його сховати. А де сховати, тим сам знаєш.

Прийшов Іван додому, розказав це жінці. Вона налякалася, що може вдруге повдовіти, і погодилася врятувати чоловіка. Полягали вони ввечері спати, а жид прийшов під хату і гримає в стіну. Іван тоді до жінки:

— Ой, чорт уже тут, а ми палець не сховали! Нумо швидко ховати!

І заховали вони «чортів палець» куди слід, і всю ніч ховали. А наступного вечора Настуня засунула під ліжко довбню, і як полягали спати, ну гримати в стіну та кричати:

— Іване, чорт прийшов! Швидше пальця ховай!

І так їй сподобалося пальця ховати, що потім уже й чорта не треба було. А через якийсь час і діточки в них пішли.

Записав і надіслав до редакції Мирон Рейпаші, м. Ужгород

Фривольна листівка XIX ст.

«Ананга ранга»

— індійська книга настанов з мистецтва кохання. Написана приблизно у XVI ст. Калена Малла, вона містить аналіз і компеляції більш ранніх любовних трактатів, зокрема «Камасутри». «Ананга Ранга» європейцям більш відома під назвою «Стадія кохання», а арабською мовою її переклали як «Задоволення жінки».

У книзі подано шість категорій поз. По-перше, ті, де жінка лежить на спині; по-друге, де вона лежить на лівому чи правому боці; по-третє, позиції, в яких кохаються сидячи; по-четверте — різноманітні позиції, коли і він, і вона стоять; по-п'яте, ті з них, де жінка нахилилася на живіт; по-шосте — коли жінка знаходиться зверху, граючи роль чоловіка. Для опису позицій використовувалася йогічна, алхімічна і тваринна термінологія. Багато місця у книзі відведено також дидактичним матеріалам.

АНАНГА РАНГА
(Уривки)

Прикрасьте красиві стіни кімнати кохання картинками та іншими предметами, на яких око може зупинитися із захопленням. Розставте закуски (...), розкладіть повсюдно книги з любовними піснями та ілюстрації любовних позицій. Настінні вогні мають мерехтіти, відбиваючись у широких дзеркалах, у той час як чоловік і жінка і найменшою мірою не повинні стримуватися чи соромитися, відкрито віддаючись своїм нестримним пристрастям на прекрасному ложі, прикрашеному численними корисними подушечками і вкритому балдахіном. Простирадла слід услати квітами і оприскати парфумами (...). У подібній обстановці нехай чоловік, що піднімається на трон кохання, насолоджується жінкою розкуто і у комфорті, вдовольняючи як своє, так і кожне її бажання і забаганку.

...Існує прикмета: якщо у чоловіка лінгам дуже довгий, він завжди буде бідним. Той, у кого лінгам дуже товстий, буде нещасливим. Чоловік з тонким і худим членом буде удачливим, а той, у кого лінгам короткий, має шанс стати королем.

...Один з головних обов'язків чоловіка полягає в тому, щоб навчитися стримувати себе наскільки це можливо і водночас прискорювати насолоду своєї партнерки. Жадання жінки прохолодніше і повільніше пробуджується, ніж жадання чоловіка; її нелегко задовольнити одним актом любовної гри. Її більш повільне збудження потребує тривалих обіймів, і якщо в цьому їй відмовляють, вона нерідко почувається роздратованою. При повторному любовному акті пристрасть жінки остаточно прокидається, і вона досягає оргазму; в такому разі можна сказати, що вона вдоволена. У чоловіка буває навпаки: він наближається до першого акту, сповнений жару кохання, яке холоне впродовж другого акту, часто залишаючи його млявим і не схильним до третього.

Позиція «Верхівка, що обертається». XVIII ст. Раджистан

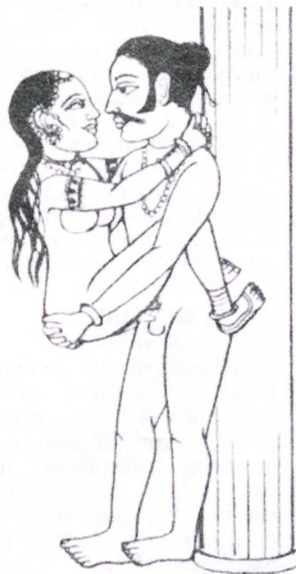
Підважена позиція. XIX ст. Раджистан

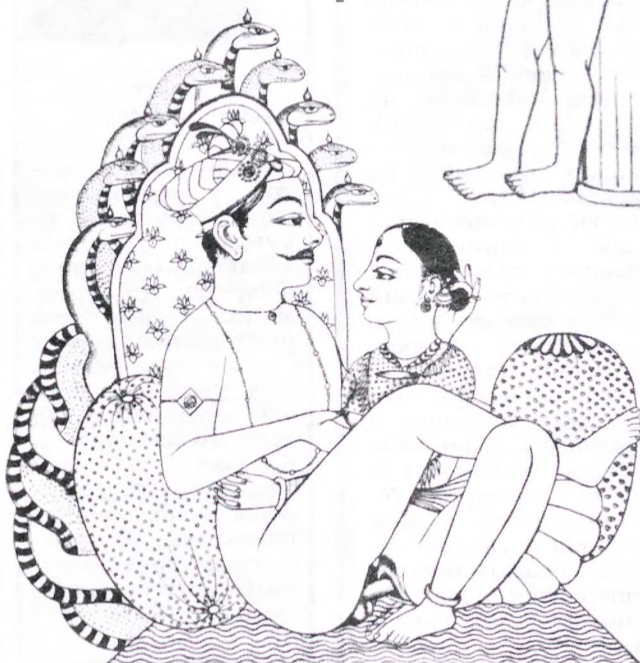
Король і королева в образі Вішну і Лакшмі. Бл.1830. З колекції короля Непалу

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Андрєєв Леонід (1871—1919)

— відомий російський прозаїк і драматург, що ввійшов у літературу на зламі XIX і XX століть як традиційний реаліст, але невдовзі став на шлях творчих і філософських пошуків, які, зрештою, привели його до модернізму й сприяли закріпленню за ним репутації «декадента». Особливо скандального розголосу набули оповідання Андрєєва «Безодня» та «Пітьма», де темне біологічне начало в людині бере гору над високими й чистими помислами. «Прогресивні» критики одразу ж почепили на письменника ярлик апологета ницих пристрастей, що відвертає читача від нагальних проблем сучасності. Тим часом ці оповідання були першими в російській літературі спробами дослідити патологію людської свідомості й усю неоднозначність та складність внутрішнього світу людини XX століття, що його годі обмежити самими ідейними стосунками. Цю тему письменник розвивав і поглиблював й у подальшій творчості, аж до своєї смерті у Фінляндії, поза межами «совдепії», де ще донедавна ім'я його згадували не вельми охоче, а творчість намагалися звести лише до ранніх повістей та оповідань.

БЕЗОДНЯ
(Уривок)

...На галявині, де було видніше, сиділи коло спорожненої пляшки троє і мовчки, вичікувально дивилися на них. Один, виголений, наче актор, засміявся і свиснув так, ніби це означало: «Ого!»

Серце в Немовецького упало і завмерло у страшній тривозі, але, мовби підштовхуваний спозаду, він ішов просто на тих трьох, повз яких проходила стежка. Ті чекали, і три пари очей темніли незворушно й страшно. І, невиразно бажаючи прихилити до себе цих похмурих, обідраних людей, у чиїй мовчанці вчувалася загроза, показати їм свою безпорадність і збудити в них співчуття, він запитав:

— Де пройти до застави? Тут?

Та вони не відповіли. Голений свиснув щось непевне й насмішкувате, а інші двоє мовчали і дивилися з важкою, лиховісною пильністю. Вони були п'яні, злі, і їм хотілося кохання та руйнації. Червонощокий, одутлий звівся на лікті, потім нерішуче, як ведмідь, зіперся на лапи й устав, тяжко зітхнувши. Товариші мигцем поглянули на нього й знову так само пильно втупились у Зіночку.

Амманаті Бартоломео (1511—1592)

Італійський скульптор і архітектор, учень Бандінеллі та Сансовіно. Працював у Венеції, Падуї, Римі, Флоренції та інших містах. Є яскравим представником тосканського напрямку в італійському мистецтві на переході від пізнього Ренесансу до бароко. Відіграв важливу роль у розробці нових принципів архітектури, прагнучи органічно поєднати архітектурні та скульптурні форми з простором.

— Мені страшно, — самими губами сказала вона.

Не чувши слів, Немовецький зрозумів їх з того, як важко сперлася на нього її рука. І, намагаючись зберегти позірний спокій, але відчуваючи фатальну невідворотність того, що зараз станеться, він почав ступати рівно і твердо. І три пари очей наблизилися, зблиснули й лишилися за спиною.

«Треба тікати, — подумав Немовецький і сам відповів: — Ні, не можна тікати».

— Зовсім хирляк хлопчина, навіть прикро, — сказав третій із тих, що сиділи, лисий, з обрідною рудою бородою. — А дівчинка гарненька, дай Боже кожному.

Усі троє якось знехотя засміялися.

— Пане, постривай на два слова! — густо, басом сказав високий і поглянув на товаришів.

Ті почали підводитись.

Немовецький ішов не озираючись.

— Треба постривати, коли просять, — сказав рудий. — А то ж бо й по шиї можна.

— Тобі кажуть! — гаркнув високий і за два стрибки здогнав перехожих.

Масивна рука лягла на плече Немовецькому й похитнула його, і, обернувшись, він біля самого обличчя зустрів круглі, опуклі й страшні очі. Вони були так близько, наче він дивився на них крізь збільшувальне скло і ясно розрізняв червоні жилки на білку та жовтавий гній на віях. І, пустивши німотну руку Зіночки, він поліз до кишені й забурмотів:

— Грошей! Ось вам грошей. Я із задоволенням...

Опуклі очі дедалі круглилися й ясніли. І, коли Немовецький одвів од них свої очі, високий трохи відступив назад і, не замахуючись, знизу, вдарив його у підборіддя. Голова Немовецького відкинулася, зуби клацнули, кашкет з'їхав на лоба й звалився, і, змахнувши руками, він упав навзнаки. Мовчки, без

Бартоломео АММАНАТІ. Венера. 1571

Малюнок до коміксу. Фінляндія, 1975

крику, повернулася Зіночка й пустилася бігти, одразу ж набравши всієї швидкості, на яку була здатна.

Голений крикнув протягло й дивно:

— А-а-а!.. — І з тим криком погнавсь за нею.

Немовецький, хитаючись, підхопився, але не встиг ще й випростатись, як знову був збитий з ніг ударом у потилицю. Останнє, що він побачив, — це жмуток рудої бороди, що майже заліз йому до рота, а поза ним темряву лісу та світлу кофтину дівчини, котра мовчки й швидко бігла геть, — а за нею дрібним скоком, наздоганяючи, мчав голений.

Високий і рудий, які кинули Немовецького в рів, постояли трохи, дослухаючись до того, що діється на дні рову. Та обличчя їхні і очі були звернені в той бік, куди побігла Зіночка. Звідти почувся високий, придушений жіночий крик і враз завмер. І високий сердито вигукнув:

— Мерзотник! — І навпростець, ламаючи суччя, як ведмідь, побіг.

— І я! І я! — тоненьким голоском кричав рудий, пускаючись за ним услід. Він був слабосилий і скоро захекався; у боротьбі йому забили коліно, і йому було прикро, що думка про дівчину сяйнула в нього першого, а дістанеться вона йому останньою. Він пристав, потер рукою коліно, висякався, приклавши пальця до носа, і знов побіг, жалісно волаючи: — І я! І я!..

....

До рота Немовецькому набралася земля й скрипіла на зубах. І перше, найдужче, що він відчув, повернувшись до тями, був густий і спокійний запах землі. Він простяг руку й став шукати кашкета, щоб піти, але кашкета не було. І те, що його не було, враз зробило все ясним; і він зрозумів: те, що сталося, не сон, а жахлива правда. І за хвилю, завмираючи від жаху, він уже дерся вгору, обривався разом з осипами землі — і знову дерся й хапавсь за гнучке гілля куща. А вилізши, побіг просто себе, не роздумуючи й не обираючи напрямку.

Андрофілія

— чоловічий гомосексуалізм з потягом до дорослих чоловіків.

Андрофія

— пасивна педерастія.

— Зінаїдо Миколаївно! — гукав Немовецький і голосно вимовляв перше слово, але тихо — друге, неначе втрачаючи разом зі звуком надію на те, що хтось обізветься.

І ніхто не обзивався.

Потім він утрапив на стежку, впізнав її і дійшов до галявини. І тут знов, і вже зовсім, зрозумів, що все те правда, і з жахом заметався, гукаючи:

— Зінаїдо Миколаївно! Це я! Я!..

Ніхто не обзивався, і, повернувшись лицем туди, де мало бути місто, Немовецький роздільно крикнув:

— По-мо-жі-і-іть!..

І знову заметався, щось шепочучи, обнишпорюючи кущі, коли це перед самими його ногами зринула невиразна біляста пляма, схожа на застиглу пляму тьмяного світла. То лежала Зіночка.

— Господи! Що ж це? — з сухими очима, але голосом, у якому бриніло ридання, сказав Немовецький і, ставши на коліна, доторкнувся до лежачої.

Рука його попала на оголене тіло, гладеньке, пружне, але не мертве, і Немовецький, здригнувшись, відсмикнув її.

— Мила моя, голубонько моя, це я, — шепотів він, шукаючи в темряві її обличчя.

І знову, вже в інший бік, сягнув він рукою, і знову натрапив на голе тіло, і так, хоч би куди він сягав нею, він незмінно намацував це голе жіноче тіло, гладеньке, пружне, що ніби тепліло під дотиком руки. Іноді він одсмикував руку швидко, але іноді затримував, і, як сам він, без кашкета, в подертому одязі, здавався собі несправжнім, так і з цим оголеним тілом він не міг пов'язати уявлення про Зіночку. І те, що сталося тут, що робили ті люди з цим безмовним жіночим тілом, уявилось йому в усій мерзенній виразності — і якоюсь дивною, говіркою силою озвалось у всіх його членах. Потягшись так, що хруснули суглоби, він тупо вперся очима в білу пляму й нахмурив брови, як ото робить задумана людина. Жах перед тим, що сталося, застигав у ньому, згортався в клубок і лежав у душі, мов щось стороннє й безсиле.

— Господи, та що ж це? — повторив він, але звук був неправдивий, наче зумисне.

Він намацав серце: воно билося тихо, але рівно, і коли він нахилився до самого обличчя, то почув слабкий віддих, так ніби Зіночка не була глибоко непритомна, а просто спала. І він тихо покликав її:

— Зіночко, це я.

І тут-таки відчув, що буде чомусь добре, якщо вона ще довго не прокинеться. Затамувавши віддих і швидко озирнувшись довкола, він обережно погладив її по щоці й поцілував, спершу в заплющені очі, потім у губи, що м'яко розтулилися під міцним цілунком. Його злякало, що вона може прокинутись, і він одсахнувся й завмер. Та тіло було німотне й нерухоме, і в його безпорадності й приступності було щось жалюгідне і дражливе, таке, що невідпорно вабило до себе. З глибокою ніжністю й злодійською, полохливою обачністю Немовецький намагався накинути на неї клапті її одежі, і двоїсте відчуття матерії та голого тіла було гостре, як ніж, і незбагненне, як безумство...

— Це я! Я! — безглуздо повторював він, не розуміючи навколишньо-

АКТ. Французька гравюра. 1925

Поліклет. АМАЗОНКА (копія з оригіналу). V ст. до н.е.

го. І, прислухаючись до дихання Зіночки, не відводячи очей від того місця, де було її обличчя, він посунув руку далі. Прислухавсь — і посунув ще. — Та що ж це? — голосно й відчайдушно вигукнув він і підхопився, жахаючись самого себе.

На мить в очах йому сяйнуло Зіноччине обличчя і зникло. Він намагався зрозуміти, що оце тіло — Зіночка, з якою він ішов сьогодні й яка говорила до нього, — і не міг; він намагався усвідомити жах того, що сталося, але жах був надто великий, коли думати, що все це правда, — і не з'являвся.

— Зінаїдо Миколаївно! — крикнув він благально. — Навіщо ж це? Зінаїдо Миколаївно?

Та безмовним залишалося змучене тіло, і з недоладними словами Немовецький укляк на коліна. Він благав, погрожував, казав, що уб'є себе, і термосив лежачу, притискаючи її до себе і майже впинаючись нігтями. Потепліле тіло м'яко піддавалось його зусиллям, слухняно відгукуючись на його рухи, і все це було таке страхітливо незрозуміле й дике, що Немовецький знову скочив на ноги й уривчасто крикнув:

— Поможіть! — І звук був облудний, неначе зумисне.

І знову він накинувся на неспроможне опиратися тіло, цілуючи, плачучи, відчуваючи перед собою якусь безодню, темну, страшну, що притягувала до себе. Немовецького не було. Немовецький залишився десь позаду, а той, що був тепер, з шаленою жорстокістю м'яв гаряче піддатливе тіло і говорив, усміхаючись хитрим усміхом безумця:

— Озовися! Чи ти не хочеш? Я кохаю тебе, кохаю тебе... — З тимтаки хитрим усміхом він наблизив розширені очі до самого обличчя Зіночки й шепотів: — Я кохаю тебе. Ти не хочеш говорити, але ти всміхаєшся, я це бачу. Я кохаю тебе, кохаю, кохаю... — Він міцніше притис до себе м'яке, безвільне тіло, що своєю безживною піддатливістю збуджувало дику пристрасть, ламав руки й безгучно шепотів, зберігши від людини саму лише здатність брехати: — Я кохаю тебе. Ми нікому не скажемо, і ніхто не дізнається. І я одружуся з тобою, завтра, коли хочеш. Я кохаю тебе. Я поцілую тебе, і ти мені відповіси — гаразд? Зіночко...

І з силою він притисся до її губів, відчуваючи, як зуби вдавлюються в тіло, і в болю та міцності цілунку втрачаючи останні проблиски думки. Йому здалося, що губи дівчини здригнулись. На одну мить блискотливий вогненний жах осяяв його думки, відкривши перед ним чорну безодню.

І чорна безодня поглинула його.

1902

З російської переклав Володимир МИТРОФАНОВ

Амок

— стан надзвичайного збудження, який характеризується агресією, втратою здорового глузду; еротичне засліплення. Амок спостерігається у жителів Малайських островів та Індокитаю. Його причиною є так звана культура сорому: виявляючи агресію щодо інших, людина водночас оберігає себе і своє почуття провини і сорому. Агресія найчастіше є наслідком сексуальних проблем, зради партнера, ненависті до спокусника дружини.

АНОНІМНИЙ офорт. Париж. 1920

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

ГРАЛИСЯ

І уявляю, і пригадую,
І серце грає, як струна:
Там, над рікою, за левадою,
Живе вдовиченька одна.

Ніби тільки діти граються. Все життя — гра. Ми вчилися від дітей, як вони від нас. Малі будують хатку, а ми — хату, церкву, палац. Вони граються у весілля, ми вінчаємось. Діти навіть у похорон граються, вдавано плачуть за лялькою в картонній коробці. Буває, що й деякі дорослі — вдавано. Граємось у серйозні виробничі збори, в гучні вибори — світ. Діти граються в зайчики, а ми годуємо і їмо кролів.

Там, за рікою, за левадою...

Ріка грається прибережними крем'яхами, гай вигойдує вишні, черешні, горіхи... А в Надиній хаті прибрано, охайно...

Спершу гралися губи — тулились одні до одних, тиснулись, очі грались очима, голубі — сором'язливістю, карі — словами, говорили про стручок, про горошину в ньому, дуже солодку, уявляли, що довкола стручка повилось ніжне огудиння.

— Дуже хочу знайти...
— Що? — питала Надя.
— Стручок і ту солодку горошину.
— Хитрий.
— Ні, я дуже хочу!
— Хотіти нікому не заборонено, але де взяти стручка?
— Є.
— Де?
— В тебе, Надійко моя.
— Вже твоя?
— А чия ж?
— Уже шукаєш?
— Уже знайшов.

А стручок... Куди гороховому!.. Цей вологий, соковитий. Торкнутися б тієї горошини!..

Губи не покидають губ, а мої пальці глибоко нишпорять — шукають горошину, купаються в живлющій поливі, а горошина стає набубнявілою квасолиною.

Хоч надворі осінньо, — а там гаряче літо, а там сонце. Зваба голубих очей шепоче:

— Пальцями не граються.
— Так, так, зараз пущу лошачка.

Два світи сходяться воєдино — міцно, рухливо.

Фото Миколи ТАРАНЕНКА

Не думалося, що з-за горошини може всміхатися ляля, але й лялею граються діти, одягають її гарно.

Тісніше влягаємось, і під нами пружно гойдається надійне підгрунтя.

У хаті по-весняному літають, по солов'їному щебечуть веселики.

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

ВЕЧОРН

У СЕЛІ АПОСТОЛОВЕ В УКРАЇНІ

ОБМОВКИ ТА НЕДОЧУВАНКИ

Херотика

Пенісний корт

Птах Пеніс

Крилатий Херос

Концерт для пипки з оркестром

Комп'ютерні пхайли

Дволикий Анус

Фалософія

Секскурсійне бюро

Пенісистка

Обіцянка-цицянка

Бляндинка

Марія Простопчук у костюмі Снігуроньки.
Фото PLAYBOY

ИЧІ

Як коваль від пияцтва кодував

В окрузі поширилася чутка про те, що місцевий коваль дуже ефективно кодував чоловіків від вживання спиртного. Багато п'яниць відхрестилися від «зеленого змія», та ніхто не знав, що ж зробив з ними коваль.

Федір і собі перейнявся цією затією. Бо дуже вже допекла його звичка до чарки.

— Ну як же той коваль кодує? — допитувався Федір в сусіда, що вже з місяць і краплі в рот не брав.

— То сам піди до нього, тоді взнаєш.

Так і не розповів Федорові про процедуру кодування сусід. Тож вирішив Федір сам сходити до коваля.

— Усе просто, ніяких шкідливих ефектів, — заспокоїв коваль Федора. Взяв обуха, геп по голові — оглушив пацієнта. Потім зняв з непритомного штани й відмахав його в дупу.

Невдовзі Федір прийшов до тями та й запитує, навіщо коваль це зробив.

— Оце ж я так кодую. А як дізнаюся, що хоч трішки випив, — розкажу всім про це кодування.

Зрозумів Федір, чому інші чоловіки нічого не розповідали. Але пізно вже було: довелося кидати пити.

Стецькове змужніння

Одного вечора довго не було Стецька вдома. Коли прийшов, батько з порога запитав, де він був.

— Та і...ся... — зніяковіло відповів Стиць.

— Давай, стара, на стіл подавай — наш синок мужчиною став! Сідай Стицю, чого стоїш?

— Та срака болить.

Записав Юрко РУДЕНКО

Фалоспелія
Кліторатура

Маркіз де Взад
Лібідонька

Порнолон
Блядниковий період
Ерекціонер

Кастральне тіло
Ерективний двигун

Еякуляція в тил
Жіночий гуртовжиток

Полюційна дільниця

Записав Елем ГРИЦЬ

ВЕЗУВІЙ ПРОСНУВСЯ!

Пародія

Щастя! Благання! Кохання! Оргазму!..
Стогнуть пружини,
зітхають і охають.
Скільки, кохана, ти мною не кохана!
Ноги злетіли у зоряне небо!
Хочу заглибитись глибше у тебе.
Вічність спресована в мить і світи.
Тільки два рухи: туди і сюди...
Ошалений, розтерзай, обезумій!
Позачасовість. Проснувся Везувій.
Анатолій Криловець.
«...В тебе заходжу.
Тіл двох биття...»

Стогнуть пружини,
зітхають і охають.
Скільки, кохана,
ти мною не кохана!
Я все вірші
про кохання строчу,
Я сокровенні рядочки шепчу:
«Щастя! Благання!
Кохана, для тебе!..»
Та — хутчіш ноги здіймає у небо!
І розставляє їх ширше і ширше...
Чую — Везувій проснувся і дише.
Клятий, нарешті!
Ну й довго ж ти спав:
я свою жінку давно не кохав!
Я вже забув,
як це робиться, браття...
Ох, і марудне, скажу вам, заняття!
Тільки два рухи: туди і сюди...
Ще одна мить — і... вже лампу світи!

Лариса ОМЕЛЬЧЕНКО,
Дніпропетровська обл.

ПРОЩАННЯ З ЗИМОЮ

Якщо у житті бракує свят, їх треба придумати. Або ще краще — організувати. Саме так вчинила передова доярка Марійка Простопчук, запропонувавши на Масницю провести карнавал з масками. Учасники вечорниць радо погодилися, не підозрюючи, що, окрім свята, Марії бажалося продемонструвати всім костюм Снігуроньки, який із запізненням — уже після новорічних свят, але все-таки привіз із Конотопа механізатор широкого профілю Степан Середенко. Запізнення з подарунком хлопець пояснив тим, що розкішну спідницю та пишну корону виготовляли за спеціальним замовленням аж у Фінляндії, а це, самі розумієте, світ не близький.

Чи треба казати, що перший приз виборола Марійка? Її хочі впізнали одразу у такому костюмі, але очей від Снігуроньки не відривали увесь вечір. Особливо хлопці. Наталка Коваленко із заздрощів навіть гранчак, принесений з дому, розбила, гепнувши ним об підлогу. Іншого їй ніхто не дав, тому вона, на додаток до всього, залишилася того вечора тверезою.

МАЙОРША

Олександр ЖОВНА

Оповідання

Монотонний металевий скрип важкої темної брами Н-ської тюрми мав одну своєрідну властивість, що зайвий раз підтверджувала те, що все на цьому світі відносне. Він зустрічав засуджених в одній тональності, а проводжав — у зовсім іншій. Три роки тому ця брама завила для Пашки голодним самотнім вовком, а сьогодні озвалася закличним голосом молодого бізона в період шлюбних ігор.

Пашка вдихнув на повні груди, задер голову, і одинока розсіяна хмаринка, що мляво висіла в синій блакиті, чомусь здалася йому банальною і зовсім нікчемною в порівнянні з тим, що вирувало в цю мить у його душі. Усе довкола — сонце, блакить неба, свіже осіннє повітря — було прекрасне і варте уваги, навіть захвату, але Пашці тепер найбільше у світі хотілося баби. Просто баби — і ніяких тобі зайвих слів. Перед ним не поставало якогось конкретно окресленого образу. То було щось узагальнене, поки що не сформоване в певний суб'єкт, але таке звабливе, що Пашку аж розпирало від нетерплячки і по тілу час від часу перебігала гаряча хвиля. Від надміру почуттів він знову вдихнув повітря і раптом вигукнув щось нерозбірливе. Що саме — він і не знав до пуття, але це було не так важливо. То кричала Пашчина душа, вихоплюючи свою воскреслу жагу назустріч життєвому пробудженню. І дарма, що на нього здивовано озирнувся якийсь перехожий, і зовсім не обов'язково, щоб він зрозумів Пашку. Тому що все те було дріб'язком, не вартим уваги. А головне ж те, що душа його не заніміла, що після довгого мовчання вона знову заговорила, закричала, вирвалась на волю.

Трохи згодом Пашка сидів у вагоні поїзда, що мчав його від місця позбавлення волі, і бажання, яке виникло так зненацька, і далі не давало йому спокою.

На пероні його ніхто не зустрів. Але Пашка не надто засмутився. Та й зустрічати його в рідному містечку було просто нікому.

Старечою, ледь помітною усмішкою привітали Пашку латані шматками фанери двері його «комуналки», і та сумовита усмішка легко торкнулася потаємних сентиментальних важелів, що навіть у таких мужчин, як Пашка, витискують сльозу. Пашка відмахнувся від миттєвої слабини і засунув руку під горішній одвірок. На серці йому потепліло, коли пальці намацали ключа.

У кімнаті, побачивши знайомі речі, Пашка знову на якусь мить утратив владу над почуттями, але тільки на мить. Бажання, що так наполегливо засіло в ньому, міцно тримало його на чітко визначеному курсі.

Відкрутивши верхню частину трубчастої дверної ручки, Пашка витяг звідти згорнуті у трубку сотенні купюри.

Асортимент місцевих закладів, де б можна було влаштувати собі свято, а також визначитись зі своєю метою, не спонукав до довгих роздумів. Ресторанчик з вишуканою назвою «Колос» ще за часів порівняно безтурботної Пашчиної молодості частував його збудливими напоями і приємними зустрічами, спогади про які й дотепер викликали в ньому сласну млість.

Вітражні вікна ресторанчика жевріли у глибині парку. З темної алеї до Пашки вийшли двоє і попрохали вогню. Припаливши, вони поглянули на максимально вкорочену Пашчину зачіску і, перезирнувшись, нерішуче відступили.

Пашка був спокійний.

«Молодняк, — байдужно подумав він. — Морди незнайомі... Пригод шукають. Ну-ну...»

Заклавши руки в кишені, він увійшов у розчинені двері.

Наразі воскреслий спиртово-тютюновий дух, тьмяне світло й тихі звуки блюзу втішною хвилею вдарили Пашці в голову. І йому страх як захотілося сьогодні «козирнути».

Людей було небагато. Пашка обвів поглядом залу. Столик біля стіни з білим багетом був вільний. Саме за цим столиком полюбляв сидіти Пашка. З естради затріщав динамік, і мікрофон гучно зафонував. Музиканти були незнайомі. Пашка пройшов до столика, сів і почав роздивлятися довкола. З-за ширми, що відгороджувала кухню від зали, вийшла офіціантка і підійшла до нього.

— Сонька... — задумано і з несподіваною благодушністю мовив Пашка.

Вона стояла перед ним з книжечкою та олівцем і не впізнавала його.

— Сонько, Сонько, невже я так змінився?

Схожа на Вінні-Пуха із затонованим кремом синцем під лівим оком, офіціантка напружила погляд, і пухкі руки її опустилися.

— Пашка...

Пашка посміхнувся, хитнув головою і рвучко провів долонею по своїй стриженій голові.

Соня підсіла до столу.

— Звільнився... Сивий став...

— Не в Артеці, Соню, був, да... Та дарма, Соню, сивина для мужчини, сама знаєш, не бар'єр. Коротше, — тихо, підкреслено спокійно провадив Пашка, — сьогодні гуляю, зрозуміла?— І виклав на стіл гроші. — Неси все, що є. Все. Зрозуміла? Щоб на жодному столі нічого подібного. Повечеряєш зі мною.

Кожне Пашчине приглушене слово збуджувало Соню, і її й без того округлене тіло, здавалося, розбухало і ставало ще округлішим. Такі ж кулясті великі груди схвильовано роздималися, ніби намірялися вихопитись із пут білого мережаного фартушка і полетіти в небо. Пашка пам'ятав ці груди ще відтоді, як уперше познайомився з Сонькою. Сонька вміло керувала ними, і вони нерідко здобували їй успіх у чоловіків. Та Пашку вони чомусь не збуджували, а навіть навпаки — викликали досить неприємні асоціації. Синюватобліді, вони здавались наповненими якоюсь напівпрозорою рідиною і нагадували йому слизькі кулі зеленюків, що їх ті роздувають, коли так бридко кричать.

— Пляшку коньяку і горілки побільше, шампанського теж.

Сонька не ховала задоволення, обличчя її розшарілося, а груди — груди так і ходили ходором, так і ходили на повну потужність.

Невдовзі столик запістрявів неабияким для «Колоса» асортиментом страв та спиртних напоїв. Давні знайомі цокнулися і випили без зайвих слів.

— Трохи незручно, я все ж на роботі, — мовила розпашіла Сонька.

— Пусте, — відказав Пашка, — у мене сьогодні свято. Вони «Баньку» знають?

Сонька поглянула на естраду і стенула плечима.

Пашка узяв четвертну й пішов до музикантів.

За хвилю в «Колосі» залунала «Банька» Висоцького, тішачи Пашчину душу.

Було вже близько одинадцятої, коли у дверях з'явилась особа, чия імпозантність змусила навіть Пашку роззявити рота. Це було якраз те, чого там бракувало. Здавалося, сама доля заштовхнула її до «Колоса» в цю хвилину. Погойдуючись на довгих ногах, обтягнутих чорними панчохами, вона пройшла до зали. Її супер-міні-сукенка прикривала лише ті частини тіла, на яких уже закінчувалась інтрига й починався відвертий секс. Це була та сама ватерлінія, що валить наповал, крок уліво, крок управо — смерть.

— Те що треба... — прошепотіли Пашчині уста. — Хто така?

Сонька закопилила губи, її могутній бюст охляв і поникнув.
— Майорша, — якось безпорадно відказала вона.
— Майорша? — здивувався Пашка. — Невже це вона?
— Вона, а то хто ж... — невдоволено мовила Сонька.
— А майор?
— Майора нема. Убили в Афгані. А вона спивається.
Пашка задумався. Невже це справді була вона, та сама Майорша, в яку закохані військові і цивільні, комуністи й безпартійні і навіть євреї? Але де ж поділася та неприступність, та королівська пиха, відверте самовдоволення? За якісь три роки все це кудись зникло, пропало. Як може змінитися людина! Однак фізичні дані Майорші і тепер лишалися на висоті. Десь глибоко в душі Пашка відчув, що сьогодні йому випадає шанс, яким він може скористатися.
— Запроси її.
— Вона нахабна, — по-змовницьки прошепотіла Сонька.
— Запроси, — вже рішучіше сказав Пашка.
Сонька дивилася на нього і чекала: може, щось станеться і Пашка змінить своє рішення. Але нічого не сталося. Пашка був цілеспрямований і вже сердито повторив своє прохання.
Сонька підвелася зі стільця, відверто нещиро посміхнулася до Майорші й махнула рукою, запрошуючи її до столу.
Пашка аж очам не повірив: з такою легкістю колишня неприступна дама погодилася на це фамільярне запрошення.
— Привіт! — недбало кинула Майорша і з тією ж безпосередністю всілася Пашці на коліна. Тоді взяла пляшку, в якій було ще досить коньяку, і хильнула прямо «з горла». Висмикнувши з Пашчиного рота сигарету, вона смачно затяглась і випустила дим Пашці в обличчя. Пашка з розумінням посміхнувся. Йому імпонували такі безцеремонні манери, особливо в жінок.
— Гуляємо? — запитала Майорша, звертаючись до Соньки, і запитання прозвучало так, ніби не вона щойно пристала до гурту, а саме Сонька. Майорша почувала себе настільки вільно, ніби сиділа на Пашчиних колінах уже не вперше. Пашку це дуже розвеселило, і він зі сміхом цмокнув Майоршу в шию. Майорша, не зважаючи на нього, знову випила нахильці. Сонька помітно знітилась і навіть неначе схудла на очах.
— Соню, ще пляшку коньяку! — вигукнув Пашка.
Сонька знехотя підвелась і пішла виконувати замовлення.
Майорша сіла на стілець поруч Пашки і, примруживши очі, пильно поглянула на нього.
— Ти хто? Я тебе не знаю.
Пашка посміхнувся.
— Майорша... — без будь-якої інтонації, задумано промовив він.
— Звідки знаєш?
— Знаю...
Майорша і далі дивилася на Пашку, тримаючи паузу.
— Хочеш мене? — запитала вона несподівано.
Пашка хитнув головою на згоду і знову посміхнувся.
Майорша не посміхалася, на обличчі її не відбивалося ніяких емоцій; великі чорні очі дивилися з-під чорної смоляної гривки трохи байдужно, але все ж були такі самі прекрасні, як і кілька років тому. Майорша не впізнавала Пашку. Та й з чого б то їй було впізнати його? Тоді вони належали до різних соціальних груп. Пашка — звичайний урка, а вона — поважна особа, дружина майора з військкомату. Вона просто не звертала уваги на таких, як він. На неї задивлялося районне начальство, не те що якийсь там Пашка. Але Пашка її добре пам'ятав.
Сонька повернулася з новою пляшкою.
Пашка налив у чарки.
— Пшепрашем, пані. Як кажуть пшеки, пердикнем, бо одвикнем!
Пашка з п'яним захватом спостерігав, як пила Майорша. На відміну від Соньки вона не пропускала жодної чарки. Пашка з нетерпінням чекав, коли вона сп'яніє, але Майорша, здавалося, могла випити й відро. Пашка нахилився до Соньки і щось зашепотів їй на вухо, а тоді, звертаючись уже до Майорші, сказав:
— Нас запрошують у гості. Кабак зачиняється, та свято ще не скінчилося.
— Куди? — байдужно запитала Майорша.
— Соня запрошує нас до себе. Правда ж, Соню?
Сонька без особливого ентузіазму кивнула головою.
Ніч була чудова — прозора, прохолодна і місячна.
Соньчина хата, що дісталася їй у спадок від батьків-алкоголіків, стояла на глухій вуличці у невеликому вибалку за міською лазнею. Вулиця так і звалася — Лазневий схил.
Від хвіртки через дорогу промчала тічка собак, і Сонька вилаялась у темряву.
За хвилю вона прочинила двері, і всі троє, похитуючись, всунулися до хати.
Зі столу на підлогу цибонуло щось темне, чорне, величезне. Сонька підфутболила його ногою, і воно, вереснувши, відлетіло.
Майорша якось дико зареготала, і її чорні очі зблиснули в сутіні.
— Та ввімкни ж ти світло! Що — так і будемо потемки? — прохрипів Пашка і прокашлявся.
Сонька ввімкнула світло. Посеред хати на підлозі сидів величезний чорний котяра і чухався.
— Соньчин бахур! — знову зареготала Майорша.
Пашка підтяг її до себе і поцілував у губи.
— Випити хочу! — голосно сказала Майорша.
— Сонько, накривай, свято триває! — заволав на всю хату Пашка.
Чорний котяра злякано кинувся під стіл. Сонька змахнула зі скатертини крихти та якісь недоїдки і запросила гостей. Пашка виставив на стіл недопиту пляшку коньяку і пляшку шампанського. Господиня подала сирі яйця і сало.
— Обожаю сало, — сказала Майорша. — А в Соньки воно завжди класне.
Пашка гучно вистрілив шампанським, і величезний котяра, що потроху почав був звикати до гостей, знову забився під стіл.
— Буду-буду-буду! Буду делать мотлох! — весело проспівала Майорша і задерла догори свою супермінісукенку, демонструючи напівпрозорі трусики. Сонька скептично усміхнулась і випнула груди. Пашка п'янів від сприятливих обставин. Коньяк зникав на очах.
— Хочу домашньої! — вередливо мовила Майорша. — Під сало, всього стопку. Сонько, дай, я знаю, в тебе є. Дай, бо умру! Пашо, скажи їй...
А Пашка гладив Майорші ноги і пропонував зовсім інше.
— Стопочку — і зразу ляжемо. Пашо, я сказала!
Соньку теж розвезло, але ревнощі не давали їй цілковито розслабитись.
— Соню, я тебе дуже прошу... — мовив Пашка.
Щось промимривши собі під ніс, Сонька вийшла в другу кімнату і повернулася з пляшкою домашньої...
Коли Сонька вимкнула світло, в пляшці від домашньої було порожньо.

Фото Дмитра ЗЮБРИЦЬКОГО

Сонька впала на ліжко, а Пашка потяг Майоршу до дивана. Посадив її, і Майорша із заплющеними очима відкинулася на спинку. Оцінивши ситуацію, Пашка вирішив диван розкласти. Щоб не турбувати Майоршу, він натужився і підняв сидіння. Майорша перевернулася разом з диваном і, стукнувшись головою об стіну, тихо застогнала. Пашка опустив диван, але той не розклався. Пашка повторив операцію, і Майорша знову стукнулась об стіну і знову застогнала. Цього разу диван розклався і збільшився вдвоє.

Сонька лежала на ліжку і напружено вдивлялася в темряву. З кожним звуком, що долинав від стіни, де стояв диван, з неї спадав хміль. Поступово очі її звикли до темряви, і перше, що вона побачила, було те, як на підлогу впали Майоршині чорні панчохи, а за ними й трусики. Далі вона впізнала знайомі Пашчині джинси і майже зовсім протверезіла. Ритмічні рухи, скрипіння дивана і тяжкий Пашчин віддих доводили її до розпачу. Сонька відвернулась до стіни й заплющила очі. Але після того, як Майорша млосно застогнала, вона знову повернулась і тієї ж миті побачила, як у сутіні ходить сюди-туди блідий Пашчин зад. На зміну алкогольному сп'янінню на неї накотило сп'яніння іншого характеру. Сонька простяглася на ліжку, випростала ноги й схопила себе руками за груди. Від дивана й далі долинали чимраз гучніші зітхання. А Сонька гладила власні груди і теж тяжко дихала...

Далеко за північ у кімнаті нарешті настала тиша. Всі поснули, і цієї просто-таки мертвотної тиші не порушував жоден звук. Чи не від неї Пашка й прокинувся. Розплющив очі, безтямно оглядівся, і сон знову зморив його. Однак через деякий час Пашка ще уві сні відчув якусь тривогу, ба навіть незрозумілий страх. Він знову розплющив очі і поглянув на Майоршу. Її голе тіло лежало поруч і навіть у сутіні здалося Пашці наче потемнілим. Пашка хотів був заплющити очі й одвернутися до стіни, але йому завадило якесь лихе передчуття, що раптом наринуло на нього. Він дивився на нерухому Майоршу, і йому здалося, ніби вона не дихає. Переборюючи острах, Пашка простяг руку і доторкнувся до тіла. Пальці його пронизав неприємний холод.

— Сонько! — заволав Пашка, — Сонько, увімкни світло!

Заспана Сонька, не розуміючи, в чому річ, пробурмотіла щось непевне.

— Сонько, світло мерщій!!!

Не чекаючи далі, Пашка миттю перескочив через Майоршине тіло і, налапавши в темряві вимикач, увімкнув світло.

Сонька сиділа на ліжку, і величезні груди в червоних плямах лежали в неї на колінах.

— Якого біса... — мружачись від світла, почала була вона.

Пашка, затамувавши віддих, дивився на диван. Сонька перевела погляд, і раптом очі її зробилися круглі. На дивані лежало темно-фіолетове тіло. Таке фіолетове, ніби його щойно облили чорнилом. Обоє злякано перезирнулися. З кухні вийшов величезний чорний котяра і, потершись об Соньчині ноги, нявкнув.

— Згоріла... — тихо мовила Сонька.

— Що ти городиш? Як це згоріла? — сторопіло запитав Пашка.

— Згоріла, згоріла, — впевнено сказала Сонька. — Я знаю, мій батько теж такий був, як помер.

— Підійди до неї, помацай, може, ні... — тремтячим голосом пробелькотів Пашка.

Сонька поглянула на нього, потім спокійно підійшла до Майорші.

— Готова, — сказала вона, повертаючись назад. — Кажу ж тобі, в мене батько так само згорів.

Пашка вражено дивився на фіолетовий труп, що його лише годину тому обсипав поцілунками. Сонька плюнула з досади.

— Тільки цієї халепи бракувало.

Поступово Пашка опанував себе і почав міркувати.

— Але що тепер з нею робити? Труп — це тобі неабищо. Що скажемо? Як пояснимо? Мені тільки «мокрухи» не вистачало.

— А до чого тут ми? Ми ж її не вбивали.

— А ти тепер спробуй поясни. Лягаві, знаєш, теж хліб їдять. Треба зробити так, щоб про це ніхто ніколи не дізнався.

Сонька замислилась.

— Закопати в городі? Там нижче виярок, усе одно ніхто не ходить, місце глухе, та й який чорт її шукатиме...

Пашка мовчав. Сонька теж замовкла. Обоє стояли, світячи голими тілами.

— Іншої ради нема. Зробимо, як кажеш, — розсудив Пашка. — Я тільки збігаю додому перевдягнусь, а ти чекай. Я скоро буду.

Пашка натяг джинси, накинув куртку і грюкнув дверима.

Сонька стояла посеред кімнати, опустивши руки, а за її спиною лежала фіолетова Майорша. Сонька навіть не встигла опам'ятатись, як лишилася сама. Коли хвилину тому з нею був Пашка, вона почувалася майже спокійною, але тепер в її великі груди закрався неприємний холод. Вона боялася повернути голову й знову побачити мертву. І раптом Сонька відчула легкий дотик. Серце її впало. Вона насилу повернула голову. Майорша лежала так само, як і раніше. Величезний чорний котяра замурчав і ще раз ткнувся головою в Соньчині ноги. Сонька зітхнула.

Пашка зачинив за собою двері своєї кімнати і трохи віддихався. Тоді сів на ліжко, обхопив голову руками і задумався. Такого паскудства на душі він не пам'ятав скільки жив. Боже, яка дурниця...

На стіні забамкав старий годинник. Пашка здригнувся і поглянув на засиджений мухами циферблат. Стрілки показували третю годину. Десь далеко за вікном прокричав півень і зовсім з іншого боку озвався ще один.

— Чому я маю повертатися? — раптом запитав себе Пашка. — Що вона, сама не впорається? Сонька баба здорова, закопає без помічників. Вона тепер у цьому більше зацікавлена. А мені ті могильні справи ні до чого.

Пашка скинув черевики й заліз під ковдру. Він чомусь ніяк не міг зігрітися. Сон теж кудись подівся, і він ще довго совався на ліжку.

Вранці, коли Пашчину кімнату залило сонцем і по радіо заговорили про перебудову, у двері хтось постукав.

Пашка протер очі і сів. У двері знову постукали.

— Хто? — хрипло запитав Пашка.

За дверима радісно захихотіли.

— Я ж знаю, що ти повернувся. Мені ще вчора сказали.... Пашунь, у мене чверточка...

Пашка сповз з ліжка.

— Почекай, зараз відчиню.

На порозі стояв старий засушений опеньок, Пашчин сусіда — фронтовик з однією ногою і двома орденами. Доля начеб зіграла з ним такий жарт: Опеньок було його прізвище. А Пашка звав його Опеньком засушеним.

Опеньок виставив на стіл чвертку і, прихиливши до стіни милиці, примостився на стільці.

— Ну, як ти, Пашунь? — запитав він, і очиці його заблищали.

— Як бачиш, дядь Вань. Живемо, — прихильно відповів Пашка.

Сусіди цокнулися.

— Да-а-а... — протяг Опеньок засушений. — А я, Паш, знаєш, скучив за тобою. Ні за ким так не скучав. А за тобою скучив.

Опеньок схлипнув. Вони випили.

— Так сам-один і живеш, не женився?

— Смієшся, Паш... Хто ж за мене піде? Та й навіщо воно мені? Баби, вони такі суки, знаєш...

— Ти якийсь чудний Опеньок. Незвичайний. Всі опеньки один до одного туляться, поодинці не ростуть, усе сім'ями, а ти ціле життя сам-один.

Опеньок знову схлипнув і промовчав. Випили ще.

— Ну що, Паш, піду я, не буду тобі набридати. В тебе справи.

Опеньок узявся за милиці.

— Увечері заходь, дядь Вань, посидимо. Я пляшку принесу.

Опеньок усміхнувся і знову схлипнув, уже від радості.

З наближенням вечора у Пашці наростав неспокій. З голови не йшла минула ніч і фіолетовий труп Майорші. О восьмій Пашка вийшов з дому.

У сутіні парку вже світилися вогні «Колоса».

Пашка сів за столик і чекав.

Сонька кілька разів пройшлася повз нього і лише сердито позирала в його бік. Потім усе ж таки підійшла і сіла поруч.

— Ну, що там? — нетерпляче запитав Пашка.

Сонька мовчала, лише блискала очима. Пашка засовався на стільці.

— Ти розумієш, так скрутило живіт, трохи не кончився... Ну а ти — закопала?

— Закопала, — відказала Сонька. — Чи тебе було чекати? — Потім, помовчавши, додала: — Руки в неї, як були розкинуті, так і задубіли, довелося одну зламати. Земля мерзла. Не буду ж я їй хороми викопувати. І так намучилась.

Пашка скривив обличчя.

— Руку зламала?

— А що мала робити? Ти, Пашко, тепер мені по гроб жизні...

— Соньно, ти зрозумій, мені ці могильні справи... Не те що я боюсь, але, розумієш, не по мені це все.

Сонька мляво посміхнулася.

— Мені сьогодні грузини пляшку чачі принесли... Але тут не хочу. Завідувачка гавкатиме... Підемо до мене?

— До тебе? — стрепенувся Пашка.

Сонька поглянула на нього здивовано.

— Ти чого? Може, боїшся?

— Чого мені боятися? Підемо. А як ти думаєш, тебе ніхто не бачив?

— А кому там бачити? Та ще вночі.

— Ти молодець, Сонько. Як ти її тільки сама з хати винесла?

— А я її не виносила. Рушником за шию — і потягла до самого городу.

Пашка поглянув на Соньчине байдуже обличчя і проковтнув слину.

З ресторану вони вийшли останні. Сонька несла в сумці пляшку грузинської чачі і впаковані в газети «колосівські» харчі.

Підходячи до Соньчиного двору, Пашка почувся не зовсім добре.

— Де саме ти її зарила? — тихо спитав він, коли Сонька прочинила хвіртку.

— Там, у кінці городу, — махнула Сонька в темряву. — Ти що — хочеш могилку провідати?

Пашка силувано посміхнувся.

Сонька відчинила двері. В хаті їх знову зустрів величезний чорний кіт. Сонька поставила на стіл чачу і розгорнула закуски.

Згодом неприємне почуття, що вселилося в Пашчину душу, мало-помалу розвіялось. Він поступово заспокоївся. Чача зігріла нутро, і Пашка помітив, як розчервонілося Соньчине обличчя. Вона відверто заглядала йому в очі. І скоро Пашка відчув на поясі її пухку руку. Вона наполегливо відшукувала його ерогенні зони і все рішучіше проривалася за пояс.

Коли Сонька зняла сукню, Пашка побачив, що в її гладкі молочні стегна ввіпнуто прозорі трусики, явно на неї замалі. Пашці вони здалися знайомими. Він підозріливо наморщив лоба. Помітивши зміну в його обличчі, Сонька рішуче схопила Пашку за руку і потягла до ліжка. Поступово Пашчина свідомість затуманилась, і він потонув у Соньчиних обіймах. Гаряче Соньчине дихання обпікало йому обличчя. Пашка відчував під собою масу м'якого жіночого тіла, в якому груз, мов у тісті. І знову Соньчина спальня наповнилась скрипінням ліжка, частим глибоким віддихом та зітханнями.

Коли тіла нарешті вгамувалися і обоє лежали горілиць, дивлячись у темну стелю, Сонька раптом тихо мовила:

— Пашо, а вона тут.

Пашка, не зовсім збагнувши, про що це говорить Сонька, чомусь здригнувся.

— Ти про що? — насторожено запитав він.

— Про неї, Пашо, про неї. Ти що, думав, я справді сама подужаю? Ні, Пашо, яка не є, а все ж я жінка. А ти, Пашо, начебто мужчина. Вона, Пашо, тут, під ліжком.

Пашка мовчав. Його всього немовби скувало, і він був до краю розгублений.

— Якщо не хочеш, щоб довідались, як усе сталося, закопувати будемо разом. Вона, Пашо, з тобою в постелі померла, а не зі мною.

Під ліжком раптом щось гупнуло.

— Що це? — насторожився Пашка.

— Не знаю... — щиро відповіла Сонька.

Обоє замовкли, прислухаючись. Було тихо. Сонька повернулася на бік. Під ліжком знову щось гупнуло і м'яко затупотіло. Сонька підвелася з ліжка і ввімкнула світло. На підлозі сидів величезний чорний котяра і тримав у зубах мишу.

— Це ти, Чорний? — полегшено зітхнула Сонька.

Пашка спустив ноги на підлогу, але тут же задер їх назад.

— Сонько, а що мала на увазі Майорша, коли назвала його твоїм бахуром? Навіщо ти його, такого здоровила, тримаєш?

— Сам бачиш навіщо. Мишей ловить.

Сонька чомусь трохи знітилася. Обоє знову замовкли, розуміючи, що говорять тепер зовсім не про те, про що думають. Слід було діяти, час не ждав.

Сонька мовчки витягла з шафи простирадло і поглянула на Пашку. Пашка мовчав.

— Не ховати ж її голу... — якось розгублено мовила Сонька. — Ну, чого ти сидиш? Одягайся.

Надворі було зоряно, проте місяць десь сховався, і ніч здавалася досить темною. Пашка ввігнав заступ у мерзлу землю і огледівся. Навколо стояла мертва тиша. Сонька була поруч і гріла руки, запхавши їх собі за пазуху. Збоку від неї на землі, загорнута в біле простирадло, лежала небіжчиця. Якоїсь миті Пашка нашорошився. Десь недалеко почулися п'яні голоси. Та

поступово вони віддалились і затихли. Пашка знову вгородив заступ у землю, і в темряві зблиснуло його холодне лезо.

Незабаром сяка-така яма, де могло вміститися тіло, була готова.

— Бери... — сказала Сонька, тримаючи один кінець простирадла.

Пашка взявся за другий, і вони разом скинули труп у яму. А тоді старанно затрамбували землю й закидали розкопане місце прілим листям.

— Самогон є?! — задихано спитав Пашка. — Напитися хочу!

Сонька мовчки пішла до хати.

Пашка довго й ретельно намилював руки. Потім умив обличчя.

Сонька налила по повній склянці і теж була налаштована рішуче. Вони випили.

— Закушуй, — порадила Сонька.

— Сигарету дай. Їсти не буду.

Пашка затягся димом і про щось задумався. Потім утовк у попільницю недопалка і рішуче налив у склянку. Випивши одним духом усе до останньої краплі, гучно видихнув. Хміль гарячою хвилею шугнув у голову. Сонька гризла квашений огірок, обличчя її розчервонілось, і в очах знову з'явилося бажання. Раптом від дверей почувся легкий стукіт. Обоє насторожилися. Сонька підійшла до дверей.

— Хто там? — запитала вона.

За дверима мовчали.

— Хто, питаю? — голосно повторила Сонька. Але й цього разу за дверима ніхто не обізвався. Пашка зіскочив зі стільця і, скинувши гак, рішуче відчинив двері. На порозі нікого не було. Лише холодно світилася осіння ніч. Пашка вибіг на поріг, але ніде нікого не побачив.

Вони повернулися до хати і раптом обоє обернулися. Холодний струмень повітря шугнув у відчинені двері й одразу ж стих. Пашка і Сонька перезирнулися. Сонька квапливо ступила до дверей і взяла їх на гак.

У хаті враз відчутно похолодніло.

— Підкинь у грубу, — мовив Пашка. — Чогось твоя горілка не гріє.

Сонька набрала совок вугілля і відчинила дверцята груби. Зненацька десь із глибини піддувала вихопився порив вітру і загасив у грубі вогонь. Сонька закякла з совком у руці і озирнулася на Пашку. Той наливав у склянку.

— Ходи вип'ємо.

Сонька опустила совок, і вугілля висипалось на підлогу. Пашка підняв порожню пляшку.

— Криза, Соню, криза...

Сонька витягла з-під столу трилітрового бутля, наполовину повного горілки.

— Живемо! — вигукнув Пашка.

Сонька повільно опустилася на стілець і так само повільно випила, не закушуючи.

За вікном хтозна-звідки налетіла негода. Вітер шугав з дедалі більшою силою. Невдовзі шибка вкрилася дрібними краплями, а потім у неї сипонуло сніжною крупою. Грюкнула віконниця, мало не розбивши шибу, і десь завив собака.

Та обом було вже не до того. Обличчя їхні розпашіли, свідомість затуманилась, усе навколо попливло у п'яному тумані. Сонька вчепилася однією рукою за Пашчину шию, а друга її рука знову поповзла йому за пояс. Пашка ледве стояв на ногах. Сонька потягла його за собою, і вони, обійнявшись і заточуючись, переступили поріг спальні.

Знову затріщало, зарипіло ліжко, й знову злилися в одне двоє розпалених тіл, обдаючи одне одного гарячим самогонним віддихом. Пашка працював з останніх сил, аж поки вткнувся обличчям у м'які Соньчині груди.

Вітер надворі ще подужчав, і тепер за вікном гуділо, свистіло, засипало шибки мокрою крупою, грюкало віконницями, завивало, плакало, кричало.

Раптом Пашка відчув чийсь погляд і обернувся.

Хміль миттю минув, наче його й не було.

На дивані, розкинувши руки, лежала Майорша. Зверху на ній сидів величезний чорний котяра. Саме його погляд відчув Пашка. Зеленкуваті котові очі блищали в темряві й дивилися просто в Пашчине обличчя. Побачивши, що Пашка повернув голову в його бік, котяра вишкірив зуби, і Пашці здалося, що він засміявся. Пашка насилу проковтнув давлючий клубок у горлі. Фіолетова Майоршина рука звелась і погладила котяру за вухами. Той муркнув і, відвернувши голову, розлігся на Майорші. Він обійняв її передніми лапами за шию, а задні його лапи опинилися між Майоршиних ніг.

— Ах ти ж тварюка! — голосно вигукнув Пашка. — Ти диви, що надумав!

Тоді підхопився з ліжка і метнувсь до дивана. Схопив котяру за хвоста і, розкрутивши в повітрі, пожбурив геть. Потім поглянув на Майоршу і встиг помітити, як її очі швидко заплющились.

— Що ти зробив з котом?! — почув він крик за спиною.

Ззаду на нього насувалася гола Сонька. Обличчя її було страшне й лиховісне. Від збудження та люті її величезні груди роздималися й робилися щомиті більші. Пашці стало страшно від її сповнених зненависті очей, і він одступив назад.

— Що ти зробив з котом? — кричала Сонька, і далі насуваючись на Пашку.

Пашка ступив ще крок назад і, спіткнувшись об диван, упав на Майоршине тіло. І зразу ж відчув і побачив, як на його грудях зімкнулися в замок дві фіолетові руки. Сонька вже стояла над ним, і груди її все роздималися й роздималися, наповнюючись якоюсь прозорою рідиною і поступово наближаючись до Пашчиного обличчя. Згодом вони збільшились до таких розмірів, що почали здавлювати йому груди й горлянку. Пашці стало важко дихати. З останніх сил він вивільнив руки й ухопив Соньку за шию. І раптом Соньчині груди лопнули, розірвалися, вихлюпнувши на Пашку липку рідину, що залила все його обличчя. Моторошний, дикий регіт Майорші розлігся по кімнаті й привів Пашку до тями. Найперше він побачив, що лежить на підлозі, а поряд з ним — Соньчині груди. Вони були такі самі, якими він знав їх раніше. Але друге, що побачив Пашка, були його руки, які мертвою хваткою стислися на Соньчиній шиї. Рот у Соньки був неприродно розтулений, і вона не дихала. Пашка на превелику силу відірвав руки від її шиї і відповз убік.

Що тут сталося? Як він міг задушити її? Адже він спав. Що з ним сталося?..

За вікном був ясний день. Пашка поглянув на диван: на ньому нікого не було. І тільки якийсь тяжкий холодний дух і далі кружляв по хаті.

— Майорша... — ледве вимовив Пашка. — То все вона...

Він натяг на себе одіж і прожогом вилетів з хати.

Надворі стояла сіра, похмура погода. Небо вкрилося темними хмарами, а землю розвезло.

Пашка біг, ковзаючись по болоті, падаючи в калюжі. Брудний і мокрий, він поспішав додому. Перед очима в нього мелькали картини минулої ночі. То виникав неприродно розкритий і скривлений Соньчин рот, то фіолетові руки, що тяглися до його обличчя, то вишкірені зуби чорного котяри...

Нарешті Пашка вискочив на бетонний ганок, рвонув двері й побіг коридором. Далі рвонув ще одні й опинився в кімнаті. Лише тут він трохи опам'ятався і здивовано огледівся. Ніщо не нагадувало йому власного помешкання. Дві засклені шафи, вщерть повні паперів, великий кондиціонер, на стіні — портрет Дзержинського, а під портретом за великим полірованим столом з двома телефонами — чоловік у міліцейській формі. Обличчя його чимось вразило Пашку. Навіть більше, ніж форма. На кого ж це він схожий?..

— О! Давній знайомий! — жваво сказав чоловік у формі. — Павло... Терентійович? Де це ви так забрьохалися?

Пашка обернувся назад. Біля дверей стояли ще два міліціонери. Він схопив себе за голову і труснув її, а тоді задер догори, й губи його самі собою прошепотіли:

— Майорша... То все вона...

— Що-що? Майорша? — ще жвавіше озвався чоловік у формі. — Це досить цікаво. Ми якраз хотіли запитати тебе, де вона тепер. Останній раз її бачили саме з тобою та офіціанткою Сонею Лукіною в ресторані «Колос». Що скажеш на це, Пашо?

«Де я бачив його морду?» — думав Пашка.

— Ну-ну, Пашо, що скажеш? — єхидно провадив міліціонер.

Пашка пильно дивився йому в обличчя і раптом згадав.

— Та ти ж Соньчин котяра! Ах ти виродок!..

Він рвонув з місця й кинувся на міліціонера з котячим обличчям. Двоє, що стояли позаду, миттю схопили Пашку за руки і скрутили їх назад. Пашка витріщив очі й дивився не знати куди. Погляд його був безтямний, рот розтулився, з губ текла слина, і вони тихо прохрипіли:

— Майорша... Все Майорша...

Доходив кінця листопад.

Коли Пашку вантажили у задній вагон з гратами на вікнах, на пероні було мокро від мряки. Біля приступки стояв, зіпершись на милиці, одноногий Опеньок, що прийшов попрощатися. В очах його блищали сльози. Він ступив був до Пашки, але той якось дивно поглянув на нього, ніби не впізнавав, і злякано сахнувся вбік. Два міліціонери враз підхопили його під руки.

— Пашо, ти що, не впізнаєш мене? Це ж я, дядя Ваня, — схлипуючи, промовив Опеньок.

Пашка тупо дивився кудись повз Опенька. Очі його не виказували ніякої реакції, вони були каламутні, байдужі й безтямні. В них сумно відбивалося сіре небо, а губи час від часу криво посміхались і шепотіли:

— Майорша... То все Майорша... все вона...

Фото Андрія УСТИНОВИЧА

З народних уст

ЗАМАНУЛОСЯ ДІВИЦІ

Заманулося дівиці
До весілля погилиться,
Їй припав до серця я
Послужить за бугая.

Що ж, робота так робота —
Прислужитися не проти,
Бо я ж хлопець хоч куди
Не цураюсь і манди.

Не барися ж, моя пташко,
Розтуляй хутчіше ляжки,
Щоб в спокусницю оту
Я ввігнав свою дуду.

Та до самих до яєць,
Як кобилі жеребець,
Згодом щоб не дорікала,
Мов до серця не дістало.

А коли бува захочеш,
То посмокчеш та подрочиш
Й сядеш гузном голяка
На мойого стирчака.

Я ж вхоплюся за цицьки,
І поскачем навпрошки,
Аж до піни, аж до поту.
Ох, і славна ж то робота!

Лежма, стойма,
боком, раком,
З зойком,
з стогоном, зі смаком,
Туго, тісно, гаряче,
Без угаву ще і ще...

Відпочинем
й знову в злучку;
Так, як пес шурує сучку,
Як у льоху кнур вганяє,
Як баран в вівцю втискає,

Так, як цап в козу штрика,
Як бугай в корову пха,
Так ото і ми з тобою;
На межі чи під вербою,

Чи в хліву, а чи в оборі,
В хаті, в сінях чи в коморі,
Тишком-нишком,
аж до поту.
Ох, і славна ж то робота!

Щільно, туго, гаряче,
Доки аж не потече...
А тоді, коли спочинем,
Знов усе спочатку вчиним;

І навшпиньки,
й навкарачки,
До судоми, до різачки,
У байраці і на кручі,
Щоб аж кидала падуча,

Передком, задком і так,
Як товчуть у ступі мак.

З криком,
з лементом, зі схлипом,
Із підмахом, із підстрибом,

В житі, в гречці, у горосі,
В конюшині,
в рапсі, в просі,
Лежма, стойма,
боком, раком
З зойком,
з стогоном, зі смаком,

Тісно, туго, гаряче,
Без угаву ще і ще...
На печі, на погребищі,
У стодолі й на горищі,

В бодні, в діжці, у кориті,
Наче ті несамовиті;
З хльопом, з присьорбом,
з присвистом,
Заповзято
й дженджеристо.

У гаю, в степу, в байраці,
Під містком,
в млині, на кладці,
Під скиртою на току
І неквапом й нашвидку,

Щоб устигнуть
нагилитись —
Василеві ж бо женитись.
Весілля, то й весілля —
Хай вже йде за Василя.

Отака-то та Катруся:
Василь женить — я гилюся.
Тільки жаль мені себе,
Бо ж він все пере... —

Зверху, знизу,
скоком, боком,
Нарочито й ненароком,
І всерйоз, і жартома,
І за гроші, й задарма,

Аби пінилась й шкварчала,
Примовляла та кричала,
З хльопом, з присьорбом,
з присвистом,
Заповзято
й дженджеристо.

З криком,
з лементом, зі схлипом,
Із підмахом, із підстрибом,
Лежма, стійма,
боком, раком,
З зойком,
з стогоном, зі смаком,

Тісно, туго, гаряче,
Без угаву ще і ще...

Записав на Житомирщині
Олесь ДОРІЧЕНКО

Малюнок Волхва СЛОВОВЕЖІ

Акварель невідомого німецького художника. 1917

ВИ НЕ ЗАБУЛИ, ЩО «ЛЕЛЬ», ВИХОДИТЬ ЩОМІСЯЦЯ?

У наступному випуску ви прочитаєте:

❤ Владислав Таранюк.

ГАРБА СТУДЕНТСЬКИХ ВИТІВОК:
— Чоловік повернувся! — здогадалася господиня.
Володька, хоча й був здоровий парубок, але в такій ситуації, голий у чужій спальні, почувся невпевнено.

❤ **НАЙДОРОЖЧІ САНТИМЕТРИ:**
Як виміряти пеніс.

❤ Петро Василенко. П[illegible]РСИЯНКИ:
Я так прагну в таємність дівочу,
В юне тіло — в солодку жару!

❤ Андрій М'ястківський.
СКРИНЯ:
Весь палаючий, Віктор підступився до Наталки і зразу ж пустив лебедя в глибінь, наче торкнувся морського дна. Молодиця, ледь здригнувшись, більше вигнулась, твердіше стала на підлогу і глибше поринула в скриню.

❤ ВЕЧОРНИЦІ:
«Шоколадні прутні» та інші несподіванки.

❤ **КРОСВОРД ВІД «ЛЕЛЯ».**

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
«ЛЕЛЬ» («УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕЛЬ») – 74283
«ЛЕЛЬ-РЕВЮ» – 74288

ЖУРНАЛІВ БАГАТО, А «ЛЕЛЬ» –

ном,
бом,
, раком,
і смаком,
...
итомирщині
сь ДОРІЧЕНКО

Малюнок Волхва СЛОВОВЕЖІ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Як сусідка вирощувала

Помідори Глорія

за що була винагороджена сексуальною пригодою

12 статевих цезарів

40 сантиметрів — хто має більше?

ДИКА М'ЯТА

або Як вийти заміж за пасинка

У СТАВКУ НІЖНО КУМКАЛА ЖАБКА:

— КУМ КУМУ, ЯК НЕМА КОМУ...

СІМЕЙНІ ВТІХИ

Шлях до подружньої гармонії

ІНДЕКС 74283

ГІСТЬ «ЛЕЛЯ»

КОРОЛЕВИ ПРИХОДЯТЬ З ХАРКОВА

Лютий 1999 року став поворотним у долі дев'ятнадцятирічної харків'янки Ольги Савинської — вона перемогла у національному конкурсі краси «Міс Україна-99». Тож хто вона, нова королева, і як ішла до перемоги?

— Про регіональний харківський конкурс краси я, правду кажучи, довідалась зовсім випадково — уже під час проведення відбіркових турів. Та все ж ризикнула і, обійшовши більш як триста інших учасниць, легко дісталася фіналу. Тобто залишилось нас дванадцять дівчат, більшість з яких були вже досить відомі як моделі. Я ж до цього ніде не виступа-

ла, отож ніякого досвіду не мала. До того ж перед фінальним виходом якась заздрісниця поцупила мої конкурсні туфлі. Що було робити — виходити босоніж?.. Глядачі б мене просто засміяли. Як добре, що знайшлися справжні подруги, виручили. А за кілька хвилин я вже була урочисто проголошена «Королевою Харкова». На жаль, поїхати на національний конкурс минулого року я через випадкову травму не змогла.

— *Розкажіть, будь ласка, трохи про себе.*

— Мені дев'ятнадцять років. Батьки — звичайні інженери. Хоча, з іншого боку, маму — Ольгу Миколаївну — звичайною називати гріх. Вона в мене ще дуже гарна і молода. І якби було встановлено титул «Місіс Україна», гадаю, могла б за нього поборотися. Зростом (таким необхідним для моделі) я, на щастя, вдалася в батька. Є в мене, звісно, і коханий. Це відомий в минулому хокеїст, який свого часу грав за найсильніші московські клуби, а потім у НХЛ. Я навчаюсь у Харківському держуніверситеті на факультеті іноземних мов (спеціалізація — англійська та німецька). Віднедавна працюю моделлю. Що ще?.. Протягом останніх півтора року як модель побувала у трьох країнах: Англії, Німеччині, Італії, — і попрацювала в команді уславленого італійського кутюр'є Черутті.

— *А чим займаєтесь у вільний час?*

— З вільним часом нині досить скрутно. Працюю. За допомогою дозованих плавальних навантажень постійно підтримую свою спортивну форму і, звичайно ж, як і кожна дівчина, — не проти у гарній компанії потанцювати. Взагалі, живу звичайним — і по можливості цікавим — повнокровним життям!

Едуард АМУРСЬКИЙ
(фото автора)

ЗАСПОКОЇВ

Банан каже вібратору:

— Чого ти тремтиш? Адже з'їдять — мене.

РІЗНИЦЯ

— Яка різниця між чоловіком і жінкою?

— Жінка мріє, щоб один чоловік задовольняв усі її бажання, а чоловік мріє, щоб усі жінки задовольняли одне його бажання.

НЕ ВИПРАВДАВ НАДІЙ

Одна подружка запитує іншу, яка нещодавно вийшла заміж:

— Чому ти носиш обручку не на тій руці?

— Тому що мій чоловік виявився не тією людиною.

КІНО ДО ШІСТНАДЦЯТИ

Оглянувши дівчину, лікар констатував вагітність.

— Якби я того вечора могла піти у кіно з батьками, цього б не трапилося, — зітхнула дівчина.

— А що вам завадило? — співчутливо запитав лікар.

— Це було кіно «до шістнадцяти років».

СКРОМНЯГА

Чоловік повернувся з вечірки з пляшкою французького коньяку.

— Привітай мене, люба, — гордо сказав він, — я одержав приз за найдовший член у нашій компанії.

— Який жах! — скрикнула дружина. — Ти що, демонстрував на людях усе своє причандалля?!

— Заспокойся. Я показав не більше, ніж було досить для перемоги!

ПРИЧИНА ЩЕДРОСТІ

Зустрічаються дві подруги. Одна з них каже:

— Уявляєш, попросила у свого козла двісті баксів, а він...

— Що, не дав?!

— Гірше! Подивився на мене уважно і дав п'ятсот.

ТОРТУРИ ДЛЯ МОНРО

Сталін помер і потрапив до пекла.

— На вашій совісті тисячі гріхів, — сказав йому Сатана, — але, враховуючи масштаб особистості, ми вирішили виявити щодо вас знак поваги. Можете вибрати для себе тортури на власний розсуд.

Сталін пішов на екскурсію. Смола у казані, смаження на багатті, вморожування в лід повергли його в жах. Нарешті у відлюдному куточку він побачив Леніна, який кохався з Мерилін Монро!

— Оце мені підійде! — вигукнув Сталін.

— Мені дуже шкода, генералісимусе, — суворо зауважив Сатана, — але це тортури для Мерилін Монро.

ЛЕЛЕНІАНА

® ЛЕЛЬ

1999

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 4 (45)

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Реалізація —
ОКСАНА ДИЧЕНКО.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки — фото Валерія Анзилова;
на 2-й, 4-й стор. обкладинки — Ольга Савинська (агентство KARIN), фото Олександра Педька;
на постері, 11-й, 14-й стор. — фото Андрія Грейжі.

Підписано до друку 23.06.99.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Індекс 74283.

ПОМІДОРИ

Бабине літо бриніло бджілкою над вощиною. Пораючись на доччиній дачі, Барась аж спітнів. Зінколи прокидався легіт і приємно остуджував йому засмаглу спину. Він підважив великий рожевий помідор, відчуваючи шовковисту теплінь, мовби від жіночого перса. Цілий рік після смерті дружини не чув, як шелестить молодим листям у місячному сяйві серед безодні ночі русалоччин сміх, коли ти виймаєш свою ріднулю з одежі, наче яблуко з кошика з сіном, як вона горнеться до тебе ласкавим дитинчам. Горнеться й лащиться. Жінка — вічна дитина і вічна знада...

— Які розкішні томати! Як називаються? — сонячним дощем бризнуло свіже сопрано.

Барась озирнувся, мов застуканий на гарячому. Спершися на його паркан, повнява жінка в блакитній вицвілій сукні дивилася на пожухлі кущі, рясно всипані рум'яними й червоними кулями.

— Здається, Глорія.

На голові у жінки палало рудаве багаття, пасма — язики полум'я. Через оте щедре сонце лагідного бабиного літа. Округле обличчя з медвяним проблиском ув очах, а губи тонкі, Джокондині. Років, певне, за сорок, але від зграбної постави повіяло забутим духом селянської печі, і він раптово відчув у собі давно приспані струменини і таку нездоланну змогу, що аж зачудувався. Один лише погляд, і вже природа виставила тобі свій неуникний карб. А ще недавно бачив себе тільки у далекому минулому, тихо розмірковував над скороминущістю і марновизною життя.

— Просто рекордсмени. Хоч на виставку...

Він провів рукою над чолом.

— Пряжить, як улітку.

— Не сказати б, що бабине — літо, та й годі.

Вони перекинулися через паркан, мов тенісним м'ячиком, фразою-другою про погодні сюрпризи, і Барасеві здалося, що вже давно знаються одне з одним. Присутність цієї жінки, Поліни на ймення, нової тутешньої сусідки, гріла і хмелила, достоту молоде вино. І він несподівано для себе сказав, маючи на увазі запросити її:

— Горло промочити б.

— У мене є пакет стерилізованого молока.

Не зовсім у яблучко — пиво або квас душі ближчі, — але й не мимо: не кефір, не ряжанку, а якраз стерилізоване, з ледь уловимим паленим духом він і споживав.

— Отже, пригощаю, якщо ваша ласка.

Він зняв із штахетини картату

Фото Миколи ТАРАНЕНКА

ГЛОРІЯ

сорочку, накинув її поверх штанів, з подивом завважуючи, що чари, підсвідомо навіяні сусідкою, і досі не минають. Ступав за нею слідом, як ступав би за теличкою бичок, ведений інстинктом: саме її позначила сьогодні природа тавром зваби.

Стіни будиночка-теремочка, куди вони зайшли, прихищала вуаль сутінків.

— Не відшторюю, щоб мухи не залітали.

Барась тільки-но переступив поріг — схопився за пояс, бо гудзик на його штанях капітулятивно подався й тримався на одній нитці. Добре, що сорочка була зверху й жінка не збагнула його конфузу.

Вона вийняла з холодильника присадкуватий паралелепіпед, надрізала відстовбурчений кутик ножем і вцідила молока у два полив'яні кухлі.

— Смачно, — видихнув він, з полегшею і мимовільним розчаруванням відчуваючи помітний спад напруженої спонуки, що й дистанціювала і в'язала його до господині.

— Іще? — припрошувала вона.

— Красно дякую, досить. Але чи не можна попросити... У вас часом не знайдеться голки з ниткою?

— Щось треба поладнувати?

— Та хай йому грець — гудзик.

Жінка перекліпнула кілька разів, наче їй щось потрапило в очі.

— З гудзиками завжди клопіт. «Блискавки» спідручніш. — Вона заторохтіла великою бляшанкою з-під цукерок. — Давайте сюди вашу аварію.

— Ні-ні, я сам, — панічно схопився за пояс Барась.

— Ах, он воно що, — здалося, гостро пришпилила поглядом гостя, мов метелика. Голос, проте, дружелюбніший, м'якший: — Горе з цими самітниками. Я відвернуся, а ви скидайте.

Нараз одвага пойняла його, й, тамуючи самокпин, він хутко вислизнув із штанів, цнотливо приховуючи подолом сорочки живу свою закам'янілість, яка знову набрала висхідного стану.

Жінка була, певне, метка на руку, за якусь хвилину й припасувала злополучний гудзь. Барась устав одягатись, і вона миттю, ніби вперше, постерегла призвідця його зніяковіння. А може, і не вперше. Меду в її очах побільшало.

— Спасибі вам. Не знаю, що без вас і робив би.

— Ат, пусте, — вона дивилася на нього й водночас повз нього у якусь незбагненну свою пустку. Душа її неначе вислизнула і покинула напризволяще це гарне тіло, що його вже заповзявся не на краще шліфувати час.

Він доторкнувся до дозвільно-очікувального плеча і, новаблений його поступливою м'якістю, пригорнув її і погладив по щоці. Жінка припнула його руку — не відштовхувала, однак і не відпускала, лиш зупинила.

Барась заплющився і скрався на похилисті, одначе гарної форми дюни персів і, доки спускався ними, мов на санчатах у дитинстві з пирічкових крутосхилів, пипки стрімко спружинили й аж мовби гоноровито позадирали носики. Цей шовковистий лан, либонь, дозрів і перезрів, чекаючи на доброго серпа. Давно він не торкався шкіри, котра співала б від самого дотику...

За продовгуватим пупком починалася ледь помітна опуклість, під якою чаїлася осиротіла матка, і ніжність до тієї колиски всіх початків виповнила й переповнила його.

Жінка завмерла у солодкім подиві, немов приблудле кошеня, що очікувало грубості, прояву гвалтівної сили і раптом здобулося на щиру ласку.

Наснажившися картинкою, що передавала йому гейби через видющі пальці, Барась знайшов аж цілу копичку нетолоченої отави. Нетолочену й суху. Й став зманювати нетерплячими губами міцно стулені Джокондівські уста. Поліна ще не приймала його поцілунків, лише прозірливо прислухалася до м'яких і наполегливих втручань. Минуло кілька хвилин, перш ніж вона стала прихильнішою, а там і видимо одлунила згодою сама.

Унизу під його невсипущим пальцем протануло, наче на замороженій шибці, і тепла волога дедалі щедріше обсотувала його. Із зачудуванням відкривав охайне пружне пелюстя задівочених губок. Він і досі незмінно міг, все дужче скресало й бажання, але ще не на тій нестерпній межі, коли долаються всі перепони. Нарешті жінка стрепенулася пташам, що прагне волі.

— Стривайте, — шепотіла. — Зачекайте.

І заки Барась силувався збагнути, чим сполохав її, вже почувся плюскіт води, і він — нехай буде як буде — хутко роздягнувся і пірнув у пишну постіль, котра зійшлася над ним, наче хвилі. Не розплющуючи очей, упізнав летючі дотики і розкрив їм назустріч обійми. Тонкий серпанок сорочки не одгороджував од розкішної м'якизни й багатіні її тіла. Але дистанція його спромоги ще розділяла їх на все своє опертя. Поспит поцілунків і доторки впізнавання; шал жаги тільки-но здійняв їх на своєму гребені, ще не відпускала боязка бентега, та поволеньки відстань між їхніми таїнами щезала — мов обпливала свічка. Ось іще лишився недогарочок, нарешті й ані міліметра — їхні животи зійшлися впритул. Він повністю проник у неї.

Тіла їхні лагідно-обережно зрушилися, і поки вони із змовницькою радістю променилися поцілунками та жебоніли давно забуті слова, там, у їхніх сутеринах, зігрівалися двоє заблудлих подорожніх, скаржачися на довгу самотню мандрівку, й обіцяли пройти решту шляху разом, уже не розлучаючись ніколи.

Вона вільніше розпросторилась на ліжку, і він відчув подолання лагідного поріжка вглибі, який колом оповив його, і найбільшу насолоду йому та й, певне, їй давали входини-виходини через той виступець, балансування на невидимій і чарівливій межі.

Їхні рухи прискорилися, вона мовби хотіла втілитися в нього, як дотепер він у неї, і кидалася на нього такою прибійною хвилею, що він не зчувся, як вилетів у зоряний світ і заширяв у невагомості, розчинився в палахтючій магмі. Їхні гарячі животоки пломінню пурхнули одне до одного й змішалися в солодкому коктейлі.

Вони ще довго лежали, не роз'єднуючи обіймів, і час від часу він тихенько подавав ущухаючі ознаки життя, тонко відчуваючи прихильний відгук.

Здавалося, пролетіла одна-єдина мить, але сонце вже зайшло з іншого боку і пронизало сутінь кількома сліпучими спицями. Здаля долинув шум машини.

— Мабуть, мої приїхали, — сказав він і став одягатися.

— Бач, що наробили твої помідори. Як, до речі, називаються — вже вилетіло з голови? — перепитала жінка.

— Глорія.

Напевне ж, Глорія. Можна буде уточнити в дочки.

В АЛЬКОВІ ІГОРЯ ЧЕНИЧА

12 ЦЕЗАРІВ

СЛАВНИЙ АМЕРИКАНЕЦЬ

Доктор Рубен стверджує, що найбільший чоловічий прутень, який йому доводилося зустрічати у власній практиці, кінцем голівки сягав відмітки у 35 сантиметрів. Гордий володар цього «малюка» мешкає у штаті Індіана.

ЗНАХІДКА ЧАРПІ

Кілька десятиліть тому американський дослідник на ім'я Чарпі вирішив з'ясувати, у кого з дорослих чоловіків найбільші члени. Йому поталанило заміряти екземпляр довжиною 35 сантиметрів.

ХТО ВИ, МІСТЕР Х?

Доктор Фредерік Россітер стверджує, що існує медичний запис (інших, більш розгорнутих свідчень він не наводить) про одного чолов'ягу, член якого має неймовірні розміри — 45 сантиметрів.

ГАНГСТЕР — ВІН І Є ГАНГСТЕР

Протягом ось уже п'ятдесяти років не вщухають чутки про те, як природа щедро обдарувала гангстера Джона Діллінджера. Ще за життя він перетворився на романтичного народного героя, при зустрічі з яким жінки не могли усмирити свою хіть. Таку дію справляли його сила і неймовірних розмірів прутень, який не поступався довжиною Джоновому обрізові. Після смерті при розтині тіла Діллінджера його член було передано на зберігання до секретної лабораторії Смітсонського науково-дослідного інституту, що у Вашингтоні, де він донині зберігається у банці з формальдегідом. За свідченнями деяких джерел, цей фалос має довжину 30,5 сантиметрів.

СРІБНИЙ ЛОН ДОН

У сімдесяті роки засяяла зірка негра з Ямайки на ім'я Срібний Лон Дон, який знявся у кількох порнофільмах. Зокрема, у стрічці «Сексуальне химерне коло Сека». Цей ямаєць демонстрував не член, а справжнє диво природи. Він міг зав'язати свого «малюка» на вузол, після чого залишалася така дещиця, що з нею залюбки можна було пограти. Кінопродюсери стверджують, що пеніс негра сягав 45 сантиметрів.

«ТЕХАСЬКИЙ РІГ»

Ще один мегафалос було показано у порнофільмі «Довгий техаський ріг». У ньому головний герой рідкісним 35-сантиметровим відростком чухав собі коліно. Або дуже спритно обкручував його навколо шиї якоїсь сварливої мотрони, яка при цьому анітрохи не дивувалася, хоча й не знала, що їй робити у такому випадку.

СПРАВЖНІЙ ВОЇН

Відомий знімок одного німецького фотографа, на якому зображений воїн з племені Массаї. Його було опубліковано в журналі «Дюйми» кілька років тому. Відважний воїн демонструє, як він зав'язав на вузол свій пеніс розміром з невеликого пітона. Якщо прутня розв'язати, то його довжина перетне позначку 40 сантиметрів. І це, відзначте, у спокійному, не збудженому стані!

ВЕЧОР

У СЕЛІ АПОСТОЛОВЕ

ПУСТІТЬ МЕНЕ НА ПАНЕЛЬ

Дорога редакція «Леля»!

Узнала оце од куми Галі, а їй сказала сваха Люба, що живе на краю села і тримає племінного бугая, до якого худобу з усього села на злучку водять. Так от, до неї в гості з міста приїздила двоюрідна сестра Маша, така там краля розфуфирена, ніби лялечка, отож вона їздила за кордон на якісь панелі і такі гроші привезла звідти, що мені за все життя в колгоспі не заробити. Як почула я таке, то втратила сон і спокій, хочу за кордон. Невже я панелі не зможу якісь там осилити, коли мої руки скільки глини перемісили і скільки лампачу переробили.

Отож, дорога редакція, я дуже прошу вашого содействія в тому, щоб я попала за кордон. Я на все согласна і все буду робити, що мені накажуть, бо сил в мене вже нема терпіти тут такі іздівательства над людиною, цярпати дійки у колгоспних корів, а тут іще і чоловік лежачий, якщо не спить, то п'яний, а якщо не п'яний, то спить. Не думайте, що я якась лінтяйка там, вся кімната в мене похвальними грамотами увішана за мій старательний труд, і председатель завжди мною був задоволений, а бригадир так той бувало не нахвалиться: «Марія, у тебе ж золоті руки», — говорив він. І то чистісінька правда, бо стількох безнадійних бичків, від яких уже всі відмовились, я брала на свої руки і доводила їх до пуття, що вже й з рахунку збилась, а вдячності тобі ніякої. Ні, брешу, одного разу на жіноче свято чи то на Перше травня подарували мені флакончик духів. «Красная Москва» назвались.

Тепер трішки для знайомства опишу себе. Незважаючи на свій вік, я вигляжу на

НИЦІ

в УКРАЇНІ

Всі сто і не вірте ви отій комірниці Шурці, то ваги її брешуть, і вона сама така. Забула, мабуть, як ото її чоловік в коморі застукав. Каже: «То ми сімена на сівбу відбирали». Кому вона мізки вправляє? Чи ми не знаємо, які бувають сімена. Якщо ж то були справжні сімена, то навіщо ж тоді штани знімати і голяком бігати по коморі? Про руки я вже свої говорила, ну, і все інше у мене теж на місці і в справному стані. Так що посилайте мене за кордон, не пожалкуєте, і якогось гостинця і вам звідти привезу, і тамтешні люди будуть мною задоволені, а якщо залишусь тут, то цей кровопивця скоро всю кров з мене вип'є. О, зашевелився вже, мабуть, почув, що про нього тут йдеться. Щось шепоче... Просить похмелиться. Щоб ти гарячої смоли напився.

До побачення. Жду ответа, як соловей лета.

Марія Попудренко.

(Записав Володимир Шарик)

ОЦЕ ВЕЧЕРЯ!

Їдять і п'ють у всьому світі. А от задоволення дістають різне. Звичайно, багато що залежить від якості продукту, але не менш важливу роль відіграє те, як обставити процес наповнення шлунку.

Зрозумівши цю просту істину, механізатор широкого профілю Степан Середенко влаштував на честь доярки і коханої дівчини Марії Простопчук досі небачену вечірку. З зарплати, яку нещодавно виплатили в рахунок жовтня 1997 року, він виписав з Японії спеціальну гейшу, розклав її, голісіньку, на столі у світлиці баби Одарки, на гейші сервірував сало та ковбаси і запросив до вечері найближчих друзів. Проте Марійка, навіть не підійшовши до столу, гайнула з хати. За нею — всі інші дівчата....

Вечеряли самі хлопці — разом із головою колгоспу П. І. Хворостяним (на фото він унизу праворуч), який саме нагодився. Поїли усе, ще і «тарілку» гуртом вилизали.

Японці, дізнавшись від гейші про Степанову витівку, прийшли у захват — тепер усі найрозкішніші ресторани Японії сервірують столи так, як у нашому селі Апостолове. І кожен з них платить С. Середенку немалі гроші за використання його ідеї.

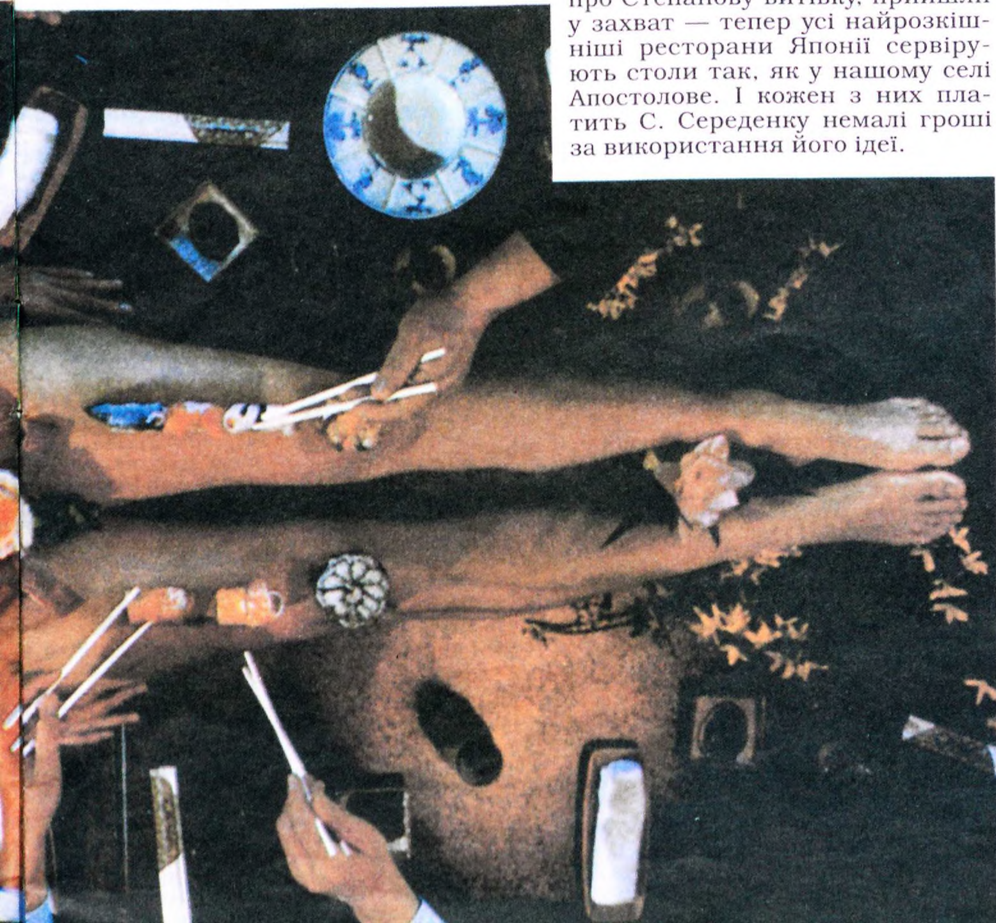

ПРИВІТ З ГВІНЕЇ

Газета для гомосексуалістів «Усе про чоловіків», яка колись виходила у США, одного разу надрукувала фотографію тубільця з Нової Гвінеї. Він позував абсолютно голим, лише його величезний прутень був прив'язаний до живота тоненьким шнурком. Так от: голівка пеніса майже сягала пиптиків на його грудях!

КРАСЕНЬ СЕМ

1991 року американський сексолог Гері Гріффін записав свідчення одного уролога з південно-західного Тихоокеанського узбережжя ще про одного сексуального цезаря. Йдеться про хлопця на ім'я Сем, студента підготовчого відділення медичного факультету. Він з семирічного віку страждав через невихід у мошонку одного яєчка, і сімейний лікар призначив хворому ін'єкції тестостерона. Цей гормональний препарат, звичайно, допоміг, але і значною мірою сприяв надто активному розвиткові чоловічих фізичних характеристик. У 23 роки він мав зріст 190,5 см, важив 113 кг, а його гігантський член у незбудженому стані сягав 32 сантиметри у довжину і 18,5 — по колу. Сем дозволив лікареві виміряти пеніс у стані ерекції. Врешті-решт з'ясувалося, що його довжина збільшилася до 35 сантиметрів, а по колу — до 22!

Розуміючи, що перед ним унікальний випадок, лікар вирішив направити повідомлення про нього до урологічного журналу. Він також зробив малюнок цього унікального пеніса в натуральну величину, для чого йому знадобився аркуш ватману розміром 53 х 53 см. Коли лікар передав свій малюнок художникові журналу, той, побачивши гіганта, аж зі стільця впав.

ПОДВІЙНА РАДІСТЬ

Цікавий знімок опублікував свого часу відомий журнал «Нешнл Інквайєр». На ньому був зображений джентльмен з довжелезним язиком, висунувши який той діставав до середини грудей. На жаль, автори забули нагадати, що цей феномен мав ще і пеніс неймовірних розмірів, який, за словами сексолога Гері Гріффіна, у спокійному стані сягав 35 сантиметрів. Завдяки таким природним даним цей чоловік легко міг робити самофеляцію (феляція — оральна стимуляція чоловічого статевого члена).

ХОБОТ ДАЙВА

1983 року Гері Гріффін познайомився з майстром по ремонту комп'ютерів на ім'я Дайв. Цей високий, повнуватий чоловік років п'ятдесяти мав величезний, розміром з руку, необрізаний член. Довжина його була 38, а по колу — 20 сантиметрів. Дайву досить злегка нахилити голову, щоб самому собі попестити губами пеніс. Усю нижню білизну і штани йому шиють за спеціальним замовленням, щоб було куди вмістити те, що нагадувало хобот слона.

Для більшої доказовості сексолог зробив з Дайва кілька фото.

НАЩАДОК ГАРГАНТЮА

Кілька років тому доктор Гері Гріффін дослідив турка, якого визначав для себе, як нащадка Гаргантюа. Він мав зріст понад два метри, важив майже 125 кілограмів і був озброєний добрячою «палицею». За словами правовірного мусульманина, жодна з чотирьох дружин не могла його сексуально задовольнити.

Руки сексолога тремтіли від здивування, коли він шукав у портфелі стрічку для вимірювання збудженого красеня. Новоявлений Гаргантюа мав кілка довжиною 36 сантиметрів.

Валентин ЧЕМЕРИС

ДИКА М'ЯТА

Маленька повість

Фото Сергія КОВАЛЬОВА

Василько тихо ненавидів свою молоду мачуху.

Рідна мати померла, як Василькові ледь виповнилося десять років. Батько не довго й повдовів — навіть положеного року не витримав удівцем, бо ще й ноги покійниці, казали, не охололи, як він удруге оженився. І кого привів до хати? Дівчисько, свою вчорашню ученицю (батько був учителем і непоганим, бо його навіть мали висувати на звання Заслуженого, а тут отаке!). Звали її Ганною. А втім, яка вона Ганна? До Ганни їй треба було ще рости й рости, а радше щось таке собі — Ганнулька. Батькові було вже за сорок, його новій дружині — сімнадцятий ледь проклюнувся.

— Вона ж усього на шість років старша за твого малого сина! — совістили батька. — Ну якою вона буде йому матір'ю, бодай і нерідною?

— Досить того, що вона буде мені дружиною, — одказував батько. — А Василька кривдити не дам. Та й Аничка його не зобидить...

Ганну він звав дивно, принаймні не по-тутешньому — Аничкою. І це теж дратувало Василька, бо маму батько так лагідно не називав. Просто звертався до неї на «ти» — і все. І тому Василько з першого ж дня тихо зненавидів свою молоду мачуху.

Родичі покійної мами, ображені, що батько й року не повдовів (а втім, він з ними й за життя небіжчиці не знаходив спільної мови), здійняли гвалт: «Учитель женився на своїй учениці?! Що діється у школі?.. Чого там навчають наших дітей?!» — розіслали у всі кінці святе своє обурення. Як на лихо, батько був ще й класним керівником десятого «а», того самого, у якому навчалася Ганна-Аничка.

Сувора комісія з району не забарилась і замість звання Заслуженого пришила батькові аморалку та винесла вердикт, що оскарженню не підлягав: «Не має права носити почесне звання педагога».

— Не маю, то й не маю. — Батько стійко зносив негаразди, що посипались на нього зусібіч. — Але Аничку не кину і нікому її не віддам — хоч розпинайте мене, хоч четвертуйте! Може, це моє і єдине, і останнє щастя у цьому світі.

І пішов у колгосп бригадиром.

Материні родичі хоч і відсвяткували напівперемогу, але не вгамувались і затято налаштовували Василька проти мачухи. Тож хлопець не звав Ганну матір'ю, як велить сільська традиція, а звертався до неї тільки на «ви». Або й взагалі ніяк. Батько зітхав, переживав, а ось юна мачуха вдавала, ніби нічого й не завважує, а лагідно звала свого пасинка Василечком. Батько й тому був радий.

«Мале — дурне, — думав про сина, — а виросте — зрозуміє мене. Та й невідомо, як у нього колись складеться особисте життя і де він шукатиме свою Аничку і своє щастя?»

З новим одруженням батько аж помолодів, Аничку так уже беріг та шанував, що ледь чи не на руках її носив. У село тоді завітала золота осінь, повна нежаркого тепла, павутиння та сумовито-прощальних барв. Дерева стояли багряні. Над Інгульцем галасувало, збираючись у вирій, птаство. Батько, повертаючись з роботи, щовечора приносив додому то білі айстри, то червоні жоржини, то хризантеми чи інші які осінні квіти. А то назбирає різнобарвного листя для своєї Анички (так ніби його на обійсті немає), принесе, і радуються вони йому, як діти. Жінки їй аж заздрили: вона, казали, у нього й не жінка, а ніби заморська лялечка... (А з матір'ю за її життя так, бувало, й гиркався — це Василько пам'ятав і тому вперто ненавидів мачуху.)

Але пожили вони в злагоді та любові не довго, років зо три, як батько негадано загинув, коли йому не виповнилося й піввіку, — розбився на машині. Їздив він на старенькій, давним-давно списаній в колгоспі «Победе», в якої то те виходило з ладу, то те, і, як завжди, в непідходящий момент. Поїхав він якось у район, на трасі квапився, а гальма й відмовили. Ще й кермо заклинило...

І залишився Василько удвох з мачухою, яку все так само тихо ненавидів. Минав йому тринадцятий рік, і ходив він у сьомий клас. Уже тоді зрівнявся зростом з мачухою і невдовзі почав її потроху, але впевнено обганяти, витягуючись в стрункого підлітка. Мачуха в день загибелі батька як запнулася чорною хусткою, то, здається, так ніколи її й не знімала — принаймні в іншій хустці чи з непокритою головою він її не бачив аж до десятого класу.

Батька йому було страшенно шкода, він часто плакав, згадуючи його. Плакала й мачуха. Іноді вони журились удвох, і Василько дивувався, що мачуха не така вже й погана, як йому торочили материні родичі. Принаймні за батьком вона жалкувала щиро, і Василько чи не вперше — і чомусь аж ревниво — завважив, що батька вона, попри різницю у віці, теж щиро любила.

— Як же тепер жити будеш, кругла сиротино? — бідкались родичі. — Виживе тебе мачуха з хати, попідтинню підеш!

Але мачуха й не думала виживати з хати пасинка, отож родичі вирішили вижити її. Навіть ходили в сільраду до головихи, вимагаючи, аби та «по закону» витурила мачуху. Одначе головиха — в селі її шанобливо звали тіткою Федорою («Тітка Федора сказала...» — і це для всіх був закон), жінка взагалі крута, але справедлива, рішуче стала на захист мачухи.

— На хату і збіжжя Ганна має однакові права з пасинком — вона була законною дружиною його батька, я їх сама розписувала, хоча й не радили мені того робити, як знявся скандал... — Тітка Федора запалила добрячу цигаряку — вона затято палила, — затяглася, закашлялась. — А пасинка свого Ганна не зобижає — в мене з цього приводу точні дані. Турбується про нього, як про рідного, — розвідка моя пильно працює. А ви поменше до них совайте носа!

— А як мачуха вийде заміж — молода ще? Чи бахура-полюбовника знайде та почне гуляти — не буде тоді Василькові місця!

— Ось як пасинкові місця й справді не буде — тоді й приходьте.

Мачуха заміж удруге чомусь не квапилась, хоча й молода та гарненька була, бахура не заводила і навіть залицяльників не мала. Тоді материні родичі зайшли з другого кінця — вирішили забрати Василька до себе. Але мачуха несподівано їм на переп'ят стала.

— Доки Василечка не поставлю на ноги, нікому його не віддам!

Сусіди їй співчували:

— Нащо тобі чужий хлопчина? Хай беруть. Самій ще треба на ноги спинатися.

Мачуха, поливаючи квіти, — а їх у дворі й попід тином було! — вперто своє гнула:

— От удвох і будемо спинатись. А покину Василечка — перед пам'яттю його батька совісно буде.

Тоді родичі почали Василькові нашіптувати:

— Яка вона тобі... рідня? На мачуху — і то не схожа!

І це була правда, в цьому Василько й сам якось переконався. Одного разу їхній класний керівник скликала батьківські збори. Зібралися здебільшого матері. Прийшла і Василькова мачуха, скромненько сіла збоку. Коли верталися зі зборів, Василько мовчав та сопів усю дорогу, а вже удома буркнув:

— У всіх матері як матері, а ти в мене (тоді вперше звернувся до неї на «ти») така... — Не міг дібрати потрібного слова.

— Яка ж це я, Василечку? — аж похолола мачуха. — Хочеш сказати, що я тобі не рідна?

— Та ні, ти мені як рідна. — У неї вперше, відколи загинув чоловік, затеплилося біля серця. — Але все одно на матір не схожа!

— Ой, Божечку ж... А на кого я схожа?

— На... на дівчину! — випалив він.

Мачуха засміялась — теж уперше після загибелі чоловіка, — та дзвінко так, молодо.

— Ти... чого? — здивувався пасинок. — Що я смішного сказав? Дядько Кіндрат он дивувався: ти, каже, для матері несо... несолідна!

І все ж Василько ще й тоді ненавидів (але вже ледь-ледь) свою мачуху — тепер уже й сам не знаючи чому. Хіба що за звичкою. Бо відчував, що мачушине серце — добре. Вона його ніколи не кривдила, більше того — балувала. Тільки й чув: Василечку, Василечку... Або вранці: «Поспи ще, Василечку, твоє від тебе ніде не дінеться». Найсмачніше тільки йому: їж, Василечку, їж... І ласощі вдома ніколи не виводилися, як і рум'янець з Василевих щічок. Одягала його справно, першого вересня до школи неодмінно йшов у новому — навіть за життя батька такого не було. Тож подумки він уже й простив батькові його одруження з Аничкою. За мачухою відтавав душею, але все ще по інерції її ненавидів. Аж сам дивувався: і чому він ненавидить мачуху? Щонеділі вона ходила на кладовище до могили батька — сумувати. З якихось пір Василь почав до неї приєднуватись. На кладовище йшли мовчки. Мачуха, як завжди, в рясній спідниці, — такі старомодні в селі носили тільки тітки вже в добрячих літах та баби, — в кофтині з довгими рукавами, хустка, як завжди, низько насунута на лоба. Ходила чомусь, опустивши голову. Ні з ким не говорила, тільки кивала стрічним і далі йшла — самотня, неприкаяна, нікому, здавалося, непотрібна. В такі хвилини Василькові аж шкода її ставало, але він гнав від себе жалість, аби й далі тихо ненавидіти мачуху.

Посидять біля могили батька і чоловіка, пожуряться кожне про себе, мачуха покладе біля пірамідки жменьку карамельок, що їх в останній час перед загибеллю батько любив смоктати — відвикав від цигарок. Потім навідувалися на могилу мачушиної матері (її не стало, як Ганна перейшла в десятий клас), заходили й до вічної домівки Василевої мами. Мачуха зітхала: «Ой, Василечку, скільки вже в нас рідних могил!..» І обоє зажурені та замислені недовговічністю людського життя та суєтою суєт, поверталися додому — відвідування рідних могил їх ніби зближувало.

Довгоногий, рослий Василько, як завжди, ступав широко і швидко, — як молодий лелекун, — і маленька мачуха, аби встигати за ним, мусила дріботіти поруч. Василько ставав (особливо після восьмого класу) нічогенький із себе — русявий, сіроокий, лице, як намальоване, — тож з-за того чи того тину на нього вже задивлялися дівчата і прискали сміхом. Не знаючи, як привернути парубкову увагу, шпурляли в нього грудочки, а потрапляли чомусь у мачуху. Мачуха посміхалася, хитала головою, а Василько червонів і щось бурмотів. Мачуха й сама іноді кидала на нього швидкі погляди, і їй приємно було, що цей гарний хлопець — її пасинок. Василько вже почав і сам задивлятися на дівчат. Того літа він уже потроху підпарубковував — якщо так можна назвати його кілька виходів увечері на вигін, де збиралися трохи старші хлопці та дівчата. Уже друге літо під час канікул він працював у колгоспі — копійчина в них завжди була не зайвою. До осені, коли Василько мав іти в дев'ятий клас, він витягнувся, ніби аж подорослішав і вже був схожий на юнака. Сильний був, усе в його руках спорилось, і роботи він не цурався. Мачуха працювала (після загибелі батька) на молочарні, від неї пахло молоком, і це подобалося Василькові, бо так ніхто не пахнув, як його мачуха. Мали вони в господарстві й свою корівчину, порати її було обтяжливо, але мачуха тримала: «Василечко любить молочко».

Коли на людях вона переважно мовчала, то вдома, як вони лишалися удвох, наче змінювалась і, надолужуючи прогаяне, без угаву гомоніла — голос у неї був милий, дівочий і чомусь дуже подобався Василькові. Хлопець аж сердився — материного голосу не пам'ятав, а мачушин, бач, подобався, ба навіть хвилював його. Тому він здебільшого відмовчувався, поспіхом їв і хутчій зникав на своїй половині — хата їхня, ще Василевим дідом збудована, була поділена на дві половини, більшу і меншу. У світлиці жила мачуха, у меншій — він. Щонеділі до них приходили родичі покійної матері. Власне, приходили до Василя, онука свого. Мачуха знала це, але завжди гостинно накривала стіл, припрошувала: «Чим багаті, тим і раді». Родичі демонстративно її не помічали і за стіл, звісно, не сідали. Причитували над Василем: «Ой, нещасна сиротино, до чого ж вона тебе довела!»

Мачуха потім тихо плакала на своїй половині.

А якось Василь — після чергового причитання про «бідолашну сиротиночку», — не втримавшись, зірвався:

— Чого ви сюди ходите плакати, плакальники нещасні! Мені тут добре, не ходіть сюди голосити!

— Свят, свят! — позадкували родичі. — Це вона тебе проти нас налаштовує, вона...

Мачуха, коли родичі пішли, м'яко дорікнула пасинкові:

— Не треба було з ними так, Василечку. Вони все ж таки рідня твоєї мами. І твоя теж. Та й розуміти їх треба: невістка — чужа кістка, а я для них ще гірша.

— Але для мене ти — найкраща! — вихопилося в нього.

Мачуха враз посвітліла й погарнішала, і Василько навіть подивувався:

як це може жінка так засяяти від якихось слів? До того він звертався до неї лише безликим «ти», а то якось — уже ходив до дев'ятого класу — в нього вихопилось:

— Аничко...

Мачуха ледь не спіткнулася, почувши те. Перепитала:

— Як ти мене назвав, Василечку?

— Аничкою... — розгубився він. — А що? Не можна?

Мачуха раптом почала безгучно плакати, але сльози її чомусь були світлими. Підкоряючись якомусь досі незнаному почуттю, Василь підійшов до неї і несміливо погладив її по плечу.

— Ну чого ти, Аничко? Я ж не хотів тебе образити.

— Знаю, але... Не зви мене так більше, Василечку.

— Чому?

— Тому, що так звала мене тільки одна людина у світі — твій батько.

— Ти його й досі... любиш? — червоніючи, запитав він.

— Не треба тобі про це питати, колись сама скажу. А те ім'я, яке ти назвав, хай назавжди залишиться для нього. Зрозумів? — Василь кивнув, вона витерла сльози кулачками (Господи, як у ту мить Василеві захотілося самому їй витерти сльози — ледве стримався). — А ти мене зви... Ну, хоча б...

— Ганнусею? — вихопилося в нього. — Ганнусенькою. Можна? І так буду тільки я тебе звати — у всьому світі.

Мачуха всміхнулася крізь сльози і вперше відкрито подивилася на пасинка, подивилася, як жінка, — це він збагнув, хоч і недосвідчений був у таких справах. В її гарних вологих очах було щось таке незбагненно-сміхотливе, що Василь раптом зашарівся і втік до річки. До вечора блукав попід вербами, і в нього теж на душі було щось таке, чого він і сам збагнути не міг. І куди не глянь, а перед ним усе зринали її зажурені очі — такі гарні і такі сумні. І такі рідні. «І як би їй той сум розвіяти?» — думав і нічого не міг придумати.

Тієї осені чи не вперше почав її ревнувати — ще по-хлоп'ячому. Якось вони йшли з крамниці, куди ходили по сіль, а чоловіки, як на гріх, почали на неї задивлятися. Василь на мачуху й накотився.

— Чого вони на тебе... витріщаються? Ти ж не на виставці.

— Та що ж я їм — забороню? — зашарілася мачуха.

— А ти — заборони! Хай не дивляться. Ще зобидять тебе.

— Я рада, Василечку, що ти мене, певне, вже захистиш. Але... Вдовина доля — то надто тяжко, Василечку. Колись мені все одно доведеться шукати пару — не вік же вдовою бути.

— А ти — почекай!

— Чого... чи кого?

— Я виросту і...

Вона спіткнулася, полохливо на нього поглянула й проказала:

— Ходімо, жартівнику, швидше, бо дня мало залишається. А нам треба сьогодні впоратись і заквасити огірки, бо вже почали жовтіти.

Минув рік. Влітку сіножать у заплаві Інгульця колгосп поділив між власниками корів. Припало невеличке угіддя й мачусі. Ні світ, ні зоря у суботу вона розбудила пасинка.

— Усі йдуть косити, бо трави перестояться. Ходімо й ми, Василечку, а то не знаю чим узимку й годувати Лиску.

Василь закинув батькову косу на плече, мантачку сунув за пояс, на голову ще дідового бриля напнув, мачуха прихопила вузлик з обідом та водою, граблі, — і вони вирушили. Вулицями вже прошкували косарі з косами, жінки з вузликами та граблями. Мачуха приєдналася до жінок. Ті до неї жалісливо:

— Ти така тендітна, Ганно, та молоденька, чи й укосиш?

— У мене вже косар виріс, — мачуха кивнула на пасинка, який пристав, звичайно ж, до дядьків.

— Вигнало хлопця, — подивувались молодиці. — Скільки ж це йому?

— Шістнадцять, сімнадцятий почався, — охоче відповіла мачуха і з гордістю додала: — Цієї осені у десятий клас іде. Так росте, що й штанів не настачиш.

— Мабуть, і в штанах у нього вже дещо є? — пирхнула тітка Христя, взагалі добра, тільки надто велелюбна жінка, тричі розлучена, що її в селі — позаочі, звичайно, — прозивали курвою; але вона на те не ображалась: яка є, казала, така і є. Комусь же й курвою треба бути... Не всім же святими. А я така, люблю повеселитися, особливо з чоловіками... А сказавши, насмішкувато на мачуху подивилася. Та так, що мачуха, не знаючи, де дітися, ще нижче насунула на лоба хустку, а кінці її туго підв'язала під підборіддям.

Ділянка мачусі дісталася не краща від інших, але, спасибі, й не гірша — було що косити Лисці на зимову поживу. Понад берегом, як і у всіх, — осока, лапате татарське зілля, рогіз, водяний перець, а подалі від Інгульця та де не болотяно, стіною пішли тонконіг, мітлиця, перстач — трави стояли густі, щедрі, так і просилися під косу. Цвіла конюшина, там і там біліла любка, яскріли крихітні гвоздички, жовтіла калюжниця, і Ганнуся заохкала, нахиляючись ледь чи не над кожною квіткою. Та Василеві було не до лірики, косив він, як добрий дядько. Ручку вів широку, коса аж співала в його міцних руках — вжик, вжик... Помантачить лезо, витре лоба і знову — вжик, вжик. Лише в обід, як сонце підбилося високо над головою і добряче припікало, вона таки умовила свого косаря відпочити й заодно пообідати.

Василь сунув косу в прибережний верболіз (це щоб мачуха не обранилась, бо, як дівча, бігає всюди — то за квітками, то ще за чимось — малою не набігалась, чи що?) і гайнув до річки. Шубовснув з берега, поплавав наввимашки і повернувся свіжий та бадьорий — з чималим пуком білого латаття, званого в селі маківками. Тицьнув мачусі: це тобі, мовляв.

— Ой... — мачуха взяла квіти і сама розквітла, і дивилася на Василя такими очима, що той ладен був усі квіти позривати і їй піднести. На сусідній ділянці жінка те загледіла і на свого чоловіка накотилася:

— Бачиш, як оно пасинок за мачухою вхажує, а ти так коло жінки не упадеш. Від тебе й квітки не діждешся.

— Та рви скільки хочеш, — відмахнувся дядько. — Їх тут до гибелі.

Сіли під вербою обідати, мачуха розв'язала вузлик, прослала чисту полотнину на покосі, виклала на неї сало, варені крашанки, кільце ковбаси, поставила горнятко вареників з капустою. Підсовувала Василеві.

— Їж, косарику, їж. Тепер мені легше, маю вже поміч.

Він їв з апетитом, як і працював. І це їй подобалось.

— Тобі б заміж вийти, Ганнусю, — раптом сказав він і пильно на неї подивився поглядом, що її бентежив. — Батька не повернеш, допоки ж тобі бути самій?

— Як тебе оженю, тоді вже й про себе подбаю.

Їй стало не по собі від його відчайдушного парубоцького погляду. Опустила очі і звично насунула на лоба хустку — руки її чомусь тремтіли. Квапно проказала:

— Полеж, Василечку, в холодку, доки спека спаде. Зараз на сонці пекло, під вечір докосиш.

Василь ліг голічерева на покосі під вербою, насунув на лице бриля і ніби заснув. Мачуха тихесенько сиділа поруч. Але задушно було навіть у холодку, отож вона зняла кофту й, лишившись у маєчці, розпустила вузол на потилиці, розчісувала своє довге, хвилясте волосся, що розсипалося по плечах. І раптом загледіла, що Василь пильно на неї дивиться з-під бриля. Миттю схопила кофтину та хустку, але він рвучко сів і взяв її за руку — міцно, вона й покорилася його силі.

— Не треба. Я тебе ще такою не бачив.

— Якою... такою?

— Лепською та гожою. Ти як дівчина на виданні... — Він не зводив з неї вже чоловічих хмільних очей, у яких почав зароджуватися гріх. — І чому я раніше тебе не бачив такою?

— Куди тобі було раніше, ти ж тільки дев'ятий клас закінчив.

Ні запинатися не стала, ні кофтини надягати. Сиділи, позиркували

одне на одного, мовчали. Карі очі в неї були такі глибокі, що коли Василь задивлявся у них, то почував себе так, ніби потопає. Батько за неї і школою пожертвував, і всі гоніння стерпів. Недарма ж казав, що тільки з Аничкою щасливий, — у ту мить Василь навіть позаздрив мертвому батькові, якого вже пам'ятав наче крізь затуманену призму. Але нарешті зрозумів його: «За таку, — подумав, — можна все віддати».

Не втримавшись, рвучко хитнувся і ткнувся губами в її губи, що, певно, мало означати поцілунок. Вона відсахнулася з несподіванки, а тоді дзвінко розсміялась, блискаючи рівними білими зубками. Ближчі сусіди звернули на них увагу, жінки перезирнулись.

— Чого це вона зайшлася? Не анігдоти ж він їй розказує?.. А мо', вони... Мачуха тільки трішки за пасинка старша, а він уже парубок, його вже до дівчат, як джмелика до квіток, тягне.

Василь докосив ділянку, як уже всі косарі пішли із сіножатей. Витер лоба затиллям долоні, косу — жмутом трави. Сонечко вже лаштувалося до заходу, в білому світі стояла незаймана тиша. Терпко і п'яно пахло скошеним зіллям. Над Інгульцем кружляла пара молодих лелек, шукаючи собі на ніч затишної деревини.... Повний золотавого пилку барвистий джміль заплутався в мачушиному волоссі.

— Визволи його, — попросила Василя.

— Нехай, може, йому... гарно. Як і мені...

Джміль погудів, погудів Ганні щось своє, потаємне, а тоді, виплутавшись, важко знявся і полетів ночувати в конюшині.

— Давай... — дихання в парубка стало уривчастим, — скупаємось...

— А чому б і ні? — легко погодилась вона. — Напеклися на сонці, а вода зараз як літепло... Тільки не треба на мене так дивитися.

— Ганнусю... — Він ступив ближче. — Я тебе люблю.

— Ой, лихо... — зітхнула вона.

— Чому лихо, Ганнусю?

— А тому, що і я тебе... чого вже таїтися... люблю. Не знаю, як це, і коли, і для чого

сталося... — Він ворухнувся, але вона застережливо виставила наперед руку. — А цього не треба. Як можеш стриматись — стримайся, прошу тебе. Я все ж таки твоя мачуха — яка не яка.

— Мачуха — це умовність, — раптом сказав він. — Ми з тобою не однієї крові і навіть не родичі, то чому б нам і не любитися?

— Але я колишня дружина твого батька. Ти цього не забув?

— Ні.

— Будьмо відвертими. Я його любила. Ти будеш мене ревнувати?

— Ні, бо віднині ти будеш тільки моєю.

— І рада б, Василечку, душа в рай, та... Я старша за тебе.

— Ой, на скільки там! Навіть не згадуй про це.

— Але я не дівчина, а жінка. Вдова. Та й потім... Тобі ще треба в школу доходити рік. Ні, ні. Що люди скажуть? Що я спершу батька твого... А тепер ось і... сина його.

— А онде бузьки вже знайшли собі затишне місце... — Василь кивнув на вербу, де лелекун церемонно розкланювався перед лелечкою, певно, розхвалював вербу, яку він уподобав, та запевняв подругу, що кращого місця їм годі й шукати. — Бачиш? Вони щасливі.

І ступив крок до неї.

— Не підходь... Не встою, Василечку, буде гріх. А нам не можна... Село всі кісточки нам поперемиває, і ніякі слова, що мачуха — це, мовляв, умовність, людьми придумана, не подіють. А стиду... Я й так голови не піднімаю, а тоді й зовсім хоч з хати не виходь. Шукай собі дівчину, ти молодий, гарний, добрий... Ти гідний не жінки, а юної незайманої дівчини. І... і вважатимемо, що цієї розмови між нами не було. Ходімо купатися, мій любий пасинку. Це теж, до речі, умовність — пасинок. Ми з тобою справді і не родичі, і не однієї крові. Я всього лише колишня дружина твого батька. Але годі, пора й додому збиратися, скоро Лиска прийде з череди, а нас немає. Нумо хутенько обполіснемося — ти на цьому бережку, а я отам, за калиною...

Василь подивився на полум'яний кущ калини, за який пішла Ганнуся, і почав квапно роздягатися. Вода здавалася гарячою — хоч насправді такою не була. Василь купався і не відчував, що купається. Тіло пашіло. Червоний кущ калини аж магнітом до себе притягував. За калиною в прибережжі чулися сплески, задоволений сміх — то Ганнуся розкошувала в річці. Гучно, аж луна котилася.

Василь вийшов з води і, не зводячи очей з червоної

калини, як заворожений пішов до неї. Мачуха саме збиралася виходити. Її волосся було закручене на потилиці у вузол, руками вона витирала лице й сміялася. Ось з'явилися над водою її округлі плечі, руки, невеличкі груденята — білі-білі, певно, не цілувані сонцем, бо вся вона засмагла, — далі живіт з пупком. Ось вигулькнув між стегнами чорнявий лобок (трусиків на ній не було), і вся вона вийшла з води, руки до неба звела, потяглася — млосно, бентежно. Прийшла до калини, де на зеленій траві біліло її вбрання, присіла і взялася рукою за одяг. З другого боку за нього взявся Василь. Стрілися сполошеними поглядами, розгубилися, а тоді почали зводитись. Ганнуся, впустивши вже не потрібний на ту мить одяг, однією рукою прикривала груденята, другою — своє лоно.

— Василечку... — шепотіла і *хотіла*. (Хотіла! Це навіть він, недосвідчений у таких справах, відчував.) — Що ти... надумав?

На її грудях, на животі, на стегнах грав червоний полиск калини.

Не тямлячи, що робить, нічого не усвідомлюючи, а підкоряючись лише якомусь правічному інстинктові, Василь підхопив Ганнусю на руки — тіло її було прохолодне, свіже і наче аж дзвінке. Йому паморочилось у голові, в очі сяяла червона калина при березі. Майже засліплений нею, він поклав Ганнусю, покірну й притихлу, на одяг і невміло, незграбно, але важко навалився на неї своїм молодим, тугим та спрагдим тілом і почав виструнченим, задерев'янілим аж до млосного болю прутнем тикатись їй то в низ живота, то в стегна, то знову в лобок, а того, що гарячковито шукав, все ніяк не міг знайти...

Вона, рятуючи його молоде самолюбство й водночас допомагаючи йому, розсунула ноги й підвела низ живота та промежину навстріч його плоті, та було вже пізно. Він, тільки-но торкнувшись її зволоженого живчика, раптом затремтів, звиваючись, і відчайдушно застогнав...

— Оце й... усе? — не йняв віри. — За віщо мені... таке?

Чого-чого, а подібного конфузу він ніяк не сподівався, тож ураз порвавсь, аби втекти світ за очі від неґаданої ганьби, найлютішої ганьби для чоловічого роду. Розгубилась на якусь коротку мить і сама Ганнуся, бо досі в її невеликому любовному досвіді такого не траплялося. Але спрацював інстинкт жінки — рятувати коханого. І вона встигла його перехопити, притисла до себе. Але й самій треба було рятуватися від розгубленості, тому вдалася до жарту:

— Ти... к-куди це? Не годиться тікати з поля бою. Та ще молодому воякові... Будемо разом викручуватися. — І в самісіньке вухо йому гаряче й безсоромно зашепотіла: — Не панікуй, мій любий хлопчику. Ти просто перехвилювався, от передчасно й «згорів». Я чула від жінок, що в юнаків, які вперше це роблять, таке іноді трапляється. Це навіть добре.

— Та що ж тут... доброго? — У Василя навіть голос занепав.

— А те, що вдруге тобі вже буде спокійніше. Так, як і треба. Без поквапу й гарячки. Ти ж молодий і здоровий. Не встигнеш і подумати, як твоє... е-е... причандалля знову буде напоготові, — сміялася так тихо, ніжно, лагідно, що він аж наче прилип до неї, і йому з нею вже не було ані соромно, ані страшно. — Давай краще цілуватися, коханнячко моє.

— І я тебе кохаю...

— А більше нам нічого й не треба. Все інше прийде саме собою.

Обхопила його руками й стегнами щільніше, гарячіше, потяглася до нього напіврозтуленим ротом, і він, впиваючись губами в її губи й ловлячи кінчик її язика, потягнувся руками до її пухкеньких сідничок, хапав їх п'ятірнями; і за мить вона відчула, як щось велике, тверде й гаряче вперлося в неї, шукаючи того, досі незнаного йому в жінки, для чого, власне, визріло й готувалося усе дотеперішнє життя.

— Ой, Василечку! — прошепотіла вона у захваті. — Та в тебе там справжня жіноча мрія. З таким добром тільки й козакувати!

Взялась рукою за його чимале «причандалля» (бо він знову почав знетямлено тицятись, але все не туди, куди треба), допомогла йому — вперше-бо хлопець заходився біля такого діла, стає мужчиною, тож треба показати йому, недосвідченому, бодай і навпомацки.

— Оце, Василечку, те, що ти шукаєш... Що тебе чекає. Тільки заспокойся, я тобі віддалася і згодна на все...

Її голова лежала на дикій м'яті, холодний пряний дух якої дурманив його, він цілував її, а листочки м'яти потрапляли йому до губ, і здавалося, що вся вона пахне дикою м'ятою.

«Так ось що буває між чоловіком та жінкою?» — дивувався він, коли увійшов у її лоно, — дивувався і ніяк не міг надивуватися. І радів, що невдовзі вона почала під ним млосносудомно стогнати, тремтіла й притискувала його до себе, а тоді раптом закричала... Не гучно, але з такою тамованою пристрастю, що він, двигтячи на ній, знову подивувався, і ладен був приєднатися до її крику, і не ухилявся, коли вона знетямлено, але не боляче, а якось ніжно й радісно його покусувала, і хотів, аби вона ще і ще покусувала його і так гарно під ним стогнала, стогнала, стогнала... Ніколи він і гадки не мав, що жінки можуть так прекрасно стогнати... А калина над ними полум'яніла, а вони звивалися на пахучій дикій м'яті під калиною на бережку і, пестячи одне одного, віддавались одне одному до самозабуття...

Коли поверталися до села — він з косою за плечима, вона з граблями та букетом лугових квітів, — у обох в очах було стільки терпкого, спекотного гріха, що перед стрічними опускали очі, боячись виказати себе, а Ганнуся раз по раз насувала на очі хустку, — та хіба хустка могла їх порятувати?.. Добре, що в селі уже поралось надвечір'я, й білий день поспіхом закутувався в темну кирею. У дворі їх чекала Лиска — сама прийшла з череди, а хвіртку їй було завбачливо полишено відчиненою. Загледівши господиню, витягла шию назустріч і ображено замукала: н-ну де ви ходите? Я з пастівника прийшла, молока принесла, а мене ніхто й не зустрічає і водиці не дає... Велика біла пляма у неї на лобі — «квітка» — світилася у сутінках.

— Вибач, Лисуньку, забарилися на косовиці. Але ж сіна тобі накосили — на цілу зиму вистачить. Зараз я тебе, дорога моя корівчино, і подою і попораю...

Сміючись, обхопила Лиску за шию, цмокнула її у великі вологі губи, повела до повітки, підмила їй вим'я, а тоді обв'язала голову білою хустиною, вимила руки, й невдовзі у дійницю мелодійно заціцькало молоко. Василь тим часом поклав у ясла паші, і корова умиротворено собі жувала, думаючи якусь свою думу. А молоко все цінькало та цінькало в дійницю, а Василь вперше ходив у своєму дворі хазяїном...

Минув місяць їхніх нестримних нічних любощів — Ганнуся в ті дні ходила сонна на своїй молочарні, а Василь досипляв удень на сіні в садку, а прокинувшись, лежав та ліниво хрумав яблуко чи грушу (що ближче було зірвати з гілки), мрійливо сам до себе усміхався, все ще відчуваючи на своєму тілі Ганнусині обійми, а на губах — її поцілунки. А тоді вставав, обливався холодною водою з криниці (вже навчився відчувати смак молодого життя), надягав чисту сорочку, старанно зачісувався, зазирав до люстерка, критично себе в ньому оглядаючи (теж уперше навчився заглядати до дзеркала), і йшов до Ганнусі на молочарню — просто так забігав, придумуючи привід, аби зайвий раз її побачити, бо до вечора довго було чекати. Вона це розуміла і квітла, а Василеві було хороше на неї дивитися — гарненьку, струнченьку, в білому халатику і білій косинці, так привабливо вив'язаній за всіма правилами гігієни біля молока. Якось забіг навіть з квітами, білосніжними айстрами, тицьнув, зашарівся. Ганнуся теж зашарілася, сховала в квітах лице й дивилася на нього з-під квітів захоплено — як дивилася! А він навіть кілька поетичних рядків, десь вичитаних, виголосив (до того ніколи не помічала в нього потягу до поезії):

Вже червоніють помідори
І ходить осінь по траві.
Яке ще там у біса горе,

Коли серця у нас живі.
Високі айстри, небо синє,
Твій погляд милий і ясний...

І Ганнуся кілька днів перебувала під враженням і від квітів, і від поетичних рядків Максима Рильського, відкриваючи для себе досі незнаного — виявляється, досі незнаного! — свого Василечка...

У ті дні Ганнуся нарешті скинула осоружну, вже й вилинялу хустку і ходила простоволоса, збираючи коси у вузол, а коли й розпускаючи їх по плечах, і сільські донжуани — молоді й підтоптані — вже почали по ній пристрілки. Замість рясної довгої халайди (як вона сама називала своє вбрання) почала носити коротенькі спідниченьки — було на що подивитися! Вони ледь прикривали стегна і, коли мачуха йшла, похитуючи стегнами, Василь її ревнував до всіх і вся; але Ганнуся тільки ліниво-млосно, як сита киця, потягувалась. Тепер вона дивилася на всіх відкрито, навіть визивно, і в очах її було стільки радощів і ще чогось сластолюбно-грішного, що всі дивувалися: що це сталося з удовою покійного вчителя? В один день розквітла! Та вона, виявляється, зваблива! Не інакше, як з кимось любиться — що ж, се діло природне, жінці без любові аж ніяк не можна, сенс життя тоді втрачається, але ось цікаво — з ким? У селі всі знали про всіх, а про неї ніхто нічого не відав, і це хвилювало й збуджувало цікавість. Висловлювалися різні припущення про її таємного любчика-голубчика — пасинка поки що обминали. Але ж чи надовго? Сільська добровільна і абсолютно надійна та висопрофесійна розвідка, як і бездротовий телефон ОБС («Одна Баба Сказала»), ось-ось мали спрацювати безпомильно.

А тим часом кінчалося літо. На дротах уже збиралися по-дитячому щебетливі зграйки молодих ластів'ят, готуючись до вирію. На луках біля Інгульця журливо-прощально курликали-кричали журавлі, рани вже були прохолодними, в селі буяли осінні квіти. Одного ранку Ганнуся, проснувшись, як завжди, перша, метушливо розбудила Василя, який солодко спав, пригрівшись у неї під теплим боком.

— Василечку... — Вона була зляканa. — Сьогодні ж перше вересня!..

— То й що? — сонно пробурмотів парубок.

— Тобі ж до школи треба! У десятий клас. Вставай, школярику мій, прописався у постелі мачухи та й про школу забув!

Нарядила пасинка у все новеньке, що придбала йому за літо (тільки зітхала заклопотано, що парубок так швидко росте, дивись, через рік все доведеться міняти), сіли снідати. Чай мовби й не дуже був солодкий, але Ганнусю, яка завжди любила солодке, чомусь занудило. Майнула в погрібець за квашеним огірком. Василь пив чай з медом та маслом і дивувався, що Ганнуся хрумає — натщесерце — огірок. А вона то червоніла, то блідла, то зиркала на нього винувато, то, задумавшись, ніби сама до себе прислухалася, до свого потаємного єства.

Пізно увечері, коли вони, попоравшись по господарству, пішли під душ (ще батько покійний збив із дощок сяку-таку буду з бочкою на даху) і, сміючись, пірнули під простирадло в тепер уже спільну постіль, мачуху знову занудило, і вона, ледве діждавшись кінця любощів (Василь, невгамовний, хотів ще і ще), схопилась і побігла за рятунком. Василь лежав у постелі, ліниво-сито посміювався, а Ганнуся в коротесенькій льолі ходила по кімнаті (у вікно зазирав місяць) і хрумала квашеним огірком.

— Василечку, — озвалася розгублено, — я... підхопила...

— Що? — стрепенувся він, кліпаючи віями.

— Ну... завагітніла. А це, як один казав, усерйоз і надовго. Ти маєш нагоду стати батьком.

Він спантеличено і наче аж злякано за нею спостерігав.

Ганнуся все так само ходила кімнатою і жадібно їла огірок.

— Догралися, хлопчику мій. Забули, чим любощі кінчаються. Власне, це я забула. Віддалася тобі відчайдушно. Та нічого... Перекліпаю. Я, щоб ти знав, як Бог дасть і все буде добре, дитину народжу. Мені вже двадцять другий пішов — якраз. В любові ми її зачали... Пригадуєш, Василечку, як на бережечку, під калиною, на дикій м'яті ми лежали... Ой, яка я щаслива, що в мене буде малятко... А ось як тебе уберегти? Як від тебе підозру відвести, що ти — батько?

— А навіщо треба від мене щось відводити?

— Ой, Василечку... — Хрум-хрум. — Я чоловікам тільки недобрі клопоти приношу. Батька твого через мене.... ну, за те, що побрався зі своєю ученицею... із школи вигнали. Аморалку йому приписали, а він же — святим був. Тепер ось за тебе візьмуться. І тобі аморалку припаяють, з десятого класу тебе витурлять.

— Ганнусенько, та годі тобі. Це ж добре, що в нас дитина буде.

— А поголосу буде — ой-ой! На все село. Мачуха із пасинком дитину змайстрували! — вже сміялася. — Не треба й хлібом односельців годувати — як смачну кістку, новину обгризуть. — Задумалась. — Але ж не від святого духа я зачала? До мене — це всі знають, у селі нічого не сховаєш, — ніхто не ходив, і я ні з ким не крутила оті... як їх... шури-мури... Ось на тебе й упаде неслава. Школяр із мачухою... Ой, ой, що буде, коханчику мій!

— А я всім скажу, що дитина — моя!

— Ти мусиш будь-що десятирічку закінчити. Я щось придумаю.

І придумала... У ті роки в села часто наїздили, як татарські баскаки колись на Русь за ясиром, різні уповноважені з району — не було їм числа. Все перевіряли, а здебільшого смачно пили та їли за колгоспний рахунок (ще й додому везли), а коли кого поселяли до самотньої молодиці на нічку, то й взагалі гарний звіт у район подавали, цифру, як казали, справну.

Того надвечір'я Василь, приготувавши уроки, порався по господарству в дворі, як почувся голосний Ганнусин сміх. Долинув і чийсь ситий, самовдоволений басок. У дворі вона з'явилася ледь чи не під руку з якимось типом. То був здоровий, як бугай, червонопикий, у галіфе та френчі, з витертим портфелем під пахвою чолов'яга. Василь здогадався — уповноважений.

— Це з району товариш, дуже відповідальний! — вигукувала Ганнуся так голосно, аби чули сусіди (та вони вже й визирали з-за тинів). — Буде в нас ночувати... — І до гостя: — А це мій пасинок Василечко, покійного чоловіка синок.

На пасинка приїжджий не звернув уваги, а ось інформацію, що в господині чоловік уже покійний, сприйняв із задоволенням.

— О-о, то я куди треба втрапив!..

Василь люто блимнув на уповноваженого товариша, на Ганнусю, ладний її в ту мить розтерзати (Чого галасує? Люди он єхидно позирають на них!), а вона, вибравши мить, шепнула йому:

— Упросила в конторі колгоспу, аби його ночувати до нас послали. Прости Господи, що твій гріх, Василечку, на невинну людину спишу...

...Сина — такого гарненького, міцненького хлопчика — мачуха народила у березні наступного року. В селі знову заговорили про Василеву мачуху (вперше судили-пересуджували, коли в неї почав випиннуватися живіт), пригадали, як десь приблизно дев'ять місяців тому вона приводила додому уповноваженого, як під ручку заводила у двір, як вранці проводжала за ворота, голосно сміялася — всі чули, — і навіть цмокнула того бугая із виношеним шкіряним портфелем у щоку...

Василь знав більше. Мачуха того вечора посадила уповноваженого вечеряти, накрила йому щедрий стіл, поставила сулію самогону. Василь крутився в хаті, ні на мить не залишаючи Ганнусю з тим бугаєм — а раптом полізе? Але уповноважений налягав на самогон, радий, що трапилася дурничка, а як набрався добряче, Ганнуся налила йому ще стаканяру, умовила за неї випити, натякаючи, що все, мовляв, буде якнайкраще. Уповноважений уже не в'язав лика і намагався її вщипнути за сідничку, радісно сміючись з того, що чоловік у неї покійний, — але мачуха втекла у маленьку кімнату, і там, замкнувшись із Василем, вони любилися тихенько

цілу ніч, а уповноважений, видудливши бутель, заснув за столом і хропів до ранку, ледь чи не в тарілку з салом поклавши хмільну голову...

Вранці, як уповноважений, хапаючись за голову, виповз із хати, Ганнуся випурхнула ластівкою і, аби чули сусіди, здійняла галас:

— Спасибі вам за все, товаришу уповноважений! А особливо, що не погребували нами, простими смертними, ощасливили...

Підозру від Василя було відведено, аморальність йому не пришили. Правда, один хлопець було спробував покпинити:

— Що, Василю, мачуха уповноваженятко привела?

Василь розмахнувся, злостивець відлетів на кілька метрів, перевернувся, схопився і, навіть не обтрушуючись, кинувся навтьоки, вигукуючи:

— Тю, тю, навіжений! Та я ж пожартував...

Більше ніхто з Василем — принаймні в очі — не жартував.

Мачуха напучувала:

— На людях тримайся від мене й дитини подалі. Ніби ти й ні при чім... Можеш навіть обурюватись, що твоя мачуха нагуляла...

А увечері, защепнувши двері на гачок і позавішувавши вікна, вони заходжувалися купати сина в дерев'яних ночвах. Мачуха підносила Василеві немовля.

— Візьми, Василечку, дитяточко своє на руки. Це ж твій синочок, кровиночка твоя. І моя теж. Пригули його, голенького, до себе — це ж така радість...

Сміючись та цілуючись, вони купали у літеплі своє дитятко за завішеними вікнами й були щасливі, як ніхто.

Викупавши сина, укладали його спати в люлечці біля себе, співали йому колисанок, а коли маля після купелі солодко засинало, щасливі батьки так само солодко чи не до самого досвітку тішилися коханням.

Василь спокійно закінчив школу, а невдовзі його забрали до війська. Служба була нелегка, але найтяжче йому давалася розлука з Ганнусею та сином Васильком, якого він усе ще не міг назвати своїм. Листи посилав додому чи не щотижня — в селі дивувалися, чому це пасинок так часто пише мачусі? Хоча, казали інші, вона ж його після смерті батька поставила на ноги, годувала й зодягала і до війська чин-чином провела. А Ганнуся у своїх листах описувала заледве не кожний день з життя їхнього синочка: де й коли він ускочив у шкоду, забив коліно чи порвав штаненята, з ким посварився, та й який він розумненький і хитренький стає, та як на батька свого схожий — ну наче викапаний Василечко-старший! В одному з листів повідомила, що хоче продати (як він? не проти?) корову їхню, Лиску, бо важко самій, без чоловічих рук та ще з малою дитиною тримати худобу. «А молочка Василечку-меншому беру на молочарні — за копійки. А гроші, що виручу за Лиску, притримаю до твого повернення з війська — справимо тобі костюма і все інше». І кожний лист закінчувався словами: «Служи, Василечку, спокійно, ми чекаємо тебе з нетерпінням. Твої Ганнуся і Василечко-менший».

У ті роки влада запровадила моду — після закінчення служби відправляти солдат (звичайно ж, цілком «добровільно») на ударні новобудови. Або всім взводом, або хоча б відділенням. (Була ще й така затія: «Усім випускним класом — у колгосп».) Стрілецький взвод, у якому служив Василь, умовили підписати зобов'язання поїхати після демобілізації до Кривого Рогу на тамтешній металургійний завод — теж новобудову. Аби солдати не передумали, взвод ще за два місяці до дембеля повантажили в теплушку й повезли до «залізного серця республіки», як тоді величали Кривбас. Поселили хлопців у гуртожитку і зобов'язали їх працювати на будівництві домни, яка мала стати найбільшою в Європі. Про той солдатський почин розписали газети, передавали радіо і телебачення, і хлопці на якийсь час навіть поставали героями. Василь вибрав фах опалубника, хоч і не знав, будучи сільським, що воно таке. Але навчать. Головне, аби платили, бо в колгоспі — ніякого просвітку, хоч і не повертайся в село.

Погарували солдати місяць, їм видали першу зарплатню і навіть премію. Хлопці кинулись купувати собі дешевенькі костюми та інші речі, аби зодягнутися по-людському, бо у вихідні в солдатській робі ходити на танці в парк було «непрестижно».

А коли солдатам, які вже були робітниками, оголосили нарешті про дембель і видали всім паспорти, Василь метнувся на виселок біля рудника і в одної самотньої бабусі (її син колись загинув у підземці, а вона, ночуючи в літній кухоньці, здавала хату і з того жила), недорого винайняв її пенати із садочком на дві вишеньки та сільським споришем у дворі. Заплатив завдаток, відпросився у виконроба на три дні («Для влаштування особисто-сімейних справ»), накупив гостинців Ганнусі та синові, закинув за плече солдатський речовий мішок і помчав додому. Через кілька годин був у своєму райцентрі, звідти попуткою до села. Квапився селом, наче спізнювався. Ось і рідна хата, нічого не змінилось, у дворі так само рясно зеленіє як умитий (Ганнуся з криниці його поливає) зелений килим спорищу, а на споришеві ганяється за метеликом білявий карапузик. Загледівши чужого в солдатській формі, малий заплакав і побіг до хати, вигукуючи:

— Мамо, мамо, дядько-солдат прийшов!..

Ганнуся вибігла у двір, підхопила малого на руки.

— Синочку, та це ж татусь твій приїхав!

Навіть не передихнувши, не привітавшись після довгої розлуки, Василь-старший випалив:

— У мене всього три дні. Я приїхав тебе просити, Ганнусю, вийти за мене заміж. Я вже відслужив. Маю роботу й непогану платню. На нас трьох вистачить. Виходь за мене, заберу вас до Кривого Рогу. Зваж: я вже не школяр, а молодший сержант. Нині — робітник металургійного заводу.

Ганнусенька, сміючись, підкинула сина вгору, зловила його в повітрі, обцілувала.

— То як, Василечку-менший? Чув, що твій татусь твоїй мамі пропонує? Руки її просить. То йти мені за твого татуся заміж?

— Іди, — раптом серйозно сказав Василько-менший. — До тата йди... — А Василеві-старшому поскаржився: — Та-а-ту, а Софійка язика пока-а-зує...

— Це сусідське дівча, — пояснила Ганнуся і недоказала, бо її губи опинилися в його губах...

Того ж дня, взявши сина, пішли в сільраду до головихи (Василь у солдатському, Ганнуся вбралася у все найкраще — як на свято. Таж свято ії було.)

— Благословіть нас, тітко Федоро, на сімейне життя, — почав Василь з порога. — Як положено — іменем закону. А Василько — це мій рідний синок, тепер уже можна про це говорити. Але в мене всього три дні.

Тітка Федора була в захваті.

— А я ще тоді, як Ганна негадано завагітніла і в селі захихотіли про уповноваженого, не вірила, що то від нього. — Вона запалила свою незмінну цигарку, з насолодою випустила хмарку диму, закашлялась і провадила далі своїм грубим, майже чоловічим, прокуреним голосом. — Не така, думаю, Ганна. Та й наче сама себе зумисне обмовляє, наче від когось відводить свою вагітність, як ото перепілка пташат своїх від біди. Еге-ге, думаю, тут уповноважений ні при чім. Але ж хто тоді насправді? Ніхто до Ганни ночувати не ходив, і вона ні до кого не бігала — таке в селі не втаїш. І ось вам — вагітна. Сина народила! Не інакше, думаю, пасинок постарався, парубок уже хоч куди! А оскільки він ще школу закінчує, то й відводить, думаю, Ганна від нього, ясу пускає на іншого. Як нині модно казати — дезу. Та й сама Ганна квітнути почала. Еге-ге, думаю, підпільна любов у них. Ну, думаю, дай їм Боже!..

А тоді вже до Василя:

— Значить так, солдате, — зиркнула на його погони. — О, даруй, молодший сержанте. Я вже півсела розписала, а дітей скільки зареєструвала! То я всім у селі, як мати

громадська. І вам хочу такою стати. Отож, Васильку, як молодий, організуй квіти, шампанське, якраз у сільмаг завезли, візьми когось із однокашників у свідки, своїх і її, неодружених, і я поставлю вас на рушник у кімнаті щастя та іменем України і державною владою, наданою мені, наречу вас чоловіком та жінкою — на довгі-довгі літа. Довіку! Любов ви свою вберегли, хоч і не просто було, то живіть і далі в любові та злагоді. І дайте мені вашого синочка хоч на руках потримати — славний хлопчик. (Своїх дітей у головихи не було — чогось природа не вділила, — тож чоловік її покинув, до іншої у прийми пристав, і жила тітка Федора, цигарки смалячи, лише для села.). Та не забудь же, Васильку, свого рідного сина всиновити.

Як вийшли з сільради з квітами та шлюбним свідоцтвом, де гербовою печаткою від імені держави скріплювався їхній шлюб, Ганна раптом занепокоїлась.

— Василечку, давай сходимо... до них. Провідаємо перед від'їздом, щоб совість потім не мучила.

Василь зрозумів, про кого вона говорила. Пішли за село на кладовище, поклали квіти до могил Василевої та Ганниної матерів, а тоді підійшли до вічної домівки Василевого батька. Ганна, кладучи квіти, раптом розплакалась, опустилася на коліна.

— Це я, Богданку (Василевого батька звали Богданом), твоя колишня дружина Аничка. А це мій чоловік Василечко і синок наш Василько. Не гнівайся на мене, Богданку. Не гоже бо жінці самотиною вік вікувати. Та й полюбила я не чужого, а твого рідного сина. У ньому твоя кров. А тепер вона і у Василькові-меншенькому, онукові твоєму. Тож і будемо разом — бодай перед вічністю. А в сни мої, Богданку, прошу тебе, благаю, не приходь більше. Я ж бо вже заміжня. Хочу бути щасливою в цьому світі. (Батько Василя після своєї загибелі часто снився Ганні, тож старі люди якось порадили їй сходити до церкви, поставити свічку за упокій і роздати милостиню старцям. Ганна вже в заміжжі так і зробить, і відтоді Богдан більше не приходитиме в її сни — нарешті, мабуть, заспокоїться.)

На прощання Ганна поклала біля пірамідки жменьку карамельок — востаннє...

— Це тобі від Анички, але її більше вже немає. Є Ганнуся, вона дружина іншого, сина твого. Забудь мене. Ми залишаємо село і перебираємося в інші краї. Прощай, Богданку. Тепер уже назавжди!..

Хата в селі була стара, чи не першої післявоєнної забудови, і її на сімейній раді вирішили були просто покинути.

— Е-е ні, — заперечла головиха, тітка Федора, і цигаркою задиміла. — Копійкою не треба розкидатися, та й не зайва вона вам. Залиште мені доручення, я її не спішно, але продам. Хтось нові хороми на вашому обійсті збудує. А гроші вам якось завезу. У мене в Кривому Розі родичка мешкає, давно не бачились, то й заскочу. А ви заберіть що треба, та не забудьте город викопати — картоплю, буряки, капусту виріжте — чого добру пропадати, у місті все за гроші купувати треба, за кровні. А машину вам у колгоспі випрошу, відвезуть вас.

Вантажівка прийде за ними через день, тільки-но на світ благословлятиметься. До того вони годину зберуть, все приготують, що брати, — ліжко, постіль, одяг, посуд та інше хатнє начиння. В останню ніч в спорожнілій батьковій хаті, востаннє — на підлозі, на матрасі, ліжко вже буде розібране, — віддадуться невтримним любощам — обоє ж бо зголодніли одне за одним за два роки розлуки — і зачнуть другу свою дитину.

О сьомій ранку вони назавжди вийдуть із села — Ганна з сином у кабіні, Василь вмоститься серед речей у кузові, і вирушать вони в Кривий Ріг, де на їхньому весіллі гулятиме увесь Василів взвод. Невгамовна тітка Федора розшукає їх у приміському виселку Кривого Рогу десь через два роки і вручить їм гроші.

— Хоч і довго продавала вашу батьківську хату, а таки продала.

У дворі бігатиме вже рослий хлопчик і повзатиме на спорищеві дівчатко, що тільки-но на ніжки зіп'ялося.

— О, то в тебе, Ганно, поповнення?

— Так, донечку Софійку народила. На честь мами назвала.

— Ну, розказуй, Ганно, як живете? Як Василь? Він на роботі?

— Василечко очолює молодіжну бригаду на будівництві. До технікуму на вечірнє відділення вступив, на майстра вчиться. непогано заробляє. Нам вистачає. Правда, зайвого не маємо, але й не скаржимося. А я ось... самі бачите, тітко Федоро... — І покаже на свій опуклий живіт.

— Василь старається? — Примружившись, тітка Федора димітиме своєю нерозлучною супутницею цигаркою. — Бідо-о-вий! І коли він тільки встигає? І робить, і вчиться, і... Просто тобі стахановець!

— Так, любить він це діло. Та й я задніх не пасу, — зашаріється Ганнуся. — Хоч як напрацюється, а без любові в нас жодна нічонька наша не минала. Хіба що тепер, коли вже оце живіт... Лише на колінах у нього посиджу, як дітей повкладаємо. Цілуємось! Наче на побаченні в гаю. Аж губи пухнуть. Як уже доцілуємось... Василько потім, — засміється весело, — боком од мене біжить, аби я не бачила... та холодною водою обливається... Але нехай, то для здоров'я корисно...

Тітка Федора зітхне.

— Якщо й позаздрила тобі щойно — майнув у моїй душі такий противнющий гріх, я ж усе-таки жінка, хоч і головиха, — то позаздрила світло. Дай вам, Боже!..

Ганнуся всадовить головиху на покуті, чарчиною її пригостить (тітка Федора до того не байдужа), а вже прощаючись, головиха ляснє себе по лобі.

— От бісова пам'ять! Це, мабуть, склероз від тютюну. Ви ж, як виїздили з села, просили: якщо їхатиму до вас, то щоб привезла м'яти нашої. Це зіллячко вам, певне, щось інтимне нагадує? — підморгнула лукаво. — То я й нарвала. Біля Інгульця, де сіножаті. Вона там розкішна, дика м'ята наша. Іншої такої ніде в світі немає.

«Може, й немає», — погодиться Ганнуся, як проведе тітку Федору за ворота і махатиме їй пучечком м'яти — друга її рука спочиватиме в неї на опуклому животі, ловлячи ледь чутні поштовхи третьої їхньої дитини. Вона, либонь, уже збиралася у світ білий.

Вдихатиме пряні пахощі м'яти, як торкатиметься губами пучечка, і бачитиме за далеким обрієм незабутню сіножать біля Інгульця, полум'яну калину в прибережжі і себе у Василечка на молодих його, дужих, надійних руках.

«Чого ще треба людині, — помислить, — крім любові? Звичайно ж, тільки любов».

1998

Фото Андрія ГРЕЙЖІ

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Армалинський Михайло (нар. 1946 р.)

Російський письменник, який живе і працює у США. Популярності набув завдяки скандальним публікаціям у ряді західних країн «Таємних записок 1836—1837 років», які начебто належать О. С. Пушкіну. Автор збірок поезій «У напрямку до себе» (1980), «Пісня минулого» (1982), «По обидві сторони оргазму» (1988), «Впритул» (1994), у яких заявив себе продовжувачем традицій славнозвісного Баркова. Написав також збірку оповідань «М'язиста смерть» (1984), роман «Добровільні зізнання — вимушене листування» (1991), ряд інших книжок, в яких у тій чи іншій площині досліджується тема еротизму, людської сексуальності.

О.С. Пушкін.
ТАЄМНІ ЗАПИСКИ
1836—1837 років
(Уривок)

Спочатку Н. приревнувала мене до Катрін і вирішила віддати її за Хлюстіна, та я налякав його дуеллю, і він полохливо зник.

Н. зізналася мені пізніше, та я і сам розумів, що сестер своїх вона привезла зумисне. Окрім того, що вона рятувала їх від материнських ляпасів і божевільного батька, Н. вважала за краще, аби я упадав за ними, ніж за чужими, не відомими їй жінками. Нещасна, вона не розуміла, що пожежа у лісі не може спалити одне дерево і зупинитися. Навпаки, чим більше дерев вона зжирає, тим сильніше розгоряється. Але я не хотів їй цього пояснювати, лише потирав руки. Я завжди потираю руки у передчутті трахання. Ця звичка з'явилася у мене ще в дитинстві, коли я почав дрочити. Я чомусь робив це не однією рукою, а двома, наче потираючи руки, між якими був затиснутий стручок. У цьому відбивалася моя натура: усього себе віддавати коханню, хапаючись за нього не однією, а обома руками...

Азя приїхала вже закоханою в мої вірші і в мене. Вона віддалась мені, навіть не встигнувши пококетувати. Катрін з цікавості вирішила спробувати теж. Вона так боялася зостатися дівицею до скону своїх днів, що, коли молодша сестра, не замислюючись, подала їй приклад, Коко сама запропонувала мені себе. Вона обрала для цього незграбний спосіб: зумисне зронила на ногу калитку з целковими, щоб залишитися вдома і не йти на бал з Н. та Азею. Коко думала, що ніхто не здогадається про її хитрування, та обидві сестри розуміюче перезирнулися зі мною.

Коко трохи перестаралася і справді забила ногу. Служниця принесла таз із холодною водою, в який я і занурив її ступню. Я поводився із серйозністю лікаря, і К. корилася мені, не соромлячись. Коли біль стих, я наказав їй лягти у ліжко і приклав до ступні лід. Вона була у нічній сорочці й очікуюче дивилася на мене. Я запустив руку під ковдру і поцілував її в губи. Вона сприйняла мою руку без паніки, наче свою, за допомогою якої вже вміла на той час здобувати насолоду, що ховалася в кунці... Тепер настала черга прутня, і Катрін була готова прийняти його. Забита ступня відволікала, але не настільки, щоб забути про насолоду. Її дівочість була так натренована, що обійшлося без крові.

К. виявилася готовою до цього дня... Вона сама потягнулася вустами до мого парубка — потім вона розповіла, як розпитувала про деталі злягання у Н. і ссала вночі великий палець, уявляючи, що це прутень, а другою рукою пестила себе.

Із Азею теж була сміхота. Вона почала ревнувати мене до Н. і вирішила відкритися їй і всім у домі, що вона моя коханка. Їй здавалося, що Н. нічого не знає і ні про що не здогадується. Азя вважала, що лише вона кохає мене так, як я на те заслуговую, і надумала своєю відвертістю дошкулити Н. Вона сховала свій натільний хрест у моєму ліжку і звеліла служницям шукати його повсюди; врешті-решт його знайшли там, де вона його сховала. Про це, звичайно, доповіли Н., на що вона сказала Азі: «Для сестри мені й чоловіка не шкода, а для чоловіка — сестри». Азя не очікувала подібної «щедрості» і щиро здивувалась.

Поведінка Коко була іншою. Вона вимагала, щоб я зробив вибір між нею і Азею. Н. вона сприймала як неминуче лихо. Проте, я хотів мати їх обох. Я взагалі люблю тримати побіля себе якомога більше кунок — хто знає, якої з них я захочу тієї чи іншої миті.

Переклад з російської.

АНОНІМ. Пушкін О.С. 1837(?)

Макаров І.К. Пушкіна (Ланська) Н.М. 1849

АНОНІМ. Гончарова О.М. Кінець 1820-х—1830-і рр.

АНОНІМ. Гончарова К.М. 1820-і роки

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

АРСАН ЕММАНУЕЛЬ (нар. 1935—40 рр.)

Псевдонімом Еммануель Арсан підписала на початку 70-х років свою першу книгу Марі Казасенд, дружина відповідального співробітника французького посольства у Таїланді. Оскільки в романі з граничною відвертістю змальовувалися сексуальні пригоди молодої француженки в Бангкоці, а ім'я головної героїні дивним чином співпало з ім'ям автора, книжку розцінили як автобіографічну. Вибухнув скандал, який завершився тим, що дипломата відкликали на батьківщину, а його дружина зазнала всесвітньої слави як письменниця. Арсан створює цілу низку нових книг: «Ванесса», «Еросфера». «Діти Еммануель», «Мистецтво кохання», «Нея» та ін., більшість з яких одразу екранізуються.

Творчість Арсан пронизана ідеєю звільнення людини від різноманітних комплексів, породжених численними заборонами у царині інтимного життя. Головним об'єктом своєї уваги письменниця робить людське тіло, послідовно досліджуючи його еротичні можливості.

МИСТЕЦТВО КОХАННЯ
(Уривок з роману)

Сплинув час, перш ніж він зробив спробу відсунутися, однак Еммануель міцно обхопила його стегна. І він остаточно підкорився її владі, проникнувши у найбільші глибини спраглого рота. Нетерпіння його було таким сильним, що невдовзі вона відчула на губах теплий пряний струмінь.

Еммануель все ще не випускає Лукаса. Боячись втратити бодай краплю цього животворного напою.

Збудження знову охопило мужчину. Він вивільнився й увійшов цього разу в лоно Еммануель. Вона з вдячністю прийняла його і подумала:

«Чому кожне нове древко, що проникає в мене, викликає таке захоплення? З Лукасом я зазнаю ще не звіданої насолоди. Можливо, то мені здається, однак лише він збурює в мені таку всепоглинаючу пристрасть! Він єдиний, про кого я постійно думаю. Доки я з ним, я кохаю лише його і належу лише йому! І це справжнісінька правда, коли я кажу, що кохаю його так, як ще нікого ніколи не любила, тому що тих, інших, я кохала й кохатиму інакше!»

Вона розповідає йому про чудесні пригоди. Події, які відбувалися з нею чи з іншими. Вона нічого не приховує. Вона говорить з ним навіть про те, про що ніколи не говорила з Марком і вже не зможе поділитися з Жаном.

У мареннях наяву раптом чітко зринає час, коли вона була з жінкою, яка називала себе Марою. Вона мала безліч імен. І не втомлювалася придумувати нові й нові. Аурелія сьогодні казала про призначення жінки та її обов'язки. А Маріо — про обов'язки краси.

Вона ділиться з Лукасом найсокровеннішим. Якщо він зрозуміє її, то буде гідним увійти до кола її друзів. Якщо ж буде шокований, вона спробує зрозуміти його.

— Я хочу, щоб моя пристрасть жила і дихала ще мільйони років по моїй смерті, й тому я поспішаю передати її тисячам і тисячам людей. Я кохатиму їх усіх.

Лукас слухав. Йому раптом відкрилась сутність Еммануель, яка сподівалася перемогти Час. Це було одкровенням для Лукаса, і то більш значущим, ніж його потрясаюче відкриття. Він почувався щасливим, бо зрозумів її саме так, як вона хотіла, щоб її зрозуміли. Він думав про свою любов до молодої жінки, ні на кого не схожої. Він познайомився з нею завдяки щасливому випадкові, і всепоглинаюче кохання одразу їх захопило. І ця істина вічна...

«Я віддавалася багатьом мужчинам, але цей бере мене, неначе вепр. Напевне, це дивно, та мені дуже подобається, — думає Еммануель, а тим часом Марк демон-

Сільвія Крістель у ролі Еммануель

струє їй свою нестримну пристрасть. — Можна подумати, він утримувався п'ять-шість тижнів, хоча не спливло й доби. Проте, якби він не був таким, я давно б зібрала свої речі й пішла геть. Я вимагаю, аби він зрошував мій рот і лоно з однаковою пристрастю, щоб він сприймав їх наче подарунок, який одної миті він може втратити назавжди. Це прекрасно, що він хапає і терзає мене так жадібно, неначе постився впродовж довгих місяців! Мій коханий Марк набрид би мені дуже швидко, якби корчив із себе романтичного менестреля. На щастя, він такий далекий від цього!»

Еммануель відчуває, що ось-ось закричить від насолоди. Проте він, бажаючи продовжити задоволення, уповільнює поштовхи. Еммануель повертається до внутрішнього монологу: «Марка вже рік переслідує мрія зачинитися зі мною тижнів на два у якомусь готельному номері. Байдуже, з вікнами на море чи на гори. Головне — ніжитися цілими днями у ліжку і кохатися, кохатися. Для нього не має значення, коли цим займатися — чи вдень, чи вночі, десь у затишному містечку чи на очах у глядачів. Він і досі заздрить тим, хто міг бачити мій екстаз тоді, в юності, на пляжі...»

Коли Марк знесилено відкинувся на спину, Еммануель вирішила продовжити свої роздуми щодо особливостей його характеру вголос.

— Ти завжди такий розумний і обачливий, такий ввічливий — інколи, на мій погляд, аж занадто. В очах своїх колег і клієнтів ти — уособлення спокою, такту, скромності й терпіння; ти ніколи не спалахнеш, не почнеш бризкати слиною, ти зразок стриманості... і раптом накидаєшся на мене, як гвалтівник! Але відмінність у тім, що жінка, на яку ти нападаєш, бажає бути зґвалтованою.

Марк стенув плечима. Його більш цікавили ті плотські переживання, яких він щойно зазнав.

Переклад з французької.

Арманд Інесса (1874—1920)

Діячка комуністичного революційного руху. Проте в історії її ім'я збереглося завдяки тому, що Арманд була коханою жінкою Леніна. Вони познайомилися в Парижі у 1909 році. За свідченням очевидця, Інесса справила на Леніна таке враження, що він «не зводив очей з цієї маленької француженки. Вона була вродлива, розумна й імпульсивна». Інесса теж не залишилася байдужою: «Я так любила не лише слухати, а й дивитися на тебе», — зізнавалася вона в одному з численних листів до Леніна. Після весни 1911 року їхні стосунки набули тієї теплоти і відвертості, які вирізняють глибоко закоханих людей. Віддавшись почуттю, І. Арманд продовжує в листах аналізувати природу свого кохання: «Я ясно усвідомлювала, яке велике місце ти ще тут, у Парижі, посідав у моєму житті... Я тоді зовсім не була закоханою в тебе, але й тоді я тебе дуже любила. Я б і зараз обійшлася без поцілунків, аби лише бачити тебе; інколи говорити з тобою було б радістю, і це нікому не завдало б болю. Навіщо було мене цього позбавляти?» (1913).

Ленін кохав Інессу аж до її смерті від холери і не зміг до кінця власного життя оправитися від кончини коханої.

До знайомства з Леніним Інесса палко покохала і вийшла заміж за Олександра Арманда, народивши йому чотирьох дітей. Потім покохала молодшого брата чоловіка — Володимира Арманда, і йому подарувала сина. За однією з легенд від Леніна у неї теж була дитина, але жодних відомостей про це немає.

На фото Інесса АРМАНД

Андерсон Памела (нар. 1968)

Одна з найзнаменитіших топ-моделей століття. Шведка за походженням, вона завдяки яскравій зовнішності, досконалій фігурі не лише швидко зійшла на модельний Олімп, а й стала секс-символом свого часу. Цьому, зокрема, сприяли й доволі відверті фото на сторінках провідних еротичних часописів світу. В середині 90-х років Памела спробувала утвердитись як кіноактриса. Та жоден з бойовиків, у яких вона знялася (на кшталт «Колючого дроту», 1995), не приніс П. Андерсон слави, гідної її краси.

Аріосто Лодовіко (1474—1533)

Найзначніший італійський поет пізнього Відродження. Народився у місті Реджо, де при дворі герцогів д'Есте прослужив більшу частину життя. Починав з наслідування Горація, Тібулла та Овідія, поступово перейшов до створення цілком реалістичних комедій («Той, що викликає мертвих» (1520), «Звідниця» — 1528). Але всесвітньої відомості набув завдяки поемі у 46 піснях «Несамовитий Роланд» (1505—32), яку побудував на мотивах куртуазних лицарських романів та кращих зразках античної поезії. Поема присвячена історії закоханого Роланда і завдяки майстерності, оптимізму та життєрадісності мала великий вплив на всю наступну літературу Італії.

Памела АНДЕРСОН. Фото для журналу «Playboy».

Світлана ДОВЖЕНКО

СІМЕЙНІ ВТІХИ

Та ні, шановне товариство, я мовчу не тому, що вас осуджую. Мені просто нема про що розповідати. Ви ж бачите — чоловік я непоказний, ні статурою, ні обличчям «не вийшов». Та й на вдачу сором'язливий. Чи, може, так уже вихований. Ніколи я не мав успіху в жінок, не вмів до котроїсь «підкотитися»...

Що? Та ні. Ні, не було такого, як ото кажуть: «Як побачу гарну жінку — враз аж підскакує». Не знав я цього з молодих літ. Потріпотить, бувало, та й годі. А тепер і поготів.

А знаєте, як добре подумати, то я, мабуть, істота моногамна. Трапляються ж такі у природі. Судіть самі — у вісімнадцять покохав ту, що згодом стала моєю дружиною, і дотепер лише до неї одної бажанням запалююсь...

Ну, це вже ви штовхаєте мене до того, за що мене всі французи зневажати стали б. Жінками ж бо не хизуються!..

А втім, гаразд... Але зрозумійте — мені за всіх вас важче розповідати...

Дружина моя була, за її власним висловом, «дівчина, зіпсута вихованням». Чи то вона пуританка, чи також сором'язлива, чи просто надто стримана...

Та ні, що ви, не святенниця. Аж ніяк. Спокійно, розважливо до всього ставиться. Тут уже нас Бог точно спарував — одне до одного. Щоправда, я був по вуха закоханий, а вона до проблеми заміжжя підійшла завбачливо, помірковано. «Я, — каже, — шукала чоловіка, якого з жодного погляду соромитись не доведеться».

Медовий місяць у нас років на три розтягся. Ми спивали одне одного до денця. Вона могла мене вночі розбудити, жадаючи кохання. Ми навчалися разом усіх премудрощів. Навіть до бібліотеки ходили, спеціальну літературу читали...

От вам смішно... Але ж зрозумійте, побралися ми пізно, і обоє були незаймані. Трапляється й таке на світі.

Мене дуже непокоїло, що отого, найголовнішого, найсолодшого в неї не бувало. Хоч би що я робив, хоч як старався. Часом геть стомлював-вимучував її. Аж ні — все марно. А вона мене ще й заспокоює: «Я, — каже, — й так дістаю величезну втіху, віддаючись тобі».

Та мені цього було замало.

Минув час. Ми отримали окрему квартиру. Перед тим жили у «кагалі», з її батьками та заміжньою сестрою.

Я перший пішов з їхньої родини — обладнувати та вмебльовувати нову домівку. Вона тим часом ще залишалася з дітьми в батьків.

І почалися побачення. Спізнали ми те, чого не мали замолоду. Приходить вона мої надбання оглянути. Цілую — тремтить. Я їй кухню показую — дратується. Очі імлисті, губи ледь розтулені. Тут же кидаю на підлогу якесь старе пальто, а вона сама трусики стягує і ледь не падає. Отоді-то вона вперше і дійшла кінця по-справжньому. Лежить поряд на холодній долівці і сміється щасливим грудним сміхом. Мені той сміх довіку душу зігріватиме. Як дуже все кепсько в житті — той сміх згадую.

Відтоді й закрутилося. Квартира з роботою поряд. Дзвонить вона мені десь серед дня. Каже, нема натхнення працювати. Тікаємо з роботи. У квартирі, як двоє голодних молодят, одне одному в обійми падаємо. Націлуватися, намилуватися не можемо. Дослівно влипнем одне в одного і так до кімнати добуваємося. Тремтячими руками одне одного роздягаємо, а гудзики з неслухняних пальців вислизають. Тож жіночка моя найперше штани мені розстібає — і ну своє щастя цілувати, пестити... Півгодини шалу — і ми, знесилені, але вдоволені, зі щасливими обличчями з'являємося на робочих місцях.

Співробітниці мої дуже — ну дуже! — підозріливо до мене тоді приглядалися, за спиною перешіптувались, хихотіли...

Нарешті перебралися ми.

Що вам сказати... Було, візьметься жінка прати — а я тихенько ззаду під спідничку. Як вона не в гуморі — трусики на місці. А як при бажанні — трусиків катма. Вхід вільний. Туттаки ванну на засувку, і чоловік — до роботи. Щоправда, білизна потім на мені, але то вже дрібниці. За такий подаруночок і прання — не праця.

Для різноманітності кохалися й під душем чи у ванні. Тут уже моя жіночка гарцювала хвацько верхи. Потім ще й сперечалися — кому підлогу витирати, розхлюпану воду визбирувати.

Могла вона і таке втнути. Коли я, на її думку, надто довго «витріщався в телевізор», мовчки ішла в душ. Поверталася голісінька. Всідалася мені на коліна, вкладала до рота сосок. А соски перед тим медом мастила... Я її — на ліжко і труси із себе стягую. А вона руку мою притримує! «Цілуй!» — наказує і між ноги собі мою голову хилить. А там у неї теж медом помащено. Ото було солодко!..

А то, буває, бачить — я захоплено щось дивлюсь, прийде тихенько, ослінчика поряд поставить, молодця мого випустить на волю і легесенько так голубити його починає. З таким супроводом будь-яка передача чудовою здається...

Та ні... За футбол ми обоє вболіваємо однаково. Збудження знімаємо під час перерви між таймами: я її на ліжко швиденько покладу і втамую жагу. А от коли політичні передачі чи серіал якийсь дурний — то тут довго дозволяю собі тішитися. Аж доки та нудота скінчиться.

На море з дітьми їздили. Їх спати покладем, а самі під місяцем на пляжі по піску качаємося чи у хвилях прибою любимося. Молодят там, правда, до біса теж ходило. Та це тільки гостроти додавало нашим обіймам.

А то, було, з дітьми та батьками до пансіонату поїхали. Знаєте, відпочинок у будиночках. Дві кімнатчини — і десять чоловік у них покотом. То ми ввечері відро зі сміттям щораз виносили. І — в кущі за огорожею, чи на пляж, чи в бур'яни. Тут уже баритися не випадало: увілляв — та й злазь. Жіночка моя потім тішиться — ноги їй, бач, злипаються. А часом для повноти відчуттів ще й молодця мого обличе. «Щоб не застудився, мокрий», — сміється...

От і скажіть мені: маючи таку жінку, ви бажали б іншої? Мене особисто більш ні до кого не тягне. Такого меду однак ніде не знайду. А все інше — банальність і нудота.

* *Із циклу «Санаторні оповідки» (див. «Лель» №4 за 1998р.).*

Петер ФЕНДІ. Варіації на еротичні теми. 1835

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

Оповідка

ЯК ЦВІТЕ ЛЬОН

Гостина в кума Степана вже не чула себе. Дві молоді куми були такі рум'яні, як перші квіти троянд, і не переставали співати про зайчика, що чеверяє лапками. Кум Степан гув щось собі під ніс, кума Тетяна в запічку плекала дитину. Я не зводив погляду з Соні, яка тільки нині стала мені кумою, і хотілося затягти наперекір усьому гамору:

Ой, кум до куми
залицявся,
Посіяти конопельки
обіцявся.

Пісня у мені вже бубнявіла, набиралася сили, але уста були примкнуті, а очі не могли відірватися від Соні, від налитих силою і молодою звагою грудей, від її ніжних рук.

Треба було бодай ще якоїсь скрипки, та її не було, тільки то спалахували, то пригасали клаптики пісень.

А Сонин огрядний чоловік, теж уже мій кум, опершись ліктями на стіл, хропів між двох неповних полумисків холодцю.

Якби такі лапи мала,
То я б ними чеверяла,
Як той зайчик, —

аж закучерявилась одна з молоденьких рум'яних кумась, стягла зі стільця дебелого кума Станіслава і повела вчити танцювати в гостинній тісноті.

А Соня, забувши про свого чоловіка, поглядала на мою манишку і казала:

— А сорочка на вас із чистого льону.

— Чому вже на «вас»? — питаю.

— Бо хто хрестив дитину, вже кум, хрещений батько — і за старим законом треба казати на «ви».

— Спасибі, буду знати. З чистого льону, кажете?

— Авжеж, і манишка старорежимна. — А потім несподівано: — Ви бачили, як цвіте льон?

Я почав згадувати, де і коли бачив квітуче поле, але згадати не міг, то й відбувся усміхненим «ні».

— А в господині на городі зараз цвіте. — Зневажливо глянувши на свого чоловіка, чомусь сумно проказала: — Можу показати.

І торкнулась своїм коліном мого.

Крізь тісняву ми непомічено вибрались надвір, під вишні, під повний місяць, що цвів серед неба.

Не змовляючись, ішли вниз вузькою стежиною до ставка, де розкошувала в небі гілляста верба.

Я позирав на город, аби помітити, де цвіте льон, але не побачив. Міцніше притис до себе Соню — стежина вузька. Вона притулилась гарячою щокою до моєї. Я миттю відшукав її губи.

Під вербою сіли. Вона мені — на коліно. Я тулився до неї, запашної, як міг.

— А в хаті співають... — тихо зронила Соня.

— Нехай, горілки вистачить, — сказав я. А моя рука без дозволу шугнула по її стегнах, торкнулася лоскотливих волосинок і, наче непомітно, підняла поділ сукні. Пальці вгрузли в щільник з медом.

Слова не вимовлялися, вони довірились моїм рукам, які тішилися межиріччям твердого домашнього полотна сорочки і ніжним шовком стегон та живота, а соловейкова голівка і все моє єство вже були в квітуючому льоні.

— То я б ними чеверяла,
Як той зайчик, —

самими устами шепотіла Соня.

Я нагнувся побачити при місяці, як мій стовбур входить в благодатний грунт, і таки побачив стебельця льону.

У ставку розмірено, ніжно кумкала жабка:

— Кум куму, як нема кому...

Андрій
М'ЯСТКІВСЬКИЙ

Малюнок Михайла МАЛОРОСА

5-6'99

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

ПОДАРУЙ ВДОВИЦІ СИНА

Про звичаї давньої України

ГЕТЬ СОРОМ!

Як більшовики радили знімати сексуальну напругу

РОЗБУДИ У РИБІ ЖІНКУ

Санаторні оповідки

ВЕЛОСИПЕД ДЛЯ КОХАНОЇ

Сексуальні забавки

ІНДЕКС 74283

ВІЙНА СТАТЕВИХ ЧЛЕНІВ

ПЕНіs-КЛУБ

ПРУТЕНЬ ТА ЙОГО РОДИЧІ

Кросворди від «Леля»

Михайло
МОЛЯВКО

НА ВОГНИК ЛЕЛЯ

З оповідок про звичаї дохристиянської України

Вже було темно, коли Корній підійшов до хати Тасини. Здалеку побачив вогник Леля на вікні — так удовиці кликали своїх Свячених козаків, щоб серце їх загорялося світлим полум'ям бажання від знання, що у цю ніч може принести Святий Лелека дітей роду його на радість усім батькам і народу нашому.

Корній зайшов до хати тихо, бо діти, уморившись на масляній, вже спали. У печі гуділо полум'я, і Тасина після поцілунку зразу взялася пекти млинці, та він зупинив її:

— Чекай, мене вже Осика начастувала, а тобі ще й нема за що мене частувати, кохана моя.

— Корнію, вже ж три тижні минуло з того щастя мого, я знов нагріла воду, і дозволь, я знов омию тебе, для щастя нашого.

Він мовчки роздягся, і знову ті ж чарівні руки омивали його голову і тіло, знову те гаряче бажання охопило його, щоб тепер справді подарувати міцних і розумних дітей роду нашому.

Батько Карпо, коли вже став Корній можем, одного вечора довго розказував про таємниці, які дав нам РОД, щоб розквітав народ наш, і серед них перша — не даруй жінці життя, коли не маєш бажання, що, як вогонь, охоплює тебе, бо від того народяться слабі діти, у яких, може статись, і зовсім не буде сили продовжувати рід наш. Коли заморочений ти думками, чи незгодами, чи втомою, так що неслух твій не роду свічка, а дідьку кочерга, — не роби дітей, не губи рід свій і щастя своє. Таж як загорілося бажання твоє, не їж більше одної скиби хліба і не пий більше трьох ковтків молока за годину до діла.

Не сварися ні з ким і сам себе не лай за помилки свої, ні словом, ні думкою. Думай про щастя, про жінку, про Сонце весняне, про Дуби Святі і трави шовкові, про ниву зелену, квіти весняні і лише святих Лелек Роду нашого проси, щоб принесли Святе Зачаття.

Корнію згадалось, як він одержав Святе Причастя на зеленому килимі споришу. Він обхопив Тасину і вже відчув, що він не сором'язливий хлопчак, а міцний і дужий мож, який має завжди добре робити Святе Діло своє, так як робив Великий Велес.

— Тасино, Ладо моя, бачив я сон, де сам Лелекою летів над селом, щоб берегти і дарувати дітей, як заповів нам Велес.

— Так, так, коханий мій. Сю ніч принесе він нам свій святий дар, бо я вже третю ніч чекаю на тебе і ставлю лоєць з вогнем у полумиску з водою на вікно своє, як заповів нам Лель, а ти й не помічаєш і до мене не завітаєш.

— А я й не знав про те. Бачив, що горить у тебе вогник на вікні, і в душі мені було тепло від того вогника, а не знав, що це ти на мене чекаєш і тим вогником мене кличеш до себе.

— Та це ж Лель, брат Полеля, що пішов у далекий край і там став богом нового народу, який називав його Аполлоном, зарадив такий звичай у роду нашому. Коли набігли зайди на нашу рідну землю, коли ще не вміли наші люди зрощувати просо, а лише зрощували овець.

Тасина ласкаво мила кожний його м'яз своїми трохи жорсткими від праці, та ніжними руками, розказуючи своє.

Малюнок Михайла МАЛОРОСА

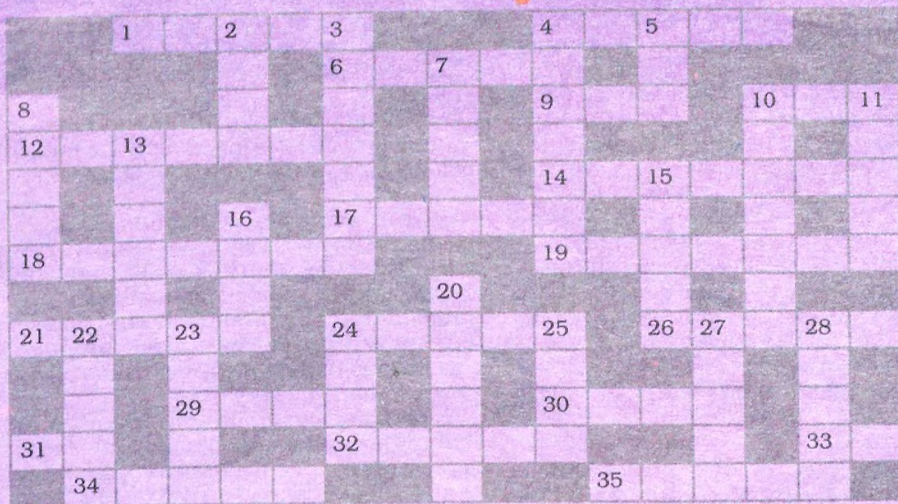

— Розбігалися овечки широкими пасовиськами, шукаючи корм собі, а щоб восени, коли збирали люди овець своїх до коша, кожен міг відрізнити своїх від чужих, ставили їм на шкуру чи вуха тавро — знак хазяїна. Згодом і усю ту землю нашу називали Таврія. На нашу землю колись давним-давно, вже понад дві тьми років, прийшов великий холод і ненька Калі примушувала людей покидати землю рідну і йти до полуденного Сонця і теплого краю, з рідного нашого полісся, Велій великого народу Полель сам пішов шукати теплі краї для роду свого, залишивши свого брата Леля берегти рід свій. Великий Хату Сила вже навчив тоді людей у степу, де не було дерев і гір, не шукати собі печери для житла, а з глини, мішаючи її з осокою і сухою кропивою, ліпити собі рукотворні житла.

Деякі ходили по околицях, шукаючи печеру для свого роду, а жінки казали їм, чого ото бити ноги, шукати казна-що, коли можна зробити так, як Хату. З того і постала назва тої будівлі, бо усі робили, як Хату, а люди з інших країв увесь наш народ називали хатами. Проте усі наші чоловіки — Хохли, Сини Сонця — ніколи на це не ображалися, кажучи: «Називай хоч горщиком, тільки у піч не саджай».

Ходили чоловіки тоді наші на полювання, і порадив тоді Лель нашим жінкам, які горіли бажанням до своїх можів, розпалювати вогонь коло житла свого, щоб побачив полум'я жаги мож чи кум і прийшов приголубити свою рідну, подарувати їй за те щастя кохання і Святе Зачаття.

Саме завдяки тому став зростати рід наш, а ще більше тому, що Лель навчив і жінок, і можів наших слову і пісні кохання, навчив тому, щоб жінка пестила свого чоловіка, наче малу дитину, бо і найбільш могутній і міцний мож, якого навіть звірі бояться, як Велеса, бажає жіночої ласки і ніжності, щоби жінка гладила його чуба і цілувала його могутні руки і його ніжного неслуха, щоб відчув він її дихання і змініть для Святого Діла.

Вже майже згас вогонь у печі і Тасина хотіла підкинути ще для світла, та Корній, уже витертий рушником, зупинив її, сказавши, що вже час і Святе Діло робити, і, підхопивши на руки, обережно поклав.

ЛЕЛЬВОРД № 4

По горизонталі: **1.** Придане. **4.** Статевий ... . **6.** Коштовний камінь для коханої. **9.** Урочистий вірш. **10.** Шестигранник. **12.** Сорт сливи. **14.** Послідовно викладені події. **17.** Повеління. **18.** «Брат» пеніса. **19.** Народжена від змішаного шлюбу з негром. **21.** Невільниця Авраама, яка замість Сари народила йому сина. **24.** На нього схожий п.18. **26.** Соціальний продукт кохання. **29.** Музичний твір, найчастіше для військових. **30.** Наречений для Дюймовочки. **31.** Майстер детективного жанру. **32.** Морський хижак. **33.** Настільна гра. **34.** Італійська пані. **35.** Буває від бублика.

По вертикалі: **2.** Навколо нього збирається сім'я. **3.** Зимовий місяць, протягом якого не можна вінчатися. **4.** Самовдоволення. **5.** Має передувати коханню. **7.** Весняна квітка. **8.** Ще один «брат» пеніса. **10.** Попечитель. **11.** Прикраса для солдатського ременя. **13.** Те саме, що й знущання. **15.** Квиток на проїзд у транспорті. **16.** Світла частина доби. **20.** Хижий птах. **22.** Відсутність сексу, їжі. **23.** Любовні взаємини. **24.** Коли вона своя, то не важка. **25.** Собача мама. **27.** Герой театру. **28.** Жіноче ім'я.

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 4

По горизонталі: 1. Посаг. 4. Орган. 6. Рубін. 9. Ода. 10. Куб. 12. Ренклод. 14. Історія. 17. Наказ. 18. Прутень. 19. Мулатка. 21. Агарь. 24. Насос. 26. Народ. 29. Марш. 30. Кріт. 31. По. 32. Акула. 33. Го. 34. Донна. 35. Дірка.

По вертикалі: 2. Стіл. 3. Грудень. 4. Онанізм. 5. Гра. 7. Бузок. 8. Пріап. 10. Куратор. 11. Бляха. 13. Наруга. 15. Талон. 16. День. 20. Яструб. 22. Голод. 23. Роман. 24. Ноша. 25. Сука. 27. Актор. 28. Ольга.

1999

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 5-6 (46-47)

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Реалізація —
ОКСАНА ДИЧЕНКО.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й та 4-й стор. обкладинки — фото Павла Резнікова;
на 3-й стор. обкладинки та стор. 5 — Вікторія Григорець (агентство KARIN);
на постері — фото Юрія Юхацкова.

Підписано до друку 13.07.99.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Індекс 74283.

ВІЙНА СТАТЕВИХ ЧЛЕНІВ

Чи існує якесь співвідношення між расою людини і розмірами чоловічого статевого члена? І так, і ні. Історики, які вивчають американський південь до початку Громадянської війни, припускають, що розміри пеніса у негрів навіювали білим непідробний жах. Білі господарі, вважаючи, що у чорношкірих рабів прутні набагато більші, ніж у них, побоювалися статевого зв'язку білої жінки з чорношкірим, запевняючи, що після нього білий чоловік ніколи не зможе задовольнити її. Цим уявленням пояснюється більшість садистських знущань, які супроводжували работоргівлю.

Тож насправді чорношкірі щедріше обдаровані природою, порівняно з білими людьми, чи це лише міф, що мандрує від покоління до покоління?

Більшість із нас внутрішньо згодні, що члени негрів набагато довші, ніж у білих людей. Та це лише частина правди. У журналі «Чоловічий статевий член» доктор медицини Дік Річардс ось що пише з цього приводу:

«Хоча у негроїдів члени дійсно більші за розмірами, це справедливо лише щодо їх спокійного, незбудженого стану. При повній ерекції вони нерідко втрачають силу, меншою мірою розтягуються й відтак мають нижчий ступінь затвердіння».

Проведені недавно дослідження показали, що ереговані пеніси чорношкірих чоловіків довші, ніж у білих, в середньому лише на 5 см.

Стосовно інших рас ніяких досліджень на цю тематику, наскільки мені відомо, опубліковано не було. Хіба що побутує багато анекдотичних за характером свідчень, на підставі яких можна зробити певні висновки.

Беручи до уваги, що презервативи японського виробництва на 2,5 см коротші за американські, ми досить упевнено можемо говорити, що довжина середнього пеніса в азіата сягає приблизно 13 см. У бестселері Сіднея Біддла Берроу «Мадам на ім'я Травнева Квітка» наводяться кумедні свідчення щодо розмірів статевих органів японських чоловіків.

«Деякі дівчата віддають перевагу японським клієнтам, бо вони менш вимогливі у сексі. По-перше, вони зазвичай перебувають у ліжку менше часу. По-друге, у них не дуже великий природний чоловічий дар...»

У своїй традиційній щомісячній колонці в журналі «Есквайр» Боб Грін розповів, як одного разу він відвідав у Н'ю-Джерсі фабрику по виробництву контрацептивів фірми «Тройя». Оглядаючи підприємство, він сказав менеджеру, що у дитинстві разом з друзями вважав, ніби виготовляються презервативи різних розмірів. На що той йому відповів: насправді існують лише два розміри презервативів — один для американців, а другий для японців.

— А в чому різниця? — поцікавився Грін.

— У японців розмір члена менший, — відповів менеджер. — Якщо ви розкладете цей товар на столі й виміряєте його, то матимете ширину 5,2 см і довжину 18 см. Японський стандарт — 4,9 см завширшки і 16,0 см завдовжки.

З того часу багато хто з дівчат користувався висловом «шістнадцять, кома, нуль» — для позначки японських чоловіків».

Існує ще один доказ менших розмірів члена в азіатів. Власті Таїланду якось поскаржилися, що презервативи, які надходять по лінії «Американської організації по наданню допомоги у міжнародному розвитку», дуже широкі, тож їх доводиться утримувати на місці за допомогою скотчу.

Американські аборигени мають статеві органи однакові з азіатами. Їхній пеніс у стані ерекції сягає в середньому — як у довжину, так і по колу — 12,5 см.

У XIX ст. медик французької армії Луї Жаколіо, який писав під псевдонімом «доктор Джакоюс Х.», упродовж двадцяти восьми років вивчав статеві органи примітивних народів земної кулі. Він дійшов висновку, що африканці мають найбільші у світі статеві органи:

«Я маю на увазі лише член, а не яєчка, які найчастіше менші, ніж у європейців. Виняток, можливо, складають араби, які щодо цього наближаються до африканців. Статевий орган мужчини цілком відповідає жіночому статевому органу.

Сенегальські негри мають найдовший і найтовстіший статевий орган порівняно з усіма іншими расами людства».

Сер Річард Бьортон, легендарний англійський дослідник, вчений-орієнталіст, письменник, лінгвіст і перекладач англійською мовою «Казок Шахерезади» («Тисяча і одна ніч»), побачивши мегафалоси в суданських арабів, щиро здивувався. Ось що він пише з цього приводу:

«Існує велика відмінність між власне арабами і афроарабами, і її підтверджують їхні члени. Чистокровний араб має вельми маленького члена. З іншого боку, у афроараба член довгий, товстий і плюсклий. Згідно з моїми вимірюваннями, член араба при ерекції сягає довжини 18—19 см і 4—5 см у діаметрі. Та мені доводилося досить часто зустрічати пеніси 20—25,5 см завдовжки і 5—6 см у діаметрі».

Мене нерідко запитують про типи чоловічих статевих членів у різних країнах. Я неодноразово чув про члени голландців, що сягають колін; про масивні прутні пуерторіканців; про великі, наче в мула, пеніси поляків; про югославів з линвами, наче у коня, і т. ін. Та істина полягає у тім, що різниця між середніми членами різних народів — у тому числі й кавказців — зовсім невелика, якщо вона існує взагалі. Якщо взяти по сто представників від кожної країни і обстежити їхні статеві органи, ми навряд чи знайдемо суттєві відмінності.

Гері ГРІФФІН,
американський сексолог

ПЕНis-КЛУБ

Сатиричний малюнок часів Французької революції

«О, КОЛИ Б ЗНАЛА ТИ...»

Василь Путьонний

Оповідання

ТОГО ВЕЧОРА я цілком випадково опинився в гомінливому гурті ресторанних завсідників. Усе розгорталось, як звичайно: перші півгодини я старанно вдавав із себе веселого, безтурботного молодика, а потім машкара легковажності сама собою сповзла з мого обличчя, поступившись місцем звичній зажурі. Багата їжа, сито-п'яні мармизи, розгнуздані парочки, що затискалися в якійсь подобі танцю, усім своїм виглядом демонструючи, що вони «беруть від життя найкраще», — усе те вкинуло мене в стан, який я умовно, подумки, називаю «тугою за досконалістю».

Час було йти звідти, поки мій лихий гумор не накрив своїм темним крилом якусь невинну жертву. Та раптом я побачив її — жінку, що вразила мене з першого погляду. Вона сиділа за столиком навпроти, але, як мені здалося, була десь поза межами того вульгарного ресторанного світу. Прекрасне тонке обличчя без видимої косметики, граційні вигини тіла, зграбні рухи і ще щось непоясненне, чого не можна передати словами, — усе це разом змусило моє серце забитися швидше.

— Що, сподобалася? — осміхаючись, запитав сусіда по застіллю. — Тільки в тебе, друже, «зелених»

не вистачить, щоб з нею піти. Отож краще й не дивися...

Ці слова враз спустили мене з небес на землю — так наче поруч війнуло духом нечистот.

— А таки так, — вів далі сусіда, потішено зазираючи в мої потемнілі від прикрого передчуття очі. — Вона аж ніяк не блоківська Незнайомка, як можна було б припустити. Це відома путана, дуже дорога, не кожному по кишені...

Усе моє єство повстало проти почутого. Надто вже не в'язався цей божественний образ Мадонни зі словом «путана». Тож я й далі дивився на незнайомку, не маючи сили відірвати погляд від не тільки прекрасного, але тепер і загадково-привабного видіння.

І потім, запросивши жінку на танець, я пильно, до болю в очах роздивлявся її сповнене гіпнотичного чару обличчя, намагаючись добачити бодай якийсь гандж у цій неземній досконалості, — і не знаходив його. Невже я бачив лише прекрасну оболонку, вишукану амфору, що містила в собі порок, зло і лжу?..

Незбагненна річ — але жінка якимсь дивом угадала мій стан. Може, їй уже не вперше траплялося читати отакі німі запитання в очах вражених нею чоловіків? Чи, може, навпаки, я був перший, у чиїх очах вона добачила не звичну чоловічу хіть, а справжнє людське співчуття й бажання зрозуміти?.. Хоч як би там було, але того пам'ятного вечора серед прокуреного п'яного гомону мені випало почути розповідь про те, як хороша, мила дівчина стала путаною.

— Якби жінки моєї долі раптом захотіли щиро розповісти про себе, то виявилося б, що шлях принаймні половини з них багато чим скидається на мій. На самому початку його, як правило, стоїть чоловік — досвідчений спокусник.

Мені, на той час чотирнадцятирічній, перший жорстокий і солодкий урок гріховного кохання дав мій вітчим. І лише згодом, ставши дорослою людиною, я зрозуміла одну з гірких істин — ту, про яку колись сказав поет: «О, коли б знала ти, яка це малість — ота земна осмутна жалість, що сласним шалом ми звемо...»

Якось мати сказала мені, що познайомилася з одним чоловіком і він їй дуже сподобався. Ще не бачивши її обранця, я з самих ревнощів, що мати вже не належить неподільно мені, зненавиділа його. Одначе в день знайомства — я якраз була хвора — він прийшов до нас додому з моїми улюбленими червоними гвоздиками, тортом, пляшками коньяку та шампанського. Мене заворожили його сталлонівська усмішка, аленделонівські очі й суперджентльменські манери. Коли він мені, чотирнадцятирічному дівчиську, поцілував руку, я відчула себе жінкою.

Фото ОЛЕКСАНДР-студія

Потім у нас з'явилося беккерівське — у стилі ретро — піаніно, бронзовий бюстик Моцарта, портрети Бетховена й Ліста. Коли ми залишалися самі, Павло Андрійович, вітчим, підходив до піаніно і, погладжуючи стосик нот, дивився на портрети композиторів так, наче вони його рідні брати, яким він може повідати своє найпотаємніше. Потім він сідав на круглий стільчик, приплющував очі, і з-під його довгих блідих пальців, що ніби танцювали танго, линула музика.

«Чотирнадцятта фортепіанна соната Бетховена до-дієз мінор, яку маестро присвятив коханій своїй Джульєтті Гвіччарді, — тихо, із замріяною усмішкою, проказував Павло Андрійович, і мені здавалося, що вітчим дихає не повітрям, як усі люди, а тим геніальним шедевром. — «Соната-фантазія» — так називав її сам Бетховен. А от Рельштаб, німецький поет, що дуже любив музику Бетховена, назвав її «Місячною»... Вона звучить у мені, наче в храмі! Я немовби сам став цією сонатою. Мені хочеться плакати — таке в ній усе зрозуміле, відчутне, чисто-прозоре. Велика печаль великої людини. Соната ця — життєдайна оаза в музиці... джерело, з якого ми п'ємо, щоб жити! Я навчаюсь у вас, Бетховене, розуміти людей і життя. Ваша соната породжує в людині ніжність, співчуття, людяність... »

Павло Андрійович довго не розплющував очі — «Місячна соната» усе ще звучала в його серці. Нарешті він обережно опускав покришку піаніно — так наче повільно поклав червону гвоздику на могилу геніального композитора. В такі хвилини мені хотілось устати з дивана, підійти і поцілувати вітчима, і заплакати від захвату.

Павло Андрійович пробував навчити й мене грати на піаніно, але я не мала ніякого музичного слуху, хоча учбові опуси розуміла, відчуваючи кожен нюанс. Мені приємно було сидіти поруч вітчима, дивлячись, як танцюють на клавіатурі його пальці, і жадана млість мільйонами мурашок лоскотала моє тіло, і музика невидимим шприцем упорскувала в мене дурманно-солодкий наркоз. Я відчувала своїм плечем усі порухи плеча вітчима, і ця близькість дивним чином хвилювала мене. Мені хотілось бодай на мить стати тим піаніно, щоб усотати в себе всю ніжність і ласку вітчимових рук.

Трохи згодом я почала ходити з Павлом Андрійовичем до багатих клієнтів. Дивилась, як він вправно, навіть з якоюсь ніжністю та натхненням, працював: обтягував білою повстю дерев'яні молоточки, приклеював нові кістяні платівки до пошкоджених клавіш, лагодив педаль, а потім настроював інструмент, дослухаючись до кожної ноти, наче лікар до серця пацієнта. Звук злітав високо, потім, помалу танучи, завмирав. Та мені здавалося, що жоден з тих живих звуків не зникав, — вони назавжди залишалися жити в моїй душі...

Того пам'ятного дня ми з вітчимом повернулися додому дуже пізно, коли мати вже пішла на нічну зміну — вона працювала медсестрою в лікарні поблизу. Від випитого вина, яким почастував мене за вечерею вітчим, я відчула невимовну радість, піднесення, сміливість, і мені забаглося... сама не знаю чого. Зачинившись у своїй кімнаті, я роздяглася догола, стала перед дзеркалом і замилувалася своїм молодим, незайманим і дуже зграбним тілом. Роздивлялася дівочі, налиті здоров'ям груди, пухнастий трикутничок нижче живота — і раптом уявила собі, з яким захватом могли б дивитися на мене чоловічі очі, як палко пестили б моє тіло сильні руки вітчима, а потім... потім він позбавив би мене дівочості — швидко, безповоротно, за одним духом...

Я мимохіть озирнулася на двері, і в цю мить мене змусив здригнутися вітчимів голос: «Таню! Танечко! Мені погано!..» — і я, накинувши халата, побігла до другої кімнати.

Я зробила йому оцтовий компрес на голову, дала ковтнути трохи звіробою. А тоді, вся тріпочучи — чи то від співчуття, чи то від сласного бажання, — лягла поряд...

Відтоді ми почали «жити» — нишком, таємно, але повною мірою тішачись одне одним. Павло Андрійович був унікальним коханцем, з дивовижними сексуальними здібностями, напрочуд ніжним та лагідним. Його гіпнотично-чудодійні руки й губи, його п'янке тіло заколисували мене до цілковитого забуття — я почувала себе малою пташиною, підвладною могутньому казковому чарівникові. А ще можна образно сказати так: спочатку корабель нашого кохання стояв у тихій гавані, потім поволі виходив у відкрите море, де потрапляв у шторм, справжній шторм, з незмінним дев'ятим валом — апофеозом сексу, — а після того повертався до своєї штильової гавані.

Мій перший мужчина розбудив у мені чуттєвість. І я, зовсім ще дівчинка, потонула в її п'янкому вирі, навіть не спробувавши опиратися. Юне, недосвідчене серце мовчало, ще не вміючи любити, тим часом як тіло вже було розбещене вправним коханцем. Не звідавши високих людських почуттів, я тим самим прирекла себе на голу фізіологію. Тож коли мати з вітчимом поїхали влітку на відпочинок до Євпаторії, це стало для мене справжнім лихом, з яким я через свою молодість не могла дати собі ради. Мої самотні ночі перетворилися на кошмар, на достеменні тортури. І тоді я ступила на стежку, протоптану багатьма жінками моєї долі, — безвільно поплила за течією, переходячи з рук до рук...

Я завела собі нового коханця — мулатистого Міку, з яким навчалася в одному ліцеї; мати його працювала метрдотелем у престижному ресторані. Міка з форсом розводився про бісексуалів, транссексуалів, «гомиків», оральний секс — та, як я зрозуміла потім, він лише набивав собі ціну. А коли в нас «це» сталося, він був схожий на переляканого малюка, що безпорадно борсається у басейні, — і я насамкінець навіть голосно засміялась йому в вічі. Але отримала свій перший «гонорар» за секс — обіцяний золотий ланцюжок і півсотні доларів, за які купила моднячі чоботи-ботфорти.

Після Міки я познайомилася з Кареном — симпатичним смаглявим вусатиком «кавказької національності». Він приїздив на побачення то на мармурово-білій іномарці, то на блискучій жалобно-чорній, то на перламутрово-зеленій — так наче мав власний автопарк, де стояли всі оті «шевролеточки», «беемвешечки», «кадилакчики», «фордики» й усяке таке інше. Цей нувориш похвалявся, що тримає кілька бензозаправок і супермаркет. Він купував мені золоті дрібнички, водив по театрах, казино, ресторанах, обіцяв узяти з собою в круїз. Коли ми входили в номер готелю, він примушував мене повільно роздягатися перед ним — такий собі стриптиз із танцем у стилі «качіпуді», — а потім, у ліжку, просив щипати його і легенько ляскати по щоках...

А взагалі більшість чоловіків поводяться у ліжку грубо й агресивно — або ж, навпаки, боязко до безглуздя. При цьому вони говорять гидкі речі й вражають своєю неохайністю. То чи треба дивуватися, що я досі згадую Павла Андрійовича, котрий дивовижним чином сполучав у собі витончену розпусність зі слізливою сентиментальністю, як найкращого мужчину свого життя? І чи треба пояснювати, що в контактах з численними партнерами я майже ніколи не зазнаю втіхи: моя надчуттєвість заснула, здається, назавжди — вона успішно й непомітно для інших трансформувалась у суто професійні вміння та навички, в голу техніку. Мою колишню любов до сексу давно змінила любов до нагромадження капіталу, до забезпеченого, ситого й шикарного життя.

Іншого шляху мені не дано, отож іду ним усе далі й далі. Путани бувають різні: одні бідні, інші — багаті, одні дурні, інші — мудрі. Уміння маневрувати, лавірувати в цьому житті — мистецтво, яким я володію цілковито. Те, що я роблю, — для мене своєрідний пікантний преферанс, у якому я неодмінно візьму гору, незворушно дивлячись у вічі суперникові, почуваючи себе психологом і стратегом водночас. Цей бізнес не терпить і знищує слабких. А ще ця своєрідна гра в кохання нагадує мені телесеріал, де в кінці кожної серії я отримую свій гонорар.

Як на мене, то всі ми — більшою чи меншою мірою путани. Ми змушені повсякчас продавати найкраще, що в нас є, — талант, розум, красу. Від цього іноді стає дуже боляче. Але де знайти того, хто полюбить тебе по-справжньому, зуміє і посміє взяти всі твої видимі й невидимі скарби безплатно, віддавши натомість власну душу?..

З російської переклав
Володимир ІВАНІВ

ДІВЧАТА НАШОЇ КРАЇНИ

Під час опалювального сезону батареї в моїй кімнаті аж шкварчали. Тому малювати оголену натуру було і приємно, і легко. Бо в теплій кімнаті якось простіше вмовляти гостю на жертву заради мистецтва. Ті гості до мене або самі підіймались, або я по них спускався на четвертий, жіночий, поверх. Одна з особливостей інституту, де всі вони вчилися, полягала в тому, що там готували як перекладачів з російської мови на інші, так і з мов республік на російську. Тому до моїх послуг, вважайте, були всі «дівчата нашої країни» (тобто СРСРу). Та хоч вони й були до моїх послуг, одначе... треба було з ними перезнайомитись, не наступаючи на мозолі їхнім «фраєрам», спершу зробити портрет, а тоді вже роздягати й малювати.

З тюркомовними дівчатами стосунки склалися чудові. Якщо делікатно і наполегливо умовляти, то неодмінно згоджувались.

Угро-фінська мовна група або без усяких там портретів і довгих умовлянь роздягалась, або навідріз відмовлялась.

Кавказькі дівчата перший рік гуртувались і трималися сторожко й агресивно, як у бойовій зоні. До себе близько не підпускали. Відокремити котрусь із гурту було неможливо. Якщо хотів намалювати портрет однієї, доводилось запрошувати з нею ще двох-трьох подруг. Але далі портретів у перший рік навчання справа не посунулась.

А ось на другий рік навчання ті горянки наче показилися. Познаходили собі якихось напівкомерсантів чи напівбойовиків. Та до того ж були усі ще з комуністичним привітом та патологічним юдофобством. Мені все це важко було второпати. Може, тому ці зелені горянки лягли під бойовиків, що ті майже всі хизувалися шрамами, здобутими в джихаді... Одне слово, тут цілком підходить отой імперський вислів: «Восток — дело тонкое...» Вони то милувалися зі своїми палестинськими федаїнами та лівійськими нелегалами, то ходили зі здоровенними синцями через усе «шамаханське» личко, то тікали від своїх комерсантів-бойовиків, ховалися за ще не «оприходуваних» подруг і гордо відкидали прохання про замирення. А потім, правда, через деякий час, самі ж таки й приповзали назад. Щоб цього разу їх били не в біле личко, а личком об бильце казенного ліжка.

Отож тут мені нема чим похвалитися — горянок я не малював. Навіть Фузу, котра одного разу таки прийшла до мене.

Якось я підіймався в ліфті разом із Фузою. Був я з гостинцями із ЦДЛ. В одній редакції мені трошки рублів підкинули, то я не втримався і влаштував собі в літераторському буфеті банкет — заливна осетрина, бутерброд з горбушею, пиріжок із яблуком і подвійна кава. Та ще й додому, здається, вдруге у своєму житті, купив здоровенну шишку ананаса. Тож і кажу Фузі:

— За годину приходь. Чаю поп'ємо... Як буде час — помалюю. Гаразд?

Фуза, ніби на згоду, сіпнула гострим підборіддям і гордо вийшла з ліфта на своєму поверсі.

Як підійшов час, нарізав я на блюдечко скибочки ананаса і в похідний мисливський стопарик націдив кубанської ізабелли. Тут і Фуза пошкрябалась у двері.

Запросив до столика.

Фуза шумно потягла повітря своїм довгим носом. Чи то запахом ананаса чи ізабелли насолоджувалась. Взяла одну скибочку. Аж тут хтось загорлав у коридорі, щоб я біг на кухню. Я полишив Фузу і вискочив до кухні — підгорало моє тушковане м'ясо.

Коли впорався з каструлею і повернувся до своєї кімнати, двері були заклацнуті. Я відімкнув замок і хотів був зробити Фузі зауваження, що треба обережніше поводитись із цими підступними замками...

Та Фуза щезла. На блюдечку не було ані скибочки ананаса, а порожній стопарик лежав на підвіконні.

Коли ж я знов зіткнувся з Фузою в ліфті і сказав, щоб вона прийшла до мене попозувати, вона люто гаркнула мені в обличчя:

«Я не продаюся!..» — і прожогом вискочила з ліфта, не доїхавши до свого поверху.

Потім, по роках, мої московські знайомі розповідали, що Фуза після закінчення інституту на Кавказ не повернулась. А пила й тинялась по гуртожитках у земляків. Але її звідусіль рано чи пізно виганяли. Не знаю, чи правда, але розповідали різні люди. Як ото хтось із кавказців говорив: «Без вєсті пропавшіє на асфальтє...»

Та ще дурніша пригода в мене вийшла з дипломанткою Р-ою. Ну таке в неї було стовідсоткове монголоїдне обличчя, такий жовтий колір шкіри, таке смоляно-чорне лискуче волосся й така туга постава, що я не втерпів і майже силою затяг її до себе.

Умовляв дуже довго, аж самому набридло. Моїх, може, двогодинних, зусиль вистачило тільки на те, щоб вона зняла блузку та бюстгальтер. Сиділа напружено, наче задерев'яніла. Стискала той бюстгальтер і не хотіла його кудись покласти.

Якось вже я надряпав кульковою ручкою невеличкий малюночок. Думав, що збільшу цей сюжет для наступного, головного, сеансу і тим полегшу собі роботу. Та не так вийшло — наступного дня відключили батареї, і, коли я повернувся з лекцій, у кімнаті було доволі прохолодно. Тому, поки не пригріло сонце, до дипломантки не потикався.

Аж ось і нагода трапилась — давали стипендію. Ну, підійшов. Чогось вона була насуплена і ледь промимрила у відповідь на привітання. Мені треба було відійти без зайвих слів, а я візьми та й спитай, коли ми зможемо продовжити малюнок.

— Ви мене образили!

— Я?! Та я ні вам і нікому про вас жодного поганого слова не сказав.

— Для чого слова?! Ви мене роздягли і кажете, що не образили?! Ми горді люди! Ми з негідниками не дружимо!..

Крутнулась — і пішла геть. Отакої!..

Того самого дня, десь опівночі, спускався я зі свого сьомого поверху вниз до чергової. Пішки — бо ліфт уже відключили. І наздогнав я десь між другим і третім поверхами нашого марксиста — Міхаїла Івановіча Зарбабова.

— Іду до отієї Р—ої, — каже він. — Хай вона негайно закриє вікно! І негайно припинить!..

— А чого їй закривати вікно?

— Тому що вона танцює! У мене діти, син і дочка, їм з вікна все видно!..

— Господи, — кажу я. — Так не тільки ж Р-ва танцює! Там біля ліфта справжній танцмайданчик влаштували.

— Та як ви не можете зрозуміти — вона гола танцює! Їй затвердили диплом, от вона й влаштувала кордебалет на радощах. Залізла на стіл і танцює... І штори, ви уявіть собі, не закрила!..

Мені не стало повітря, від сміху аж живота судомами звело. Я спинився і вже плакав зо сміху.

Юра ЛОГВИН

ЯК ПОДИВИТИСЯ

Хілларі Клінтон запитує в дочки:

— Челсі, а ти вже займалася сексом?

— Якщо секс розуміти так, як мій тато, ще ні.

ДОРОГЕ ЩАСТЯ

— Знаєш, друже, зробити жінку щасливою зовсім легко.

— Так. Але надто дорого.

ВИНАХІДЛИВА

Проводжаючи шістнадцятирічну доньку на дискотеку, мати, зітхаючи, запитує:

— Ти хоч знаєш, що треба діяти, коли тебе перестріне вночі гвалтівник?

— Звичайно, я швидко розстібну пасок та всі гудзики на його штанях і задеру спідницю, — відповідає донька.

— Ти що — здуріла?! — обурилася мати.

— А як ти думаєш, хто швидше бігтиме: він зі спущеними штаньми чи я з піднятою спідницею?

ЯКЕ ЇХАЛО...

Чоловік, ідучи з дому, вбирається у найкращий костюм, виливає на себе найдорожчі парфуми і каже дружині:

— Люба, я іду з друзями у більярд пограти.

— Іди, милий, я тебе за роги не тримаю.

МАЛА КВАРТИРА

Прокинувшись уранці, вона озирається навсебіч і промовляє:

— Квартира в тебе теж маленька.

СПІВПАЛО

Зустрілися дві шкільні подруги. Сидять, розмовляють. Аж ось одна каже:

— Поглянь — он іде мій чоловік з моїм коханцем.

— Це ж треба! — здивовано вигукує друга. — Я хотіла тобі сказати те саме!

Є РІЗНИЦЯ

— Вітаю тебе, Миколо, — говорить один приятель іншому. — Я чув, ви тепер з Марією і щасливі, й одружені!

— Саме так: Марія — щаслива, а я — одружений.

НЕ В КОЛОДІ СПРАВА

Жінка каже чоловікові у ліжку:

— Ну що ти лежиш, наче колода?

— А ти бачила, що виробляють на колоді румунські гімнастки?!

СУПЕРСПРИТНІСТЬ

— Чому ви розбіглися зі спільником?

— Не люблю робити бізнес з людьми, спритнішими за мене.

— Чому вважаєш, що він спритніший за тебе?

— Мав одружитися з моєю теперішньою дружиною, коли вона ще була дівчиною, і цього не зробив!

СТРИВОЖИЛАСЯ

— Послухайте, Циля! Таке горе, таке горе! Мій Ромонька — голубий!

— Що ви кажете?! Та я сподіваюся, що він-таки зустрічається з єврейським хлопчиком?

ЛЕЛЕНІАНА

Малюнки Олега ГУЦОЛА

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

Фото Євгена ШИПІЦИНА

Андрій М'ястківський

СОРОМ

Оповідка

РАНІШЕ клуб був, він і тепер стовбичить серед села, високий, як церква, облуплений, як Сидорова коза. Перше в ньому хоч якісь танцюльки були та Смутьва Льоля вищала так, як якась Пугачова, та доміно для старих телепнів, буфет з горілкою через дорогу. Вже нема — якийсь Шульманюк із райцентру купив у сільради будівлю, щоб у ній печериці розводити чи телят на заріз тримати, але й того поки що нема — горобці свищуть. Молоді на свої тусовки довгими осінніми вечорами в бібліотеці збираються, бо воно молоде, непосидюче, а старі дома без світла — бо електрику тепер надовго вимикають — сваряться чи, котрі віруючі, моляться Богу, бо на церкву село ще не стяглося. А літо — благодать: до Андрієвої пасіки, в його хатину. Андрій, спасибі, не дуже скупий, то й десь колись щільника внесе.

Приходить туди єдиний на селі з таким іменем старий Тракторій Смик. Давно вже вдівець, але козарлюга. Скільки йому, не каже, але ще такий, що бугая підніме і штири ратиці йому докупи складе. Синій від самогонки, але дідько його не бере. Та й молодь нема, нема, та й завітає, і Тракторій з ними, як розтарахканий хетезе на перелозі.

Розказує, як попросять молоді. Жінкам, дівчатам таке не почути. А хлопці:

— Про сором, діду Тракторію!

— Вже розказував.

— Ми не чули.

— Розкажіть, як було...

— Все на цім світі було.

— А ви бозна-відколи знаєте!

— Не тільки знаю, а й пробував, — наче гордиться Тракторій.

— Врете, то хто нам розкаже? Де ми про таке прочитаємо?

— А ви при теперішнім вченні годні читати?

— Дехто якось кумекає.

Тракторій вмощується за Андрієвим столиком важно, як на царському троні, починає:

— Це в Харкові. Там столиця України була, і радіо не казало, як тепер «Увага...», а «Халло, халло, говорить Харків!» І хетезе тоді будували, так тракторний завод звався. Молодь зі всієї України з'їжджалась. І мене, злидня, туди тягло не так копійчину заробити, як світу побачити...

— І дівчат?

— І їх, — усміхається Тракторій. В його рудих очах підстрибують бісики. А плечі в діда широкі, руки важкі, вся постать богатирська і духом таким дме од нього, що кожному слову повірять.

— Журнал тоді про таке виходив, звався «Декада». Давно не бачу такого, — каже Тракторій.

— Про сором! Про сором! — не терпиться Валері, що в смугастому матроському тільнику.

— Мовчи! — шикнули на нього.

— Нетерплячий... — каже Тракторій, і видно, що йому хочеться розказувати. — Це десь після першого травня, чи що... Видумували нові свята: «Геть сором!», «Геть поцілунки, бо від них зараза!», Карла Лібкнехта, Рози Люксембург, якогось Воровського... Це десь дванадцятого чи тринадцятого року. Не тисяча дев'ятсот, як тепер, а з двох цифр, бо наче світ створено було тоді, коли товариш Ленін крикнув: «Вся влада радам!» От і зібралися чоловік тридцять-сорок. І дівки були... «Геть сором!», «Долой стыд!», «Новий світ — нове життя!», «Пролетарі всіх країн...» Голісінькі всі ну геть чисто. Тепер спідннички, що буває совісно дивитися, а тоді — і пуцюрини висять, і в дівок — їхнє. Ну, і я — геть, то й геть. Пошикувалися по четверо. І майже в кожного і в кожної — плакатик на патику. «Геть рукостискання», «Геть...» Я нічого не ніс, але всі кричали. Балакаємо, голі та босі: «Пси, кози не одягаються, хіба ми гірші за них?» Одягнені одвертаються, сахаються... А в мене, кажуть, од діда-прадіда тіло козацьке, бо предок мій ще в запорожці ходив турків воювати. Наче й соромно було, що в інших хлопців корінчики позакоцюрблювалися, а в мене прямо-таки — гила висить. Рядом зі мною, нога в ногу — дівчисько. І цицьки дай Боже. На кожній циці пипка, а довкола неї п'ятикутна зірка виколота, як на прапорах. З-між межиніг — волосся, а від нього герб виколотий, звізда аж під пупцем. Крокуємо... А я гляну на неї — їй-бо, аж п'яний роблюся, аж ногами плутаю. І корінь мій прямо-таки сказився — здибився, як жеребець — йти заважає. Зачіпаю дівку своїм стегном.

— Що таке, товаришу Тракторію? — питає вона.

А я, селюк, «Соромно», — кажу.

— Чому соромно? — питає.

— Хіба не бачиш?.. Як тебе звати?

— Ідея, — каже, — була Оксаною, а тепер Ідея.

Корінь мій чортом до неї пнеться. А вона:

— Я з твоїм соромом впораюсь! — І за руку мене, виводить з колони, тягне до під'їзду, кидає на асфальт плакат на диктовій дощечці. Я тягнуся до її губ, а вона:

— Ти що? Хіба не бачиш, що лозунг пише?

Читаю: «Геть поцілунки — від них зараза!»

То й спинився мій корениcько, стирчить, як кремлівська вежа.

Сама Ідея — брик та й простяглася горілиць на плакаті з поцілунком:

— Стромляй свій сором!

— Куди?

— В герб! — Ще й пальцем показує на своє волосся під промінням. І було так, як треба, як за старого режиму.

— А далі що? — питає той, що в матроському тільнику.

— Впав мій корінь, як царський режим, як тепер совєцький.

Хлопці сміються, а один питає:

— А сьогодні, діду Тракторію, щоб той?..

— Нема вже, хлопче, таких колон.

Тим часом пасічник вніс у хатину два щільники.

Фото Сергія КОШЕВАРОВА

САНАТОРНІ ОПОВІДКИ

ПРИЗНАННЯ КИЛИНИ ПИЛИПІВНИ*

Мені, друзі, як і Євгенові, теж розповідати начебто нічого. Жінка я напрочуд «неправильна». Особливого кохання ніколи не прагнула. Хлопці, чоловіки — то для мене товариші, друзі. Хтось із них час від часу, розуміла-бачила, прагнув близькості. Це мене цілком щиро дивувало. «Ну от, догралася», — казала я тоді сама собі. А далі бувало вже по-різному. Кому — рішучого відкоша, а кого й пожалію, коли вже людина геть голову втрачає. Принцип «переспи — і минеться» спрацьовував залізно. Крім одного разу. Точніше, не спрацював лише з одним чоловіком. Довелося за нього заміж вийти. Нащо б то людині непотрібних мук завдавати.

Жили ми душа в душу. Фізично пасували одне одному ідеально. Чоловік задовольняв мене повністю. Тим паче, що я жінка не надто палка. Він часом навіть ображався: «Ти, — каже, — сама ніколи ініціативи не виявиш».

А мене місяць не чіпай — я і не згадаю. Хоча, мушу сказати, чоловіка маю достойного. Бо ні до, ні після заміжжя не зазнавала справжньої насолоди ні з ким, крім нього. Він зробив мене справжньою жінкою, змусив зрозуміти всю привабливість фізичної близькості. Він і тепер упевнений, що, крім нього, мені ніхто не потрібен.

Я вічно у відрядженнях та поїздках. Але «пригод» майже ніколи не було. Що вдієш, я у коханні «вобла» — суха, не жагуча. Тілом зграбним Бог не обділив. Але чуттєвість... За роботою, та за клопотами, та за дорученнями громадськими про стать забувалося.

Хіба що... Гаразд, про два найбільш пам'ятні випадки розкажу. Хоча й боюся, що нецікаво вам буде.

Перше моє гріхопадіння сталося на березі Балтійського моря. Чудовий прийом у спорідненій організації. Вдень — робота, увечері — розмови біля каміна. Оселили нас не в готелі, а у відомчому пансіонаті, в будиночках. І так трапилося, що в тім будиночку трикімнатнім нас опинилося три пари. Подружжя з Одеси, наші колеги, — і четверо нас, працівників однієї київської установи, — двоє чоловіків та дві жінки. І, як навмисне, співробітники мої — пара закоханих...

Подружжю — окрема кімната. Є можливість. Ми з Любою — до другої, а хлопці — до третьої. Це я так розпорядилася. Та Любаня на мене таким поглядом благальним подивилася, що я несамохіть, не думаючи про наслідки, кивнула головою: гаразд, мовляв, Бог з вами. Тож Мишко та Люба з прояснілими обличчями — за валізи та й до своєї кімнати. Миттю щезли.

Матка боска. Що ж діяти? Сміючись, обертаюся до Петра:

— Витерпиш мене тиждень в одній кімнаті?

— Спробую, — відповідає.

Поселилися. Добре — хоч ліжок двоє, у різних кінцях. Я спокійна. Я ж туристка. Бувало, що в однім наметі з хлопцями ночували без проблем, а тут — кімната...

Але ж не зважила на обставини. Інтим вітальні з каміном. Запросини колег до ресторану та до сауни. А сауна в них мало того, що із застіллям, так ще й спільна. Цебто до парильні можуть заходити і чоловіки, й жінки.

Ото після тієї незвичної сауни Петро й питає:

— Ти що, серйозно вважаєш, що я можу отаким піонерчиком бути цілий тиждень — п'ять ночей — із жінкою в одній кімнаті?

Я, звичайно, хотіла відповісти, що саме так і вважаю, та раптом мені наче заціпило. Тим паче, що Петро не був мені геть байдужий. Щось вабило мене до нього.

Єдине пробелькотіла:

— Та я ж незайма...

На що він довго мені щось таке заспокійливе шепотів на вухо. Пестощами, словами він довів мене до

Фото Олега БІЛОУСОВА

Я — ВОБЛА

Світлана ДОВЖЕНКО

[illegible] я просто забула про свою незайманість…

Мушу визнати: був він напрочуд уважний та обережний. Болю я не відчула ніякого. Тому він входив ще двічі — аби довести мені, що це не страшно.

Найдивовижніше сталося другої ночі. Я впустила його уже спокійно, маючи намір як слід розкуштувати, що воно таке. Бо першого разу був у голові такий туман зі страху та сорому, що я взагалі нічого не розуміла й не відчувала.

Так от, впускаю я його вже із зацікавленням, аж раптом відчуваю легенький біль. Ойкнула. У Петра на обличчі — подив і втіха водночас. Так цікаво було спостерігати за чоловіком, що порушує вінок незайманки!..

— Та не повинно ж так бути… — белькоче він, побачивши кров. — Ну, ти даєш! Щоб двічі одну дівчину вінка позбавити!.. Такого я ще не чув. Дякую. Оце втішила, то втішила…

Далі все було звичайне і нецікаве. І загалом мені не сподобалося. Потім я ще довго не могла зрозуміти, що люди в цьому знаходять. Мені воно було не потрібне. Аж поки чоловік не дав розкуштувати…

Що — «другий»?.. Другий випадок? Я що, про два обіцяла? Ну гаразд. Але цей ще нудніший.

Їдемо у відрядження. Я вже жінка в літах. Супутник — молодий хлопець. Але ми обоє ліквідатори.

Прокидаюся в поїзді рано і роблю, за звичкою, «вранішню протизаплідну таблетку». Є така китайська вправа — промасажувати черепашку вуха знизу вгору. Десь вичитала. Зробила — і сміюся сама до себе: я ж далеко від чоловіка, отож злягання на сьогодні не передбачається. Нащо робила?..

Оселилися в готелі районному, чудовому. На кожного — номер двокімнатний. Побігли по роботі. А ввечері — сюрприз. Треба один номер звільнити. Приїхало якесь начальство, делегація. Мого супутника виселяють. А він з похмілля мучиться. Та ще щось там йому в попереку болить. Геть знесилів хлопчина. Сидить у мене в номері — ледь не засинає.

— А якщо я в тебе залишусь? — питається.

— Залишайся, — відказую. — Кімнат дві, місця вистачить. Піду скажу, щоб більш нікого не виселяли, бо щось для тебе там вигадують. Переспиш у вітальні. Вони ж самі спершу пропонували нам в одному номері оселитися.

На тому й постановили. Постелила йому коридорна у моїй вітальні на дивані. Він тут-таки й задрімав.

Близько шостої прокинувся — пішли погуляли містечком. Купили коньяку. Повечеряли. Сидимо, розмовляємо. Коли це:

— Ти не відмовишся зі мною лягти?

Я отетеріла з подиву. Дві години тому воно ледь духу не пускалося. Я його за хлопчика завжди мала. Та за ним стільки молодиць мліло… І раптом — ця пропозиція. От уже справді, чого не чекала, того не чекала. Від несподіванки — не знаю, як і зреагувати.

— Що, здивована? Я ж не євнух і не святий.

Коротше кажучи, отямилася від подиву я вже під укривалом. Так, разом, ми на його дивані і проспали до ранку. Хоча й не дуже зручно було, зате не холодно.

Він, щоправда, був трохи розчарований. Від зрілої жінки чекав більшої вправності. А я ж не встигла йому пояснити, що я «вобла». Суха, та й годі… За все життя розпалити мене лиш один і зумів — власний чоловік. Отак воно…

Взагалі-то я зробила висновок із свого досвіду, що по-справжньому кохати жінку, захоплюватися нею наші чоловіки не вміють. Вони лише «кінчають». Та Бог з ними…

* Із циклу «Санаторні оповідки» (див. «Лель» №4 за 1998 р. та №4 за 1999 р.)

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
ЕРОТИКИ

Греція. Еротичні танці. VI ст. до н.е.

Акіфрон

Давньогрецький ритор. Відомостей про його життя практично не збереглося. До наших часів дійшло кілька листів, у яких він, зокрема, описує свято гетер. На святі танцівниці та флейтистки змагалися не лише у красі, а й у сластолюбстві. Суддями були «найчарівніші напівоголені жінки». Розповідь ведеться від імені однієї з учасниць дійства.

СВЯТО ГЕТЕР

Незабаром спалахнула суперечка, яка до нашого настрою додала ще більше радості. Засперечалися щодо того, у кого гарніші чересла — у Оріалліс чи у Мирріни. Мирріна зняла пасок, туніка її була зовсім прозорою, обернулася, і всім здалося, наче крізь кришталь засяяли прекрасні лілеї. Вона злегка труснула стегнами й сама посміхнулася красі своїх сластолюбних форм. Потім, подібно до Венери, яка приймає належне їй поклоніння, почала так сласно стогнати, що мені й нині вчувається її голос. Та Оріалліс не вважала себе переможеною — вона вийшла на середину і сказала: «Я не буду змагатися у красі під покривалом. Я постану такою, як на гімнастичних вправах. Такі змагання не допускають одягу». При цих словах вона скинула з себе туніку, залишилася зовсім оголеною і мовила до прекрасної суперниці: «Поглянь-но, Мирріно, на цю округлість стегон, на білизну і прозорість цієї шкіри, подивись на оці рожеві пелюстки, яким рука сластолюбства надала чарівних обрисів. Під час їхньої швидкої гри, під час сласних судом вони не дрижать злегка, як твої, о Мирріно, їхні рухи нагадують легкий шелест хвиль...» Оріалліс поступово прискорювала сластолюбні рухи і продемонструвала таке мистецтво і таку красу, що за нею одностайно визнали перемогу. Після цього перейшли до інших змагань: засперечалися про красу живота, але жоден з нас не зважився на суперництво з пружним, прекрасним і гладеньким животом Філумени. Уся ніч була віддана отаким розвагам, і ми завершили її невдоволенням на адресу наших коханців і проханням до Венери, аби вона щодня посилала нам нового коханця, тому що новизна — то найпривабливіше у коханні. Й усі ми були сп'янілі від захоплення, коли розлучалися.

«Атхарваведа»

— пам'ятка давньоіндійської літератури. Створена в IX-VIII ст. до н.е. Її назва перекладається як «Веда заклинань». Слово «веда», у свою чергу, означає «знання», вище духовне знання. Ця книга складається з фрагментів народної магічної поезії. До найдавніших за походженням належать сповнені експресії заклинання проти різноманітних хвороб, злих демонів, любовні заклинання, моління про здоров'я і довге життя.

ЗАКЛИНАННЯ — ПРИВОРОЖІННЯ ЖІНКИ

Зажадай тіла мого, ніч!
Зажадай очей, зажадай стегон!
І очі твої, і коси твої, сповнені хоті
До мене, хай мерхнуть від кохання!
Хочу, щоб горнулась до рук моїх,
До серця мого горнулась,
Щоб ти підпала під владу мою,
Щоб схилилась до мого бажання!
Тож хай ті, що створені для лизання,
Ті, у чиєму серці — злагода, —
Корови, матері жиру,
Хай зроблять її мені покірною!

Давид АЛАН. Художник і модель

Аллан Давид (1744—1796)

Творчість цього шотландського художника припала на період розквіту в Європі еротичного мистецтва. Проте для його пензля характерні стриманість у розкритті сюжетів і ледь помітний еротизм. Представлена тут картина зберігається в Единбурзі у Національній галереї.

Астуріас
Мігель Анхель
(1899—1974)

Гватемальський письменник. Народився у сім'ї судді, закінчив університет, з 1925 по 1933 роки жив у Європі. Перший же створений ним роман «Сеньйор президент» (1933) приніс йому широку відомість. Ще більш значним явищем для національної літератури стала написана ним «Бананова трагедія», яка побачила світ у 50-і роки: вона складалася з книг «Сильний вітер», «Зелений тато», «Очі похованих». Лауреат літературної Нобелівської премії 1967 року.

Створюючи масштабні соціальні полотна, Астуріас не забуває й про долю людини, її інтимні почуття. Проте розкриває їх доволі стримано, через діалоги чи короткі описові замальовки.

БУДИНОК РОЗПУСТИ
(Уривок з роману «Сеньйор президент»)

Дівиці закладу «Солодкі чари» мовчки розсідалися на старих канапах. Цибаті, коротконогі, пампушки, худі, старі, молоді, зовсім дівчата, сумирні, дикі, білявки, руді, чорняві, волоокі, з каламутними очима, смугляві, білошкірі, червонопикі. Різні — і водночас однакові. Вони однаково пахтіли — мужчиною. Різкий запах черепашок, які почали гнити, у кофтах з дешевого шовку хлюпали груди. Дівиці розсідалися на канапах, демонструючи плюсклі литки, картаті підв'язки, чепурні панталони — червоні з білою мережечкою чи рожеві зі шляркою з чорного мережива.

Вони казилися від очікування. Сиділи, наче на вокзалі, вмістившись ближче до дзеркала, наче кози, раз у раз поводячи очима.

Одні дрімали, другі курили, треті хрумкали м'ятні льодяники, четверті намагалися підрахувати мушачі сліди на білих з блакитним паперових гірляндах, які прикрашали стелю. Суперниці затівали чвари, приятельки ліниво й безсоромно пестили одна одну.

Майже в усіх були прізвиська. Ту, що мала великі очі, звали «Совою»; якщо, до всього, вона була коротконога — «Совкою»; якщо постаріла і розтовстіла — «Совицею». Кирпату звали «Моською», смагляву — «Негритянкою», червоношкіру — «Ковбасою», кривооку — «Китаянкою», біляву — «Рядном», недорікувату — «Заїкою».

Окрім цих, ходових, прізвиськ, тут були «Ворона», «Свинка», «Лапа», «Кішка», «Глиста», «Голубка», «Мартишка», «Насос», «Медяник», «Бомба».

Надвечір зазвичай приходило кілька чоловіків — позалицятися, помацати незайманих дівиць. Чоловіки були напомаджені та франтуваті. Донья Чон залюбки виштовхала б їх утришия — нічого ходити, якщо кишеня порожня! Та доводилося терпіти, аби не розлютити «королев». Нещасні королеви, знуджені без ласки, трималися цих мужчин — жорстоких альфонсів, жадібних покровителів. Хоч який, а свій!

У цей же час з'являлися хлопчаки. Майже втративши мову, вони незграбно переступали з ноги на ногу, тремтячи, наче спіймані метелики, і приходили до тями лише на вулиці. Ці — байдуже. Сумирні. Пятнадцять років. «На добраніч». — «Не забувай». Гидкий смак у роті, наче черв'яків наївся (а пізніше, коли йшов сюди, це пахло подвигом і гріхом!), і солодка втома, наче після приступу сміху чи занять акробатикою. Йой, хороше на вулиці, якнайдалі від смердючого борделю! Вони хапали повітря, наче свіжу траву, і милувалися зорями, променями власної сили.

Переклад з іспанської.

АНОНІМ. У будинок розпусти. 1855

Архипов
Олександр Юхимович
(1862—1930)

Російський художник. Навчався у Московському училищі живопису, скульптури та архітектури, де викладали В. Г. Перов, В. Д. Поленов та В. Є. Маковський, потім — в Академії мистецтв. Працював у реалістичній манері. Найбільш відомі роботи: «По річці Оці» (1890), «Лід пройшов» (1895), «Зворотний» (1896), «Прачки» (1899), «Молодуха» (1919) та інші.

Оголене тіло під його пензлем практично позбавлене еротизму.

Олександр АРХИПОВ. Натурник. 1885

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Ахматова Анна Андріївна (1889—1966)

Народилася в Одесі, справжнє прізвище Горенко. Вірші почала писати в одинадцять років Уже перші книги віршів «Вечер» (1912), «Четки» (1914), «Белая стая» (1917) розкрили в ній самобутнього лірика, спадкоємця поезії Стародавньої Еллади, майстра витончених естетичних і любовних переживань. Помітний вплив на літературний процес у Росії справили також її книги «У самого моря» (1921), «Подорожник» (1921), «Anno Domini MCMXXI» (1922), поема «Реквием» (1935-40).

ЛЮБОВ

То серце огорне теплом,
Неначе зігріть його хоче.
То од зорі голубком
На білім віконці туркоче.
То в інеї зблисне вогнем,
Привидиться в дрімках
левкою...
Та вірно уводить мене
Від радості і від спокою.
Так солодко вміє ридать
В молитві тужливої ліри.
І страшно її розпізнать
У посмішці, щирій без
міри.

Переклав Сергій ЧИРКОВ

Афродизіоманія

— хвороблива фіксація психіки на пошуках засобів, здатних збудити або підвищити статеву активність.

Аутоірумація

— оральна мастурбація.

АНОНІМ. Ілюстрація до книги П'єра Левіса

Аутосадизм

— підвищення еротичної чуттєвості через катування самого себе.

Аутофілія,

аутоерастія — статевий потяг до самого себе.

Аутомоносексуалізм

— відхилення від норми, при якому роль фетишу відіграє власне тіло, яке, завдяки одягу, позам чи манерам, набирає подоби протилежної статі. Відповідним чином «оформлене» оголене власне тіло може викликати сексуальне збудження. Сексуальне задоволення при цьому досягається за допомогою уявного статевого акту і мастурбації. Аутомоносексуалізм, поряд з рисами фетишизму, має в собі елементи трансвестизму і нарцисизму.

Е. КУПФЕР. Автопортрет у потрійному зображенні

АПСАРА і служниця. Розпис у Сигирії. V ст.

Аш-Шаріф ар-Ради (970—1016)

Мусульманський правознавець і літератор. Жив при багдадському дворі. Як і всі поети-панегіристи, писав елегії на світські та релігійні теми. Проте справжню поетичну славу йому принесли любовні вірші-послання, які склали цикл «Хіджазькі вірші». Аш-Шаріфові вдалося традиційним бедуїнським мотивам надати куртуазної витонченості, що й уславило його як видатного поета свого часу.

❤

Груди сповнені вогнем,
очі — наче джерело.
Хочеш, полум'я візьми
чи омий своє чоло.
Я на тебе задивлюсь,
зупинивши дріж в руках.
Серце — наче хто помер,
грають бісики в очах.

Переклав Сергій Чирков

АНОНІМ. Ілюстрація до «Монахині». 40-і роки XX ст.

СУЧАСНІ КАЗКИ

ДІДЬКО НА ВАКАЦІЯХ

Леся Мовчун

Фото Михайла КОКОТЧИКОВА

ПОЛУДЕНЬ. Неділя. Ще нічого не зроблено, а таке враження, наче день минув. До того ж липнева спека стоїть уже другий тиждень, і від неї перед очима стрибають чортики, та й сам собі здаєшся ледачим дідьком на вакаціях. (Ото порівняв! Видно, жарота довела.) А тут, коло фонтанів, можна хоч трохи прийти до тями...

Іноді Сергій умів поринати у власні думки так глибоко, що відключався від усього зайвого, поверхневого, і тому несподівана злива, яка зненацька заскочила легковажних і простоволосих заручників на майдані, не перервала його роздумів. Зате коли так само раптово важкі краплини припинили приємне й ритмічне дріботіння по плечах, Сергій озирнувся.

— То це ви, мила панно, здійснили справді джентльменський вчинок? — здивовано звів брови Сергій.

У відповідь — лукава усмішка на доброзичливому обличчі незнайомої дівчини і грайливе похитування парасолькою, наскільки це було можливим, щоб їх знову не намочив дощ.

— Якщо джентльмени не спроможні захистити від найменшої неприємності бодай самих себе, то доводиться виявляти ініціативу дамі.

— Ну, і як далеко ви готові зайти у своїх благородних пориваннях?

— Та, певно, набагато далі, ніж ви!

Сергій чомусь радісно засміявся. Він ще раз блискавично окинув поглядом «даму», і думка про неї, ще не встигши оформитись у словесні категорії, одразу ж зникла у підсвідомості, залишивши в усьому тілі бадьору впевненість і рішучість.

— Виходь за мене заміж.

Тепер здивувалася дівчина. Сергій зашарівся, але не відступивсь:

— Я просто собі дідько на вакаціях. Але ти виходь за мене. — І лагідно додав: — Не бійся...

Несподівано для нього, та й для себе, дівчина сказала серйозно і просто:

— Гаразд, вийду.

Дощ уже давно скінчився, висохли калюжі, навколо безладно рухалися сотні людей, а хлопець і дівчина гарячково, ніби досі мовчали принаймні цілісінький рік, говорили, говорили, говорили — то дивлячись одне одному в очі, то мимохіть зупиняючи погляд на чомусь сторонньому і тому зовсім не цікавому. Їм треба було встигнути так багато: назвати свої імена, розповісти, скільки їм років, де живуть, де працюють, що люблять, чого бояться, де побували, де ніколи не були. Захлинаючись, раз у раз вибухаючи сміхом, перебиваючи, Сергій і Оля ділилися спогадами і мріями, ледь устигаючи вставляти: «Я теж...» — «І я...»

Наближався вечір, а вони так і ходили Хрещатиком, під кумедно сухою парасолькою. Потім у кав'ярні, похапцем і не зосереджуючись, Сергій щось замовив, розрахувався, але, відходячи від прилавка, так і залишив той чудернацький натюрморт — п'ять філіжанок кави і одне тістечко.

Ще сьогодні вранці раціоналісти і реалісти, вони натхненно божеволіли і з кожною хвилею прагнули ще більшого божевілля, а якби змогли побачити все своє життя швидкоплинною кіностріченькою і порівняти з іншими, такими ж чорно-білими стрічками безлічі інших людей, то без вагання оголосили б цей день найяскравішим святом за останнє століття.

Близько дванадцятої Сергій запропонував рушати додому, і для Олі було цілком природно сісти у порожній тролейбус і їхати з Сергієм до його, а отже, їхнього дому.

Разом з ними до помешкання увійшла ніч і здалася такою милою та ніжною, що не хотілося проганяти її бодай найменшою свічечкою.

Сергій, ледве впізнаючи у пітьмі обриси шаф і стільців, подумав, що й зараз вони з Олею сприймають світ абсолютно однаково, наче обоє вперше переступили цей поріг.

— А знаєш, я добряче зголоднів!

— І я! — засміялась Оля.

Прозвучавши уже вкотре, це стало їм одним зрозумілим шифром, як то завжди буває у закоханих. Жартуючи, вони з годину порядкували на кухні, освітленій лише місячним промінням. Оля навпомацки діставала з холодильника якісь харчі. Потім вечеря закінчилася. На деякий час запала тиша.

Знову Сергія і Олю охопило дивне відчуття: стиралися межі між двома істотами, і було можливим, навіть необхідним, уже не кажучи жодного слова, торкатися вустами, долонями, всією шкірою до своєї другої, поки що не знаної половини, зливатися з нею і просякати ароматом любощів.

Дві тіні, спроектовані місячним променем на стіну, все щільніше й щільніше зближувалися...

Оля прокинулась від якогось невиразного неспокою. «Який жах!» — майнуло у ще сонному мозку. Вона підвелася, з огидою поглянула на м'язисті ноги чужої людини, що спала, розкинувшись і ніби запрошуючи у свої обійми. Стало так боляче, що не змогла вичавити ані сльозинки. Біля дверей Оля перечепилася через перекинутий стілець. Сергій миттю підхопився.

— Олю, Олечко... — і затнувся...

Дівчина сиділа в порожньому тролейбусі. Сама.

Вчора була несподівана злива. Нині день буде знову спекотний.

ЧОМУ БАБА ВМЕРЛА

Байка

Був Василь хлопець як хлопець, щоки — наче налиті яблука, а оженився — і через якийсь місяць-другий спав з лиця і тілом став схожий на жердину.

Дід Павло візьми і запитай його, що за причина, чи хвороба якась причепилася. Були вони, незважаючи на велику різницю в літах, добрими приятелями. Зашарівшись, Василь зізнався-таки: дружина виявилася надто азартною.

— В неї настрою нема, якщо не приголубиш її звечора і до схід сонця. А якщо і серед ночі, тоді вона увесь день у доброму гуморі й пісні співає. Харчі, діду, самі знаєте, які зараз, а робота потребує сил. Чує моє серце, що через це щире кохання я можу й дуба дати.

Дід йому на це:

— Поставиш могорич, то я навчу тебе, як жінці апетита зменшити.

... За кілька днів зайшов дід провідати молодих. Онук, як годиться, пляшку на стіл, господиня приготувала, чим закусити. Випили по чарці, по другій — пішла бесіда про те та про се. Василь, наче між іншим, запитав: «А чого, діду, ваша баба так рано вмерла?»

— Прийшла пора вмирати, то і вмерла, а причина така, що при жінці незручно й казати.

— То, може, мені вийти? — І Настя гайнула з кімнати, але двері не щільно причинила.

Дід, ледь підморгнувши, заговорив тихо, але так, щоб почула та, для кого його слова призначалися.

— Про причину смерті хочеш знати? Нікому не казав, а тобі зізнаюся, лише поголосу не роби. У твої літа я був хлопцем нівроку: і при тілі, і при здоров'ї. Баба моя, якщо пам'ятаєш, теж дебела була. Не боялися ми роботи, а ще охочіше любили їздити найкращою в світі дорогою, як сказав один поет.

— Якою це? — не зрозумів онук.

— Ти, я бачу, наче дитина нетямуща. Дорога та у кожної жінки поміж ногами. День починали і кінчали, кохаючись. Частенько і серед ночі любилися. Що то молодість! — зітхнув старий.

— Ви, діду, думаєте, що лише ви такі?

— Не лише ми, кажеш? Тоді слухай. Розумні люди недарма твердять: у всьому треба міру знати, в коханні також. Не відали ми, молодими бувши, що жіноча промежина не вічна, що та вузенька перепонка стирається потихеньку-помаленьку. Як тільки вона зійшла нанівець, тут моїй бабі й кінець...

Допили горілку, пішов дід додому. Молодичка прибралася, полягали спати. Чоловік до неї з любощами, та — де там!

— Хоч і тихо дід говорив, але я все чула. Не вмреш, якщо кілька днів потерпиш, — я ще така молода і вмирати рано не хочу.

Тут і баєчці кінець, а той, хто слухав і мотав на вуса, молодець.

Іванна Левківська,
м. Вахрушево
Луганської області

ЛЕЛЬВОРД № 5

прутень та його родичі

Розгадати цей Лельворд дуже просто. Варто лише пригадати або підібрати синоніми (інші назви) до слова «прутень». Аби полегшити завдання, «Лель» залишає відкритим перші літери слів.

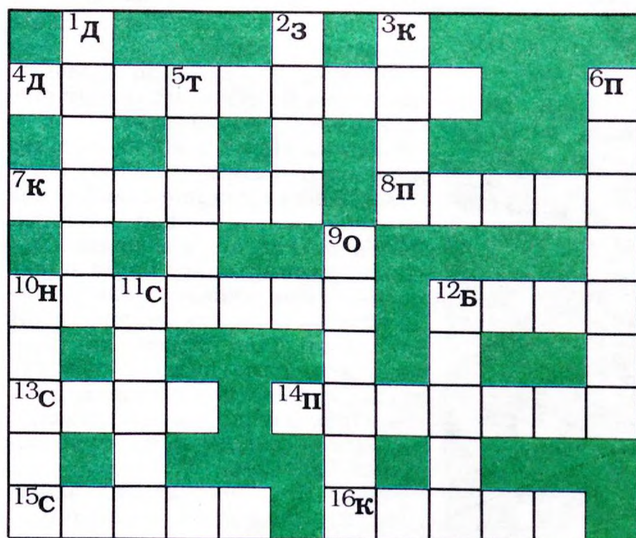

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 5:
По горизонталі: 4. Доставало. 7. Костур. 8. Пеніс. 10. Носоріг. 12. Біло. 13. Спис. 14. Прутень. 15. Сваха. 16. Коник.
По вертикалі: 1. Долото. 2. Звір. 3. Кляп. 5. Татко. 6. Пістоль. 9. Огірок. 11. Слива. 12. Бутон.

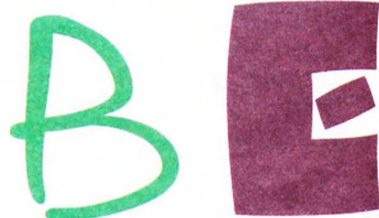

ІСТОРІЇ

ПЕРЕД НОВИМ НАВЧАЛЬНИМ

У сільську школу зателефонували: чекайте інспектора. З якоїсь причини молодий директор не мав бажання зустрічатися з перевіряючим і сказав сину-першокласнику:

— Якщо пан інспектор запитає, де тато, скажеш, пішов шукати спонсорів — школу ремонтувати треба.

— Скажу.

— Коли приїде той, що і минулого разу — товстий та лисий, — стань біля шафи з колекцією домашніх напоїв.

— Стану.

— А коли стрункий та кучерявий, що навідується частенько у мою відсутність, — гривню не бери і за морозивом не йди, а сядь мамі на коліна і не злазь, поки той не піде.

— Сяду й не злізу.

БАРТЕР

— Чи ви знаєте, що з двох років нашого подружнього життя мій чоловік Петро, а ваш колишній інженер Нікудишній вже четвертий місяць без роботи, і якби не пенсія моїх батьків...

— Що поробите — конверсія, реорганізація, бартер... — І вгодований директор утримав погляд на розстебнутому гудзикові її міні-спіднички, а правицею зсунув службові папери зі столу в шухляду.

— То хай приходить? — уточнила відвідувачка й теж мимоволі почала розстібати решту гудзиків...

На другий день Петро обживав кабінет начальника щойно створеного експериментального цеху.

ПРИКМЕТИ

БУДЕ ПОВІНЬ, —

злякалася сором'язлива захованка, дивлячись через розстебнутий халатик своєї господині на молодика, який аж до шкарпеток опустив джинси.

❤

Якщо Віктор Парфенович без нагадувань дружини почав мити ноги, значить **СУСІДА ПОЇХАВ У ВІДРЯДЖЕННЯ.**

Антін ГАЙОВИЙ,
м. Рівне

ЧОРНИЦІ

АПОСТОЛОВЕ В УКРАЇНІ

УКРАЇНСЬКЕ — ДЛЯ УКРАЇНОК

Велосипед з іграшкою, який прикотив з Лондона для коханої дівчини Марії Простопчук механізатор Степан Середенко (див. «Лель» № 1 за 1999 р.), позбавив спокійного життя добрячу половину наших читачів.

«Або працюй сам, або купи мені такого велосипеда!» — в один голос заявили чоловікам призабуті за бізнесовими справами дружини.

І ті пішли працювати на додаткові роботи, аби стягнутися дружинам на недешеву забаганку. Редакцію не може не радувати така дієвість наших публікацій. Одне викликало душевний спротив: а чого це Україна має працювати на розвиток англійської сексуально-велосипедної промисловості і створювати нові робочі місця для британських безробітних, коли у нас власних зайняти нічим? Та сьогодні є привід усім разом зітхнути з полегшенням: Сергій Німенко з Київщини придумав, як задовольнити бажання українських жінок, не вивозячи за кордон валюту. Вітчизняний умілець купив у секс-шопі імпортного прутня і прилаштував його до вітчизняного велотренажера. Це виявилося у 4,325 рази дешевше, ніж гнати диво-техніку через Ла-Манш. До того ж спокійніше: дружина самозадовольняється у хаті, а не гасає з цією метою вулицями. А ти сиди собі й попивай каву чи знімай кохану на домашнє відео.

Прочувши про винахід славного українця, на Київщину з Ґватемали прикотила Естерсіта Мануель з бажанням виміняти за свого велика ціною 2,2 тисячі доларів Сергіїв тренажер, на що наш земляк відповів патріотичним «ні!». Українське — для українок!

VB7
47

Остап БАШТУВАТИЙ

ЧУДАСІЇ З СЕРВІСОМ

НЕВИГАДАНІ ОПОВІДКИ

Еротизм так чи інакше проникає в різні сфери нашого життя. Не обминув він, звісно, і торговельно-споживацького ринку. Проте йдеться не про стандартну секс-продукцію, переважно іноземного походження, — друковану, відео, мастурбальну і т. ін. Хочу розповісти про кілька цікавих побутових випадків, так чи інакше пов'язаних з торгівлею та послугами, в яких спершу про еротику і не йшлося...

РЕКЛАМА — РУШІЙ ТОРГІВЛІ

Якось вибрався я на базар купити подарунок дівчині, з якою незадовго перед тим познайомився. Зупинився біля типової базарної ятки у вигляді намету, з усіх боків обвішаної різним крамом — від пальт до білизни. Молода продавщиця, років двадцяти, поцікавилась, чого мені треба.

— Подарунок для нареченої вибираю, — пожартував я.

Вона взялася по черзі пропонувати й розхвалювати все, що могло б бути доречним для такої нагоди. Після кількох невдалих спроб продавщиця запропонувала в подарунок моїй «нареченій» трусики. Вибір їх був теж чималий. Мій погляд зупинився на прозорих та вузеньких (особливо ззаду) трусиках. Провадячи далі свій жарт, я почав торгуватись і запитав, чи справді вони зручні. Продавщиця провадила далі свою «рекламну кампанію».

— Я сама такі ношу. Мені в них зручно і приємно, — відповіла вона. — Навіть оце зараз у них.

Я спершу сприйняв це як рекламний хід, щоб продати товар. Аби якось вже розпрощатися з нею, жартівливим тоном попросив її наочно підтвердити сказане. Вона озирнулася по боках. На базарі було малолюдно, її прилавок з усіх боків обвішаний крамом. Отож тільки продавщиця навпроти і я могли її бачити.

Несподівано дівчина розстебнула і спустила до колін свої джинси, хвацько показавши спереду і ззаду щойно рекламований товар. Трусики й справді мали гарний і спокусливий вигляд. Після такого рекламного трюку я вже не міг їх не купити, хоча й коштували вони недешево.

— Ну, Танько, ти молодець! — засміялася продавщиця навпроти.

СТРИПТИЗ НА ВОДІ

На березі моря прокат водних лиж. Курортники уже вситилися цією розвагою, і грошей до каси пливе не густо. Черговий поодинокий охочий проїхатися за катером на лижах — гарна молода жінка в досить пікантному купальному костюмі — вузеньких трусиках і такому самому ліфчику.

— У такому купальнику я б вам не радив кататися, — із зверхньою іронією сказав їй інструктор. При падінні він миттю з вас злетить, і весь ваш сором стане видно.

— Мені соромитися нема чого, — гордовито відказала вочевидь емансипована особа. І на підтвердження своїх слів зняла з себе ліфчика та трусики й поклала їх на березі. — А тепер уже нічого не злетить.

Тоді ще нудизм у нас не поширився, і таке видовище вразило не тільки інструктора, а й навколишніх пляжників.

— А от ви хоча й одягнені, а сором усе одно видно, — мовила жінка до інструктора, киваючи на його збуджений член, що непомітно для господаря виліз із плавок.

Потішивши пляжний люд півгодинним стриптизом на водних лижах, феміністка підійшла до місця, де лежав її купальний костюм. Не встигла його надягти, як підбіг інструктор і вернув їй гроші за прокат, бо незвичайна вистава спричинила новий приплив клієнтів до водноλижного прокату, і заробіток до вечора був гарантований.

ВЗАЄМОВИГІДНА СТАБІЛЬНІСТЬ

Зазвичай продавці люблять розхвалювати свій товар, говорити потенційним покупцям усілякі компліменти. Але чомусь це не стосується такого краму, як презервативи. Здебільшого їх «відпускають» мовчки, іноді навіть червоніючи, і тільки тоді, коли запитаєш, і стільки, скільки скажеш.

На таку купівлю я й розраховував, коли підійшов до кіоску неподалік мого будинку, щоб придбати стандартну упаковку з трьох штук. Бо ж намічався візит одної знайомої. Кіоскерка була жінка років сорока, гожа з себе й на вигляд досить інтелігентна. Давши гривню і зніяковіло тицьнувши пальцем у невеличкий пакетик, я несподівано почув:

— А чому тільки три? Такий показний мужчина, а так мало берете. Захочеться ще — прибіжите вночі, а вже буде зачинено. Купуйте зараз більше! — І заходилася рекламувати презервативи, як це звичайно роблять продавці, коли йдеться про інші товари. — Ось російські — найдешевші, але від них у вашої подруги може бути алергія на змазку. Ось польські — ароматизовані. Американські — дорогі, але тонкі й перевірені електричним струмом...

З її мови можна було здогадатися, що кіоскерка, тьотя Люда, черпала цю інформацію не тільки з чужого, а й з власного досвіду. Піддавшись на таку рекламу, я купив три упаковки. Та з подругою, для якої ті вироби призначалися, надалі стосунки не склались, і дві упаковки довго лишалися невикористані. А до кіоску я навідувався частенько: по пиво, чай, жуйки.... Одного разу тьотя Люда поцікавилася, чому це я не купую презервативів.

— Нема для чого, цебто для кого, — відповів я.

— Ой-йо-й, як же це так... — поспівчувала продавщиця.

Якось підійшов до кіоску купити кави. Усередині, поруч з тьотею Людою, сиділа гарна дівчина.

— От і Оленка дуже любить каву, — представила мені кралю кіоскерка.

Зрозуміло, що я запросив Оленку до себе додому. Поки вона через задні двері виходила з кіоску, тьотя Люда швиденько тицьнула мені упаковку гумових виробів.

— За ці платити не треба. Але за такої умови: якщо ви з Оленкою впровадите їх у своє спільне життя, то надалі купуватимете тільки в мене.

І відтоді тьотя Люда вже майже півтора року має стабільного покупця. А крім того, ще й безкоштовну інформацію про якість зужитого краму.

«ЗАЙЦЯ» ЗА ЯЙЦЯ

Спекотного літнього вечора добирався автобусом після відпочинку на Дніпрі. Люду в салоні набралося повнісінько. Проміж пасажирів насилу протискалася досить струнка контролерка.

— Оплачуйте проїзд, — звернулася до мене.

А я обома руками тримаюсь угорі за поруччя, з усіх боків штовхають, тиснуть...

— Вибачайте, руки зайняті, — спробував віджартуватися, з надією, що, може, вдасться не платити.

— Давайте я тоді залізу, — не знати, жартома чи всерйоз, сказала молода й симпатична контролерка.

Я ж, після пляшки пива, жартував по-справжньому. «Сіль» жарту полягала в тому, що з пляжу я повертався без плавок. Вони лежали вогкі в кишені пояса. Шорти були надягнені просто на голе тіло. І одна кишеня в них (вона виявилася ближчою до контролерки) була геть розірвана. Тобто крізь неї можна було вільно дістатися до мого чоловічого «господарства». Ото в неї і застромила руку жінка, шукаючи грошей. А я спостерігав за її реакцією. І ось, намацавши замість гаманця самі знаєте що, вона на якусь мить розгубилася, проте одразу знайшла собі раду і, вхопивши, наче рідна жінка, мене за яйця, запитала:

— Ну що, заплатиш?

Такий, несподіваний уже для мене, поворот подій змусив оплатити проїзд, не шкодуючи, що цього можна було б уникнути.

ЩОБ ВСЕ ПРО КОХАННЯ Й ЕРОТИКУ ЗНАТИ,
НЕГАЙНО ЗРОБИ НА «ЛЕЛЬ» ПЕРЕДПЛАТУ!

74283 – ЛЕЛЬ
(УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕЛЬ)

74288 –
ЛЕЛЬ-РЕВЮ

Шукайте
ці індекси
у передплатному
каталозі України!

7'99

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

П.А. Загребельний на вшануванні переможців «Золотого Бабая»

«Золотий Бабай» — еротоман!

«Ми маємо цілу низку справді блискучих творів найрізноманітніших жанрів та авторських індивідуальностей. Історичний і жіночий роман, фантастика і містичний трилер, «крутий» детектив і дотепна пародія, і, як правило, всі вони відзначаються багатобарвністю мови, високим інтелектуалізмом, сказати б, вишуканістю стилю, тонким відчуттям сучасних смаків і настроїв.

Живе українське слово!»

Так висловився про Перший національний конкурс гостросюжетного роману «Золотий Бабай» Павло Загребельний — патріарх сучасної української літератури, книжки якого витримують мільйонні тиражі.

Павло Архипович очолював журі конкурсу, організованого продюсерською агенцією «Зелений пес», і перечитав чи не все з надісланого його учасниками.

А журнал «Лель» і без такого читання був переконаний: «Золотий Бабай» працюватиме не лише на зміцнення позицій української популярної книги, а й немало зробить для еротичної культури. Бо яка ж може бути масова література без кохання?

І ми не помилилися. Еротичних сюжетів лише у переможців «Золотого Бабая» набралося на цілий номер «Леля»!

Тож читайте спеціальний випуск, присвячений еротиці на сторінках «Золотого Бабая».

Сергій ЧИРКОВ,
головний редактор журналу «Лель»

® ЛЕЛЬ

1999

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 7 (48)

Засновник і видавець — фірма “Деркул” (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Реалізація —
ОКСАНА ДИЧЕНКО`.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.
На 1-й стор. обкладинки — фото Григорія Чорного;
на 2-й, 3-й стор. обкладинки та постері — фото Владислава Свана;
на 4-й стор. обкладинки — фото Вячеслава Брагіна.

Підписано до друку 06.09.99.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, “Лель”.
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми “Деркул”.
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Уривки з детективного трилера «Ключ»

НА ПАГОРБАХ

Василь Шкляр

У суботу, 6 червня, об одинадцятій годині симпатична «Лада» (позашлюбна дочка італійського «Фіата») на швидкості 40 км/год поминула КаПе між Корчуватим та Чапаївкою, і бувалий у бувальцях міліціонер сумно подивився услід машині — в останю мить пошкодував, що не зупинив її, не роздивився зблизька на того супермена, що сидів за кермом, а ще ближче — на кралю з коротенькою косичкою; саме з такими відбуваються найчастіше дорожньо-транспортні пригоди, — подумав Інспектор Патрульович Калимник, — якщо на когось не найдуть, то без згвалтування не обійдеться, це точно. Ми ці лови знаємо, подумав він, помітивши біля заднього вікна телескопічну вудку (спершу йому здалося, що то дуло гвинтівки).

Він, цей милий Інспектор Патрульович, був збіса кмітливий, — у мене теж складалося враження, що я вперше сів за кермо і дивуюся, як ця машина їде, чому ці колеса крутяться, — точнісінько так завжди дивувався і сьогодні не можу збагнути, як може летіти літак, летіти й не падати, якщо він не махає крилами.

А того суботнього дня замість дороги (до того ж мало мені знайомої — на Обухів, Кагарлик, Богуслав і далі) я бачив Сану, я відчував її так глибоко, що в мене боліло серце і паморочилося в голові, хоч не робив жодного різкого руху і їхав на невеликій швидкості. Я не знав, чи треба нам поспішати, взагалі не думав про те, уяву дужче хвилював чудернацький сарафанчик, зав'язаний на її плечах двома бантиками, а під тим сарафанчиком не було нічого, хіба біла пелюстка.

Приймач передав дощі та грози по всій Україні, і вже за Кагарликом запахло дощем, але справжня гроза була ще попереду, ми їхали їй назустріч, ми наздоганяли вагітні тією грозою хмари і мовчки курили, мовчки слухали музику, яка виповнювала салон, наче дим. Я не сказав Сані навіть про те, що довкола «мого» будинку блукав Кінг-Конг, — боявся, що вона видряпає йому очі, тільки-но ми ступимо на поріг «Млина». Я багато чого їй не казав, хоч, може, і треба було, можливо, тоді усе б вийшло трохи інакше, інакше, інакше... Та поки що вгорі тільки збиралися хмари і корчилися від породільського болю, а коли в салон полився несамовитий голос моєї любої приятельки Марини Одольської, коли вона заспівала свою «Божевільну», то я побачив у хмарах маленьке голе дитятко і провів долонею по очах.

— Тобі недобре? — спитала Сана.

— Навпаки, — сказав я. — Мені так добре, як не було ще ніколи.

— Хочеш — я поведу машину?

Ми помінялися з нею місцями, ревнива попелюшка зі злості рвонула як скажена і промчала стрілку, що показувала на Богуслав, та я сказав — вертаймося, бо так ми опинимося в Корсуні, нам треба взяти праворуч, і коли ми проїхали Владиславку, там перед Богуславом нам назустріч розкинув обійми розкішний ліс, це був ще той лісочок, незгірше причеркаського, і якраз у тому лісочку нас застала гроза, несамовита злива, і я не знаю, як крізь ту зливу Сана помітила вузеньку ас-

Фото Владислава Свана

ЇЇ ГРУДЕЙ

фальтову дорогу й різко звернула ліворуч.

Вона зняла із себе той сарафанчик у машині щоб не замочити його зняла зняла зняла із себе той сарафанчик я навіть не бачив коли тільки побачив два брунатних пуп'янки на її білих грудях не можу не хочу більше чекати, сказала вона і вийшла під дощ у білій пелюстці та пелюстка була уже мокра але вона і її зняла й кинула на зелену траву не дивлячись куди кинула бо підставила обличчя дощеві дощ злизав із неї усю фарбу лице стало білим-білим тільки дві тернини стали чорними як у пісні а я вийшов під зливу зодягненим як пришелепок вона знімала з мене одяг зривала його нетерпляче бо він намок і прилип до тіла мої гудзики сипалися у траву як розірване намисто і вже струмки дощу стікали моїм тілом а вона губами ловила ті струмки так жадібно їх ловила й пила опускаючись на коліна я нахилився й припав лицем до її лопаток до того місця де мали бути янгольські крила де вони прорізувалися і від того з'являвся солодкий свербіж я теж відчував його губами і всім єством він наростав наростав і розтікався усеньким тілом він як шовкова дощова вода біг рівчачком її спини і я доганяв доганяв його губами мої губи вже стали човном якого затопив білий дощ і щоб не згинути в білій повені я взяв її трохи нижче сідниць підняв і безжально притис тим місцем де росли крила до шкарубкого стовбура дерева і тоді вдарила блискавка і вдарив грім та я почув її крик так у моєму дитинстві кричали птахи яким я і досі не знаю назви ніколи не бачив їх а чув тільки крик протяжний спершу дуже гучний а потім він завмирає і мені здавалося що ті птахи падають із високості згорнувши крила та від страху вмирають ще раніше ніж падають на землю бо їхні голоси затихають іще в повітрі а-а-а-ах і якоїсь миті мені здалося що вона теж помирає я відчув у дощових краплях солоний присмак сліз чи може й крові мені навіть подумалося що її вдарила блискавка бо вона спершу знов опустилася на коліна і дивилася на мене білими невидющими очима а потім упала на землю розпростерлася горілиць і здригалася від судоми здригалася все рідше і рідше поки й зовсім завмерла із заплющеними очима я схилився над нею припав губами до її холодного рота вдихаючи у неї життя і чув язиком які холодні в неї зуби вони були гладенькі й холодні як лід я випив із неї все тепло я випив із неї шалену гарячу кров як вампір із моїх брів крапав на неї дощ хоч гроза раптово ущухла вона покотилася собі далі з полегшеним черевом затихли грім і блискавка на небі вже спалахнув сластолюбний Ра та з дерев і з моїх брів ще падали краплі на її біле-біле обличчя білі губи біле тіло навіть нігті у неї гладенькі як крильця хрущів були білими бо вона знемогла пропала загинула вмерла я вже не міг відігріти її своїми губами відчув що й вони холодні як крига даремно блукають пагорбами її грудей і тоді я немов некрофіл узяв те безживне холодне тіло на руки і поніс до машини обережно поклав його на заднє сидіння і прибитий на цвіту ще в колисці ледве отак не поїхав далі та потім усе-таки спохопився відчинив багажник перевдягнувся в сухе і довго думав чим би її прикрити мені незручно було порпатися в Саниній сумці то я дістав зі своєї синю теніску в білий горошок такий колір любила моя покійна бабуся і прикрив нею Сану від грудей до того місця де була біла пелюстка а потім позбирав на траві розкиданий мокрий одяг і склав у багажник і поїхав собі далі минаючи окружною дорогою Богуслав а там де кінчалася окружна все одно стояло КаПе тільки не було біля нього Інспектора Патрульовича Калимника бо це вже була зовсім другорядна дорога якою нечасто їздять вампіри некрофіли і навіть звичайні гвалтівники то я спокійнісінько поїхав собі на Ісайки Медвин і далі а біля Калинового Куща досвідчені водії знають що це не село й не містечко Калиновий Кущ це знамените джерело у долині між Медвином і Лисянкою так от коли я скотився згори у долину моє серце солодко тьохнуло бо прокинулася з летаргійного сну моя спляча красуня підвелася а сорочина в горошок ковзнула вниз лише дві великі брунатні горошини лишилися на білому тілі вони теж були трошки сонні трошки прив'ялі ті горошини і моя спляча красуня де я Господи яка вона була гарна а я сказав біля Калинового Куща хіба ти не бачиш ходімо нап'ємося ти ще не пила такої води зроду і поки я звернув праворуч щоб під'їхати аж до кринички Сана вже зодягла мою сорочину в горошок і я дуже тішився тим що вона теж не без комплексів адже це був чистої води трансвестизм[1] та коли вона вийшла з машини я побачив що сорочина була для неї якраз симпатичною сукенкою не коротшою за отой куценький сарафанчик від якого я дурів а в криничці була така прозора вода що видно-дно-дно-дно-дно та не було кухлика хтось його забрав того кухлика бо коли я сюдою повертався до Києва від мотелю «Млин» він тут був тепер не було але низько перехилившись через цямрину можна було дотягтися губами до води і ми по черзі перехилялися набирали у рот води й пили одне з одного ми самі собі правили за кухлики наші роти були чудовими кухликами а коли Сана низько нагиналася у криничку то моя сорочина на ній високо підсмикувалася я не витримав і знов узяв її на руки а-а-а-ах і поніс у густий калиновий гай бо то не тільки назва була Калиновий Кущ там справді ростуть розкішні кущі калини які саме на початку червня дуріють своїм біло-жовтим як молозиво цвітом і ось тут панове судді ви нарешті можете пришити мені кримінал я зізнаюся навіть у тому чого міг не казати нікому та я вважаю за своє найвище щастя те що ти високий суде можеш сприйняти за збоченство але я бачив що Сані це страшенно сподобалося коли я дістав із багажника довгу мотузку ви спитаєте навіщо я возив її з собою і я знову ж таки можу збрехати і всі мені повірять що возив її із собою замість троса тепер більшість водіїв замість незручного троса користуються легенькими линвами але я взагалі не думав про це а гадав що ця довга капронова мотузка мені знадобится у тій кімнаті над прірвою та поки що я взяв її з іншою метою я поклав Сану між двома кущами калини поклав на траву а потім нагнув високу гілку з одного куща і прив'язав Сані до ноги біля кіс-

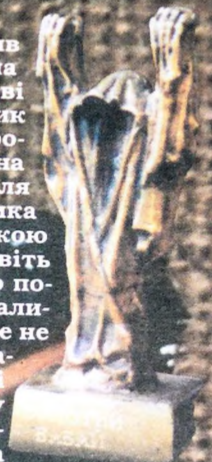

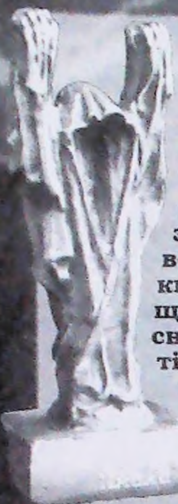

точки а гілку із другого куща теж обліплену молозивом цвіту прив'язав до другої ноги однак ті гілки не розчахнули її а тільки підняли вгору розкинуті ноги і навіть трохи підняли сідничку білу-білісіньку із жовтавою присмагою і та сідничка була мені любіша за сонце бо цей Сонце заздрив мені коли я зривав кетяги калинового цвіту і зодягав у нього Сану спершу квітчав коси адже її коротка косичка вміщувала у собі цілий сніп волосся та який сніп її косичка вміщувала у собі всі сіножаті світу замовкніть ви лиси вчені і вищі математики я знаю що я кажу не лізьте до мене із цифрами й числами я ліпше за вас у них розбираюся і ти комп'ютере погасни як сказав би мій найлюбіший та вже покійний приятель Паруйр Севак тільки із ним я міг розмовляти мертвою вірменською мовою яка називається грабар однак Севак загинув грабар мертвий а Сана жива тому я звертаюся до тебе комп'ютере якщо ти такий розумака ану полічи скільки кров'яних тілець і скільки мегатон щастя припливло до наших сердець коли я і далі квітчав її калиновим цвітом клав його на груди живіт і туди де раніше була пелюстка потім губами роздягав її всю а одне калинове суцвіття з'їв наче вмирав від голоду і потім сказав Сано Сано Вербено моя Калинова моя Тополева моя Ясинова моя і так я перелічив усі дерева які є на світі а потім рослини трави а потім став лічити їх усіма мовами світу живими і мертвими і вона розп'ята мною на калиновім хресті плакала і сміялася і знаючи крім рідної лише французьку повторювала charmant c'est le mor[2] потім коли вже не лишилося слів я звільнив її від блаженственних пут Сана попросила щоб я узяв сумку і сам її зодягнув бо вона вже не має сил і я переміряв на неї все що було вона чимало набрала бо ми ще не знали скільки там будемо тож я приміряв на неї всі трусики і всі ліфчики всі сарафанчики спіднички шортики колготки pardon панове судді за такі подробиці але без них ви просто ніколи не зрозумієте того що сталося потім єдине що Сані самій довелося зробити це нафарбуватися тут я вже був ануж[3] і щоб не заважати їй своїми витрішками знову пішов до кринички і раптом побачив що там біля неї кухлик.

— Сано! — вражено закричав я. — Та тут же є кухлик.

— Він там і був, — сказала вона.

❤ ❤ ❤

Коли я минулого разу повертався до Києва сам, то на дорогу пішло три години, тепер же із Саною ми добиралися ледве не цілий день, і я навіть не зупинився у Некричах, хоч дуже хотілося познайомити Сану з дідком, який бачив і знає усе на світі, але хай, думав, ще встигнемо його провідати, може, ще доведеться ночувати у Григорія Івновича, бо невідомо, як нас приймуть у мотелі і чи є там для нас місце.

Десь години о сьомій вечора я повернув перед мостом праворуч і дуже втішився з того, що перед моєю красунею тверджею стояв тільки білий фургон, отже, постояльців, непевно, ще не було.

Сана була у захваті від самого фасаду «Млина» і вже поривалася далі, та я попросив почекати, поки сходжу в розвідку. Вона трошки похнюпилась, у мене від того защеміло всередині, бо я таки справді тепер не хотів лишати її саму ні на хвилину. Після того, що відбулося між нами сьогодні, в мене постійно стояв у грудях щем — від невідступного усвідомлення такої близькості поміж нами, що аж ставало страшно. Я чув аромат її тіла й тоді, коли спинався бетонними східцями на другий поверх до бару.

Каміла саме обслуговувала за крайнім столиком двох зайшлих рибалок; коли вона зиркнула через плече на мене, таця в її руці перекосилася, один кухоль із пивом перекинувся, але не впав на підлогу, тільки розлився, забризкуючи її і рибалок.

Однак усмішка її була щирою.

— Дійшла ваша телеграма! Зараз принесу ключ.

— Каміло... я не сам. Розумієте?

— Це ваш клопіт. За двох буде дорожче, — сказала вона. — Але ви не вказали, на скільки днів ідете.

— Побачимо. Це залежатиме від погоди. За розрахунок не хвилюйтеся, все буде у твердій валюті.

Вона пішла на кухню, і я гукнув їй услід:

— Каміло!

Якби таця в її руках була не порожня, то знов би перекосилася.

— Щось іще?

— Авжеж, дві юшки з окунів, раки і гору смаженого судака. Цілу гору, Каміло, ми вмираємо з голоду.

Коли я зійшов униз і помахав Сані ключиком, вона спитала:

— Тут завжди так вітряно?

Я тільки тепер завважив, як гойдаються сосни — їхні розкуйовджені зелені крони мінилися від переливчастих тіней.

— У нашому гніздечку тихо, — сказав я.

Біля східців я зупинився, вагаючись, бо досі не знав усіх тонкощів етикету — чи пропускають жінку вперед, якщо вона в короткій спідничці, а спинатися треба круто вгору.

Сана примружила очі, пустивши на мене лукаві бісики, і безстрашно пішла вперед — безстрашно тому, що я був зовсім неуважним, коли зодягав її біля Калинового Куща. Каміла, яка колись мене настрахала на цих сходах, виглядала скромною черницею проти Сани.

❤ ❤ ❤

Я сам собі заздрив за той холодний спокій, з яким чекав наближення кроків, адже усе відбувалося за моїм сценарієм, і я навіть не розплющив очей, коли вона зупинилася наді мною. Ніби спросоння, я ковзнув рукою по гладенькій нозі, потягся вище і вище і нарешті торкнувся маленького жорсткого баранця, якого Саватій приносив у жертву. Та я і далі не розплющував очей, хоча вже чув на своєму обличчі її дихання, воно пахло якимсь невідомим мені зіллям, а потім її губи торкнулись моїх — легенько так, ніби хтось лоскотав травинкою, аби поволі пробудити мене зі сну, аби не злякати, та я все ще прикидався сонним, не спала тільки моя одна рука, яку жорсткий баранець уже обнюхував своїм мокрим писком, потім він лизнув мого пальця і взяв його у рот, її дихання почастішало, воно вже було, як вітер, яким обіцяв стати я, а стала вона, той вітер ще дужче запах невідомим зіллям, він застогнав, ніби заплутався в сосновому гіллі, і тієї ж миті я забрав свою руку від спраглого баранця, розплющив очі й побачив її широкі зіниці, що туманіли в очманілому погляді від дикого нетерпіння. «Мілю, не поспішай, — сказав я, — це треба робити поволі, ти все зіпсуєш», — і розчахнув на її грудях уже й так майже розстебнуту кофтину — ні, це були не дубівки, два невідомих мені плоди незвичайної смаги випорснули на волю, і я побачив на них дуже великі кружала довкола маленьких сосків, вони були ще темніші за все її тіло, я злегка притискав долонями ці плоди, аж поки відчув у їхніх надрах тверду серцевину, і лиш тоді здогадався, що ці брунатні плоди нагадують мені величезні кокоси, які від перестиглості падають з пальм, розбризкуючи молоко із твердих серцевин. Вона знов застогнала, і я так само невблаганно випустив її груди, а потім зірвав із неї кофтину і зумівся, яка вона худенька, важко було збагнути, як така тонесенька пальмочка могла викохати і втримати на собі ці величезні кокоси, що ось-ось упадуть, вибухаючи білими бризка-

ми. Я спершу відчув пальцями пухирці на її гладеньких руках, а вже потім побачив на згинах біля ліктів, якраз там, де брунатна смага світлішала, сліди від уколів, тоді я зрозумів, чим пахне тиховій із її сухих вуст, — це був запах не заморського зілля, він був дуже мені знайомий, але й дуже далекий, запах із мого дитинства, коли ми з бабусею викурювали слимаків із льоху, бабуся розпалювала віхоть сухих конопель, щоб прогнати із льоху проклятих слимаків, які їли прокляту картоплю, і ось той запах знов мене наздогнав — так знагла і так недоречно.

Однак великий блеф уже розпочався, якщо вино відкорковано, то треба його допити, я професійно знімаю з Каміли чорну тонку спідничку, завважуючи, що вона, як і все її тіло, теж не цурається кольору Сатурна, я знов наставляю ріжки чорному кучерявому баранцеві, який зухвало показує мені червоний язичок, пускаючи слину, та я ще пограюся з тобою, баранчику, постривай, швидкої роботи ніхто не хвалить, ще встигнеш із козами на торг. Каміла намагається відповісти взаємністю, я стримую її руки, які хочуть зняти з мене чорну майку, тягнуться до зіпера на чорних джинсах, під якими на моєму попереку холодний «Марголін» розігрівся до критичної температури і незабаром сам відкриє вогонь. Леле, скільки ж у неї цих рук, що я не встигаю з ними впоратися, скільки у неї язиків і губ, що обпікають мене вогнем і от-от доберуться до гарячого «Марголіна», який і так уже на критичній межі. Мілю, стривай, Мілю, та вона вже не піддається моїй волі, вона теж уже на критичній межі, ось-ось сягне апогею, без мого втручання сягне зеніту, в якому спалахує таке палюче сонце, що розколює перестиглі кокоси, захлинаючись їхніми білими бризками. В останню мить я вихоплюючося з-під неї і, кліпаючи очима, вдаю із себе сором'язливого хлопчика-мізинчика.

— Каміло, — кажу я. — Мені заважає світло.

Але вона кидається мені навперейми і не пускає до вимикача.

— Ні, ні, я хочу дивитися. І щоб дивився ти. — Вона сплітає руки у мене на шиї, а її колоподібні рухи нагадують крутіж вихору. Твердий живіт, наче жорна, треться об мене, вона знов поволі здіймається у зеніт, і коли її дихання наростає до стогону, я знов виириваюся з міцних обіймів і клею із себе вже не хлопчика-мізинчика, а придурка Іванушку.

— Мені заважає ця витрішкувата русалка, — кажу я, показуючи на лубкову картину, а відтак хапаю з ліжка Камілину кофтину й спідничку і рішуче вішаю їх на цвях, який стримить над русалкою. — Все, мойру надійно затулено.

Далі моя кохана Гарпія застигає від жаху, бо я вихоплюю з-за спини «Марголіна» і в один момент завмираю біля дверей, які, я певен, ось-ось відчиняться. Я спрямовую чорну цівку на вхід і, хай мені чорт, сам собі дуже подобаюся. Якби була бодай хвилька на роздуми, неодмінно начепив би собі щонайменше медаль «За відвагу». Але тут до всього згаданий чорт несподівано вносить корективи у мій бездоганний сценарій. Замість того, щоб в екстазі відразу вдертися до кімнати, хтось з усіх сил ногою штовхає двері (колись я так тільки мріяв вриватися до генералів) і відскакує назад. До того ж він тримає націлений у мене не газовий пістолет, а справжнісінький «Макаров», який я колись розбирав і збирав за десять секунд. Мене рятує тільки те, що його від природи рожеве обличчя тепер розпашіло до краю, а в очах — каламуть. Власне, я на це й поклада́в надію ще відтоді, коли здогадався, що стіни тут мають не тільки вуха, а й очі — русалочка недаремно була намальована на однобічному склі, і її чорний трикутник, схожий на розчахнуті ножиці, слугував за чудове віконечко вуайєриста[4], якому я щойно так безжально перервав увесь кайф.

— Опусти цяцьку, — сказав Саватій. — Я давно її перевірив. І роби те, що хоче вона, бо я тебе порішу. Живо!

Він кричав до мене, але це був знетямлений крик-шепіт, наче йому перетяло голосові зв'язки, — напевно, ще був під враженням, мабуть, він теж уже доходив апогею в отій кімнатчині під назвою «Комора», припавши кон'юнктивітним оком до зворотного боку русалоччиного трикутника. Саватій сунувся на мене, цілячись чорною цівкою у міжбрів'я, і далі лепетав, як кастрований півень, котрий утратив голос разом зі своєю чоловічою ознакою.

— Її-би-її-би-її-би, і.... її-би, — підгрівав він себе словами (а мені чулося: бий її, бий її, бий її), у яких і наказ, і благання, він так себе розпікав, що здавалося, несамохіть натисне на спуск, і я поточився до ліжка, приголомшений його альтруїзмом, а Саватій тим часом пошепки кричав до Каміли: — Ворушися, суко, чого стала, як мумія! Дай йому, дай йому, дай, дай, дай! — А вона стояла гола-голісінька і загальмована — приголомшена несподіваним поворотом, який зовсім не входив до мого блискучого сценарію, — безглуздішої сцени не уявити.

І тоді я, гарячково шукаючи виходу із цього безуму, зробив те, чого ніколи не дозволив би собі Олекса Остапчук чи й інший нормальний чоловік, який поважає жінку. Стромивши пістолет за пояс, але вже з протилежного боку від того місця, де він був раніше, я рішуче підійшов до Каміли і продовжив цей неймовірний блеф: якщо вино відкорковано, то треба його допити.

— Роби так, як учора... Як учора, роби, — белькотів Саватій, і я переконався, що наші з Саною ночі були у нього як на долоні, нас пожирало це кон'юнктивітне око, яке ледь не осліпло від побаченого, і хоч ця думка спала мені не вперше, зараз вона запалила мене шаленою люттю, наслала сатанинський сказ — я взяв Камілу трохи нижче сідниць, підняв (вона була легесенька, як пір'їна, у цьому тілі щось важили, мабуть, тільки кокоси), я підняв її так, що «Марголін» вперся у Камілин пупок, вона зойкнула чи від болю, чи від холодного доторку, але я не кинув її на ліжко, а вирішив показати цьому візіоністові, як надівають на шпильку метеликів, і поніс Камілу до стіни. Він мене зрозумів, він подумав, що я дуже слухняний хлопчик, який добре пам'ятає, як було вчора, і корюся його наказові. Саватій згоряв од нетерпіння, і коли він схвильовано перекладав «Макарова» із руки в руку, витираючи мокру долоню об штани, майнула ще одна макоцвітна думка: зараз він тією лапою потисне мені правицю на знак особливої подяки і заохочення. Однак то була його давня звичка, яку я завважив ще за першої нашої зустрічі, а тепер, упіймавши момент, коли він знов перекладав пістолет із руки в руку, я, тримаючи Камілу за сідниці, як м'яча, раптом жбурнув нею прямо в Саватія, жбурнув цю легесеньку мулатку, як жбурляють гандбольного м'яча партнерові, ще й закричав: «Лови!» То була, треба сказати, дуже кумедна сцена, хоч вона й не входила до мого попереднього сценарію, але можна було замочити штани від одного «Лови!». І поки Саватій «ловив» своє рухоме майно, я вже біг коридором, так, зізнаюся, я не наважився кидатися на нього й вихоплювати «Макарова», бо знав, що пістолети вихоплюють з-під носа у ворога тільки в кіно, а я був дуже серйозним сценаристом, панове, тому кинув ноги на плечі.

---

[1] Статеве задоволення через перевдягання в одяг протилежної статі.

[2] Чудово, ось воно, те слово.

[3] Буквально — «безсилий», але в сучасній вірменській мові це слово означає імпотент.

[4] Вуайєризм, візіонізм (мед. терм.) — досягнення статевої насолоди через споглядання за сексуальними діями інших партнерів.

Світлана Короненко

МЕРТВА КРОВ

Уривок з готичного роману

Гомосексуаліст! — сказав би випадковий відвідувач шпиталю св. Пантелеймона, проходячи повз яскраво пофарбованого брюнета з акуратною еспаньйолкою, від якого за кілька метрів пахтіло міцними французькими парфумами.

Але це було зовсім не так. Юрій Олександрович Лозинський був лікарем, доктором медицини. А те, що він зловживав парфумами, було ознакою його фаху. Юрій Олександрович був професором патологоанатомії, знаменитістю і єдиним з-поміж колег, хто підписував медичні свідоцтва про смерть членів царської сім'ї, — починаючи з 4 лютого 1905 року, коли есер І. П. Коляєв убив на Сенатській площі розривною бомбою великого князя Сергія Олександровича.

Переконавшись у бездоганності свого манікюру, що також було професійною звичкою, Лозинський подивився у вікно. Там шаленіла хуртовина.

«Усе наче саваном вкрито, — подумав професор. — Дивно, чому люди бояться смерті, адже вона буває такою прекрасною, особливо на самому початку, коли тіло ще свіже. Гм, але ж люди линуть до смерті, навіть самі того не розуміючи. Влітку вони не помічають зеленого листя, а коли це листя поховкне, вони збирають його, несуть до хати, милуються ним і не помічають, що точнісінько так само міняється людина після смерті. Її обличчя стає одухотвореним, просвітленим...»

— Юрію Олександровичу, — думки професора перебила асистентка. — Я все приготувала. Чи не дозволите мені залишитися і взяти участь в експерименті?

— Ні, Надійко, — професор провів теплими, ледь вологими пальцями по щоці ще досить привабливої, хоча й немолодої асистентки і посміхнувся. — Це з серії моїх секретних експериментів.

Лозинський провів очима жінку і знову задумався. Сьогодні у нього був особливий день. До шпиталю привезли дуже вродливу дівчину, знайдену десь на вулиці, яка отруїлася великою кількістю снодійного. Краса дівчини настільки вразила професора, що він цілий день не міг заспокоїтись. Увечері Юрій Олександрович наказав асистентці помити покійницю і підготувати її до одного з тих експериментів, які професор проводив завжди вночі й завжди сам.

Професор зайшов до своєї лабораторії і ввімкнув зовнішній лампіон з написом «Тихо, йде експеримент!». Тіло молодої жінки вже лежало на прозекторському столі. Професор підійшов до нього, зняв білосніжне простирадло і замилувався прекрасними жіночими формами, потім торкнувся рукою пишного жіночого волосся, поправив на високому білому чолі жмут блискучого короткого чубчика, далі його рука ковзнула на жіночі груди, нижче... Потім Лозинський роздягнувся і заліз на прозекторський стіл до покійниці...

Вперше він це відчув, коли був маленьким. Будинок його батьків знаходився у німецькій слободі. Поряд з ними жила родина німців, у яких підростала дочка, ровесниця малого Юрка. Взимку вона померла від енфлюенції, й він разом з батьками прийшов до неї на похорон.

Дівчинка лежала посеред німецької кірхи бліда, прозора і така гарна, наче янгол. Малий Юрко дивився на неї і не міг відірвати очей. Мертва, вона виглядала набагато вродливішою, аніж за життя. Німці, прощаючись з дівчинкою, цілували її в губи, а не в чоло, як це було заведено у слов'ян. Юрко також поцілував дівчинку в губи і несподівано відчув якесь дивне, млоїсте почуття, схоже на ейфорію. Йому запаморочилося в голові, і він несподівано тихо й благосно заплакав. Потім, уже набагато пізніше, студентом, він зрозумів природу свого стану на тому похороні.

... Лозинський лежав поряд з чарівною дівчиною і не міг одвести від неї очей. Гарне обличчя, витончені форми тіла, біла шовкова шкіра, яка ніби світилася і випромінювала сяйво. Він вдивлявся в обличчя дівчини, пестив її тіло пожадливими руками і намагався запам'ятати цю вроду на все життя, адже завтра красуні вже не буде у моргу.

І раптом Лозинський відчув, що тіло незнайомки відповідає на його пестощі. Її тіло відповіло його рухам, руки обхопили його шию, і вона застогнала. У професора похолола спина. Груди ніби наповнилися якоюсь порожнечею, а очі широко розкрилися від жаху. Жінка повільно підвела голову й уважно подивилася в закам'яніле обличчя Лозинського,

а потім її бездоганно білі зуби наблизилися до горла професора і єдиним доторком перерізали сонну артерію. Бризнула кров, але жінка вже підставила під неї свій жадібний червоний рот...

Потім вона скинула з себе знекровленого Лозинського і злізла з прозекторського стола. Оглянувши своє закривавлене тіло, підійшла до умивальника, подивилася у маленьке дзеркальце і жахнулася:

— Справжня упириця! Таки стала нею, і нікуди вже від цього не подітися. Ну що ж... — Не закінчивши фрази, вона почала обмиватися. Потім обдивилася кімнату, підійшла до шафи і відчинила її. Там висів одяг Лозинського. Вона накинула на голе тіло його хутряну шубу, одягла шапку, взула чоботи і через морг вийшла з прозекторської.

❤

Їй не вистачило. Не вистачило крові хирлявого, худого професора. Та й у цьому одязі вона виглядала підозріло. Шлях додому був заказаний. Батько не вибачив їй позашлюбної вагітності.

Куди ж їй піти? І де взяти одяг? Ага, ось знайомий будинок. Вона, трохи подумавши, зайшла не з парадного входу, а з чорного. Потягла ручку дзвоника біля знайомих дверей: «Головне, щоб пані професорка була сама, без коханки...»

Двері відчинила жінка у рейтузах і сорочці з англійським комірцем. В її руці диміла цигарка у довгому мундштуці. Побачивши гостю, вона солодко і задоволено посміхнулася:

— Нарешті! Я знала, що ти колись все одно прийдеш! Чому не заходиш?

— Ви ж мене не запрошуєте.

— Боже мій, заходь, заходь!

У передпокої господиня по-чоловічому допомогла їй зняти шубу. І коли побачила, що дівчина гола, пробурмотіла зміненим, низьким, майже чоловічим голосом:

— А ти виявилася сміливішою, ніж я сподівалася.

— Ви працювали? Може, я невчасно?

— Ні-ні, що ти!

У кімнаті горів камін, потріскували дрова. На крісло був кинутий плед, яким щойно прикривали ноги. У перламутровій попільничці диміла недокурена цигарка. Довкола лежали відкриті на потрібній сторінці книжки і рукописи. Пані професорка щойно працювала.

— Робота зажде. Головне, що ти прийшла.... — Господиня підійшла до дівчини, трохи незграбно, по-чоловічому обняла її, почала цілувати, потім стала перед нею на коліна... І раптом вигукнула обурено:

— Ви прийшли до мене після кохання з чоловіком! Я не хочу вас більше бачити. Геть звідси!

— Мене зґвалтували, — заплакала дівчина.

Професорка на мить заніміла, а потім розчулено обняла гостю:

— Яка сволота це зробила? Чому ми такі беззахисні? Вибач, люба, я кохаю тебе! Ходімо до ванни. Я тебе скупаю, я змию цей ненависний чоловічий запах, ці бридкі білі сліди сперми...

Ванна була велика, розкішна і більше нагадувала басейн. Господиня вийняла шпильки, і водоспад чорного волосся впав на її засмаглі плечі. Ця жінка знала, що вона гарна і що трохи нагадує скульптуру античного юнака. Знала і відчувала також, що дівчина уважно спостерігає за нею. Пані професорка ступила ногою на сходинку басейну і прошепотіла:

— Ходи сюди, до мене...

Але саме цієї миті на дверях закалатав дзвоник. Потім почувся дзвінкий дівочий голос:

— У вас тут не зачинено! Ви що, не сама? Невже ви з коханкою?! — У дівочому голосі забриніли сльози.

Господиня вийшла з басейну, одягла халат і поспішила до передпокою. Звідтіля почулися голоси:

— Дурниці, Вікторіє, тут нікого немає. У мене просто забагато роботи, я втомилася.

— У вас і справді нікого немає?

— Немає...

Голоси затихли. «Цілуються...» — здогадалася гостя, і її обличчя скривилося в якійсь дивній посмішці.

Здалеку почулося, як зачинилися двері, й до кімнати увійшла господиня. На срібній таці вона тримала шампанське, келихи, помаранч і срібний ніж.

— Моя студентка приходила. Потрібну книжку взяла...

Господиня скинула китайський халат з драконами і увійшла у басейн. Її низький голос знову був ледь хрипкий...

— Ходи сюди...

Але дівчина, ледь ступивши у басейн, з дивовижною легкістю притисла однією рукою господиню до стіни, а другою взяла срібний ніж для помаранчів і перерізала їй горло, а потім підставила жадібний рот під кров, що витікала з артерії...

Фото Михайла Кокотчикова

ЛЕЛЬВОРД № 7

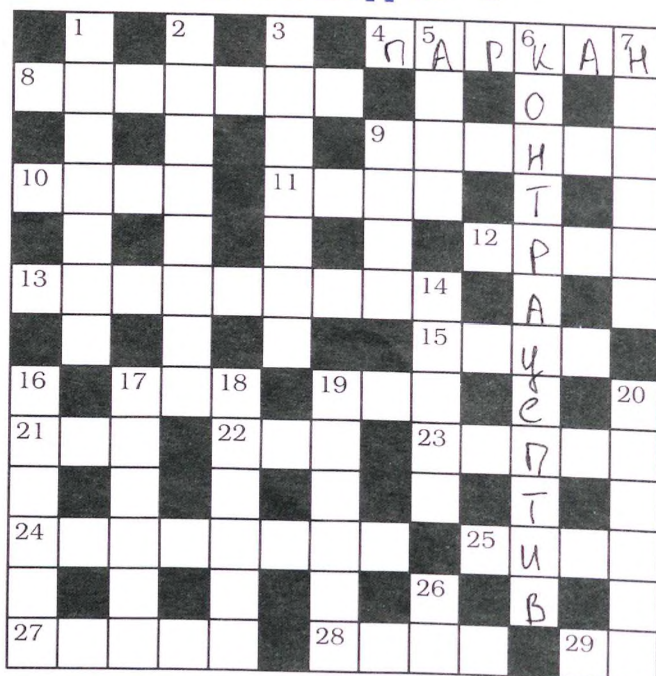

По горизонталі: 4. Біля нього сільські хлопці чекають дівчат. **8.** Чоловіча гордість. **9.** Батько «Повії». **10.** Під неї не пускають хлопців. **11.** ... Курагіна («Війна і мир»). **12.** Предок українців. **13.** Азійська країна. **15.** Дівоча вітрина. **17.** Покірний чоловік. **19.** На нього опускаються розпусні жінки. **21.** Реакція осідання еритроцитів. **22.** Одиниця площі в Англії. **23.** Ним білять стіни. **24.** Давньогрецька богиня кохання. **25.** Талант до кохання. **27.** «Клітка» для немовляти. **28.** Наречений з Близького Сходу. **29.** Глибокий рівчак.

По вертикалі: **1.** Пристосування для «штурму» балкону коханої. **2.** Щось страшне. **3.** Зацікавлення дівчиною. **5.** Казахський поет-пісняр. 6. Запобіжник вагітності. **7.** Безправний роботящий чоловік. **9.** «Княжна ...» (Лермонтов). **11.** Давньогрецький бог кохання. **14.** «Бездітна» корова. **16.** Пік любовної насолоди. **17.** Те, що повторюється у вірші. **18.** Пояс для живота. **19.** Нитка чоботаря. **20.** Третя нога старого залицяльника. **26.** Бог сонця у єгипетській міфології.

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 7

По горизонталі: 4. Паркан. 8. Прутень. 9. Мирний. 10. Юбка. 11. Елен. 12. Арій. 13. Індонезія. 15. Лице. 17. Раб. 19. Дно. 21. РОЕ. 22. Акр. 23. Вапно. 24. Афродита. 25. Хист. 27. Манеж. 28. Араб. 29. Яр.

По вертикалі: 1. Драбина. 2. Страхота. 3. Інтерес. 5. Акин. 6. Контрацептив. 7. Наймит. 9. Мері. 14. Ялова. 16. Оргазм. 17. Рефрен. 18. Бандаж. 19. Дратва. 20. Костур. 26. Ра.

ДВОЄ

Уривок з іронічного роману жахів

Дівча стояло на порозі ванної кімнати, притулившись до одвірка, і, посміхаючись, дивилося на нього.

— Теж вмитись швидше хочеш?.. — почав Мет, проте Реджина здійняла руку, закликаючи до мовчання, і замислено заговорила:

— Так, мені б теж умитися. Шкода, що я загубила косметичку разом з сумочкою і не маю ні пудри, ані помади — нічого. Та не в тім річ... Енді, ти... Ти й уявити собі не можеш, що означає для мене твій вчинок.

— Знов ти за своє... — спробував перервати дівчину Мет, та, не звертаючи на це уваги, вона закінчила попередню промову несподіваною пропозицією:

— Не усвідомлюючи того, ти перевернув усе моє життя. Навіщо нам тепер їхати? Може, тут залишимось...

І повільно пішла до нього.

Мет похолов. Авжеж, йому дуже приємно, що він зробив такий шляхетний вчинок і так виручив дівча. Навіть більш ніж приємно, на жаль. І він навіть не дуже засмучувався з приводу того, що Реджина кличе його несправжнім ім'ям. Проте така розв'язка аж ніяк його не влаштовувала. Адже треба швидше тікати звідси! І як бути з відразою дівчиська до чоловіків?..

— Ти зовсім інший, не те що всі ці п'яні «татусі», — немов відповідаючи на його думки, сказала Реджина, оповиваючи його шию руками. — Ти зовсім, зовсім інший. І мені байдуже, хто що б мені казав і хто що скаже. Я бажаю зробити тобі приємне. Ти заслуговуєш на це!

І Реджина поцілувала Мета в губи так міцно, що в нього потемніло в очах, а в голові понеслися безладні уривки думок: «Рената... Дівча... Вмитися... Поквапитись... Зустріч...» Він вхопився за останнє нагадування зовнішньої реальності з силою потопаючого, що вчепився за трісочку, і з слабкою надією промовив:

— Але в мене зустріч... Ввечері, зараз... Я...

Реджина притисла свої губи до губ Мета, аж присмокталася, заважаючи йому не тільки говорити, а й навіть дихати. Коли ж бідолаха облишив марні спроби вимовити бодай слово, дівчина відкинула назад голову й, уривчасто дихаючи, прошепотіла:

— А ти зателефонуй своєму Біллові і скажи, що зустріч знову відкладається. Чи зустріч для тебе важливіша за мене? Енді, ох Енді... Ти ж переніс її того разу, перенесеш і вдруге. На завтра...

І пригорнулася до нього ще міцніше. Спочатку Мет усе ж не полишав спроб відірвати її від себе, але дівочі обійми протягом доби не послабшали, незважаючи на те, що вона не з'їла ані крихти, тільки випила трошки кави. Нарешті Мет здався. Мляво подумавши про те, що залишити особняк можна рано-вранці, він легко підхопив Реджину на руки і поніс на другий поверх до спальні. Вона була така сяюча...

Що за божественну ніч вони провели! Їм було замало любощів, якими щедро обдаровували одне одного. Замало усього — повітря в кімнаті, самої кімнати, — і Мет розчинив вікно спальні, анітрохи не дбаючи про обережність, зовсім навіть позабувши про неї. Прохолодний вітерець ніжно пестив розпашілі тіла, але замало їм було і цієї ніжності, й вони знов кидалися в обійми одне одному.

Тимур Литовченко

В ЧУЖОМУ ДОМІ

Несподівано Мет до болю в серці відчув, що може втратити Реджину, що вже міг двадцять разів втратити, що міг навіть не знайти зовсім! І от уже все у світі проти них, все, що є на землі, намагається відібрати, відірвати від нього це дівчисько, а вітерець недарма пестить її та легенько перебирає її рудувате волосся, манить за собою, й навіть зорі дивляться на них і обмірковують підступний план: як би притрусити її невагомим своїм пилом та й унести в безодню космосу — і от вікно старанно зачинене, занавішене, а дівчина схована в купі ковдр і простирадл, де знайти її важко навіть самому Метові. Після того, як напад ревнощів до всього світу згас, він дюйм за дюймом ви-

вчив усе тіло Реджини — від кінчиків нігтів на пальцях ніг до кінчиків волосся на маківці. І навіть не дуже здивувався, що вії дівчиська, які здавалися занадто довгими і неприродними, виявилися якнайприроднішими. Що на занадто червоних губах насправді не було помади. А очі її знов зробилися велетенськими, з бездонними зіницями. І цих очей, вій, губ, волосся — всього цього прегарного юного тіла було Метові замало. Неймовірно мало! Йому хотілося так міцно пригорнутися до Реджини, щоб їх потім не розділила жодна сила у світі, щоб їхні тіла проникли одне в одне! Хотілося кинутись у прірву її чорних, злегка спалахуючих червонуватим полум'ям очей та навіки зникнути в їхніх незмірних глибинах. Чи скластися удвоє, як складаний ножик, потім ще удвоє, потім ще і ще, але при цьому зосередити всі свої сили, сконцентрувати імпульси всіх своїх ривків, поштовхів і загалом усіх скажених рухів та увірватися в неї єдиною крихітною грудкою плоті зі швидкістю кулі, що входить у м'яку землю бруствера...

Це було суцільне, безпросвітне, невпинне, безугавне божевілля. Але ж до чого воно було чудове!

Фото Григорія Чорного

ЛЕЛЬ-2000: НОВІ УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ!

Шановні читачі!
Журнали «Лель» і «Лель-ревю» у 2000 році ви зможете одержувати, лише перерахувавши відповідну суму на р/рахунок редакції і надіславши нам повідомлення про поштовий переказ з чітко зазначеним прізвищем, повною адресою та сплаченою сумою.

ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ З 1 ВЕРЕСНЯ ДО 31 ГРУДНЯ 1999 РОКУ.

ВИ ОДЕРЖИТЕ ТАКУ КІЛЬКІСТЬ НОМЕРІВ, ЗА ЯКУ ЗАПЛАТИТЕ. ЖУРНАЛИ НАДХОДИТИМУТЬ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ У ЗАПЕЧАТАНИХ КОНВЕРТАХ.

У ПЕРЕДПЛАТНОМУ КАТАЛОЗІ УКРАЇНИ НА 2000-Й РІК «ЛЕЛЯ» І «ЛЕЛЬ-РЕВЮ» НЕ БУДЕ.

Протягом року вийде 6 номерів «Леля» і 6 – «Лель-ревю».

Вартість одного номера кожного з журналів – 3 грн. 50 коп. Піврічна передплата коштує 10 грн. 50 коп., річна, відповідно, 21 грн. 00 коп.

Відправляючи переказ, не забудьте зазначити, який з двох журналів ви хочете одержувати.

Гроші слід надсилати на Р/р № 26007301330137 у Шевченківській філії АКБ «Національний кредит» м. Києва. МФО 322216, ЗКПО 21652557. Одержувач: фірма «Деркул».

Сума (для прикладу): 21 грн. Без ПДВ. Передплата «Лель»-2000 (або «Лель-ревю»-2000).

ЗУСТРІНЕМО 2000-Й РІК РАЗОМ З «ЛЕЛЕМ»!

Володимир Маковецький. Українська дівчина. 1879

Почали готувати вечерю. Звідкись витягли великий паруючий казан зі смачним варевом. Несли його два міцні чолов'яги. Жінки збирали посуд. Апетитні шматки м'яса накладали в дорогі порцелянові тарелі, щойно добуті з мішків Фархад-паші. З'явилися хліб, бринза, овочі.

Розбійники розсілися за столом. Отаман — на чолі. Щоб усіх бачити чи щоб усі бачили його. По ліву руку сіли жінки, по праву — той довгий мишоокий розбійник.

Полилось вино, якого теж було удосталь на столі, миттєво почала зникати їжа...

В Оленки від голоду темніло в очах...

Сите веселе братство ревіло, сміялось, гелготіло. Дедалі частіше під загальне ревище пожад-

Наталя Бонь

МОЛИТВА ЖІНКИ

Уривок з роману

Малюнок Михайла Малороса

ливо поглядали на полонянок. Їм хотілося видовища, розваги...

Один миршавенький розбійник зібрав жменю кісток і кинув до ніг дівчатам. Оленка з огидою відкинула їх ногою геть.

— А! То їм наші гостинці не до вподоби! — заверещав голосно миршавий і рушив до дівчат.

Його зупинив короткий окрик отамана. Щось наказав своїй пишнотілій помічниці. Та мовчки швидко поклала на таріль м'яса, налила в невеликий глечик вина і піднесла полонянкам.

Ніхто не доторкнувся до їжі. Оленка взяла глечик з вином і пила прохолодний солодкий хмільний напій, поки не вгамувала спрагу. В душу вступило приємне тепло, поволі розливалось по всьому тілу.

Отаман з цікавістю дивився на неї...

Нарешті трапезу було закінчено. Після якоїсь короткої команди розбійники завирували, ще голосніше почали кричати, якийсь сатанинський шал заволодів ними. Принесли ще вогню. Палало багаття, палали смолоскипи, розгорілись очі розбійників... Чудові тарелі венеціанської роботи летіли на підлогу, з дзенькотом розліталась на друзки. На стіл вистрибнув той миршавий розбійник, почав об'їдки та посуд скидати зі столу ногами. Розбійники, перегукуючись, викрикуючи непристойні слова, тісною стіною з'юрмились навколо столу... Оленка зрозуміла, що їх зараз чекає. Вона дивилась немигаючими очима на все це збіговисько, нічого не могла вдіяти, була прив'язана...

Краще смерть... Боже, пошли мені смертоньку тут, зараз же, не допусти, щоб було посоромлене моє тіло. Врятуй мене, Господи! Всели хоч трохи розуму в ці п'яні здичавілі голови!..

Ошалілі розбійники вже порозрізали мотузя на юному тілі чорнявої невільниці, тягли її до столу, зриваючи одіж з худеньких плечей... Вона дико кричала, але той крик тонув у ревищі, виривалась, та даремно, востаннє скрикнувши, впала, розчавлена худим тілом розбійника, що навалився на неї, поблискуючи голим задом... Розпростерлась, втрачаючи свідомість... Не звертаючи на те уваги, підходили по черзі, грубо робили свою чоловічу справу, насолоджувались своєю дикістю, своїм варварством.

Оленка закривала долонями вуха, відвертала очі, а вони раз по раз вихоплювали з-поміж хаосу худеньке тіло, розпростерте, понівечене...

Служниця, на яку чекало таке ж приниження, сиділа і вила, немов побита собака. В Оленки все пливло перед очима. Їй також хотілося вити, та вона мовчала, міцно стиснувши зуби. Знову спіймала на собі погляд голубих очей. Дико хапалася за нього. Ні! Не допусти!

Худеньке тіло маленької бранки вже не подавало ознак життя. Гнилозубий та ще один обірваний розбійник, регочучи, понесли її до урвища. Розгойдавши, ширгонули у воду стрімкої річечки, що несла свої води до синього моря... Нехай несе загублену долю...

Наступною була пишнотіла служниця. Ішла, підвиваючи, немов на ешафот.

— Не бійся, з таким тілом тобі нічого чоловіків боятися!

— Ця виживе, ще дякувати нам буде за втіху! Ха-ха-ха!

Знову ритмічні рухи, голі зади, ревище.... Оленка втрачала свідомість, її нудило.

— Досить! — почула владне.

Служниця, чіпляючись тремтячими руками за стіл, впала під ноги напівбожевільній юрбі... Їй силоміць, розціпивши зуби ножем, влили кухоль вина, віднесли вбік.

П'яні від розпусти, вина і крові руки потяглися до Оленки, здерли одяг. Стояла перед ними, мов затравлена сарна, дивилася на всіх своїми синіми очима і не бачила нікого й нічого. В очах — дикий тваринний жах і молитва про порятунок...

Ніхто не заглянув в її очі. Дивились на прекрасне, ніби виточене з білого мармуру тіло, кожен хотів доторкнутися до нього, зачерпнути хоч трохи насолоди, яким воно було переповнене...

Мить — і її цнотливе біле тіло буде знищене, розтерзане цим брудним збіговиськом...

— Я буду першим! — різко прозвучав голос отамана, що до цього часу лише спостерігав за всім, що відбувалося.

«Коли б і останнім!» — промайнула непрошена думка. Випите вино та незгасима жага до життя, струнке тіло красеня-отамана будили в ній жіноче начало, яке крізь страх та розпач пробивалось назовні.

Не помічала нічого: ні холодного твердого столу, ні очей, які звідусіль дивились на неї, бачила тільки голубі очі. Попри все, було приємно відчувати поруч це молоде, гарне, доладне чоловіче тіло. Страх скрутився чорним волохатим клубочком і заліг у глибині душі. Все зникло в суцільному вогні факелів та багаття. Вогонь навколо, вогонь в усьому тілі...

Біль, що на мить пронизав тіло, зник. Лишились тільки вона і він. І незбагненне, неосяжне розумом єднання двох тіл...

Підсвідомо почала рухатись назустріч, ловлячи, здоганяючи ту насолоду, яка була поруч і все тікала, дражнячи...

Він з подивом відчував це дівоче тіло, що не було гвалтованим, а летіло до нього, захоплюючи в свій вир пристрасті. Мимоволі піддавшись цій спокусі, почав пестити дівоче тіло. Йому було страшенно приємно відчувати під своїми руками гладеньку шкіру, трепетні груди.

Дівчина, відчуваючи, що наздоганяє ту бажану насолоду, востаннє подалась назустріч сильному тілу, скрикнула і притихла, дослухаючись до свого тіла, по якому солодкими струменями розтікалося саме життя...

Він зробив ще один рух, і в її лоно поринув ще один потік радості. Оленка сміялася, не розплющуючи очей...

Оговталась. Потихеньку зиркнула... Зустрілася зі здивованим поглядом голубих очей... Міцно тримала його за руки, немов хотіла залишитись біля нього назавжди... Страх почав з'являтися, зростати...

Чоловік встав, одягнувся. Натовп мовчки дивився на нього. Помічник кинувся до розпростертого дівочого тіла, готуючись стати наступним. Тієї ж миті отаман міцно взяв його за сорочку ззаду і з силою відкинув назад.

— Геть! Ніхто не смійте чіпати цю дівчину. Я хочу її ще!

Узяв теплу накидку, дбайливо загорнув біле тіло, наказав пишногрудій:

— Відведи її в мою кімнату.

Оленка йшла, немов по розсипаному жару, намагалась осягнути все, що сталося. Ну й нехай, подумала. Зате я живу. Живу!!!

Не бачила Оленка, як мстивим вогнем запалали очі тієї чорноокої красуні, як скреготнув зубами той миршавий помічник, як здивовано переглянулись розбійники. Ніщо нині не важило, страх умер...

Не роздивляючись, куди її привели, впала на щось м'яке і тепле, заснула сном праведниці...

Ввечері Ліля прийшла до Романа.

У холостяцькому помешканні, як завжди, було чисто.

У повітрі кружляв приємно-облудливий аромат кави. На маленькому столику, застеленому білосніжною скатеркою, поруч із букетом лілій стояла таріль з апетитно підрум'яненими хрустами. Роман Богданович таки давав собі раду! Далеко не кожна жінка так упевнено почувалася в кулінарії.

— Заходь, Ліляно! — зустрів Роман дівчину. — Шампанське будеш?

— Звичайно! — зраділа Ліля. — Хто ж відмовиться від такого напою, та ще й у такій компанії?

Роман налив шампанське у келихи. Зачекав, доки всядеться піна, і долив по самісінькі вінця. Поки іскристий напій ще бурхливо вигравав, Ліля швидко промовила:

— Перший тост мій, згода? Тільки умова — до дна. Отже, я пропоную: «Давай краплями вип'ємо ніч!».

Пролунав мелодійний кришталевий дзвін — Роман погодився.

Ліля раділа. Ні, тріумфувала! Її радості не було меж. Нарешті! Нарешті сьогодні здійсниться те, чим вона так довго марила. Відчути його душею і тілом. Відчути, з'єднатись, розчинитись...

Від таких думок Лілю почало лихоманити. Та й шипучий напій, який з такою легкістю п'ється, має властивість раптово одурманювати свідомість.

Романа теж розморило.

Після третього келиха Лілі стало душно, і вона розстебнула, а потім скинула блузку. І справді, шампанське — ворог самоконтролю.

Дівчина підвелася, підійшла до Романа і сіла йому на коліна. Поклавши його долоні собі на груди, вона нетерпляче припала до жаданих уст. Роман відповів. Його ліва рука пригортала дівчину, права в цей час повільно опускалася, обережно торкаючись ніжного тіла, до «блискавки» вузьких джинсів, що завжди спокусливо облягали звабливі сіднички і високі стрункі ноги.

Мар'яна Юхно

НАЯДА

Уривок з жіночого роману

— Поставимо музику! — несподівано зіскочила Ліля. — Все має бути найвищого гатунку. Вперше!

Ні, ця дівчина непередбачена! Якби вона знала, що своєю невинною забаганкою зведе нанівець усі попередні старання. Кохання — це імпровізація...

Роман встиг отямитись.

— Давай доп'ємо каву, — запропонував він.

— Дурненький, — лагідно прошепотіла Ліля, віднайшовши романтичну композицію. — В мене є ідея набагато краща.

Вона взяла його за руку і поманила за собою.

— Тут зручніше, — сказала вона, лягаючи на тахту. — Йди до мене! — Ліля сплела руки на Романовій шиї. Вони знову почали цілуватися. Зненацька Роман підвівся і сів на тахті.

Ліля здивовано промовила:

— Що з тобою?

Роман нахилився і якось дивно, наче з жалем, мовчки подивився на дівчину.

— Що з тобою? — повторила Ліля.

— Ні! — раптом сказав Роман. — Я не можу собі цього дозволити.

Він встав і почав ходити по кімнаті.

— Ти що — знущаєшся з мене?! — Ліля накинула блузку. — Поясни, в чому справа?

Роман мовчав.

— Ну? — чекала Ліля.

— Гаразд, сподіваюся, ти мене зрозумієш, — почав Роман.

— Зрозуміти те, що тобою нехтують? — пробурмотіла Ліля. — Навряд чи...

— Ти помиляєшся, — заперечив Роман, — це не так.

— А як? — Ліля скипіла. — Хіба можна так глумитися? Адже ти знав, ти прекрасно знав, що я цього бажаю. Знав відтоді, як я вперше прийшла сюди. Та ні, раніше. На лекціях. Ти часто зазирав мені в очі. Ти знав. Не міг не бачити у них бажання. Ти вирішив погратися зі мною? Звичайно, що тобі мале дівчисько? Ти тільки пальцем поманиш — і в твоїх обіймах опиниться будь-яка краля. А мене вирішив довести до сказу?

— Що ти верзеш? — спробував зупинити її Роман. — Справа в тому, що я не хочу тебе скривдити.

— Чула я вже цю байку! А я хочу! Я хочу, щоб ти мене скривдив!.. Хочу!

— Тоді... — Роман на мить завагався. — Тоді слухай, що я скажу тобі. Може, зрозумієш. Жінки — моя слабкість. Мені доводилося знати багатьох жінок.

Ліля іронічно посміхнулася: ще б пак!

— Серед них зустрічалися, — продовжував Роман, — і невинні дівчатка, і особи, набагато досвідченіші. Але ось у чому проблема: тільки-но я переступлю межу, як одразу втрачаю до жінки будь-який інтерес.

— Звичайно, мету ж досягнуто! — ущипливо мовила Ліля.

— Я боюся, щоб так не сталося і з тобою. Для мене ти багато значиш. Ти ніжна, мила, чуттєва. І оце твоє довге, мов у німфи, волосся... Але є щось важливіше. Зв'язки з багатьма жінками не залишили в моєму житті помітного сліду. Вони не зуміли зробити того, що робиш ти. А ти надихаєш. Чи знаєш ти, що це таке?

У Романових руках з'явилася купа списаного паперу.

— Ось! Ось що це таке! З твоєю появою я почав писати роман. Це мій перший прозовий твір. І пишеться він завдяки тобі. Бо ти мене надихаєш.

— Перетворення сексуальної енергії в творчу діяльність? — іронічно запитала Ліля.

— Частково, — задумливо відповів Роман. — І не тільки. У цьому є якась таємниця. Щось загадкове...

— Зрозуміло, — промовила Ліля. — Отже, мені відводиться роль натхненниці. Доволі приємно це чути. Але я не міфічна істота, а жива людина. Мені мало лише платонічних стосунків. Моє тіло також прагне кохання. Воно прагне твого кохання. Поцілуй мене.

Роман підійшов ближче.

— Ні, — зупинився він. — Ні.

— Ні! — скрикнула Ліля. — Ні! Будь-яка жінка може бути твоєю, тільки не я. Бо я — натхненниця! Божевілля, це божевілля! Я не хочу цього приймати. Не хочу! Не можу! І не буду! Ні!..

Вона схопилася руками за голову і кинулась до дверей.

Фото Андрія Грейжі

Астаф'єв
Віктор Петрович (нар. 1924)

Російський письменник. Учасник Великої Вітчизняної війни 1941-45 рр., яка значною мірою і визначила тему його творчості. Перша збірка оповідань — «До майбутньої весни» побачила світ 1953 року. Для творчості Астаф'єва характерні психологізм і міцний зв'язок з життєвим досвідом. Славу письменникові принесли повісті «Перевал», «Стародуб» (1959), «Крадіжка» (1966), «Десь гримить війна» (1967), «Цар-риба» (1975), «Пастух і пастушка» (1974). В останьому творі він змалював народження кохання на війні — посеред крові і смерті ніжний паросток весни.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Жерар. АМУР і Психея. 1798

ПАСТУХ І ПАСТУШКА
(Уривок)

Жінка коливалася безликою тінню у спекотнім мареві, яке дедалі густішало і клубочилося довкола, спопеляючи навіть повітря в кімнаті. Дихати нічим. Усе суще навкруги і в нім згоріло. Лишилася одна всесильна влада, і подавлений нею Борис беззахисно прошепотів:

— Мені... хороше... тут... — І, думаючи, що вона не зрозуміє його, розчавлений ганебністю натяку, він показав рукою: йому хороше тут, у цьому домі, в цім ліжку.

— Я рада... — долинуло здалеку, і він теж здалеку, не чуючи себе, відгукнувся:

— Я теж... радий... — І, вже не володіючи собою, опираючись і знесилюючись від цього спротиву ще дужче, простягнув до неї руку, щоб подякувати за ласку, за притулок, упевнитися, що ця запнута спекотним туманом тінь, яка коливається у мерклім і наче маячнім світлі, — є та, у котрої стрімко котиться вниз верхів'я грудей, збурює всю кров і серце, що гримить набатом під сліпучим мерехтінням загадкового тіла. Жінка! Так ось що таке жінка! Що ж вона з ним зробила? Зірвала, наче лист із дерева, закружляла і понесла, понесла над землею — немає в нім ваги, нема під ним тверді...

Нічого немає... І не було. Є лише вона, жінка, якій він належить увесь до останньої кровинки, до останнього подиху, і нічого вже з цим ніхто вдіяти не зможе!

Далеко-далеко, десь у глухім просторі, він знайшов її руку і відчув пухирці під пальцями, кожну, невидиму навіть для очей, пушинку тіла відчув, наче не було чи не стало на його пальцях шкіри, і він доторкнувся голим нервом до її руки. Подих йому зовсім перехопило. Серце зайшлося у шаленім битті. В зовсім вже паморочливу сутінь, у гарячий, спопеляючий вогненний вал зіштовхнуло взводного.

Далі він нічого не пам'ятав.

Палючий спалах світла вдарив його по очах, і він загнано впав обличчям у подушку.

«Так ось воно як! І навіщо це?» — Борис закусив до болю губу, відчуваючи, як стишується загнане серце і вирівнюється розірваний подих. Жодної такої насолоди він начебто й не зазнавав, пам'ятав лише, що жінка в обіймах чомусь здається маленькою, і від цього ще більше страху й сорому. От якби забути все, зробити так, наче нічого не було, тоді б він не посмів бодай ще раз образити жінку дурницями різними — без них цілком можна обійтися, не потрібні вони...

Так думав лейтенант і водночас з подивом відчував, як нав'язливий, застарілий тягар звалився з нього, тіло висвічувалося і торжествувало, пізнавши плотську радість.

«Скотина! Тварюка!» — лаяв себе Борис, але докори падали, наче краплі в пісок. На думці — сором і сум'яття, а в тіло вливається благосний, сонний спокій.

— От і допомогла я фронту.

... Втупившись у стіну, Борис повинився тим зізнанням, яке усім чоловікам чомусь здається ганебним:

— У мене... перший раз це... — І, перечекавши трохи, зовсім вже тихо: — Вибачте, якщо можете.

Люся не відгукувалася, чекала неначе ще слів чи звикала до нього, до його подиху, запаху і тепла. Для неї він був тепер не віддалена і чужа людина. Розчавлений соромом і провиною, яка була для неї особливо приємною, він пробуджував жіночу симпатію і всепрощення. Люся прибрала пучкою сльозу, повернулася до нього, сказала печально і просто:

— Я знаю, Борю... — І з ледь помітною посмішкою додала: — Без фокусів і без сліз ми, жінки, як без хліба... — Легенько доторкнулася до нього, заохочуючи і заспокоюючи.

Переклад з російської

Аврелій Марк
(121-180)

Римський філософ та імператор (з 161 р.). Як правитель Риму опирався на сенаторський стан, відновив протекторат над Вірменією, захопив Месопотамію, вів так звану Маркоманську війну (166-180). Як філософ був представником пізнього стоїцизму і написав працю «Наодинці з собою». У поглядах на кохання був справжнім стоїком. Вважав, що людина має любити свій «рок».

АВРЕЛІЙ: «Які вже випали обставини, до тих і прилаштовуйся, і які тобі випали люди, тих і люби — та щиро!»

Алкамен
Молодший
(бл. 400 до н.е.).

Давньогрецький скульптор аттичної школи, учень Фідія. Народився на острові Лемносі, працював переважно в Афінах. Прославився як майстер культових статуй із золота та слонової кістки. Найбільш відома його статуя «Афродита в садах», від якої віє жіночою грацією і тонким еротизмом.

АЛКАМЕН Молодший. АФРОДИТА в садах (Римська копія; мармур). Лувр, Париж

Антифемінізм

— негативне ставлення до жінок, створення навколо них атмосфери ворожості, приписування їм безлічі недоліків.

Асвіні мудра

(санскр.) — стискання і розширення відповідних м'язів анального проходу. Дієвий спосіб пробудження статевої енергії та спрямування її угору. Слово «асвіні» буквально означає «кобила».

Асклепіад Самоський
(III ст. до н.е.)

Грецький поет епохи елінізму. Належав до гуртка Філета Косського. Автор понад 40 епіграм, переважно еротичних і застільних, та кількох ліричних поем. Відомий також тим, що вдосконалив поетичний розмір давньої золійської лірики, який одержав назву «Асклепіадів вірш». Поеми Асклепіада до нас не дійшли.

НЕЗАЙМАНЦІ

Облиш свою цноту. Що тобі в ній? За порогом Аїду
Ти не віднайдеш нікого, хто покохав би тебе.
Лиш хто живе, насолоду кохання спізна; в Ахеронті
Після, о диво, ми спокій знайдем — кості і прах.

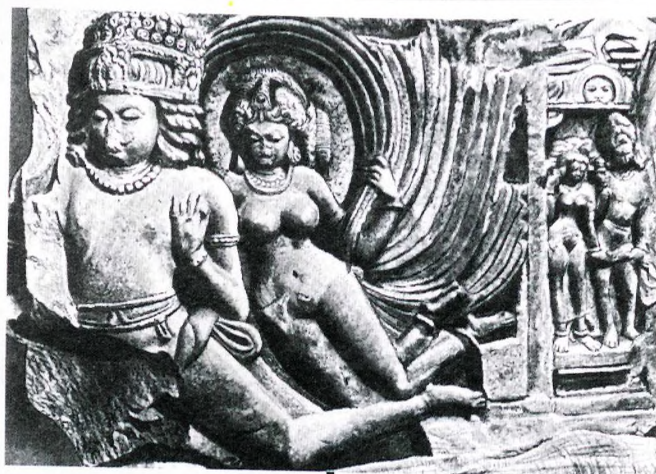

Гандхарва і АПСАРА. Сондані, Гуаліджар. Барельєф VI-VII ст.

Антисфен
(бл. 435 р. до н.е. — бл.370 р. до н.е.)

Давньогрецький філософ, засновник філософської школи кініків. Учень софіста Горгія, а потім — Сократа. У своїх поглядах виходив з того, що людина у своїх діях має керуватися розумом і що доброчесності можна навчитися.

АНТИСФЕН: «У суспільному житті мудрець керується не загальновизнаними законами, а законами доброчесності. Він одружується, щоб мати дітей, до того ж від найвродливіших жінок; він не уникатиме кохання і поза сім'єю — адже лише мудрець знає, кого варто кохати».

Апсари

— у ведійській та індуїстській міфології напівоголені жіночі істоти, що мешкають у небі, але можуть зустрічатися також у ріках та горах. Дещо нагадують грецьких німф та слов'янських русалок. Апсари поділяються на кілька розрядів. До найвищого, божественного, належать ті з них, що прислужують безпосередньо богам і нерідко за їхніми дорученнями спокушують асурів та аскетів, чиє подвижницьке життя могло зрівняти їх з богами. А ті апсари, що живуть в раю верховного давньоіндійського бога Індри, ублажають воїнів, що героями полягли у битвах.

Ареноїди

— істоти з жіночим генотипом і зовнішніми чоловічими ознаками.

АГЕСАНДР. Венера Мілоська. Лувр.

Агесандр

(III-II ст. до н. е)

Давньогрецький скульптор. Народився в Антіохії. Автор одного з найвідоміших творів світового мистецтва — мармурової скульптури Венери Мілоської (знайдена селянином на острові Мелос у 1820 році). До наших часів дійшла без рук, проте багатьох поетів надихнула на вірші своєю незрівнянною красою і досконалістю.

Аммонід

(Дати життя і смерті невідомі)

Давньогрецький поет, майстер епіграми. Деякі з його творів мали еротичний характер.

x x x

Голу коли б Антипатру явити
на очі парфянам,
Всі б утекли вони далі
Гераклових стел.

Переклад з давньогрецької

Аспазія

(бл. 470 до н.е. —?)

Знаменита грецька гетера. Народилася в Мілеті, приблизно в 455 р. до н.е. прибула разом із почтом куртизанок до Афін, де заснувала школу риторики. Невдовзі дім красуні й розумниці Аспазії став осередком духовної і тілесної насолоди. Тут бували усі видатні люди Греції: філософи Сократ, Анаксагор, Еврипід, Зенон, Протогор, лікар Гіппократ, скульптор Фідій. Прагнули почути мілетську гетеру й одружені афінянки, яких тогочасні закони прирікали на затворництво, — адже Аспазія проголошувала: «Кожна жінка повинна мати свободу у виборі чоловіка, а не йти за призначеного їй батьками чи опікунами; чоловік повинен дозволяти їй висловлювати власні думки». Якось до салону знаменитої гетери прийшов правитель Афін Перікл, якого усі називали Олімпійцем. Аспазія полонила — як красою, так і розумом — й Перікла: він розлучився з дружиною і посадив поруч себе на троні двадцятип'ятирічну повію. Такий злет, звичайно, тішив самолюбство Аспазії, але життя її не назвеш щасливим: афіняни її сина від Перікла спочатку визнали незаконним, а потім звинуватили у провокуванні війн із сусідніми державами та розбещенні молодих дівчат і ледве не стратили. Після смерті Перікла Аспазія вийшла заміж за молодого і багатого Лізікла і допомогла йому посісти високе місце у державі, проте за півтора року втратила й другого чоловіка. Померла вона у безвісті, покинувши Афіни разом із сином Лізікла.

АСПАЗІЯ.

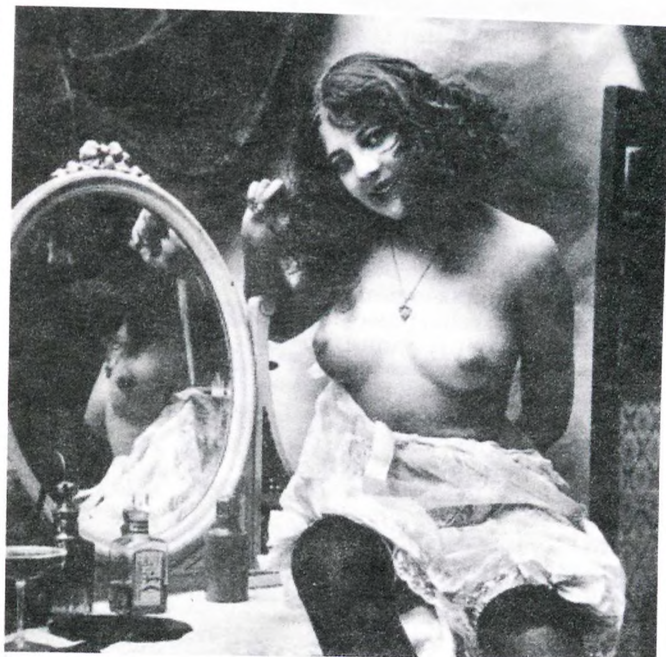

Е. Жан АДЖЕЛОН. 1900.г

Аджелон Е. Жан

Французький фотомайстер, який багато і плідно працював на початку XX століття.

Анджело

Угорський фотомайстер, який набув популярності в Європі на початку 30-х років XX століття.

АНДЖЕЛО. 1935.

Алкман

(2-а пол. VII ст. до н.е.)

Давньогрецький поет, розквіт творчості якого припадає на 70-60 роки VII ст. до н. е. Працював у жанрі парфеній (дівочих хорів), гімнів та застольних пісень. До наших днів збереглося лише близько 30 невеликих фрагментів, вільний переклад одного з них свого часу здійснили Гете і Лермонтов («Горные вершины спят во тьме ночной»). Серед сучасників набули популярності еротичні вірші Алкмана, у яких оспівувалася безмежна статева насолода. Сам поет був нестримним у сексуальних задоволеннях і врешті захворів на питиріазис.

Аполлонід

(I ст. до н.е.)

Давньогрецький поет. До наших часів дійшло кілька епіграм, які свідчать, що він торкався й еротичних тем.

СТОЯЧИ НА КОЛІНАХ
ПЕРЕД СТАТУЄЮ ПРІАПА

Анаксагор встановив, а різьбила рука Філомаха.
Не на стопах я, Пріапе, а на колінах стою.
Бачачи поряд зі мною хатину Харіт*,
ти не станеш
Цікавитись, чом я так низько схиливсь.

** Харіти — три дочки Зевса і Гери, богині краси та граційності.*

Юрій Логвин

ПАРУБОК З ГАРЯЧИМ ОПЕНЬКОМ

Уривок з історичного бойовика «Золоті копита»

Хороше було те місце межи двома лісовими річечками. Тут ліс кінчався, і оболонь, широка й рівна, розстилалась, може, на цілу милю. Понад берегами річечок росли густі кущі верболозу.

Біля злиття річечок завжди камешилось жіноцтво — замочувало та вибілювало полотно, на зручних пласких каменях прало білизну. Галас, сміх, плюскіт води, соковиті удари намочених сорочок об гладесенькі камені. Там сходились і панські челядниці, і сільське бабство. Не треба було і ярмарку чекати, щоб узнати новини. В кого лисиця курку вхопила, чия корова отелилась, кого чоловік побив, чия дівка на чийого парубка козирить, в кого хліб гливкий, а в кого пироги найсмачніші. Тут бабство не дуже дивилось, чи не заголені стегна, чи з пазухи цицьки по самі пипки не визирають.

Дядьки, тим пак парубоцтво, сюди не дуже потикались. Ну а що зразу за куртиною кущів молодесенький коняр Омелько випасав панських кобилок, то на те ніхто не звертав уваги.

Того погожого ранку одна молоденька вдовиця по дорозі на панські лісові сіножаті, де мала ворушити й гребти сіно, завернула до каменів. Там саме панські челядниці стелили вимочені сувої полотна. Її понесло такий гак зробити через дурні сни. Такого їй наснилося, чого вона ніколи не відчувала ані під час залицянь на вечорницях, ні в ті півроку короткого і нудного заміжжя, ані з підстаркуватим полюбовником, що оце навесні собі завела. А тут таке наснилось — ніби пішла вона купатись на лісове озерце. Ну точнісінько таке малесеньке, з піщаними білими беретками, в якому вона вчора ввечері з дівчатами змивала піт після цілоденної спекоти... Ото тільки скинула запаску, сорочку, розв'язала намітку і зайшла у воду, коли щось позад неї — «бульк». Вона обертається — а там стоїть чорнявий вусатий парубок. Голісінький. А його надубілий півень йому аж під груди стримить. Ноги в неї обважніли, ніби в них гарячий пісок насипали. І голова солодко паморочиться, все пливе, а погляду не може відвести... Бо... те єство у парубка зовсім не людське і не скотське. Воно — мов велетенський опеньок... І ніби той парубок чорновусий бере її безсилі руки і накладає на своє страшенно гаряче єство: «Не бійся. Це все для тебе. Саме таке, як тобі треба». Парубок забирає свої долоні з її пальців. А вона починає згинати цей величезний гарячий опеньок і притискає його собі до грудей, до черева. Опеньок покірно вигинається в її руках, мов гусяча шия. І ось вона, з силою притискаючи, веде його набухлу гарячу верхівку по своєму череву, по шовковистому волосінню. І коли її єство розкривається, і цей гарячий опеньок починає занурюватись в її палаючу плоть, її струшують солодкі нестерпні судоми..

Вдова прокинулась. Серце калатало шалено. Здавалось — ось-ось вискочить через горло. У скронях гуло, в роті пересохло.

Крізь прозорий пухир у віконниці пробивався сірий переддень.

Вдова подивилась на свої руки. Вони були опущені межи ноги і міцно стискали волосатий пружний трикутник. Вдова злякано, ще не знявши руки зі свого пишного лона, озирнулась на піч — чи не прокинулась свекруха і чи не бачить вона такого сороміцького діла невістки. Ні. Свекруха міцно спала, повернувшись до невістки сивою потилицею.

Молоденька вдовиця відвела руки від лона і відчула, що вони вологі. «Боже, що це зі мною діється... А це все тому, що вчора з тими грибами ледь не замордувалась, поки від піску вичистила!» Вдова обсмикнула поділ сорочки, обтерла об нього руки, заплющила очі. Вставати не хотілось. Тільки закрила очі, зразу ж почало їй знов оте ввижатись у вигляді здоровенного рожевого опенька. Ніби він сам собою залазив їй під сорочку, тицявся то в напружені пипки, то в пупок, то в лоно. Вона, затамувавши дихання, чекала, коли він почне проникати в неї. І опеньок справді розсунув їй стегна і почав поволі й гаряче занурюватись у її єство, яке від тієї пружної сили, що заходила в неї, розпалилось до нестерпного жару. І ось вона струснулась від солодкого болю. Її почали тіпати судоми, і вона закричала від гострої солодощі...

І від власного крику прокинулась. Віконце вже світилось ранковим сяйвом.

Свекруха злісно засичала з печі:

— Переспала — от і репетуєш. Вставай. Люди вже корови доять.

— Самі подоїте. Мені на сіно загадали.

— І за що мені на старості доля послала таке ледащо?

— То за ваші гріхи, за вашого язика чорного і носа довгого, — відрізала вдовичка і почала збиратись на панську роботу...

І от вона, зрештою, під прокльони свекрухи та хрюкання голодного поросяти в сажі вийшла з двору...

Та навпростець не пішла на панські покоси, а зробила здоровенний гак і опинилась на каменях.

Довго вона, правда, не затрималась і не розпитувала, чи скоро сільські повернуться з Києва, а з ними і її підстаркуватий полюбовник. Взнала тільки, що переказували з одним перегонщиком волів: до жнив обіцяв пан воєвода всіх робітників розпустити по домівках.

Це, власне, те, що вона хотіла взнати. Але зразу не пішла. А ще

трохи побазікала з молодицями та й потихеньку стежечкою понад холодною речечкою до лісу. Бо вода в ній завжди, навіть у найспекотніше літо, була холодніша, ніж в сусідній річечці.

І вже вона підходила до лісу, коли побачила на звороті за кущами панського коняра Омелька. Розібравшись наголо, він печерував під урвистим берегом.

Вдова аж здригнулась від побаченого: добре знала, що це місце найхолодніше, бо ж скрізь б'ють крижані ключі. А цей парубчак, як циганча, — хоч би йому що.

Ось хлопчина занурився з головою просто під коріння вербового куща.

Випірнув і метнув у траву плямистого тугого миня.

Навіть не віддихуючись, знов занурився і ще викинув двох минів, не менших за першого.

«Ну й беручкий хлопець», — подумала вдова.

Омелько схопився за лозу, зграбно підтягся і вискочив на берег.

Тепер вдова побачила його на весь зріст. Що в нього добрі м'язи — нічого дивного, весь час хлопчина при роботі. А от що в холодній воді його єство не зменшилось, як у всіх, до якогось мізинчика, а стирчало, мов добрий чіп, так це вдову вельми зворушило.

Побачивши її, Омелько метнувся за кущі. Але стежка якраз звивалась під кущами. І ще Омелько не встиг вдягти сорочку, як вдова була поруч і, приязно посміхаючись, проспівала:

— Омельку! Мої гриби, а твої мини. Згода?

Омелько був заскочений зненацька, то й обернувся до вдови, тримаючи в руках дві силки — на одній три, на другій п'ять минів, навіть забув прикритись. Омелькові спочатку мову відібрало, але вдовиця перепитала:

— То згода? Чи ти німий? — Стояла і посміхалась, і більше нічого не казала.

— А-а-а-а... вже згода... — видобув із себе зрештою. — Я зараз. — І прожогом кинувся за кущ вдягатись. Забрав Омелько свій полов, і погнали кобилок аж до лісу, звідкіля витікала річечка.

Отам на узліссі під старим дубом, на старому попелищі розвели вогонь.

Омелько вправно і швидко видер з риби нутрощі, але так, щоб не пошкодити печінку, посолив щедро. Бо в старезній каліті в нього завжди була сіль у ганчірці.

Минів настромив на патики, а патики встромив у землю навкісно до вогню.

Збігав до берега руки відмити від риб'ячого слизу. І назад до багаття. А вдова там сиділа так, що сорочка її закасалася і геть відкрилися тугі білі стегна.

Омелько зиркнув на жіночі розкоші та й перевів погляд на вдовин вузлик.

Вдова перехопила його погляд.

— Хочеш грибів скуштувати?

— Ага... як ваша ласка...

— Та чого ти по-панському? Ми люди прості. Кажи мені «ти».

— Ага... Добре...

Посміхаючись, вдова розв'язала хустку і подала Омелькові горщик з грибами та ще й ложку.

Покуштував один грибок Омелько і аж очі закотив під лоба.

— Оце грибочки. Таких і пан наш не їсть.

І неквапно почав їсти, кожен грибочок смакуючи. Вдова підсунулась до нього зовсім упритул.

— Тобі не холодно? Ти вже зігрівся? Там такі крижані ключі б'ють...

— А... ага... там... б'ють... — ледь вимовляв Омелько з повним ротом.

А вдова зовсім до нього притулилась, притислась правою цицькою до лівої руки хлопця.

— Та не штовхайся... — проказав Омелько, з насолодою облизуючи ложку.

Тоді вдова відсунулась і повернулась так до Омелька, щоб він всю її пазуху бачив.

Омелько зачаровано споглядав розкоші вдовиці і ще повільніше пережовував грибочки.

А вдова так руками собі циці підперла, що ось, здається, вони у розріз сорочки викотяться. Не дивиться вдова на рибу, хоч риба підгорає.

Хлопчина теж про рибу забув — дивиться в пазуху вдови і хрумає грибочки.

Не могла довго витримати вдова. Закасала зовсім сорочку, прихопила обома руками Омелька за шию та й потягла на траву.

Так з горщиком і перекинувся Омелько. Якусь мить він ще тримав горщика і ложку. Але коли вдовичка почала на його штанях очкура розкручувати, то він отямився і покотив горщик подалі по траві і ложку відкинув...

Поки вдова та Омелько любились, мини майже згоріли... А Омелькова кобилка повизбирувала рештки грибів, що висипались із горщика...

В обід сіли під копицею вдова та її сусідка Марія.

— Ой Маріє, так мені сьогодні хороше, так мені добре, аж млосно. Ну геть як п'яна я, — проспівала вдова і звела руки за голову. І відкинулась на запашне лісове сіно. Боже, яке воно гарне, оце літо. Квіти як пахнуть. А як тепло. Дивись, коли скосили, а вже сіно готове. І не пересохло, а саме таке, як треба.

Закинула лице вгору, заплющила очі й завмерла. Марія дивилась, дивилась на усміхнене лице вдови і подумала: «Ну не може вона так радіти від погожого дня, не може. Чого б ото їй радіти, що панське сіно добре посохло. А чи не завела вона собі крутіля. От присягаюся — знайшла. Ну чого б оце вдові радіти, якби не теє... Свекруха в неї — відьма, змiюка підколодна, всі знають. Гараздів у них ніяких — яке воно там, хазяйство вдовине...»

І почала Марія говорити вдовиці улесливо і проникливо:

— Ой подруженько моя, бачу я, що тобі, моїй бідній сиротиночці, сонечко посміхнулось... Ну хто ж він? З якого села? Парубок чи вдівець?

Вдова розкліпила повіки, сіла і вибанчилась на Марію.

— А як ти взнала?

— Ой подружко моя дорогенька! Ти ж увесь час марна ходила. Я ж знаю, як тобі несолодко живеться. І свекруха в тебе справжня відьма. Всі знають. У вас і садиба стара, все валиться, і поле ваше пісне... А тут ти раптом сяєш, як пишна рожа... Значить тобі щастя усміхнулось... А яке може бути щастя в наших молодих роках... Звичайно, щоб нас сильно кохали...

Мовчала, мовчала вдова, а Марія все їй в обличчя зазирає, по руці гладить, різні жалісливі слова підбурливі проказує.

Зрештою, не витримала вдова і все Марії виклала. І про сни сороміцькі, і про перелюб з Омельком. Ще й про смажені гриби, як їх Омелькова кобила доїла та як найсмачніші мини на вугілля перегоріли.

Ну, Марія все те слухала, слину ковтаючи, аж по сіні йорзала, головою хитала, очі вирячала та все приказувала: «Ой, не може бути. Ой, не може бути».

Від вдовиних сороміцьких оповідок роз'ятрилась Марія в заздрості: «Бач, вдова, ніщо вбоге, а як розкошує в перелюбі. А я... То десь піде нап'ється, то пан його кудись на лови забере. А оце, відколи ярину посіяли, десь там воєводі, бачте, сіни рубає. Ой же доленько моя нещасливая... Та хіба може заміжня жінка собі завести полюбовника! Зразу, ну зразу ж взнають...»

Після перепочинку знов узялися жінки перегортати свіже сіно.

А вдова все щасливо посміхалась.

А Марія насупилась, бо почала думати, а чи не прибрехала їй вдовиця. Бо була Марія не так хтива, як заздрісна і цікава до чужих таємниць і гріхів.

І не стільки вірила, коли когось слухала, як починала зразу ж підозрювати тих, хто їй щось оповідав, а чи не дурять її. Отож після

розмови під копицею Марію так запекла заздрість і роз'ятрила підозра, що вона вирішила сама все перевірити, сама піти до лісу і зустрітись із пастушком...

Пішла вона до лісу по ягоди саме туди, де Омелько випасав кобилок. Гарне те місце: і дуби віковічні, і великі галявини горбисті — якраз такі, щоб лошата грали і виростали міцними. А ще й молодняк сосновий острівцями з усіляким буйним подростком. І скрізь — ягід, ягід. Наче в когось розірвались коралові пацьорки, і все навколо засипало червоними намистинами.

Підкасала Марія поділ сорочки та й схилилась над ягідним розсипом. Вибирає соковиту ягоду — одну в козуб, другу в рота. І все потихеньку з-під намітки зиркає на горбисту галявину, де Омелько випасає панський косяк. Сонце пражить з усіх сил. Від лісового зілля, від квітів, від молодої хвої та розплавлених натьоків живиці густий дух іде, аж голова паморочиться. Повітря густе, парке. Наче перед дощем.

І справді, не знати звідкіля насунулись хмари. Стало чорно навколо, і враз линув дощ. Бив густими тугими струменями, наче не з неба, а з лопатей водяного млина.

Ну, а якщо жінка задумала поблудити, то їй і злива допоможе.

Як уперіщив дощ, то Марія кинулась під того дуба, куди Омелько зі своїми кіньми приткнувся.

Омелькові добре — його тільки перші краплі оббризкали, він уже й під дуба сховався, кобилку під вузду тримає.

Поки Марія перебігла через цю горбисту галявину, вимокла наскрізь. Отож прискочила Марія до того дуба, під якого вже Омелько сховався. Тільки стала вона під того дуба, почав набіжний дощ утихати. Далі і сонечко крізь струмені проглянуло. Тепло, аж гаряче, мокра трава так і парує.

Марія не стала поруч з Омельком, сховалась із другого боку. Але так, щоб її було трошки видно Омелькові.

От стоїть вона та віддихується. Та навмисне так важко, так знесилено.

А тоді розв'язала торочки, зняла постоли, онучки та й почала далі розбиратись. Розібралась донага, тільки намітку не зняла та стоїть, повернувшись спиною так, щоб її Омелько з-за стовбура бачив. Стоїть гола, викручує сорочку та все приказує:

Малюнки Юрія Логвина

— Ой же вимокла, ой же вимокла.

Крутить та крутить сорочку. А Омелько все більше й більше висовується з-за стовбура. Марія те краєм ока спостерігає і, зрештою, каже:

— Омельку, поможи. Бо так зморилась, так зморилась, ну ніяк не можу добре викрутити...

— Та як же я... Як ти...

— Та хто там нас побачить... Ну поможи, бо я ніяк не можу... Я триматиму кінець, а ти крути... От і добре. Диви, які в тебе руки сильні. Враз викрутив. От спасибі. Дай я тебе поцілую.

Ну а як Марія зі смаком поцілувала його просто в губи, то він упустив на траву викручену сорочку і прихопив молодицю за плечі.

— Ну й довго ти отак-о мене триматимеш? — посміхається Марія.

— Та я не знаю, що робити: трава геть у воді.

— То давай навстоячки. Отак-о. — Зігнулась Марія навпіл і прихилилась до стовбура...

Потім Марія попросила Омелька допомогти їйназбирати повен козуб ягід, бо треба швидше додому. Щоб свекруха чого не запідозрила...

Кинулись вони удвох збирати ягоду, і тут Омелько не втримався і ще раз познав Марію. Ну а потім вона ще схотіла, і вони ще раз полюбилися.

— Ой, пропала я, бо сказала, що іду до джерел по ягоди. Це від нас не так і далеко...

— Та не бійся. Я тебе зараз на своїй конячці підвезу. — Підсадив Омелько Марію на свою кобилку.

— Та тримай добре козуб, щоб ягода не висипалась. Тебе я триматиму, щоб ти ще не впала... Но, карая.

І за якісь лічені хвилини Омелько підвіз Марію до узлісся.

Звідсіля було видно он там з-за попелястих кущів верболозу і хату, і великого чорного човна, витягнутого на смугу білого піску. Зсадив Омелько Марію на землю. Вона й питає, лукаво посміхаючись:

— Ну скажи, Омельку, тільки щиро: коли тобі було краще — зі мною, чи з удовою?

— А я ще не розкуштував...

— Тоді треба нам ще зустрітись, щоб ти розкуштував.

— Твоя воля...

— Воля не моя, бо в мене і чоловік, і свекор, і свекруха... Коли нагода випаде... Слухай, Омельку, давай ще... бо коли ще та нагода трапиться...

І вони ще раз зляглись, тепер на самім узліссі, під крайнім деревом, на сухій шовковистій траві. Бо сюди злива своїми рясними струменями чомусь не сягнула...

І мала Марія сестру Уляну. І хоча вона була ще зовсім молода дівчина, та такої вправної куховарки і старанної робітниці й серед найкращих молодиць не могли знайти. Тому-то пані і взяла її до себе прислужницею.

Пані не могла нахвалитись дівчиною, і все було б чудово, та почались зазіхання пана.

До всього, на велику біду, поїхала пані на прощу до Київських печер. Вона помандрувала до святих отців молити про дитинку, бо була неплідна. Як тільки пані поїхала, то зразу пан вирядився на лови.

А Уляні наказав добрий обід зготувати та добре постіль переслати. Ну а самій Уляні любистком коси змити, бо він страх як любисток любить...

Стоїть Уляна біля кухонного столу, патра товстенних линів, а самій очі сльози заливають. Та хоч і в розпачі була Уляна, та однак посолила ретельно випатраних линів, заправила зіллям і поставила в піч, щоб запеклися...

І тільки тоді побігла до своєї сестри Марії. Її сестра Марія пішла за доброго господаря, та набагато старшого за неї. Свекор та свекруха були зовсім старезні люди. Проте і вони все щось робили... А свекор Маріїн був найкращий майстер снасті риболовні майструвати і тими снастями найкращу рибу брати.

Прибігла Уляна до Маріїного подвір'я. Марії нема. Серед двору сидить на лаві білий, як лунь, довгобородий дід і лагодить ятір.

— Га? — приклав він долоню до свого жовтого вуха, з якого стирчало жорстке сиве волосся. — Марія де? Та панське сіно згрібає отам-о в лісі.

Поспішила Уляна до сіножатей. Там молодиці та дівчата копиці високі виводять із запашного лісового сіна. Немає з ними Марії, бо пішла вона в хащі по якесь зілля. Марія не сказала, по яке, бо може ще те зілля від необачного слова сховатись. Як же об'явиться, то вже не допоможе.

Не стала далі Уляна розпитувати, а побігла туди, де, знала, на галявинах ростуть найкращі трави і квіти. Не добігла дівчина до заповітних галявин, а наскочила у липовім гаю на свою сестру Марію.

Але кликати її не стала, сховалась у густій ліщині і дивилась, затамувавши подих, як заголена Марія йорзає під панським коняром молоденьким. Досхочу намилувались Марія та Омелько, а Уляна дочекалась, поки її сестра піде геть. І тут вона й подумала, що саме Омелько її і розвеселить, і пожаліє, і порятує.

Вийшла вона до Омелька та й розповіла йому про своє горе. Омелько їй і каже:

— Чому ти маєш віддавати панові першому зразу все, чого він забажає?

І познав Уляну.

Заплакала ревно Уляна, бо була ще незаймана. Та було пізно. І калину ламали, і сорока, сидячи на

вершку сосонки, на весь ліс крекотала...

Поплакала, поплакала Уляна та й схаменулась — час уже давно линів із печі витягати. І знов заплакала. Тільки тепер вже зі страху, що біда їй буде за зіпсовану страву. Омелько зрозумів, що тепер вона по-іншому плаче, ніж над своїм втраченим дівоцтвом.

— Що тобі? Скажи. Може, я твою біду відведу.

— Та риба в печі вже домліла. Поки я добіжу, добре, якщо вона тільки пересохне. А як обвуглиться... Ой бідна я та нещасна...

— Не мертвись! Моя кобилка звична до жіноцтва. Не скине. Тільки голову пригни, щоб в очі не хльоснуло. І за гриву міцно тримайся.

— Ой, не можу я залізти на кобилу — сорочка вузька, ноги не закину.

— Підніми вище сорочку, а я підсаджу.

— Таке скажеш! Оце щоб я при тобі сорочку закасувала?.. І ще як хтось побачить?..

— Ну й дурна!.. Я ж твоє все-все бачив, а ти стидаєшся.

— Так то ж ми теє... А отак-о заголеній на коня вилазити?

— Не коверзуй! Берись за чубок кобили обома руками. Заплющуй очі. Давай! Гоп!

І Омелько, задерши Уляні сорочку до самих сідниць, підхопив її і висадив на кобилку.

— Тепер можеш обсмикнути сорочку і запаску підрівняти.

— Ой! Все одно стегна до сідниць голі... та ще й отак-о розкарячені... Ой матінко моя, що мені робити?!

— Рибу з печі витягати!

— А правда... От я дурна! Жени свою кобилку швидше!

Омелько тільки одною рукою обіперся об спину кобилки, підстрибнув, наче злетів. І вже був на кобилці.

— Пішла, кошлатая! — Омелько торкнув злегка вандою, і кобилка пішла чвалом. — Тримайся добре!

— Ой, я боюся! — скрикувала Уляна, вивертаючи перелякане обличчя до Омелька. — Як нас хто побачить... Я пропала...

— Та не бійся, дурна! — притулявся їй до вуха Омелько. — Ці кінські проходи тільки я знаю. Навіть панський псар не знає. Поки нас хто роздивиться, ми вже щезнемо.

Коли перед узліссям на квітучій галявині Омелько спинив кобилку, Уляна попросила:

— Зніми мене, Омелечку... Бо в мене аж у голові паморочиться...

Омелько зняв геть розімлілу дівчину і поставив на землю.

Обсмикнула своє вбрання, перев'язала пояс, обмацала коси.

— Ой, який ти, Омельку, вправний хлопець. Їй же, ніхто краще тебе не їздить верхи... Я так боялася, що ми об дерево розіб'ємось. А ти так кобилкою правив — ніде й гілочка на дряпонула.

Чмокнула в щоку Омелька і кинулась бігти з лісу, та враз спинилась... Обернулась і, притискуючи руки до грудей, просто плачучи, заблагала:

— Тільки ж ти нікому не кажи, Омелечку... Бо втоплюся, як кому скажеш...

— Я не скажу, гляди, щоб ти кому не бовкнула...

— Присягаюсь, не скажу! — перехрестилась Уляна і прожогом кинулась до узлісся і далі в село.

8'99

ЛЕЛЬ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

ГРІХОВНІ ІГРИ

На пасіці діда Андрія

СТАЛЕВИЙ ХАРАКТЕР

чи пеніс із сталі?

ГАДЮКА,

яка стала жертвою кохання

ПРУТНІ З СЮРПРИЗАМИ

які діють за принципом телескопа

СЕКС-ВИСТАВА У САУНІ

Приємна помилка

ЕРОТЧНИЙ КРОСВОРД

анекдоти, новини, жарти

ІНДЕКС 74283

Того вечора слово забрав Роман.

— Помилки бувають різні. Як про одну свою згадаю — і сміх бере, і сором. А було воно так.

Є в мене двоє друзів. Давніх. Вірних. Зустрічаємося рідко. Звісно ж бо — суєта. Але зустрічаємося. Коли котромусь із нас дуже погано чи коли якась радість велика. Місце зустрічі — сауна. Є в нас у місті така — відомча, непотопна. Обслуговування там, мушу вам сказати... ну чистий люкс. Як один мовив: «Переступив поріг — і вже ти за бугром».

Сауна працює «по-прибалтійському», тобто спільно можуть паритись і чоловіки, і жінки. Ми, коли багато років тому «відкрили» для себе цей заклад, одного разу були просто-таки шоковані: до парильні раптом увійшли... дівчата. Виявилося, вони з Фінляндії, і для них це звична справа.

Так от, коли в нас проблеми — зустрічаємося там. Самі. Всі шість місць оплачуємо, щоб більше нікого не пускали. А коли все гаразд — паримося з дівчатами.

Одного разу дзвонить Віктор. Так, мовляв, і так — у Макса радість, зустрічаємося за два дні, як звичайно, але кожен бере свою жінку. І трубку поклав. Я собі ошелешено думаю: таж моя благовірна в такий заклад зі мною ні за які коврижки на піде. Що ж робити?.. Коли це свою давню полюбовницю згадав...

Що ви кажете? А, пардон, пардон. Справді, про жінок так негоже... Свою давню подругу згадав. Уже років зо два, як наші стежки розійшлися. Та хтозна — раптом і клюне... Телефон її робочий, як свій, пам'ятаю. Дзвоню. Пояснюю, в чім річ. Зустріч о четвертій, тож удома, мовляв, будеш вчасно, начебто з роботи. Вона погоджується. Що мене, власне, й не надто здивувало — жінка вона унікальна. Із собою, кажу, брати нічого не треба — там усім забезпечують. Ти тільки, прошу, зіграй роль моєї половини. Тим паче, що й звуть вас однаково.

За два дні зустрілися в умовленому місці. Я ще й не зразу підійшов, а так, збоку за нею трохи поспостерігав. Те, що треба. Струнка, елегантна. Але, хоча майже невловно, а таки помітно — домашня, не путана.

Федорівна, чергова привітна, зустріла на вході.

«Ваших товаришів, — каже, — ще нема. Але ви проходьте. Перевдягайтесь. Я все приготувала».

Веде вона нас на другий поверх. Ідуть, про щось там уже з моєю Іринкою гомонять. Вони попереду — мені не чути. Та допоки до шафок дійшли, бачу — Федорівна аж тане від розчулення. Ну, думаю собі, і як ця Ірина вміє людей до себе

PLAYBOY

Світлана ДОВЖЕНКО

ПОМИЛКА

Із циклу «Санаторні оповідки»

прихиляти? Просто диво дивне...

Федорівна десь щезла на хвильку. Аж глядь — несе в пакеті поліетиленовім, запаянім, капці. Атож, банні, гумові, але ж блискучі та ще й на підборах. Зроду-віку я тут таких ні на кому не бачив.

Потім побігла парильню по-особливому для нас готувати.

Ми роздягатися почали. Отут і пішло-поїхало...

Я ж, власне, Ірину оголену ніколи не бачив. Кохалися-любилися ми здебільше на роботі.

Роздягалася вона неквапом. Рухи поважні. Із спідниці виступила, мов пава, — через голову її не тягла. Під блузкою навіть ліфчика не мала.

Мамма міа, тіло — тугеньке, ані зморщечки. Не скажеш, що жінці вже за сорок п'ять!

Роздяглась — і так поволеньки, з видимим задоволенням, сама себе обійняла-погладила: спершу руки навхрест на стегна, потім звільна по животу провела, під грудьми, ще й груди в долонях мовби зважила.... А сама все догори вистручується. Потім руки по шиї за голову попливли. Волосся на потилиці підняла й кинула, і руки вгору випростала.

Мене від того видовища — струмом, струмом. А прутень, мов кінь молодий, ось-ось, здається, аж заірже.

Хай їй грець! Я, мов сновида, руку простяг, кінчиками пальців по тілу її провів — сущий атлас. Від мого дотику вона стріпнулася, тремтіння — хвилею по тілу. Рожеві пуп'янки сосків ураз випнулись, ореоли зібгалися, поменшали, затвердли.

Ой леле! Опам'ятався я уже всередині. Як її повернув до себе спиною, як увійшов — то все поза свідомістю було...

Кінчив я швидко, бурхливо — і млосно випав. Та й сів на лаву, бо знемігся.

Аж раптом збоку почулись оплески.

То прийшли мої товариші зі своїми подругами. Стоять і аплодують. Що вже там вони встигли спостерегти — не знаю. Але оплески звучали щиро.

Ірина спроквола випросталась. Повернулася. Стоїть, усміхається ледь іронічно. Я теж встаю. Знайомлю її зі всіма. Відрекомендовую як власну дружину... І раптом розумію: адже хлопці з подругами, аж ніяк не з дружинами!..

Ну й ускочив!.. Пригадалось, як останній раз Віктор запрошував нас на сауну з дівчатами, то я свою ледве пестив. Навіть до справжнього діла не дійшло. Тим-то й сказано було: кожен бере свою жінку. Та жінку — зовсім не означає — дружину!

Коротше, отака картина: у хлопців на обличчях — глузливі, але водночас і захоплені усмішки. Дівчата — видимо незадоволені. Ірина приязно всміхається і ручкається з усіма по черзі. Дівчата розгублено називають свої імена. Хлопці цілують Ірині руку. А вона з виглядом королеви усе те споглядає. І стоїть так, наче на ній вечірня сукня, а не в чім мати народила.

«Ну, ви роздягайтесь, — це Ірина, — а мені треба в душ. — Недбало перекинула через руку банне простирадло. — Романе, — до мене, — показуй, де тут у вас що».

А тут і Федорівна випурхнула — все до паріння готове. Рушили ми з Іриною до душової. Я скоса оглянувся — всі четверо стоять, мою супутницю поглядами проводжають. Еге-е-е! Виходить, враження ми справили неабияке...

У парильні дівчата уже жваво з Іриною про щось гомоніли. А повиходивши — поплигали до басейну і завели русалкові ігри. Спостерігати за гнучкими рожевими жіночими тілами у блакитній воді було таке задоволення, що ми не зразу приєдналися до їхнього гурту.

Друзів моїх те видовище так розпалило, що по хвилі вони теж шубовснули у воду й спробували тут-таки оволодіти своїми подругами. Але вода в бесейні прохолодна, тож утіхи свої вони продовжили під душем.

А ми з Іриною пішли до кімнати відпочинку. Федорівна на той час приготувала нам запашного, з м'ятою, чаю і тактовно вийшла. Ірина моя голосно, заливисто висміялась.

Ми попили чаю. Я млосно простягся на дивані. Вона напівлежачи вмостилась у кріслі, поклавши наги на маленький стільчик.

Коли це і вдоволені товариші наші прийшли. П'ють чай. Сміються, гомонять. Потім позатихали, відпочивають...

Крізь нірвану мою поступово долинають дивні звуки. Трохи розтуляю повіки, аж глядь — Віктор сидить біля моєї Ірини, щось туркоче їй на вухо, а вона у відповідь тихеньким грудним сміхом жебонить. А очима на мене косує. Завважила мій погляд і самими очима до себе кличе.

Я демонстративно поглянув на годинника.

«На другий захід, — кажу, — пора».

Після другого заходу до парильні Ірина тільки занурилась у басейн і зразу вийшла. Пішла під душ. Ми з хлопцями та дівчатами трохи пожартували, і я теж полишив їх — хай собі жирують.

У душовій Ірина стала в круговий. Знаєте — це на висоті вашого тіла трубки по колу, а в них манюсінькі дірочки, з яких цівки тугенькі б'ють.

Дивлюся — пасія моя голову відкинула, очі заплющені, тіло під цівками води ледь вигинається, ноги трохи розставлені, губки між ними набубнявіли, і вона на живчика цівку ловить. Я це зрозумів як запрошення.

Довгенько я її під душем пенісом лоскотав. Уже друзі з басейну до кімнати відпочинку перейшли. Нарешті вона геть знесиліла від потягу, і я мало не на руках її до кімнати відпочинку виніс. Поклав на канапку і тут-таки, у всіх на очах, вдовольнив остаточно.

Потім був третій захід. Попарилися, помились. І почали прощатися.

Ми з Іриною вдвох пішли одразу. Хлопці ще на коньяк запрошували. Але ми відмовились.

Усе минулося. Тільки тепер моя благовірна іноді здивовано питає: чого це Віктор і Максим якимось дивним — чи то задушевним, чи то панібратським — тоном з нею останнім часом по телефону розмовляють?

Хоч би ніколи додому в гості не напросилися!..

Отака вийшла в мене помилка.

* *Див. «Лель» №4 за 1998 р. та №№4—6 за 1999 р.*

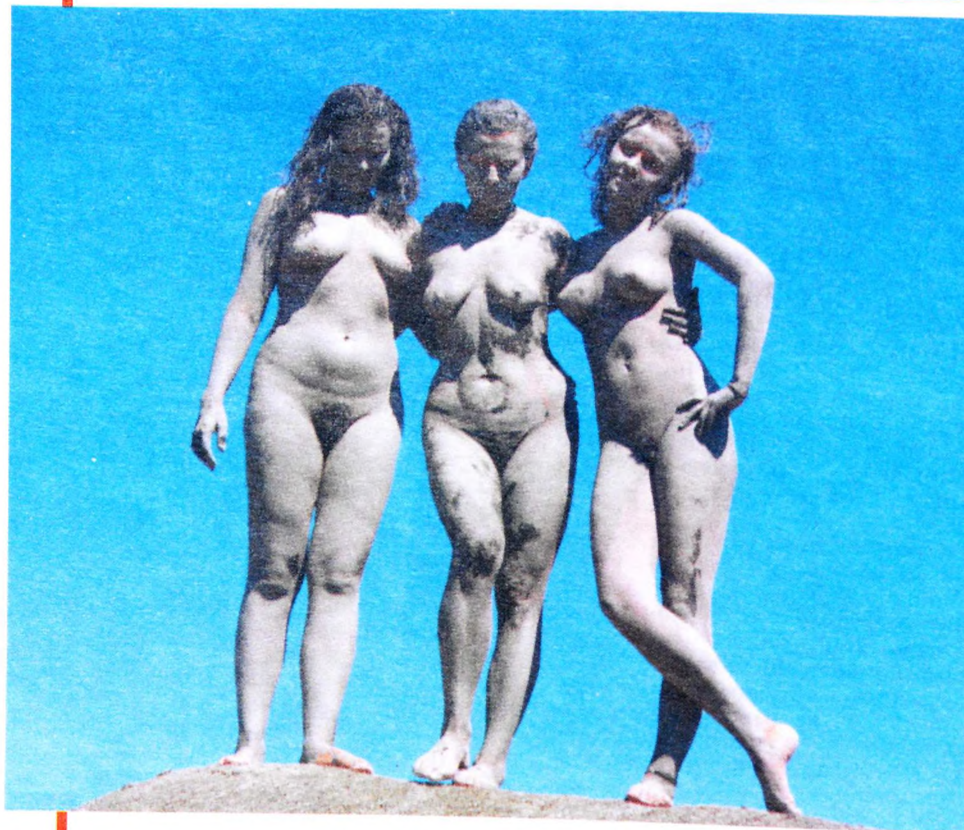

ЛЕЛЕНІАНА

— **К**ажуть, Білл Клінтон мав намір усе владнати миром. Він навіть запропонував удочерити Моніку Левінскі.

— Так. Але Хілларі не погодилася: «Нащо нам у сім'ї зайвий рот?»

Жінка телефонує коханому — новому українцю:

— Любий, я хочу від тебе хлопчика!

— Жодних проблем. Приходь сьогодні до ресторану «Хрещатик», сідай за стійку бару — до тебе підійде хлопчик і скаже, що від мене.

З розмови американців:

— Білл дає можливість Моніці Левінскі говорити все, що їй заманеться.

— Так. Хоча в нього є чим заткнути їй рота.

Урок зоології. Вчителька запитує:

— Як розплоджуються їжаки?

Вовочка піднімає руку:

— Ду-уже, ду-уже обережно.

ЛЕЛЬВОРД № 8

По горизонталі: 1. Спілкування з коханою. **7.** Може запропонувати контрацептиви. **8.** Коло людей мистецтва. **10.** Перепустка до бібліотеки еротичної літератури. **11.** Азійська країна, жінки якої носять паранджу. **12.** Зала, в якій фліртували аристократи XVIII ст. **18.** Статевий акт.
19. Чоловік, якого фах кличе бути подалі від дружини. **20.** Буває влітку на серці і взимку на річці. **21.** Невидимий мешканець квартири. **23.** Рибальська сітка, якою не спіймаєш нареченого. **24.** Пісня італійського човняра. **25.** Спокусник Аріадни.

По вертикалі: 1. Чоловік бабуїнки. **2.** Знак, поданий коханцеві з вікна. **3.** Супутниця кавалера. **4.** Просто гриб. **5.** Статуя давньогрецького бога Гермеса. **6.** Цю тварину нагадує полохлива дівчина. **9.** Незрозумілий набір слів. **13.** Тваринка для шуби коханої дружини. **14.** Мистецтво роздягання. **15.** Військовий підрозділ, у якій гуртувалися гусари. **16.** Не дуже вишукана вистава. **17.** Те, що закриває вікно коханої. **22.** Розрізана навпіл, вона нагадує дівочі груди.

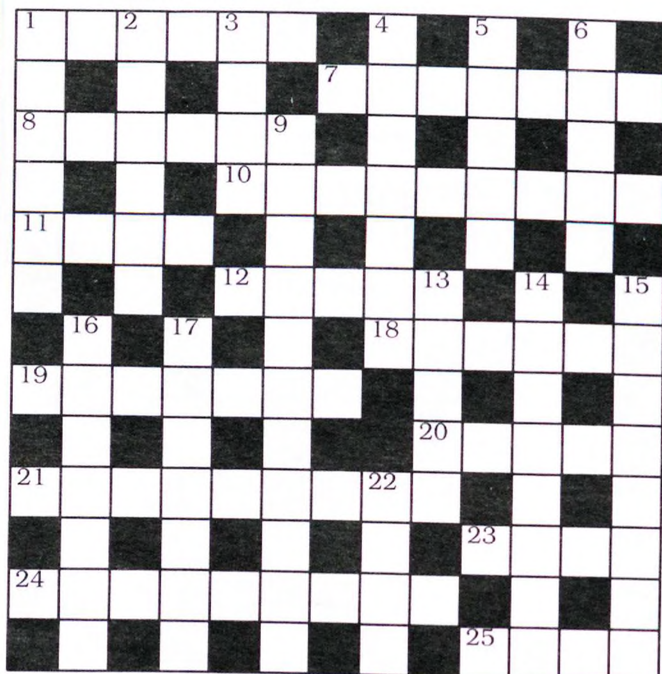

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 8

По горизонталі: 1. Бесіда. **7.** Аптекар. **8.** Богема. **10.** Абонемент. **11.** Іран. **12.** Салон. **18.** Коїтус. **19.** Капітан. **20.** Крига. **21.** Барабашка. **23.** Ягір. **24.** Баркарола. **25.** Язон.

По вертикалі: 1. Бабуїн. **2.** Сигнал. **3.** Дама. **4.** Опеньок. **5.** Герма. **6.** Сарна. **9.** Абракадабра. **13.** Норка. **14.** Стриптиз. **15.** Ескадрон. **16.** Балаган. **17.** Фіранка. **22.** Куля.

НЕ ПЕРЕДПЛАТИЛИ «ЛЕЛЬ» – МАЮТЬ КЛОПІТ

Шведські прикордонники, позбавлені командирами передплати на журнал «Лель», змушені були піти на порушення військової дисципліни — використання не за призначенням приладів, встановлених для спостереження за ворожими підводними човнами. Знудьговані за дівочим тілом хлопці перенацілили цю надскладну оптичну техніку на сусідній з їхнім підземним бункером жіночий пляж. Спеціальні камери дозволяли робити які завгодно збільшення й потім роздруковувати фото. Найпікантніші знімки розповсюджувалися згодом серед особового складу і навіть друкувалися в місцевій газеті. Врешті-решт усе це випливло на поверхню, і вибухнув скандал. Командування поспішило оформити передплату на «Лель». А ви?

— Дівчино, можна вас на хвилинку?
— А ви встигнете?
— Чи довго, уміючи?
— Уміючи — довго...

Дружина лає чоловіка:
— Коли ти, нарешті, кинеш пити?
— Ти ж знаєш, люба, у мене бракує сили волі...
— А півтора року не спати з дружиною — сили волі вистачає?

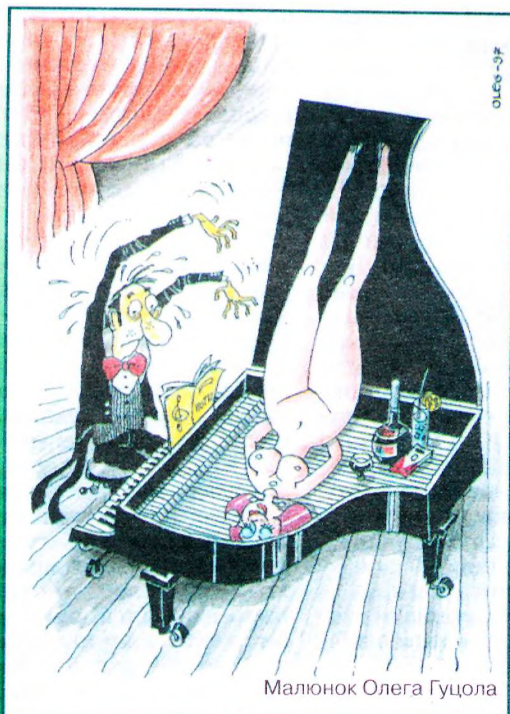
Малюнок Олега Гуцола

Перше вересня. Вовочка приходить зі школи. Батько цікавиться враженнями:
— Ну і як тобі, синку, сподобалася твоя перша вчителька?
— Першою, тату, була вихователька.

Гомосексуалісти створили нову партію — «Партію любителів любителів пива».

Чоловік збирається на південь:
— Люба, що тобі звідти привезти?
— Що хочеш, зараз усе лікують.

Хлопець шукає привід для знайомства з дівчиною. Вона йому:
— Дарма стараєтеся. Моє серце вже зайняте.
— А я й не прагну так високо, — відповідає хлопець.

Фото Вілгайле Квітки

ЛЕЛЬ®

1999

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 8 (49)

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідотцво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Реалізація —
ОКСАНА ДИЧЕНКО.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки — Ольга Малій (агентство KARIN); на постері — фото Олега Білоусова.

Підписано до друку 07.10.99.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Індекс 74283.

ОБ ЩО КРИШИЛАСЯ

«Багато є жінок, котрі чужі мені через те, що в них немає й краплини натурального почуття, а якщо таке й існує, то труїться тисячами умовностей, різних переконань та фальшивим розумінням обов'язку, моралі. Колись, після одного вчинку, який збудив сумнів у моєму здоровому розумові, в розмові з лікарем я дізнався, що в юначих роках бувають такі напливи безпричинного відчаю, викликаного бажаннями ідеальної свободи. Порив цих бажань кинув мене у 1920 році до армії, та я швидко зрозумів, що душити когось — не означає захищати свободу», — зізнається в листі від 3 жовтня 1922 року до своєї пасії Л. Беренфус дев'ятнадцятирічний Микола Островський — майбутній автор цнотливого радянського бестселера «Як гартувалася сталь».

«Ти, мабуть, знаєш, — пише він 9 липня 1927 року до Петра Новикова з санаторію, прикутий недугою до ліжка, — що з дівчатами я ще ні разу до теперішнього моменту не волинив. Незважаючи на таке бурхливе життя — переходу, коли кохання хапалось на льоту, коли не було часу розводити сентименти. І ось тепер прийшла дивачка, розумна, фізично приваблива, котра заговорила про фізичний бік кохання, виправдовуючи дивний об'єкт свого потягу тим, що для колишнього бійця «краще пізно, ніж ніколи», і що це принесе їй велике задоволення. Я вирішив зняти свій закон про неможливість та непотрібність. Тільки одне турбує — це охорона її здоров'я, небажання калічити її абортами».

Николай Алексеевич ОСТРОВСКИЙ (1904—1936)

Витоки хворобливого ставлення Островського до інтимної близькості ховались в минулих негараздах у спілкуванні з жіноцтвом, спричинених, як слідуванню за схимницькими ідеологічними канонами, згідно з якими кохана повинна бути перш за все товаришем по партії, та нерозуміння близькими природних потреб хворого юнака.

Рветься тонесенька нитка «роману в листах» з уже згадуваною І. Беренфус — донькою лікаря з Бердянська. Дівчина не змогла бути на других ролях, ховати свої переконання на втіху коханому після: «Запитаєте мене, що в мене залишилось дорогого, рідного: тільки одне — партія. Знаєте, коли б хто-небудь тут із тих багатьох, які вважають мене своїм товаришем, дізнались, що я міг би писати дівчині з чужого стану. Я не пишу Вам про кохання, воно тепер мені чуже».

У Харківському медико-механічному інституті буфетниця Тося Городецька пропонувала Островському «...без лірики вирішити питання про «єдиний фронт». Причину відмови Микола розкриває А. Давидовій в листі від 26 травня 1926 р.: «Я одержав листа від брата, від імені моєї сім'ї, рідних-комуністів мені запропоновано стриматись від самостійних вчинків. У їхньому посланні помітна тривога, буцімто все, що я зараз роблю, — результат ледве не психічного захворювання. Найбільш важке для мене те, що мій учитель, комуніст Лисицин, член ЦК партії, категорично проти. Правда, вони не вірять всьому бруду, котрий пишуть їм усі інші про Тосю. Та я завжди підкорявся більшості, і завжди її рішення були правильними».

Почуття до одруженої комуністки Марти Пуринь Островський гасить «законом про неможливість та непотрібність» і максималізмом нерозуміння можливості подружніх відносин всупереч ідейним протиріччям. 27 вересня 1928 року, коли і цей «роман» став минулим, залишаючись «нерозгорнутою сторінкою в моєму так рано скаліченому житті», Микола напише О. Жигарєвій: «Несподівано приїхала моя приятелька. Вона — активістка, член ВКП(б) з 1916 року. Їй 30 років. Не бачились 2,5 роки. В неї є чоловік. У них особиста драма — він опозиціонер, виключений з ВКП(б). Політична боротьба при особистому коханні закінчиться, мабуть, розривом, так як він в партію не іде, а прилаштовується до Троцького».

Початок статевого життя зароджує надію на сімейний затишок: «У мене є друг, — повідомляє Островський 22 жовтня 1927 року Петра Новикова, — дівчина-жінка, здається, довготривалий зв'язок. Доводиться розставляти речі по-сімейному. Ти знаєш, в своєму листі не дуже іронізуй. В мене хворі ноги, а не... Розумієш?»

У 1928 році до Сочі разом з Островським їде Раїса Мацюк, та сама дівчина-жінка з сім'ї «хорошої,

але обивателів», у котрій він тривалий час жив у Новоросійську.

Відчуваючи, що здоров'я тане, не позбувшись до кінця комплексу неповноцінності в своїх функціях мужчини, молоду жінку, виховану в обивательській сім'ї, він зацікавлює грошима. В жебрацькому бюджеті молодого інваліда можна зустріти: «Раї — 12 крб. Страхкаса — 2 крб. Профспілка — 1 крб.» Обплутуючи дружину павутинням комуністичних ідей, суспільної праці, Микола й передбачити не міг, що саме воно зруйнує непорушну фортецю його переконання: дружина — це перш за все товариш, однодумець. «Суспільна праця й уся праця захоплюють весь день, — скаржиться 14 січня 1919 року О. Жигарєвій. — Приходить о 12—1 годині ночі, падає в ліжко і о 6 годині встає й біжить знову до ночі. Шурочка, не знаю, можливо, я помиляюсь, та якось тривожно відчуваю, хоча це й незрозуміло, — чим більше суспільно росте Рая, чим більше її праця забирає її дні, тим менше робиться наша дружба. Декілька ідеологічних зіткнень, не таких уже й глибоких, ще більше роз'єднали нас. Я не знаю чому».

Операції в Московській клініці на очах та суглобах, які не поліпшили кардинально стан здоров'я, лікарняна самотність, розбіжність між утопічними еталонами часів воєнного комунізму та мирним існуванням рельєфніше увиразнюють юначі негаразди з психікою. «Професори-невропатологи, — ділиться Островський 30 квітня 1930 року з Розою Ляхович, — встановили категорично — в мене вища форма психастенії. Це так».

Нав'язливий стан, характерний для цієї хвороби, спонукає Миколу знайти виправдання свого життя у створенні ідеалістичного літературного твору, не маючи елементарних письменницьких навичок. Віддавшись химерам, Островський пізно збагнув, що сталевий мур особистого життя літературного героя, за котрим так затишно було жити автору, руйнується через нездоланні для нього фізіологічні потреби реальної дружини, її, незважаючи на «комуністичне виховання», обивательське ставлення до чоловіка.

Колись Островський ніяк не міг зрозуміти страхів свого товариша по Харківському медико-механічному інституту Петра Куща, страхів хворого хлопця перед подружнім життям зі здоровою дівчиною. «Він (П. Кущ — *Ю. К.*) писав мені, — кепкував 5 лютого 1927 року в листі до М. Родкіної, — що там у себе познайомився з хорошою, красивою, здоровою дівчиною і в них налагодились товариські взаємини, та коли справа дійшла до кохання, то одружуватись він злякався тому, що не зможе з нею «справитись», дуже вже дівчина гаряча. Коли отримав від Петра цього листа, то ледь не помер зі сміху. Я його налаяв та посміявся».

Болюче відлуння того сміху в листі О. Жигарєвій 28 грудня 1931 року: «Приїзд брата, міцного більшовика, створив умови для перших кроків до партійного єднання між мною та Раїнькою. Та сутінки ще не розвіялись, і виною тому багато причин. На нещастя, не в моїх силах їх зруйнувати, незважаючи на бажання. Є ще одна загроза, перед котрою я беззбройний. Це те, що я не стою на двох міцних ногах і не є бійцем, повним сил та мужності, нема цих ніг та очей, і через це загроза втрати Раї як друга.

Шурочка, рідна! Мало мати залізну волю, мало мужньо зносити трагедію життя. Мало без стогону зносити фізичні страждання. Життя нагадує мені, що цього замало, так як жінка, товариш, друг, ця жінка бажає, вимагає, щоб той, хто робиться її другом, оволодівав би нею в хвилини божевільної пристрасті, як кентавр».

«Про своє особисте життя не пишу. Нічого світлого — темрява й відчуження. Підла зграя шкурників, по яких я пристрасно вдарив, узнавши їхнє кулацьке нутро, зробили та роблять свою гадючу справу на мою та Раїну ганьбу, — прагне винести сімейні негаразди в суспільну площину, пишучи Розі Ляхович 17 лютого 1932 року. — Остання в боротьбі суто класовій морально зрадила і мене, і в цьому те більше, що за мною стоїть. Немає нічого самого дорогого, яке я, не роздумуючи, не віддам за чистоту прапора».

Серед божевілля монастиря однобоких істин твір хворого чоловіка, вміло відредагований ченцями-літописцями, стає євангелієм для послушників, перетворюючи його автора на іконописного святого. Святого не кидає дружина, в святого повинна бути взірцева сім'я, взірцева бодай для недолугих прагнучих тільки хліба та видовищ. Повіривши в свою святість, Островський ховає вражене чоловіче самолюбство й сумління комуніста і приймає ту, котра морально зрадила в класовій боротьбі, однак подружжя живе окремо до тих пір, поки в Москві не з'являється давно вимріяна обома власна квартира. Безкомпромісний Микола, стараючись догодити дружині, купує за 2500 крб. піаніно, зовсім забувши своє давнє «непристимо навчати дітей на власному роялі за 1500 крб.», запопадливо запитує Раїсу 6 серпня 1936 року із Сочі: "Як ти дивишся на те, щоб я написав товаришу Мікояну листа з проханням допомогти тобі вступити до Промислової академії?»

Микола Островський помер у тридцять два роки, 22 грудня 1936 року, його хвора надломлена душа стомилася блукати лабіринтом ілюзій в пошуках ідеальної свободи.

Юрій КЛЮЧ

Кузьма Петров-Водкін. Купання червоного коня. 1912

СТАЛЬ

РЕВНОЩІ

Вікна моєї кімнати на останньому, сьомому, поверсі гуртожитку дивилися на схід. І червневе сонце не давало мені пересипляти. Отож і виходило, що я вставав, коли чайки з водосховища великою хмарою летіли на поживу до Останкінського м'ясокомбінату.

Таких довгих і світлих робочих днів, як на початку літа 73-го року, в мене, здається, ніколи більше не було. Ні, не так — більше я вже ніколи не був у кращій формі, бо ніколи стільки не малював. Не випускав альбома з рук ні на лекціях, ні після лекцій. Учився в літінституті, а не писав зовсім.

Портрети і гола натура — як не щодня, то через день.

Ця кароока туготіла дівчина впала мені в око, певне, тому, що у всьому гуртожитковому сесійному вертепі йшла обережненько попід стіною сходів і несла чималий стос книжок.

«Чому ж її, таку охайну та зграбну, не помічав раніше? Дивно...»

Але часу на роздуми в мене не було, тож я привітався і назвав себе.

По її обличчю мені зразу стало ясно — вона знає про мене і чекає моїх подальших кроків. Тому й не тягнув зі всякими там поясненнями і зразу ж запросив її до себе.

Вона тільки спитала, чи можна буде читати книжку. Ну, звісно, можна, про що мова. Головне, щоб не дуже крутилась.

— Я спокійна, можу довго сидіти нерухомо.

І справді, вже першого дня позування, 23 червня 1973 року, вона кілька годин сиділа непорушно і читала грубенький томик поезії.

Про таку модель можна було тільки мріяти. Сіла і завмерла. На щастя, я дуже ощадливо користувався своєю кульковою ручкою. Ні до того, ні після того ні в кого я подібної кулькової ручки, з коричневою пастою, не бачив. А мені її подарував ще в Києві один зальотний єзуїт-місіонер. Казав, що на Заході знають мої доробки. Я тоді з цього тільки посміявся. Але вже у 92-му зовсім інаша людина «з-за бугра» сказала мені, що мої роботи мали там успіх. Може, тому мені не давали дихати вдома? Хоча й не били відверто.

На гладенькому крейдяному папері коричнева паста йшла рівнорівнесенько, без жодної «галушки», що завжди трапляється навіть з найкращими кульковими ручками.

Першого дня ми не розмовляли. Взагалі-то я можу розмовляти під час сеансу без будь-яких зусиль. Та коли можна не розважати натуру всілякими базаринками, працюється набагато легше.

Моїй моделі малюнок сподобався, і ми домовились, що наступного дня я зайду до неї, бо вона ще не знає свого розкладу.

Кімната дівчини була така ж гола, як і всі кімнати четвертого жіночого поверху, де мені випало побувати. А де не бував — то й не знаю, чи був там бодай якийсь суто жіночий затишок.

І от у цій сірій камері, мов у якійсь величезній клітці, мене зустріли три дивні птахи: моя туготіла, як качанчик капусти, модель; висока, тонка й довгонога, як паризька манекенниця, дівчина з величезними ясними очима; а ще якась шорстка, гостра і нестримна в рухах, зовсім сіра дівиця.

Оскільки моя модель не була об'єктом моїх зальотів, то я не визнав за нетактовне зразу ж узятись агітувати «манекенницю». Моя модель це сприйняла цілком спокійно. А от сіра птаха почала нервово запалювати й гасити сигарети, ходити по кімнаті, совати книжки на столі. Потім поклала одну недопалену сигарету до бляшанки від консервів і впритул підійшла до мене.

— Треба поговорити. Вийдемо.

Вийшли в коридор. Тільки-но зачинилися двері, «сіра» порвалася до мене, обдавши гарячим смородом тютюну. Палила міцнющі кубинські, здається, «Лігерос».

— Ти ось що, малювати — малюй!.. Але щоб мені нічого такого...

— Вибачайте, мила дівчино, поперше, коли ви вже знаєте про мене, то я справді малюю. І малювання в мене не зачіпка до знайомства. А що до всякого такого, то це просто практично неможливо. Бо при малюванні потрібна певна відстань, а при всякому такому — навпаки... І, до речі, при чому тут ви?

— А при тому, що це моя дівчина... Зрозумів?.. Будеш перти на неї, пащеку порву!.. То як, домовились?..

— З вами я домовився. Тут усе ясно. Тепер піду домовлятися з нею.

«Сіра» зайшла за мною до кімнати й пожадливо допалила свою смердючу кубинську сигарету.

Довгонога райська пташка погодилася швидко, але не через те, що я був такий красномовний, а тому, що коли вона зиркнула на ту сіру мару, та ствердно кивнула їй головою.

Як колись писали класики сентиментальної літератури, трохи збентежений несподіваним поворотом подій, але все-таки задоволений його наслідками, я забрав свою туготілу модель, і ми подалися на сьомий.

По обличчю моделі зрозумів — вона просто щаслива, що я тягну її до себе.

На сеансі 24 червня 1973 року книжку вона не читала. Відклала.

— Не можу читати. Не йде мені в голову... — знизала гладенькими плечима, здригнулась і сказала: — Страшна вона людина... Я її дуже боюся...

— А що, хіба є чого її боятися?.. — вирішив я спровокувати дівчину на відвертість.

— Є!.. — Вона помовчала, а потім додала: — У нас, на Кубані, в станицях, я таких страшних людей не бачила... Страшна людина.

Але дальшого розвитку ця тема не дістала, бо, щиро кажучи, чогось мені розхотілося в усі ті пристрасті заглиблюватись. Хотілося тільки помалювати ще довгоногу красуню, та й годі. Ми з нею домовились, що вона прийде наступного дня в наш гуртожиток. Вона була не наша, а музика з якогось іншого інституту — культури, чи що... От тільки не добрав, чи то віолончелістка, чи флейтистка.

Але наступного дня довгонога не прийшла. Та й дівчина з Кубані затрималася до вечора в інституті.

Довелося мені малювати оту ревниву сіру мару. Малював її в своїй кімнаті. Бо коли я прийшов, а її дівчина на з'явилась, і я все сидів та сидів, то вона тут-таки, при мені, спокійнісінько роздяглася, накинула на голе тіло халат, взула капці, і так ми з нею і їхали в ліфті. Я при повному параді (хіба тільки краватки не було!), а вона — в капцях на босу ногу, притримуючи руками поли халата на голому тілі, бо ні пояса на ньому не було, ні ґудзиків.

Юра ЛОГВИН

АРКУШІ З АЛЬБОМУ

Любослав СКИФАРЕНКО

АДАЖІО АЛЬБІОНІ

Оповідання

До трупи його прийняли відразу, бо знали ще по гастролях Одеського театру, де він виконував провідні партії майже у всіх балетних виставах. Незважаючи на молодість — Ігореві у серпні мало виповнитися двадцять, — у балетному світі він уже встиг зажити неабиякої репутації й авторитету. І все те — тяжкою працею і наполегливістю, бо знав, що самих природних здібностей замало, он скільки «аполлонів» у кордебалеті, що їх лінощі та безвольність прирекли довіку зображувати юрбу. Добре, хоч по двадцяти роках стажу призначають пенсію. Отож йому, вихідцеві із села, котрому волею випадку судилася така доля, не можна випускати своєї фортуни. Він усвідомлював, що лише від нього самого залежить неслава чи успіх.

Ще змалку звідав нестатків і скрути повоєння, сорому кривд та гіркоти принижень. До них з мамою в селі ставилися вороже, називали німчуками. Батька свого він не знав, бо той і справді був німецьким солдатом, а народила Ігоря мати наприкінці війни, коли вже прийшли наші. Хоча згодом і сватали маму, бо таки дуже гарна була, та не схотіла вона залишатися в селі із тавром «німецької підстилки».

Тож як трапилася нагода поїхати за наймом на роботу в Сибір — поїхала не зволікаючи. Поїзди, вокзали, міста, гуртожитки — аж поки влаштувалася на Пермський ливарний завод. Окрему кімнату в гуртожитку виділили.

Найдужче полюбив Ігор музику, яка раз по раз линула з радіорепродуктора. Вона заворожувала його ще дитячу душу, огортала все єство якоюсь незбагненною млостю. Навіть сльози на очі наверталися, коли слухав чарівні, щемливі мелодії, що промовляли голосами дивовижних інструментів, розбурхували уяву, підносили й заколисували... І була для нього та музика магічною субстанцією і найвищим сенсом...

До Пермського хореографічного училища його зарахували відразу. Як згодом казали: сама природа ніби створила його для балету. А хлопець він був і справді гарний — стрункий, зграбний, з русявим чубом та великими синіми очима, що заворожували проникливістю і внутрішнім світлом. За висловом його педагога, він був справжнім юним Лоенгріном. У вісімнадцять — уже окраса балетної трупи Пермського театру. Його впізнавали на вулиці, з ним хотіли познайомитись, але тільки робота поглинала його з головою. Як і раніш, тільки ще глибше й відданіше, він любив класичну музику; її магічна, всеосяжна сила допомагала йому бодай у мріях, а все ж таки долати земне тяжіння. Тим-то й була йому така близька партія Ікара, і так натхненно й одержимо розчинявся він в образі легендарного летуна...

Слава про юну зірку докотилася й до Москви, та не схотів Ігор їхати до столиці, хоч як запрошували та умовляли. А ось до Одеси згодом поїхав — чи то море звабило, чи щось інше, та зачепився він там на два сезони...

Аж ось і Київ. Місто полюбилось йому ще з попереднього приїзду. Щось інтимно-близьке й водночас величаво-урочисте було в ньому. Дніпрові крутосхили, безкінечний блакитний обшир і мила його серцю височина притягали якоюсь містичною силою. Сліди минувшини будили уяву, надихали й підносили. Тут ніби витав дух великих танцівників — Ніжинського й Лифаря, що своїм мистецтвом славили цю землю по світах...

У гардеробній, що водночас правила й за гримувальню, йому випало бути в парі з Андрієм, також солістом, карооким двадцятитрирічним красенем, хлопцем товариським і доброзичливим. Під час вистав чи репетицій не було ні нагоди, ні бажання заходити в довгі розмови, а так лишень — перекидалися загальними фразами стосовно роботи тощо. Хоч і не було між ними відчуженості, але й товариської близькості не виникало.

Якось не міг Ігор дати собі ради з помешканням, бо кімната в гуртожитку, де він оселився, та й весь будинок підлягали капітальному ремонту. І на той час, доки адміністрація театру надасть якесь житло, він мав десь перебути. Дізнавшись про клопіт колеги, Андрій запросив Ігоря пожити в нього. А мешкав він у двокімнатній квартирі сам-один. Вона дісталась йому від батька, що був художником і виховував сина самотужки — мати покинула їх, коли хлопцеві було всього сім років.

Те, що побачив Ігор у помешканні Андрія, його просто-таки приголомшило. Стільки книжок, дивовижних картин та скульптур! Як з'ясувалося, то були роботи Андрієвого батька та самого Андрія, який успадкував від нього хист до малярства. А вже достеменним дивом променився у рамі вікна старовинний вітраж із середньовічною сценою королівського полювання: його Андріїв батько привіз по війні з Німеччини як трофей.

Вихідні вирішили провести вдома — адже стільки справжніх скарбів містила в собі ця благословенна оселя! Чого варті були самі лиш альбоми з мистецтва... А численні платівки зі світовою класикою та музикою сучасних композиторів — від самих назв та імен забивало дух...

Ще першого дня, коли Ігор тільки-но переступив поріг помешкання, Андрій увімкнув програвача й зустрів його дивовижною мрійно-щемливою музикою. Урочиста й журлива мелодія органа й скрипок вливалася в найпотаємніші закутки душі. Така безмежно земна й близька... і така висока й недосяжна... Це було «Адажіо» Томазо Альбіоні...

Романтична натура Ігоря знайшла в особі Андрія справжнього товариша й однодумця. А ще коли Андрій зняв зі стіни старовинну віолу і проникливо заграв на ній ту саму мелодію — Ігор був остаточно ним скорений.

Дивне, доти незнане почуття дедалі дужче й глибше заволодівало ними, огортало їх невимовною радістю і щемливим смутком. Незбагненна магнетична сила притягала юнаків один до одного. З острахом і неприхованою жагою обом кортіло скуштувати отого до нестями зваблливого й до запаморочення солодкого забороненого плоду... Нахиляючись над книжкою, вони якомога довше лишалися в такій позі, ледь-ледь торкаючись головами і ловлячи гарячі, тремтливі подихи один одного...

Якось, повернувшись із театру вкрай стомлені, зате з пляшкою доброго вина, вирішили відзначити прем'єрний виступ Ігоря. Хміль одразу вдарив у голову, надав обом сміливості, грайливого настрою. Забажалося випити «на брудершафт»... відтак поцілувались і...

Зустрівшись, їхні уста вже не хотіли роз'єднуватись. Вони злилися жадібно й пристрасно... Мов спраглі після тривалого виснажливого шляху подорожні, обоє в нестямі припали до живлющого джерела, тамуючи нестерпну згагу, вогонь, що пік їм груди й паморочив голови... Але тамуючи той вогонь — лише розпалювали його ще дужче... Серця сполоханими

птахами рвалися з грудей на волю. Вже несила було розімкнути обійми... роз'єднати уста... Наче в передсмертній агонії, судомно сплелися їхні молоді напружені тіла... Щасливі й зморені, засоромлені й по вінця переповнені один одним, у напівзабутті пливли вони кудись в невагомості... Притишені звуки «Адажіо» несли їх за собою у надхмарні далі...

Крізь товсте різнобарвне скло вітража пробивалися промені вранішнього сонця... Перший прокинувся Ігор. Поруч, розкинувши руки, ще спав Андрій. Його довге чорне волосся обрамлювало ледь засмагле вродливе обличчя з дугами чорних брів та задовгими, як для хлопця, віями. Пругкі совокиті уста неначе всміхалися, ваблячи пригубитися на похмілля, випити з них ще келих п'янкого цілющого трунку....

Прокинувшись, Андрій ще деякий час лежав нерухомо, піддаючись палким пестощам друга, аж поки й самому нестерпно захотілося відповісти йому тим же. Русявий синьоокий Ігор хвилював і до нестями збуджував його... І знову, наче в ритуальному танці, сплелися, з'єдналися, злилися двоє розпашілих, несамовитих, знавіснілих од любові тіл...

...Слухаючи музику Альбіоні, Ігор гортав альбом з репродукціями скульптур Огюста Родена. Його вже давно полонив цей геній пластики. Перед юнаковими очима пропливали роденівські образи, і він уже втілював їх в уяві засобами балету. На ескізі до одної з фігур, яку Роден ліпив з улюбленого свого натурника, красеня Огюста Нея, вгадувалась горда постать Андрія, котрий уособить на сцені бентежну душу, що поривається до свободи, прагне світла й обширу... Та жорстоке, невблаганне середовище не дасть йому вирватись на волю. Хітони з грубої сірої мішковини правитимуть за одяг понурим безликим істотам, що переслідуватимуть героя й символізуватимуть його невблаганну долю. Темними, лиховісними тінями вони скрадатимуться за ним, гасячи всі його поривання... Атож, саме Андрій має втілити цей образ, лише він один своєю бездоганною, виразною пластикою передасть стан бентежної душі героя...

Ця ідея зацікавила й Андрія, і вони перед великим люстром пластикою власних тіл спробували оживити роденівські образи. Це ще тісніше зблизило їх, ще приязнішими стали стосунки, ще глибшою взаємна любов...

Керівництво театру цілком прихильно поставилось до Ігоревої пропозиції і дозволило в рамках творчого експерименту поставити балетний номер на музику Томазо Альбіоні.

Увесь мистецький Київ прийшов на прем'єрний концерт, де поміж інших номерів мала бути показана й Ігорева постановка, його дебют балетмейстера, в якому Андрій виконував сольну партію.

...Затемнена сцена. Промінь прожектора вихоплює з пітьми сім чоловічих постатей, що під урочисто-скорботну мелодію органа поволі, насторожено-поважно виступають з глибини сцени до глядача. Довгі сірі хламиди колихаються у такт ходи. А музика все наростає, підноситься й тривожить... Аж ось із невиразного сірого гурту, скинувши з себе осоружну хламиду, виокремлюється постать оголеного юнака і, докладаючи надлюдських зусиль, намагається втекти від тих байдужих, чужих йому людей. Силкуючись подолати земне тяжіння, він рветься у простір, та марні його спроби... Похмурі супутники не дають йому здійснити відчайдушних поривань. Полонивши його, вони знову накидають на нього грубу мішковину, ніби розчиняючи його одухотворену постать у своїй сірій невиразності... Усе повертається «на круги своя». Музика поволі стихає. Згасає світло. У суцільній темряві зникають постаті...

Багато разів викликали виконавців на поклони, і вони виходили на просценіум стомлені, але задоволені. Нарешті Андрій майже силоміць вивів із-за лаштунків схвильованого й щасливого Ігоря. Побачивши свого улюбленця в ролі постановника, зал вибухнув ще гучнішими оплесками...

До самого ранку друзі не зімкнули очей. Ділилися враженнями, мріяли, укладали плани на майбутнє. Тепер уже Андрій хотів «узяти реванш» і поставити для Ігоря цілий балетний спектакль.

І що за прекрасне створіння цей Ігор! Які чарівні й досконалі форми його дивовижної статури! Мабуть, із таких, як він, красенів античні скульптори витворювали образи богів. Достоту фідіївська голова з довгим русявим волоссям, що хвилями спадає на широкі рамена. Опуклі м'язи грудей і рук, плаский підібраний живіт з темним пагорком лобка й міцним стеблом фалоса, плавкі обриси пружних стегон і ніг...

Так само оцінював друга й Ігор, милуючись класичними пропорціями його тіла. Різнилися вони хіба що кольором очей та волосся. І жартома називали себе Нарцисами, з тією лише відміною, що Нарцис був закоханий у власний образ, а вони до нестями залюблені один в одного. Кожен любив у другові чоловічу вроду й мужність, достоту як воїни легендарного Карфагена чи запорозькі козаки, що не вагаючись віддавали власне життя заради любого побратима.

І тіло, й дух мали для них однакове значення, це було їхнім покликанням — чарувати людей вродою й досконалістю свого тіла, мистецтвом високим, та, на жаль, швидкоплинним. Зважаючи на це, юнаки з гарячковим поспіхом прагнули встигнути зробити якомога більше й краще, а водночас натішитися своїм коханням, перелити його у творчість...

Їм не потрібно було щось приховувати один від одного, вони не грали й не лицемірили, вони були такими як є. Лише удвох, оголені тілом і душею, почувалися природно й невимушено. Відчайдушними Ікарами ширяли поза часом і простором, таких вершин сягаючи, що аж дух забивало. Вони відкривали все нові й нові континенти духовності, поринаючи в потаємні глибини власного внутрішнього світу. І все те дарувала їм усепоглинаюча, неосяжна їхня любов...

Зручно вмостившись, вони лежали на тахті й слухали щойно придбану платівку з музикою Вілла-Лобоса. Екзотичні мелодії будили й заворожували уяву, розбурхували почуття, і солодко-терпка млість знову розливалася гарячими струмами по їхніх тілах, і уста знову шукали вже знайомого смаку та запаху кохання...

Потім оголений, вродливий, як Мікеланджелів Давид, Андрій грав на віолі. Голова його була трохи схилена набік, і хвилясте чорне волосся плавко збігало по раменах. Музика, щемка й чарівна, ніби лилася із самої його душі. Натхненне обличчя було прекрасним, воно випромінювало дивовижне неземне сяйво, що струменіло з його закоханої душі...

Ігор заворожено слухав, мелодія заполоняла все його єство, розбурхувала ще незнані й водночас знайомі почуття... Сльози мимохіть туманили йому зір, гарячими краплинами котились по обличчю. То були сльози замилування й жертовної його любові, безмежної вдячності за дароване йому щастя....

Завваживши стан друга, Андрій відклав віолу й схилив перед ним коліна. «Це ти надихнув мене на цю імпровізацію, голосом моєї віоли промовляла наша любов», — сказав він. І знову вони говорили один одному схвильовані, заповітні слова... Знову клялися, присягалися на віки вічні, до останнього подиху, назавше...

Тим часом ішла до завершення Андрієва постановка балету «Гамлет», на музику Дмитра Шостаковича. Звичайно ж, партію датського принца виконував Ігор. Здавалося, саме для нього створив свою трагедію Шекспір: і поставою, і вродою, і душевними пориваннями відповідав юнак цьому образові. Тепер уже Андрій дебютував як балетмейстер-постановник. Він же, у співавторстві із художником, зробив ескізи костюмів та декорацій. І виконував роль Лаерта.

Ще на генеральній репетиції, попри всі застереження, в залі лунали оплески та схвальні вигуки. Преса віщувала світову славу й постановникові, й головному виконавцю.

Прем'єра наближалася до кінця. Завершувалась передостання картина. Ігор побіг до гримувальні перевдягатись: за кілька хвилин мала початися фінальна сцена смерті героя, для неї було обрано сніжно-білий костюм. Дослухаючись до музики, Ігор подумки відлічував час, що лишався до його

виходу. Їхня з Андрієм гардеробна була на третьому поверсі. Швидко перевдягнувшись, він побачив, що має ще трохи часу, аби поглянути на кін з висоти пташиного лету. Для цього він піднявся ще на три поверхи вгору; якраз і двері на колосники були незамкнені. Він обережно вийшов на вузенький балкончик. Висота була така запаморочлива, аж дух забивало. Міцно тримаючись за поруччя огорожі, Ігор спостерігав за дією і внутрішньо готувався до свого виходу. Та раптом позад нього грюкнули двері й клацнув замок. Мабуть, то котрийсь із чергових пожежників помітив прочинені двері й поквапився виправити чийсь недогляд, — звичайно, і гадки не маючи, що там може хтось бути. Стривожений Ігор легенько постукав, сподіваючись, що той, хто замкнув двері, ще не встиг далеко відійти. Потім загрюкав дужче. Та де там — за дверима ані пелесь. Що робити? Як вийти з цього безглуздого, та, на жаль, драматичного становища? На сусідньому балкончику також були двері, то, може, вони не замкнені чи не такий міцний замок?.. Відстань між балкончиками — близько метра...

А музика такт за тактом усе наближала й наближала фінальний вихід Ігоря. Не дай Боже, не вийде він на сцену — провал для театру і для Андрія особисто — а він же доклав стільки зусиль до цієї прем'єри! І старався ж задля нього, Ігоря... Ігор і далі марно стукав та гукав, а тоді, коли вже буквально через кілька тактів мав з'явитися на сцені, поспіхом переліз через огорожу, напружив усі сили, відштовхнувся від металевої опори і...

...Він лежав посеред сцени, мов ляльковий Арлекін, з безвільно розкиданими руками й ногами, у сніжно-білому вбранні Гамлета, з розширеними, вже застигаючими зіницями синіх очей. Невеличка червона цівка скупо стікала з кутика напіврозтулених уст...

І декорації Ельсінорського замку, і люди в середньовічному вбранні здавались Андрієві нереальними — все скидалося на моторошний і химерний сон... Ось-ось сон скінчиться — і все знову буде гаразд. Це ж лише вистава, придумана ним самим.... Ні — то не Ігор! То не мертве тіло його найближчого друга, а Шекспірів Гамлет нерухомо лежить посеред сцени... Він-бо й за роллю має так лежати... А за хвилю підведеться й зі своєю милою, трохи винуватою усмішкою вийде до рампи вклонитися публіці...

...Та ні — посеред сцени лежав він — його повержений бог, якому Андрій поклонявся й на якого молився, якого любив сильніше за саме життя...

Він став на коліна і ніжно, немов боячись завдати другові болю, навіки склепив йому очі, востаннє зазирнувши в їхню тепер уже холодну безодню.... Спазми душили горло...

Оскільки нікого з родичів в Ігоря не було (мати за рік перед тим загинула при пожежі), Андрій розпорядився віддати його тіло кремації. Урну з прахом вмурував у стіну колумбарію київського Байкового цвинтаря, а маленьку дрібку попелу запаяв у невеличкий срібний медальйон і ніколи вже з ним не розлучався.

Поїхавши на конкурс артистів балету в Парижі, Андрій залишився працювати в Гранд-Опера, де поновив постановку Ігоревого «Адажіо» і сам виконував у ньому сольну партію. Згодом ця композиція пішла по всьому світі, її ставили різні театри та найкращі балетні трупи. Андрій сумовито тішився з того — адже в звуках цієї музики, у рухах і пластиці танцю ніби продовжував жити образ його незабутнього Ігоря...

Фото Олега Білоусова

ЛЕЛЬ-2000: НОВІ УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ!

Шановні читачі!
Журнали «Лель» і «Лель-ревю» у 2000 році ви зможете одержувати, лише перерахувавши відповідну суму на р/рахунок редакції і надіславши нам повідомлення про поштовий переказ з чітко зазначеним прізвищем, повною адресою та сплаченою сумою.

Протягом року вийде 6 номерів «Леля» і 6 – «Лель-ревю».

Вартість одного номера кожного з журналів – 3 грн. 50 коп.
Піврічна передплата коштує 10 грн. 50 коп., річна, відповідно, 21 грн. 00 коп.

Відправляючи переказ, не забудьте зазначити, який з двох журналів ви хочете одержувати.

Гроші слід надсилати на Р/р № 26007301330137 у Шевченківській філії АКБ «Національний кредит» м. Києва. МФО 322216, ЗКПО 21652557. Одержувач: фірма «Деркул».

Сума (для прикладу): 21 грн. Без ПДВ. Передплата «Лель»-2000 (або «Лель-ревю»-2000).

ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ З 1 ВЕРЕСНЯ ДО 31 ГРУДНЯ 1999 РОКУ.

ВИ ОДЕРЖИТЕ ТАКУ КІЛЬКІСТЬ НОМЕРІВ, ЗА ЯКУ ЗАПЛАТИТЕ. ЖУРНАЛИ НАДХОДИТИМУТЬ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ У ЗАПЕЧАТАНИХ КОНВЕРТАХ.

У ПЕРЕДПЛАТНОМУ КАТАЛОЗІ УКРАЇНИ НА 2000 РІК «ЛЕЛЯ» І «ЛЕЛЬ-РЕВЮ» НЕ БУДЕ.

ЗУСТРІНЕМО 2000 РІК РАЗОМ З «ЛЕЛЕМ»!

«ОЙ, ГАДЮКА!..»

Володимир КОЛОДЯЖНИЙ

Правдива історія, повідана колишнім матросом атомного підводного крейсера «Непереможний» на традиційній зустрічі однокашників.

Після закінчення нашої улюбленої і незабутньої школи номер 2 я, друзі мої щирі, як і більшість із вас, пішов до лав Радянської Армії. З дитинства марив морем, тому й напросився на флот.

Послали мене спочатку до морської школи, неподалік старовинного кримського містечка Гурзуф, берегову лінію якого омивають ніжно-еротичні хвилі Козацького моря. І чому тільки називають його Чорним?! Де ж та історична справедливість?

Подивіться на середньовічну карту Європи. Росія тоді ще була Московією, Україна, як і тепер, Україною, а на місці кимось названого згодом Чорного моря ви побачите слова: «Козацьке море». Чому козацьке? Бо за тих часів прадавні наші славні запорожці поборознили те море уздовж і впоперек, витрушуючи душу з татар і турків та визволяючи християнські душі з неволі лютої.

Діставалися наші завзяті прадіди до самісінького Стамбула, і тоді наполохані євнухи гнали в гори численні табунці жіночок правителя Османської імперії, рятуючи їх від шалу козацького та списа потужного, що в шароварах ховався. А були в запорожців й інші списи — трохи довші від згаданих і для війни призначені...

Іноді — чи то євнухи траплялися неповороткі, чи жіночки султанові не дуже тікали — славні козаки наздоганяли гареми й псували чистоту роду турецького. З'являлися дитинчата — напівкозачата, напівтурченята...

Та чого це я так глибоко в історію подався?! Моя ж то не така давня...

Отож учусь я, друзі мої любі, у тій школі морській, наполегливо готуюся до несення військової служби на борту уславленого ордена Трудового Червоного Прапора атомного підводного крейсера «Непереможний». А наставником старші командири призначили нам мічмана Євлампія Івановича Котопуцька. І трапляються ж такі кумедні прізвища!.. Та знаєте, товаришочки мої душевні, я вже давно запримітив: яке прізвище, така й людина. І той Котопуцько виявився страшенним бузувіром і садюгою неприхованим...

Годували нас у школі морській не дуже: або каша кирза, або каша шрапнель... Самі знаєте, що воно таке. Для вигляду мастили ту їжу духом вершкового масла та поливали нібито м'ясною підливою, такого блідо-синього кольору, що найталановитішому художникові не приверзеться навіть у нападі білої гарячки...

Як ми мріяли тоді скоріше потрапити на борт «Непереможного», бо знали — їжа там найвищого гатунку... Повірте мені, бувалому підводникові...

Та повернімося до того клятого Котопуцька. Він десь роздобув книжки «Страви української кухні», «Багатства новофранцузької кухні» та «Кращі здобутки давньоєврейської кухні» — і читав звідти рецепти найвишуканіших страв під час сніданку й вечері, коли ми давилися черговою кашею. І при цьому дивився на нас добрим батьківським поглядом, нібито він і справді годував нас, курсантів, отими вишуканими наїдками. Ще й наказував гад той повзучий мити посуд після їжі так, щоб усе вилискувало, як кругляки в кота після березневих сексуальних вправ. Бо чомусь запало в голову бузуверові-наставнику, що після новофранцузької кухні, а надто після давньоєврейської, тарілки погано відмиваються...

Школа наша морська, товаришочки мої, розташувалась у мальовничому місці: просто над нами — знаменитий Червоний камінь, ще вище — Яйла, повита кучерявими хмарками, а ген унизу — красень-Гурзуф, що його вузенькими вулицями та парками повільно походжали стомлені сонцем довгоногі дівчата й привабливі жіночки з відпочивальниць, збуджуючи в чоловічого довкілля цілком природні потяги...

Аж ось одного дня прийшов наш мічман дуже веселий — гостював у голови місцевого колгоспу. Вишикував курсантів у

шерегу й довго вдивлявся в кожного уже знайомим батьківським поглядом. А який духмяний віддих був у цього змія іродового — від нього віяло тонкими пахощами справжнього марочного мускату...

— Гей, козаки, майбутні лицарі непереможного підводного флоту! — незвично карбуючи слова, заговорив мічман. — Перед нами поставлено почесне завдання — допомогти трударям виноградних плантацій зібрати врожай. Викладаю диспозицію. Бачите оту скелю? Це знаменитий Червоний камінь. Коло нього проізростає унікальний сорт винограду, з якого роблять найкраще у світі вино «Мускат Червоного Каменя». Повірте мені, це справді найкраще у світі вино. — І мічман Котопуцько смачно гикнув.

Невидима запашна хмарка, що долинула до нас, була незаперечним підтвердженням слів наставника.

— Отже, сьогодні на штурм урожаю ідуть троє курсантів...

Серед цих перших щасливців був і я — Олексій Мавриченко. Кому з нас не мріялось після остогидлої каші поласувати досхочу сонячними виноградними гронами. Знав би, яка дивовижна пригода чекала мене під тим знаменитим Червоним каменем, то не просто пішов би залюбки — на крилах орлиних полетів би!.. Та про це трохи згодом...

Доручили мені чималеньку ділянку виноградної плантації, і я почав звершувати свій трудовий подвиг. Винограду я швидко наївся, та й сонечко кримське так припікало, що аж у голові паморочилось. Зібравши зо два десятки ящиків знаменитого винограду на уславлений мускат, я ледве дочвалав до Червоного каменя... А норма ж була п'ятдесят ящиків! Де й подівся мій трудовий ентузіазм!.. І раптом... У затінку того каменя я побачив халабуду сторожа. А біля неї, під розлогим кущем, на офіцерській плащ-палатці солодко спала...

Ой, побратими мої вірні, як згадаю ту мить, то й тепер, через стільки років, кров у жилах скипає, мов у молодого огира, що вперше нагледів своїми недосвідченими очима струнку юну кобилицю.

Спить собі молоденька сторожиха, і гроно винограду спочиває на її грудях. Що й казати, гроно прекрасне, але груди!.. А ніжки! Довгі, стрункі, засмаглі, з пальчиками, наче малі виноградинки, з ямочками на колінцях, з яких так і вабить напитися джерельної води. А статура... Нічого зайвого. Усе при ній, і все таке, що... куди тій Джоконді!

Я дивився, дивився і незчувсь, як вихопився з мене вигук щирого захвату. Жіночка вмить прокинулась, скочила на ноги — ви тільки її побачили б!.. Усе в ній заграло, та так гарно, пружно, ладно. Я вже зовсім очманів... А вона гляділа, гляділа, а потім як засміється!.. Ніби срібні струни задзвеніли під блакитним небом.

Не буду хвальком, друзі мої шкільні, хлопець я був тоді нівроку, язиком теліпав добре, незгірш як вітер вітрилом. Та й в очах моїх щось таке було, що жіночкам молоденьким подобалося. Одне слово, за кільканадцять хвилин ми дійшли згоди...

І почали гарцювати в горизонтальній площині у тіні найсолодшого в світі винограду. Ну й дівка вона виявилась! Що там ті дурні еротичні книжки! Як казав великий Гете: «Суха то річ — теорія, та вічнозелене дерево пізнання». Мав-таки рацію старий — бо ж геній!

І я пізнавав. Чим глибше пронизував мій корінь пізнання її жіноче єство, тим потужніші вулканічні вибухи стрясали її гарячу плоть; а лавові виверження, здавалося, спопелять геть усе: і корінь мій, і всього мене, і камінь той Червоний.

Я злітав високо вгору, щоб за мить

спружинитися на її чарівних грудях. Від тоненької блузки, що була на ній спочатку, давно вже й клаптика не лишилося. Та ось якоїсь неповторної миті жіночка так засовалася піді мною, що я втратив ритм і здивовано втупився у її блакитні, як Козацьке море, очі.

— Що з тобою, люба?

— Та незручно якось... Щось тверде піді мною і ніби ворушиться...

— То, мабуть, корінчик виноградний, звичайний собі корінчик...

Ми трохи змінили диспозицію і знову поринули в шал кохання. Миттю пролетіло півгодини, година, і лише сигнальний дзвін з морської школи, що ледве долинув сюди, нагадав: треба вертатися до батька-мічмана, його кулінарних книжок і каші кирзової чи шрапнельної...

Я підняв офіцерську плащ-палатку, на якій усе діялось, легенько струснув її і простягнув моїй прекрасній сторожисі. Вона злякано зойкнула:

— Ой, гадюка!..

— Де, сонечко моє?

— Подивись, подивись на спід плащ-палатки...

Я подивився, і мені ледь не стало млосно. До спіднього боку прилипла геть розтовчена нещасна зміюка. Мертве створіння дивилося на мене розширеними від жаху застиглими очима. Та й як не вжахнутися, коли на тобі з годину гарцювали у несамовитому любовному шалі двоє дужих молодят, забувши про все на білому світі...

Ось така незвичайна пригода трапилась зі мною, друзі мої щирі, коли я готувався стати матросом ордена Трудового Червоного Прапора атомного підводного крейсера «Непереможний».

Фото Андрія Устименка

Агунда

— героїня осетинського нартського епосу, дочка володарки Чорної гори Сайнаг-Алдара. Символ неперевершеної жіночої краси.

Арнаваз

— в іранській міфології сестра і водночас (за зороастрійським звичаєм) дружина першопредка людства праведного Йіми. Потім нею оволодів дракон Ажи-Дахак, а потім вона вийшла заміж за переможця дракона.

Аконтій

— у грецькій міфології прекрасний юнак з острова Кеос, який, закохавшись на святі Артеміди у прекрасну Кідіппу, обманом домігся її руки. Він підкинув дівчині яблуко, на шкірці якого вирізав напис: «Клянусь Артемідою, я стану дружиною Аконтія». Прочитавши ці слова вголос, Кідіппа таким чином дала обіцянку богині, не виконати яку вже не можна було.

Аморі, граф

— псевдонім автора «Вавілона наших днів» — документальних записів подій перших років після приходу до влади більшовиків на чолі з В. І. Леніним (1917). В оповіданні, зокрема, засвідчується падіння моралі, яке завжди супроводжує суспільні кризи. За деякими даними під псевдонімом «Граф Аморі» сховався відомий письменник О.М. Толстой.

ВАВІЛОН НАШИХ ДНІВ
(Уривок)

Між цими жінками існували певні ревнощі. Деякі з них були настільки закохані у своїх кішечок, що влаштовували їм бурхливі сцени. Ці пари — кіт і кішечка — були відомі в багатьох салонах Петрограда і Москви. Жартома їх називали голубками, хоча їхня близькість мала далеко не невинний характер.

...У напівособняку влаштували величезний басейн, оточений мармуровими колонами та фігурами, за якими красувалися безкінечні дивани східного типу, вкриті білими простирадлами і споряджені багатьма подушечками. Тут, у цьому басейні, активні лесбіянки милувалися і зачаровувалися бездоганними формами своїх кішечок. Це милування переходило у транс. Котики кидались у басейн, пестили кішечок просто у воді й у якомусь забутті витягали їх з басейну, кидали на дивани, де тривав транс, що набирав потворних форм гомосексуального радіння.

Стид, манірність, гидливість — усе відходило на останній план, а на першому було лише прагнення вдовольнити ненаситну жагу витончених розпусних відчуттів. У цій пряній атмосфері, серед аромату дивовижних французьких парфумів і тепліні, жінки втрачали образ і подобу людей.

Вакханалія тривала довго, з перервами, під час яких подавали чорну каву з лікерами, шампанське, фрукти і цукерки. Шампанське з крюшоном мало особливий успіх. Його пили, наче воду.

Близько четвертої години ранку робили велику перерву. Оголені дами надягали прозорі газові халатики і йшли до добре натопленої їдальні, де на них чекала розкішна вечеря.

Потім, опісля доброго вина, вакханалія сягала свого апогею. Поверталися знову до кімнати радінь. У розпалі вакханалії в повітрі стояв стогін, пристрасні зітхання, які інколи супроводжувалися істерикою.

Переклад з російської

Петер Фенді. Еротична сцена. 1835

Алкестида

— у грецькій міфології дочка царя Пелія, дружина Адмета, яка стала символом подружньої любові. Аби врятувати чоловіка від передчасної смерті, Алкестида погоджується зійти замість нього у царство мертвих Під. Розчулені самопожертвою і силою кохання, боги повертають дружину Адмету ще прекраснішою, ніж вона була раніше.

Аллат

— давньоарабська богиня неба і дощу, а також планети Венера. Ототожнювалася з грецькою Афродитою. Араби Сірійської пустелі вважали Аллат жіночою паралеллю Аллаха, шанували як його дружину і матір богів.

Амбар-она

— у міфології узбеків покровителька жінок та жіночих занять. До неї по допомогу звертаються повитухи, знахарки та шаманки.

Аморі-Дюваль Ежен-Еммануель (1808—1885)

Французький живописець, учасник альтернативних художніх виставок 60-х років XIX століття, створених Наполеоном III на противагу офіційним салонам, виставлятися в яких могли лише послідовники академічного живопису. Аморі-Дюваль, аби донести до глядачів своє розуміння еротики, звертався до класичних образів і сюжетів, що допомагало подолати цензурні перепони.

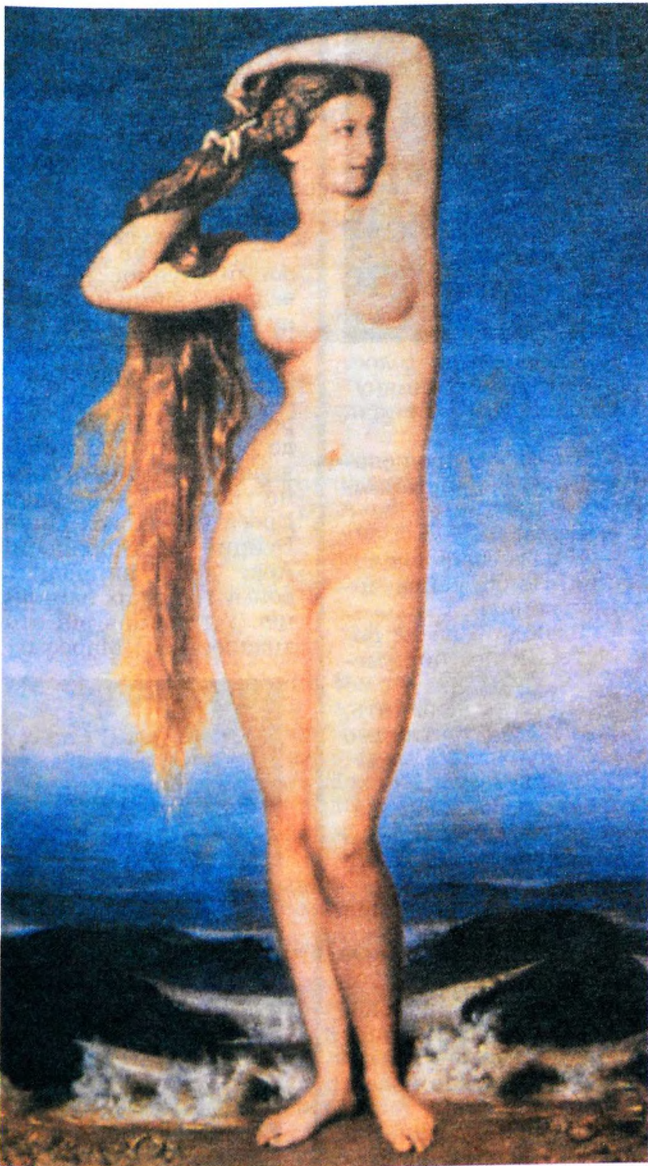

Ежен-Еммануель АМОРІ-ДЮВАЛЬ. Народження Венери. 1862

Анана-гунда

— в абхазькій міфології богиня родючості, полювання і бджолярства, покровителька народження дітей. З'являється інколи у вигляді бджолиної матки.

Ареногенія

— поява нащадків виключно чоловічої статі внаслідок дії поєднаного зі статтю літального гена.

Леохар (350—330 рр. до н.е.). АПОЛЛОН Бельведерський

Аплу

— в етруській міфології божество, яке відповідає грецькому Аполлонові. Взірець і водночас наглядач гармонії людської і космічної.

Архій Митиленець (І ст. до н.е.)

Давньогрецький поет народився на острові Лесбос, у місті Митилені. Жив за доби руйнування Еллади римлянами. З написаного ним дуже мало творів дійшло до наших часів.

Слід уникати Ерота?
Даремно!
За мною на крилах
Він навздогін,
і пішки від нього
Мені не втекти.

Аппель Карел (Народ. у 1921 р.)

Голландський живописець, один із засновників творчої групи «Кобра», до якої входили також датчанин Астер Йорн, бельгієць П'єр Алешинські та голландець Гійом Корнель. «Кобра» була заснована 1948 року в Парижі. Аппель разом з однодумцями відновлював традиції німецького експресіонізму з характерним для нього деформованим буянням фарб. Аппель не визнавав абстрактних експериментів, проте саме абстракція придушувала еротизм у творах майстра.

Карел АППЕЛЬ. Голландка. 1969

Голова АТАЛАНТИ. Фрагмент статуї з Тегеї. 340—320 рр. до н.е.

Гвідо Рені. АТАЛАНТА й Іппомен. 1818—1819

Аталанта

— героїня грецької міфології, дочка аркадського героя Іаса та беотійської царівни Климени. Перша з відомих людству жінок, яка була покарана за те, що кохалася у храмі бога — Зевса. За цей гріх Зевс перетворив Аталанту та її чоловіка Меланіона на левів. Згідно з уявленнями древніх левиці паруються лише з леопардами, тож у новій подобі вона позбавлялася можливості кохатися з чоловіком.

Анонім

Оповідання невідомого автора було надруковане у французькому журналі XIX століття.

ПРОГУЛЯНКА
(Уривок)

Ліс зустрів нас приємною прохолодою і п'янкою красою. Ми під'їхали до будинку єгеря, де на нас чекали прості сільські страви. Усі заходилися весело підобідувати. Мене умовили випити кілька келихів шампанського, хоча для підняття мого духу це було зовсім не потрібно.

Після трапези ми вирушили на прогулянку. Чоловік і Ф. пішли разом, про щось теревенячи. Я вирішила не відставати від них. Вони звернули на якусь стежину, і невдовзі ми опинилися у дикому куточку лісу, всіяному величезними валунами і затіненому розлогими деревами.

У цю мить мого чоловіка покликав здалеку один з наших супутників: «Ідіть-но швидше сюди! Погляньте, що тут!»

Чарлз побіг на голос. Варто було йому зникнути з очей, як Ф. припав до моїх вуст.

— Ангел, — прошепотів він. — Скористаймося з цієї нагоди!

— Безумець!

— Я божеволію від кохання! Не опирайся моєму бажанню!

— Господи! Нас же побачать! Ти погубиш мене!

— Ніхто не побачить, якщо ми не гаятимемо часу! Нахилися!..

— Ти вже?

— Так, я увійшов. Зараз.

— Ой, швидше. Я вся тремчу!

— Зараз, зараз, моя радість... Кінчай-но!

— Я вже. Виходь.

— Ох. Усе...

Ми встигли вчасно. Ледве я поправила ззаду спідницю, як почувся гамір компанії, що поверталася.

Я пішла назустріч. Виявилося, вони вирішили показати нам бджолине гніздо, побачене на самісінькій верхівці дерева.

Незабаром ми знову сіли в екіпажі й попрямували до міста.

Переклад з французької

Атум

— у єгипетській міфології бог сонця, один з найдавніших богів. Його змальовували в образі людини з подвійною короною на голові — як володаря Верхнього та Нижнього Єгипту. Згідно з геліопольським міфом Атум створив сам себе, виник з первісного хаосу. Граючись одного разу з власним фалосом, Атум довів себе до еякуляції. Задихаючись від насолоди, він почав хапати ротом повітря й у такий спосіб втягнув у себе сім'я, що саме вирвалося потужним струменем. Відбулося миттєве самозапліднення — Атум виплюнув з рота богів-близнюків: повітря — Шу та вологу — Тефнут, від яких пішла земля — Геб та небо — Нут.

Арес

— у грецькій міфології бог підступної, несправедливої війни (на відміну від Афіни). Закохався і зумів здобути прихильність найвродливішої і найніжнішої богині Афродіти, яка на той час, до речі, мала законного чоловіка. Від Ареса богиня кохання народила Ероса і ще трьох синів. Буйний та аморальний Арес дещо випадає із сонму грецьких олімпійців. У італійців він ототожнюється з Марсом.

АЛКАМЕН. АРЕС. Бл. 430 р. до н.е.

ПРУТНІ З СЮРПРИЗАМИ

Величина чоловічого члена у спокійному стані — це надійний показчик того, яких розмірів він сягне у стані абсолютної ерекції. Великі пеніси рідко при збудженні подовжуються більше ніж на 2,5-5 см. Та щире здивування викликають ситуації, коли людина з маленьким чи середніх розмірів членом раптом на ваших очах досягає ерекції. Про таких чоловіків кажуть, що у них високий коефіцієнт подовження і розширення.

Декілька років тому я мав доброго друга, з яким ми познайомились на старших курсах медичного училища у штаті Юта. Ми кілька разів зустрічалися на тенісній площадці, й у душовій я помітив, що його член досить скромних розмірів. По суті, він у нього був таким маленьким, що нагадував рожевуватий пуп'янок, який визирав з густого волосся. І мене постійно дивував шквал телефонних дзвінків на його адресу від подружок (телефон не замовкав, дзвонив цілий день, а іноді й уночі). Я поцікавився причиною.

— Уся справа в моїм спорядженні, — відповів він.

Не замислюючись, без жодних дипломатичних хитрощів я запитав:

— У якому спорядженні?

Він анітрішечки не знітився й просто відповів:

— Ходімо, я тобі дещо покажу.

Я пішов за ним до його спальні. Ми замкнули двері, а він, узявши до рук пошарпаний номер журналу «Пентхауз» і сівши до мене спиною, почав мастурбувати. За кілька хвилин він сказав:

— Нумо, подивися!

Я ледве не впав з ліжка. Ні, це була абсолютно інша людина. Він демонстрував прекрасний екземпляр, схожий на батон ковбаси салямі, довжиною 18 см, з пульсуючими синіми жилками. Від його ліліпутських розмірів не залишилося й згадки. Оговтавшись, я поцікавився, як це йому вдалося. Він відповів, що це аж ніяк не трюк, просто йому поталанило мати «розсувний» телескопічний член...

Інститут «Мастерс і Джонсон» здійснив кілька досліджень, пов'язаних із змінами розмірів статевого члена. В результаті вони з'ясували, що маленький пеніс має більший коефіцієнт розширення і подовження. Були зафіксовані такі спостереження.

Під час дослідження порівнювалися 40 чоловіків, довжина членів яких у спокійному стані була 7,5—9 см, з тими, які мали «сплячі» пеніси довжиною 10,0—11,5 см. При цілковитій ерекції менші за розмірами прутні зростали в середньому на 7,5—7,8 см, тобто фактично подвоювали власну довжину. На відміну від них, у піддослідних з довшими членами збільшення при ерекції спостерігалося у межах 7,0—7,5 см. Дослідники відзначали, що найпомітніше збільшення було зафіксоване в межах з 11 до 16,5 см. У моїх дослідженнях найбільше зростання було відзначене з 12 до 18,5 см, а найменше — з 11 до 13,5 см.

Вільгельм фон Глоден. Хороші друзі. 1900

Вчені Інституту Кінсі провели аналогічне дослідження. Вони виміряли від кінчика голівки довжину членів 2770 чоловіків — як у спокійному стані, так і під час ерекції. Пол Л. Демісон і Пол Г. Гебхард класифікували «сплячі» пеніси за двома категоріями: короткі (в середньому 7,8 см) і довгі (в середньому 11 см), а потім порівняли їх при ерекції. «Короткі» пеніси подовжилися на 85 і навіть більше відсотків, і їхній середній розмір став дорівнювати 14,7 см. «Довгі» члени подовжилися лише на 47% і при цілковитій ерекції сягнули в середньому 16,5 см. Окрім того, було помічено, що чим тонший пеніс, тим дужче він розширюється. Розмір по колу «коротких» пенісів збільшився на 34% проти 27% у «довгих» органів. Дослідження показали також, що зріст мужчини та його вага не можуть бути орієнтирами для визначення розміру чоловічого статевого члена.

Гері ГРІФФІН,
сексолог (США)

ПРИКМЕТИ СТОСОВНО ДІТЕЙ, ЯКІ НА ВСЯК ВИПАДОК ТРЕБА ЗНАТИ

Не слід саджати дітей на стіл — потім, ступивши на землю, вони падатимуть без причини.

Маленькій дитині не можна дозволяти дивитися у дзеркало — довго не розмовлятиме і зробиться лякливою.

Після заходу сонця не варто піднімати дитину на руках вище голови — буде неспокійно спати.

Аби у маляти все було добре — не залишайте на ніч його речі на мотузці у дворі.

Хлопчика краще вбирати у блакитний одяг, дівчинку — у рожевий.

ОСТАННІЙ ЖАРТ БЛИЗНЮКІВ

Сіднейських братів Білла і Джона Блумфілдів було дуже важко розрізнити. І близнюки цим користувалися, впродовж усього життя розігруючи оточуючих. Це було нескладно: мешкали вони разом, одягалися однаково, мали подібні звички, манери, смаки. Померли вони теж разом, досягнувши 61-річної межі. Але і наостанок брати вирішили розіграти рідню. Обидва перед смертю однаково вбралися, а паспорти склали в одне портмоне. Оскільки хто є хто визначити було неможливо, близнюків вирішено було поховати в одній труні.

ТВАРИНИ ТЕЖ ЦІЛУЮТЬСЯ

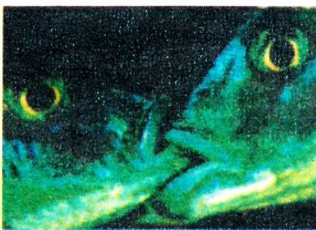

Найбільш подібний до людського — поцілунок шимпанзе. І цілуються вони у схожих ситуаціях: під час залицяння і любовних ігор, вітаючись зі знайомими, а також демонструючи покірливість вожаку.

Не відстають й інші тварини.

Коні цілуються, залицяючись одне до одного.

Собаки — під час гри.

А риби — так ті годинами можуть плавати, з'єднавши спраглі вуста.

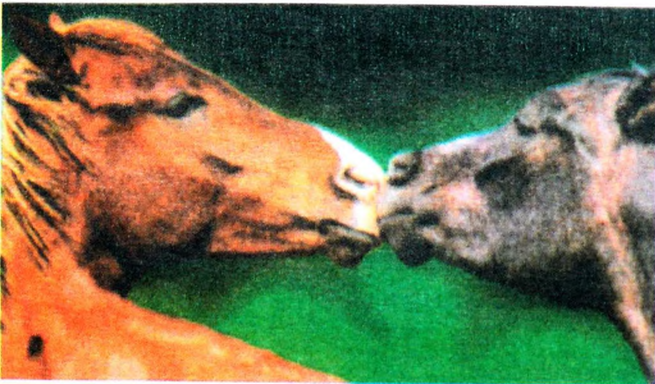

ХАТКА

Оповідка

— Що старе, що мале, кажу я, Андрію, — один дідько. Розум в голові, як вода — куди нахилишся, туди й ллється. От ти вже пасіку маєш, якась тобі гривня крапає, на щось більше тягнешся. Дядько на всю губу!

— Наче ти, Петре, бідуєш, як люди, без копійки, без одежини…

— Я тримаюся, але такий час… Затінок. Заграниця. Привожу з Туреччини дещо, з Молдови — цигарки. Щось крапає. Кручуся. Що маємо, те маємо, як той казав. Податками допікають, але що зробимо? Затишок…

— Журишся, ремствуєш?

— Так, але на кого тепер ремствувати, коли кожен сам собі пан? Як умієш, так і живи, а не вмієш ніяк — тікай!

— Куди?

— Куди хочеш — пан. Коли маєш багатство — лети, а не маєш і не можеш звечора заснути, згадуй, сягай куди хочеш, куди в голові хилиться.

— Куди ж у тебе хилиться?

— Часом в дурне, але в солодке.

— Он у тебе в чуприні бджілка заплуталась. Давай дістану.

— Не треба, Андрію, сама навибереться. Авжеж, пані бджілка крила має, солодке їсть. Ото хлопчаком був-ем, дитиною. Тато поїхав десь на заробітки, мама — в колгосп на роботу. Мене в дитячий садок не приймали — вже такий пуголовок, що до школи ходжу, але боятися ще не вмію. Покійна

бабуня Настя лякала: «Вова прийде і згамає, коли не будеш слухатися мами, баби!» Колись слухався, колись — ні. Живого вовка не бачив, тільки на малюнках у книжечці, а вовка уявлявся великий, як теля, чорний, волохатий. І мама була навчилася від бабуні. Ото вечоріє надворі, то й кричить: «Петрику, до хати, бо вова з лісу!» Щоб дуже, то ні, але трішечки боявся...

— О, вже бджілка вибралася, полетіла.

— Я про бджілку й хотів.

— Ну, розкажи, все одно неділя, нікуди не спішимо.

— В сусідстві жила одна бджілка, Маринкою звали. Більша була за мене, до п'ятого класу ходила. Така голубоока, в коси голубенькі стрічки вплітала, і очі голубі. Гляне — і тобі добре, хочеш з нею гратися, доторкнутись до неї.

— То чому бджілка?

— Бо солодка.

— А звідки ти знаєш? Пробував на смак?

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

— Можна сказати, пробував.

— Як?

— Гратися до неї бігав, коли в неї не було нікого дома. А в хаті гарно. Тахта під стіною, на стіні паперовий голуб з голубкою цілуються. А Маринка покинула на столі свої зошити і книжки та й каже:

— Граймося!

— Чого будем гратися? — питаю.

— Хатки, — каже.

— Це треба надворі, там пісок, дощечки...

— А в мене й тут є хатка, — і бебех на тахту горілиць... — Вибачай, Андрію, але й ти колись був дитиною.

— Ну?

— Та й заголилася. Трусики шваґнула у куток і показує мені піріжечок між стегнами та й каже:

— Ось!..

Там же щілиночка, пелюсточки, як у квітки. А Маринка так до мене, як моя мама: «Ходи, Петрику, до хати, бо вова!» Поклала мене коло себе і тягне мою руку до тієї хатки. Доторкнувсь, а там ніби дверцята відчиняються і так м'ягенько, аж мокро. Коли доторкнувся мій пуцьверіньок — став більшенький, наче почав щось думати, напружився.

— Боїться вови, — каже Маринка. — Ану, до хатки!

Одним пальцем намацав я у неї не стегні прищик-бородавку і питаю:

— А що це?

— Цуцик біля хатки, — каже, — стереже, щоб вова не ввійшов, — і тулить мого пуцьверінька до дверцят.

— Нащо? — питаю.

— Він теж вови боїться.

То й ґецався, може, не по-людськи, але добре було, не забувається. Я ще не знав про гріх... Але тільки-но прилаштувався на Маринці, як грюкнули двері, до хати влетіла її мама, стягнула мене з Маринки, як нікчемне кошеня, і викинула надвір, за мною волочилися штанята. Тікаю додому і чую, як мама б'є Маринку, як та кричить.

— Діти — гріхи, — похитав головою пасічник. — І вигадає малеча: хатка, цуцик...

— Та якби тільки це, — усміхнувся Петро.

— А що ж іще?

— Текли роки, як вода в Бузі. Не ходив я вже гратися до Маринки, боявся її мами і її самої. Вже парубок, вже й чоловік, вже ось ця незалежність, вже Марина Семенівна за агронома заміж збирається, а мені нема-нема та й втелющиться в голову її хатка, згадається, як мені було добре. Гляну здалеку на Марину Семенівну — дама з Парижа, і одягнена люкс, і говорить, як музику пише. А тут вибори, вже президента обирають. Голова сільради, що за радянської влади був, робить такі самі вибори — звечора музики грають, з райцентру горілки, пива привезли, Марина Семенівна розпоряджається допізна. Вже й радіо не балакає. Йду додому, а вона:

— Зайди, Петре, до мого кабінету!

Чому ж, думаю, не зайти. Згадалося, як малим до неї гратися ходив. Сідає вона на диван, а я — коло неї, дивлюсь на її оголене коліно, а вона:

— Не хочеш до хатки, щоб вова не вкусив?

Усміхнувся я, чмокнув її в губи та й, не довго думаючи, лізу на неї, а там аж шовковий купчачок помокрів і медом запахло, що й язиком доторкнувся б. Забуваю все на світі, пнуся своїм путом у двері, а рукою надибав бородавочку на стегні і, як колись, питаю:

— Що це, Маринко?

— Цуцик, — каже, — щоб вовка до хати не пускати.

А я вже десь там, далеко, глибоко...

— І що? — питає Андрій.

— Та ніби нічого, але завтра податковий інспектор наїде.

— Вова...

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

ОДНА АМЕРИКАНКА ВИЙШЛА ЗАМІЖ ПО ТЕЛЕБАЧЕННЮ

Через лінощі чи з бажання надати свіжості рутинному ритуалу реєстрації шлюбу, але одна жителька Нью-Йорка вирішила узаконити свої стосунки з коханим, який чекав на неї у Каліфорнії, не виїжджаючи з рідного міста. Це було зроблено за допомогою своєрідного телемосту. І, треба зазначити, шлюб визнано цілком законним, адже чиновник мерії бачив перед собою обох наречених (байдуже, що на екрані) і чув їхні відповіді на передбачені процедурою запитання.

Єдина прикрість: молодята не змогли скріпити свій союз поцілунком.

...А ДВІ СЕСТРИ — НЕ ЗА СВОЇХ НАРЕЧЕНИХ — І СТАЛИ ЩАСЛИВИМИ

Один житель Саудівської Аравії видавав заміж одночасно двох дочок. Від хвилювання він переплутав під час реєстраційного запису їхні імена. Наречені внести уточнення не мали змоги, адже обличчя обраниць були заховані під паранджою.

Проте помилка не стала на заваді сімейному щастю. За кілька днів після весілля дівчата заявили батькові, що необхідності в розлученні немає, оскільки вони обидві задоволені своїми чоловіками.

Шановна редакціє!
Надсилаю вам свою першу спробу в стилі еротичної жартівливої поезії. Мені 39 років, освіта вища економічна, працюю в комерційній структурі. Вірші зрідка писав і раніше, в основному, як кажуть росіяни, «про любовь и на злободневные темы». На жартівливий еротичний стиль потягло недавно.

«ЛІРИКА БІЛЯ СТАВКА»
(Жарт на народні теми)

Ввечері зустрілись двоє
— Сядьмо поряд під вербою.

Місяць світить виднокола
— Обніми мене, Миколо.

Над вербою зірка блище
— Присувайсь до мене ближче.

В очереті жаба кваче
— Щось сьогодні ти гарячий.

Коник у траві стрекоче
— Ой Миколо, я щось хочу...

Видно в гіллі нічну птицю
— Не порви ж мені спідницю!

Пугач крикнув, жди біди
— Ой Миколо, не туди...

Гомін у селі стихає
— Та куди ж ти в біса пхаєш!

Землю морок охопив
— Ху, насилу застромив.

Місяць в хмари закотивсь
— Ти сьогодні як сказивсь.

Вітер в листі вже замовк
— Боже, ти мене затовк.

Другий півень кукуріче
— Я скінчила уже тричі.

— Після лірики такої
Дай побуду у спокої.
Як до завтра одійду,
Знов на лірику прийду!

Віктор ЖУК,
м.Долинська
Кіровоградської обл.

ЧОМУ ЖІНКА НЕ ХОТІЛА БУТИ ТВАРИНОЮ

Один жених після весілля поїхав з нареченою по полях кататися. Це діло було перед Трійцею, коли вже зеленіє. Їдуть вони повз отару овець, молодий і питає:

— А що, ти б бажала бути овечкою? Дивись, які вони гарні, красиві!

— Ні, не хочу.

Проїжджають вони череду корів. Молодий знов питає:

— А корівкою ти б хотіла бути?

— До чого це ти питаєш? Не хочу я бути коровою, краще я буду людиною.

Поїхали вони далі. Проїжджають повз табун коней, він і питає:

— А кобилкою ти б хотіла бути?

— Та що ти до мене причепився, я буду сердитися! Для чого видумуєш: чи не хочеш бути тим, другим, третім, — нащо мені все це? Людиною краще жити! Животині раз на рік випадає, а я з тобою щодня можу і...ся!

КОВБАСА У ШТАНЯХ

Одна бариня, вже не молодих літ, була як коліно лиса. Голова була голомоза, все волосся повисмикувала щипцями — все кучері собі закручувала. Вона дуже перебирала женихами і через те довго не виходила заміж. Їй хотілося вийти заміж за такого, у кого великий член. Коли хто приходив сватати-ся, так вона більше всього звертала увагу на штани: чи дуже в нього одстовбурчився, чи ні. Вона на лице була непогана, і грошей було багато, так що женихи до неї часто прибивались, та все виходили з лящами. У неї хоч свого волоссся не було, так зате носила красиву перуку, і через неї сама здавалася красивою.

Один жених здогадався, в чому діло, і придумав, як її надурити. Він прочув через прислугу, що вибирає собі жениха з великим членом. Пішов у лавку, купив фунт ковбаси, причепив її за вірьовочки до пояса, упхнув у штани так, що кінець ковбаси висів аж у холошу, трохи не до колін. Брюки на цей випадок надів м'якіші — трикові, аби видніше було, що в нього великий. А в нього був невеликий, так собі, посередній.

Прийшов він свататися у фраці, щоб видніше було брюки. Вона раз, другий подивилася на брюки і не довго думаючи погодилася вийти за нього заміж. Повінчалися вони, одгуляли весілля, після гулянки і танців, уже перед світанком, пішли спати. Почали вони роздягатися. І тут волею-неволею довелося кожному відкривати свої недоліки: молода скинула свою перуку і каже:

— Звиняй, голубчику, що я з перукою!

А жених скинув брюки та й каже:

— Звиняй, милочка, що я з ковбасою!

Вийшло, що обоє винні, одне одного підманули.

БЛОХА НА ЯЙЦЯХ

Ішли дві дамочки тротуаром, з ними йшов один кавалер. Бариньки завели розмову про горщики, про кухарок, про свиней, а потім одна каже:

— Я посадила у вівторок квочку, поклала під неї вісімнадцятеро яєць, та не знаю, що з того буде.

— А я вчора посадила дві квочки, та не знаю, що вони мені висидять, — підхопила друга.

А кавалерові набридло слухати їхні балачки і, щоб не нудно було йти з ними мовчки, він і собі почав:

— Послухайте, що я вам розповім. У мене сидить блоха на яйцях, та не знаю, що вона висидить. Як, на вашу думку?

Дамочки почервоніли і, начебто не здогадавшись, швиденько перевели розмову на інше.

Альфред БОЙКО

ДОПОМОГА

На цехкомі розбирали
Раз заяву Гоги:
«В зв'язку з тим, що оженився,
Прошу допомоги».

До присутніх усміхнувся
Голова цехкому:
— Ну, то хто з вас допоможе
Хлопцю молодому?

Може, ти йому поможеш? —
Крикнув він до Гната. —
Ти один, здається, ходиш
Іще нежонатий.

До цехкому знов заходить
Через день той Гога:
— Ну то як, по тій заяві
Буде допомога?

— Ну звичайно, буде, Гога.
Ми просили Гната.
Обіцяв він неодмінно
Тобі помагати!

Кров ударила в обличчя
Молодого Гоги:
Він забув вказать, якої,
Просить допомоги!

БЕЗГРІШНА

— Ой, погрузла ти в гріхах,
Сусідонько Ганно,
Аж по кілька спонсорів
Проводжаєш рано.

— Не кажи таке, кума,
Хоч від них і втішно,
Я з них гроші не беру,
А тому — безгрішна!

УКРАЇНСЬКА МРІЯ

Чи думала коли звичайна сільська дівчина Марійка Простопчук з українського села Апостолове, що вона коли-небудь демонструватиме на кращому подіумі Парижа білизну всіх провідних французьких кутюр'є? Звичайно, що ні. Та отаке щастя їй, врешті, випало. І наша передова доярка виправдала високу довіру: вона у тій білизні мала такий потрясний вигляд, що присутні глядачі розхапали за шалені гроші усі виставочні зразки, не подумавши в екстазі, що вони таким чином унеможливлюють серійний випуск згаданих моделей.

Фото Марії Простопчук обійшли всі журнали світу, чим дуже засмутили закоханого в дівчину механізатора широкого профілю Степана Середенка. Він зрозумів: шансів здобути серце недавньої сусідки в нього значно поменшало...

На знімку: ***Марія Простопчук на подіумі Парижа.***
Фото з усіх журналів світу

ВЕЧОРНИЦІ

У СЕЛІ АПОСТОЛОВЕ В УКРАЇНІ

— ПИВО НА ВСІ 100!

9'99

Лель

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

ІНДЕКС 74283

ПОДАРУЙ СОБІ 50-й ЛЕЛЬ!

САРНА

Світлана ДОВЖЕНКО

Розповідь Ігоря Сергійовича*

Атож, я книголюб, згоден. Жити без книжок не зміг би. Та я ще й великий жінколюб. І нічого з цим вдіяти не можу. Я просто... тривіально закохуюсь. З розгону, беззастережно, як хлопчисько.

Для мене нова жінка — то нова непрочитана книжка. І якщо вже вона впала мені в око, то маю будь-що її прочитати. Всю. До останньої сторінки.

Я не прихильник перебіжних пригод. Я волію мати кохану. Розумієте, кохати жінку. І в цім уся моя суть.

Кохання мої бували різні— тривалі й швидкоплинні, бурхливі й спокійні. Та коли вже говорити про най... найбільше...

Було в мене таке. Закохався я в жінку, мов той хлопчисько, з першого погляду. А мені тоді було вже за п'ятдесят. Вона прийшла найматися на роботу до мене в групу. Перше враження — бритва...

Та ні, серйозно. Худа. На язик гостра — одеситка. Очі сталево-сірі, колючі. Як полосне словом чи поглядом — мало не по-справжньому, фізично біль відчуваєш. Бритва. На чуттєвому рівні так само — я абсолютно реально відчув, що душу мою розпанахано гостро, стрімко. Я ще не розмовляв із нею, не знав, хто вона й що, але душа вже боліла жагою кохання.

Від того дня я на роботу почав бігати щодня і навіть завчасно. А як працювалося — легко й вільно! В очах співробітників та замовників я раптом став найрозумнішим.

Терзали душу лише мої відрядження та її лікарняні. А вона виявилася страшенно хворою — і виразка, і щось там по жіночій частині. Та на відрядження я витрачав лише необхідний мінімум часу, без прихватох. А її хворобливість лише додавала ніжності моєму ставленню до неї.

Мешкала вона за містом. Син малолітка. Вищої освіти немає...

Чому ви смієтеся? Освіта — це річ вельми суттєва. Від освіти залежить посада. А від посади — кількість часу, який ви можете приділити підлеглому. До того ж техніка у відрядження із собою не беруть, треба хоча б інженера. Довелося «зробити» їй інженера...

Оце згадую і, як тоді, — дрож у всьому тілі. Півввідділу з мене сміялося. Уявіть собі: сиджу з керівником групи, щось там пояснюю, аж раптом — її кроки в коридорі. Я миттю встаю. Так, так — здалеку чув її кроки. І зразу схоплювався на рівні, з ким би про що б не говорив, навіть із замовником...

Важко мені вам свій тодішній стан передати. Ночами я літав уві сні. Вечорами ми ходили на чергування ДНД, в кіно. Згодом Бог послав квартиру, в якій ми могли зустрічатися, — товариш поїхав у тривале відрядження і залишив ключі, щоб я за хатою наглядав. Я виконував те доручення вельми ретельно.

Перші усамітнення з нею мене ошелешили: вона смертельно боялася близькості. Цілую на вулиці — в руках м'яка жінка. Зайдемо в квартиру — обіймаю кам'яну степову бабу. Тиждень, а то й більше, ми лише обговорювали там кіно, світові та виробничі проблеми...

Вам смішно. Мені зараз — теж. А тоді, повірте, зовсім не до сміху було. З моєю чуттєвістю — то була пекельна мука. Було, цілую долоні, обіймаю коліна і... кінчаю. Але я так кохав, що просто не міг її ні до чого силувати. Мені доконче потрібно було, щоб вона сама, сама запалала бажанням віддатися.

Я зрозумів — її чоловік брав по-тваринному, жорстоко, без пестощів. Аби лише власну хіть задовольнити. З її почуттями не рахувався.

Вона й бажала мене, і страшенно боялася останнього кроку. Боялася, що оте брудне і брутальне, таке, що робив її чоловік, уб'є романтику наших взаємин.

Я терпляче приручав цю полохливу сарну. Мої руки і губи були сама ніжність.

Спочатку пестив її крізь одяг і спонукав до пестощів у відповідь. Якби мені хто до того сказав, що я — я! — отак-от буду володіти із заміжньою жінкою, — та нізащо б не повірив! Аж ось маєш... Та ще й дістаю від того неабияке задоволення.

Згодом почав потроху її роздягати. Вона, дурненька, соромилася свого тіла. Вважала його негарним. Просила вимкнути світло. Та я їй пестощами довів, що кохатися без світла — то пити газовану воду замість шампанського. Єдине, що прикрості завдало, — вона страшенно лякалася мого настовбурченого списа. А він у мене таки нівроку — в стані бойової готовності враження справляє.

Тож не раз і не двічі, а таки довгенько доводилося мені кінчати, як то

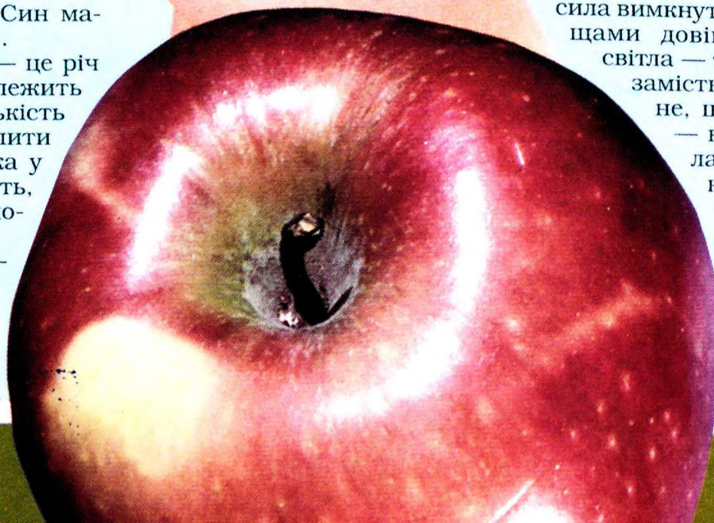

* Із циклу «Санаторні оповідки» (див. «Лель» №№4-6, 8 за 1999 р.)

кажуть, у ганчірочку. Бо як я її не пестив — руками, губами, пенісом, — як вона не вилася в'юном у обіймах моїх — ноги в неї не розсувалися. Ну, зв'язана по стегнах, та й годі. А мені вже геть принципово було, щоб вона сама хай би не попросила, то хоча б несамохіть розсунула ноги.

І ось одного прекрасного дня таки сталося! Відкрилося вічко заповітне. А я на той час так уже звик до того химерного ковзання по поверхні, що й не надто поспішав списа свого встромляти. Навіть думка майнула: чи не кінець книжки?..

Майнула та й розтанула. Все-таки вигляд розтуленого жіночого єства — то велика річ. І я подався на запросини. Але не стрімголов.

Яка сила, яке провидіння мене напучувало в ту мить — то загадка для мене й досі. Подушку під задок — одним порухом. У жилах — коктейль із ніжності й жаги. І ось я обережненько, повільно-повільно входжу. Це були тортури. Я, мов мазохіст якийсь, насолоджувався своїми стражданнями від стримуваного палючого бажання.

Сотні разів по тому я дякував провидінню за цю повільність та обережність! Якби я тоді не стримався отим надлюдським зусиллям, то не судилося б мені, мабуть, дочитати безмежно цікаву книжку. Життя потім довело, що це була лиш середина роману.

Отже, неймовірно повільно входжу до заповітної печерки, аж раптом — опір. Мало того, що вхід тісний, так і стінки поряд. Тут я знов-таки переконався, що приручив справжню сарну. Яке ж у неї там усе маленьке! Ой-ой-ой!.. Володіти таким — і страшно, і солодко.

Тут-таки я зрозумів отой її панічний страх перед зляганням. Яких же мук повинен був завдавати їй неуважний, брутальний чоловік. Хоч іди до нього на чоловічу розмову! Та хіба в нас таке можливе?..

Того першого разу я зросив їй лоно, так і не встигнувши щось розкуштувати. Зате наступного побачення вона сама швиденько роздяглась і лягла. Цього разу я вже не був таким повільним, але так само гранично обачливим і обережним. І тому мені тричі дозволено було увійти, і тричі я кричав нестямно, вивергаючись у тісне лоно моєї сарни.

Але...

Є тут іще одне «але». Мій гонор, моє розуміння кохання спонукають мене так володіти жінкою, щоб вона також, а можливо, щоб вона в першу чергу, кричала від вдоволення плоті.

Тож почалися довгі, виснажливі уроки кохання. Майже півроку я привчав її не «давати», а «віддаватись» — із захватом, насолодою, безоглядно. Майже півроку її змучена плоть забувала гіркий досвід і призвичаювалася до солодкого раювання злиття тіл і душ.

Не забувайте — це не було кохання з вільною жінкою. Були то часті побачення, то великі перерви, за які тіла зовсім забувають одне одного. Були постійні її каяття: вона, бачте, зраджує чоловіка і краде час у сина. Жах!..

Та для мене — чим важче, тим краще. Я мисливець, азартний гравець. І тут я домігся свого — почув її крик, відчув гаряче виверження у вузьких надрах. Моє блаженство в ту мить можна порівняти хіба що з абсолютною невагомістю.

Як вона сама призналася, маючи за плечима сорок років життя і двадцять заміжжя, вона лише зі мною відчула, зрозуміла, що то є — чоловік.

Та ні, я не хизуюсь. Я, чесно кажучи, і сам собі дивуюся. Адже на цьому не скінчилось. Ба ні. Розплата за таємне кохання була жорстока — моя кохана злягла. Лікарня. Операція...

Я бігав з передачами. Домовлявся про консультації у найкращих лікарів. Чергував біля ліжка в післяопераційний період. А як дозволили їй підніматись і ходити — водив її коридорами.

Я млів від щастя і захвату, коли, отямившись після операції, вона поклала свою кволу рученьку мені на ширінку. Я кінчив від самого цього майже невідчутного дотику.

Далі — більше. Головний лікар, на моє прохання, надав у наше розпорядження, певної години, кімнату відпочинку персоналу. Я в зумовлений час намагався бути на місці щодня, чого б це мені не коштувало. Щоб вона бодай потрималася за мого списа чи нехай навіть тільки подивилася. Мені й цього було досить для злету в оргазм.

Найважче чекало нас по виписці з лікарні. Ми зійшли на дибу невтоленого бажання — і то сотні разів, коли я приходив провідати її вдома. Не станеш же злягатись у квартирі, де щомить можуть застукати!.. Я повертався осінніми вулицями у мокрющих штанях, як мале хлоп'я. І пив гірку насолоду свого страждання у квадраті. І кохав ще дужче, ніж на початку нашого роману...

Потім знову були побачення на конспіративній квартирі. Ми вчилися кохатись після операції. І виявилося, що прооперована жіночість солодша і більш жагуча. Моя сарна навчилася насолоджуватися власним болем. Тепер вона кінчала бурхливо й довго. Та тільки-но ми знову піднеслися на вершини блаженства — нова операція. Цього разу оперували виразку. Знову передачі, лікарі. От тільки лікарня інша. І окрема палата (лікар — мій друг).

То був гірко-щасливий місяць у лікарні. А потім нас надовго розлучили різні обставини. Ми більш не повернулися в обійми кохання. Ми охололи...

Фото Максима Терещенка

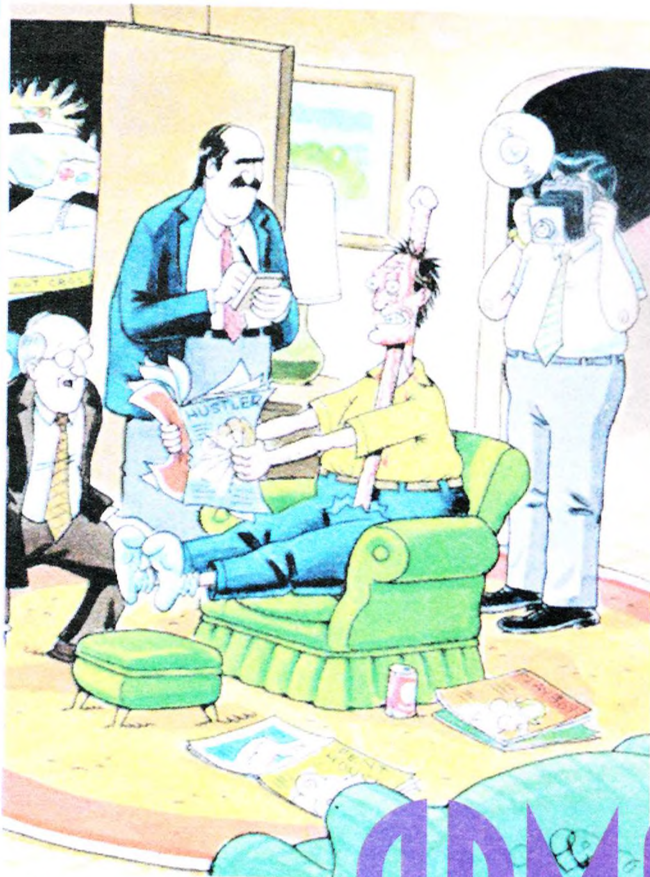

ЯРМАРОК «ЗІРКОВИХ ПРУТНІВ»

Немає сумніву, ви з цікавістю ставитеся до людей мистецтва, особливо до тих із них, які можуть похвалитися переконливими розмірами своїх статевих органів. У такому разі я надаю вам найдетальніший у світі список.

Мене нерідко запитують, де я роздобув таку надсекретну інформацію. Для цього я використав ряд джерел. Насамперед, чоловіча гідність згаданих людей відображена в багатьох документах — про них немало написано їхніми коханками, дружинами або довіреними особами.

Ще одним безцінним джерелом став Джим Бойд — засновник гетеросексуального клубу, в якому відбувалися зустрічі чоловіків з великими статевими органами та їхніх шанувальниць. Упродовж багатьох років він збирав пікантні подробиці про сексуальне життя знаменитостей.

Ветеран шоу-бізнесу Чак Томпсон, який товаришував з багатьма зірками, також повідомив мені деякі вражаючі деталі. Він видає конфіденційний підпільний бюлетень, у якому публікує надсекретні секс-відомості про знаменитостей з усього світу. Зокрема він опублікував список двох тисяч відомих осіб, які зробили собі обрізання.

Але найцікавіша інформація надходить від моїх читачок, багато з яких мали інтимні контакти з тією чи іншою знаменитістю й детально усе це описали.

Нарешті, як найбільш переконливий доказ, у моїй колекції є рідкісні світлини з такими оголеними зірками, як Дон Джонсон[1], Стів Маккуїн, Уоррен Бітті, Віктор Матьюр, Тоні Рендалл, Родді Макдовалл, Сільвестр Сталлоне, Берт Ланкастер, Альдо Рей, Стів Гарвей та інші — усього близько п'ятдесяти.

Не можна забувати, що всі знаменитості мають певний ореол. Їх вважають видатними людьми у житті і, як наслідок, автоматично переносять таке уявлення на розміри їхніх статевих членів. Навіть якщо у знаменитості член сягає вражаючих 20 см, очевидцю неодмінно видається набагато більше. До того ж перебільшення додає розповіді пікантності. Ну хто, скажіть на милість, зацікавиться жінкою, яка розповідатиме: «Я лягла у ліжко з Френком Сінатрою, й у нього виявився чудовий, такий симпатичний член довжиною у тринадцять сантиметрів». Ймовірніше ця сцена буде змальована інакше: «Френк Сінатра спокусив мене своїми гіпнотичними очима, і потім ми пристрасно, втративши голову, віддавалися одне одному на підлозі впродовж трьох годин. У нього був страхітливий тридцятисантиметровий пеніс!» Оскільки свідки мають тенденцію до перебільшення, нам доводиться дуже обережно сприймати повідомлення про пеніси довжиною 25, 27,5 см і навіть 30 см. Як ми вже зазначали, таких членів у людей практично не буває. За моїми дослідженнями 25-сантиметрові пеніси зустрічаються в одного чоловіка з десяти тисяч. Член довжиною 22,5 см — менше, ніж один раз на сто чоловіків. І знаменитості тут не є виключенням.

ЗНАМЕНИТІ АКТОРИ

ДЖОН АЙРЛЕНД

Разом з Мілтоном Берлем, Форрестом Такером і Фреді Френком він складав четвірку, яку за розміри членів порівнювали з «нафтопроводом на Алясці». На початку кар'єри Айрленд брав участь у «водяних феєріях» і його величезну чоловічу гідність марно було приховувати від очей глядачів за допомогою скромного купальника. Коли вони з дружиною Джоан виходили на літню естраду, він зазвичай всовував руку до кишені штанів, напинаючи тонку тканину, щоб рельєфнішими були контури гігантського, наче в жеребця, сплячого члена. Тож квитки на перші шість рядів на цих виступах скуповували любительки великого чоловічого знаряддя, які приходили помилуватися й віддати данину поваги своєму фалічному ідолові.

ЕД БЕГЛІ-МОЛОДШИЙ

Цей високий білявий телеактор з серіалу «Святий ще десь там» нещодавно потрапив до нашого списку. Одразу кілька джерел підтвердили, що Беглі насправді має один з найбільших членів Голлівуду — у стані ерекції він дійсно сягає 25 см.

РОББІ БЕНСОН

Колишній ідол тинейджерів (справжнє прізвище Роберт Сігал), який знявся у фільмах «Сам на сам», «Ода Біллі Джо» і озвучив фільм «Красуня і чудовисько», за твердженням англійського журналіста Пола Донілі, оснащений великим 23-сантиметровим членом.

МІЛТОН БЕРЛ

Те, що «Дядечко Мілті» — король серед усіх членів Голлівуду, є незаперечним і давно встановленим фактом. Кілька років тому з ним відбулася смішна історія. У барі до нього підійшов один п'яний і запропонував парі, що має член довший. Мілтон без зайвих слів запросив сперечальника до чоловічого туалету і вийняв із штанів своє знаряддя. Парі було виграно миттєво. Хоча ніхто не виміряв його члена, вважається, що він має довжину у стані ерекції близько 25 см.

Гері ГРІФФІН,
сексолог (США)

[1] *Не всі зірки однаково відомі пересічному українському читачеві, проте ця обставина, на думку перекладача, не зменшує цікавості до дослідження Гері Гріффіна.*

ПЕНІs КЛУБ

Продовження списку сексуальних гігантів читайте в наступному номері.

АНКЕТА ЛЕЛЯ

ПОМІРЯЄМОСЯ?

В усьому світі проводяться дослідження сексуального життя громадян, результати яких надзвичайно важливі для науки. Сьогодні «Лель» ризикнув запропонувати вам анкету, яку 1993 року розробив американський сексолог Гері Гріффін. Сподіваємося одержати від наших читачів відповіді, які будуть опубліковані паралельно з дослідженням американця. Анкета анонімна, за бажанням можна назвати лише місто чи область. Вказуйте номер запитання і вашу відповідь.

1. Яку довжину має ваш член у спокійному стані?
2. Яка його довжина у стані ерекції?
3. Який розмір по колу збудженого члена?
4. Ви бажаєте, щоб ваш член був маленьким, дуже маленьким, середнім, великим чи дуже великим?
5. Ви хочете, щоб ваш член був коротшим, довшим чи таким, як є?
6. Ви хочете, щоб ваш член був товщим, тоншим чи таким, як є?
7. Якби у вас була можливість подовжити ваш член, які розміри вас задовольнили б?
8. Якби ви могли зробити ваш член товщим, яка товщина вас би задовольнила?

Про те, як правильно виміряти свій пеніс, ми писали у «Лелі» № 3 за 1999 рік.

Чекаємо на відверті відповіді!

Жертва віагри. Інтернет, 1999

ЛЕЛЬ®

1999

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 9 (50)

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Реалізація —
ОКСАНА ДИЧЕНКО.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 2-й та 3-й стор. обкладинки — фото Максима Терещенка; на 4-й стор. обкладинки — Сюзі Сімпсон; на постері — Керрі Кенделл.

Підписано до друку 10.12.99.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Індекс 74283.

Еротична образність поезії Олекси Стефановича

У творчому доробку одного з чільних представників «Празької школи» Олекси Стефановича (1899, с.Милятин Острозького повіту, Волинської губ. — 1970, м.Буффало, США) важко знайти власне інтимну лірику в класичному розумінні, оскільки традиційно любовний елемент тут тісно переплітається з віршами пейзажно-настроєвого плану, з поезіями, в яких звучать античні, язичницькі та біблійні мотиви.

Зі спогадів друзів та знайомих поета постає образ людини вельми скромної у побуті і водночас глибокоерудованої, обізнаної з новітніми філософськими й теологічними течіями. «Він був дуже милий, емоційний, мав тонку інтуїцію. Але все ж завжди ховався за мур недовір'я, підозри, скритості», — згадує Марина Антонович-Рудницька. «Був самітник по натурі, тому не одружився, навіть лякався думки про одруження», — додає Галина Лащенко. Отож, не реалізувавшись повноцінно в сексуальному плані, він сублімує своє лібідо у сферу творчості: його лірика щедро насичена м'якою, сонячною еротикою.

Рання пейзажна лірика О.Стефановича (поезії 1923—1926 рр.) позначена антропоморфізмом: поет наділяє природу здатністю любити. Тут і «Щироспілу під вікном рябину / Заціловує до крови хтось», а та не може випроситися у свого пристрасного коханця; тут і сонце, яке на прощання «холодними пламенами» цілує землю; і місяць, що заграє з русалками («А перше — заплюскає їх, / Захлине красу їх дівочу... З голів заливав їх до ніг; /Любив, цілував їх досхочу...»); і зима, яка заціловує «лиця у дівчат».

У збірці «Stefanos I» мотиви любові-цілування переростають у мотиви любові статевої, що потверджується метафорами еротичних рідин, численними фалічними символами (стріли, списи, тройжало, стожала, промені) та феміністичними образами (лоно, вуста, квітничок, утроба, ложесна тощо). Діонісійська стихія панеротизму безроздільно панує у віршах «Не давала ще сонцеві ти...», «Зелені, червоні, лілові...» та в циклі сонетів, написаних за мотивами античних міфів («Сатир і Німфа», «Аполлон і Дафна», «Золотий дощ», «Дракон і Прозерпіна», «Ехо»). Ахетип чоловічого начала в поезії «Не давала ще сонцеві ти...» художньо втілений в образі Сонця-Ярила, еманація якого пробуджує до життя материнські сили («Та вогненна любов протече / В молоко твоє злотом і медом...»). Жіноче начало символізує «білая Леда». Є всі підстави твердити, що О.Стефанович творчо розвиває відомий тичинівський мотив (вірш П.Тичини «Пляж» написаний на п'ять років раніше, в 1926-му):

З гори вона збігла
і гола лягла, —
не знає, не знає,
не знає чому —

Олекса СТЕФАНОВИЧ

«Од голубощів

❤❤❤

Не давала ще сонцеві ти
Свого тіла на злотну поталу, —
Тож на луку в полудне піди
І віддайсь його ярому палу!
У білішій за сніг наготі
На зелену приляж оболоню
І під стріли його золоті
Своє лоно підстав, як долоню...
Хай протне тобі тіло наскрізь
Тими стрілами, тими списами,
Хай, п'яне, виціловує скрізь
І пече і пестить до безтями!
Хай пече, як огонь, гаряче, —
Ти не бійсь його, білая Ледо:
Та вогненна любов протече
В молоко твоє злотом і медом...
А як схоче, сп'яніле ущерть,
Залюбить, заголубить до смерти,
То чи ж це не найкраща смерть —
Од голубощів сонця умерти!

Прага, 1931

З «АНТИЧНИХ МОТИВІВ»

(Сонети)

І. Сатир і Німфа

Легка й швидка маленька п'ята...
Нога в бігу спокусно так одкрита...
Як блискавки — дзвінкі його копита,
Кущі, корчі — він все переліта.
Шалений лет нестримано зроста,
Щомить скоріш гоньба несамовита...
От-от спійма... І зелень темновіта
Приймає їх, заховує, густа.
Усе глухіш, все далі згуки гону —
І ось не чуть ні цокоту, ні дзвону, —
Здається, все завмерло навкруги...
Невже втекла? — Як широко рознісся
Побідний рик звіриної жаги,
Як срібно зойк злітає на узлісся!

ІІІ. Золотий дощ

Вона спішить закрить свої принади,
Та ярий бог не відає преград...
Злотистий дощ —
як стріл шалений град,
Як бурі злет на сади-виногради.
Не дать йому, розблисканому, ради,
Не зупинить...
Весь — пристрасти розряд,
Ґуде-стрімить з висот золотоспад,
Переганя каскадами каскади...
Щомить гучніш, нестриманіш рин,
Ось він п'яніш, бурхливіше лявін...
Вся двиготить в'язниця мідяная...
Зімкнувся зір, розкрилися вуста...
У зливі злот захлинулась Даная,
Од ніг до кіс — янтарно-золота.

IV. Дракон і Прозерпіна

Настояна на золоті й рубіні,
Хитнулась оп'яніла синьота...
І він, шумливо-яросний, зліта
Прилеглій серед саду Прозерпіні.
Трожайлом,
розпломіненим в шипінні,
Протяв її тремтячії вуста...
Ударом смарагдового хвоста
Розкинув їй коліна білопінні...
Отямилась... «Омана чи ява?..»
Шепочеться прим'ятая трава,
Забризкана вишневою росою,
А там, у недосяжній вишині,
Хмариною кільчатою, прудкою,
Хтось рине, розсипаючи вогні.

Прага, 1930

жагуче коліна сумні розняла
і сонце приймає, як мужа.

Любов, за Платоном, є прагненням вічного блага і безсмертя. Намагання продовжити до нескінченності вершинну гедоністичну втіху неминуче стикається із неможливістю її осягнення в просторово-часовому континуумі плинного буття. І лише Танатос, рятуючи від минущості, дарує Еросові вічність і безсмертя. Саме тому неподільність любові в поезії О.Стефановича осягається через смерть:

А як схоче, сп'яніле ущерть,
Залюбить,
заголубить до смерти,
То чи ж це не найкраща смерть —
Од голубощів сонця умерти!

Близька до попередньої за своєю образністю й поезія «Зелені, червоні, ліловi...». «Срібні обійми» хвиль — символ жіночого начала, «злотні обійми» сонця — чоловічого. Простелившись під сонячними променями «горілиць — горілонь», дівчата згодом вертаються з луки засмаглими («янтарно-медяними»), «Напоєні млостю, / багаті багатою втомою лон, / Утомою цілого тіла...». Поет славить життєдайну потугу сонця, його «ярости повну любов».

Прикметно, що чоловіче й жіноче начала в поезії О.Стефановича диференціюються навіть на рівні кольору. Так, чоловіча сутність асоціюється із золотою барвою («Злотистий дощ — як стріл шалений град»; «золотоспад»; «У зливі злот захлинулась Даная, / Од ніг до кіс — янтарно-золота»), жіноча ж забарвлена в срібні чи білі відтінки («Як срібно зойк [Німфи. — *А.К.*] злітає на узлісся!»; «коліна білопінні» в Прозерпіни). Знає поезія О.Стефановича і червоний колір любові та дефлорації. Так, на місці зустрічі Прозерпіни з Драконом «Шепочеться прим'ятая трава, / Забризкана вишневою росою...», а там, де втоляв «любашну ненасить» копиторогий Полісун, «...крикне хтось ідучи: / «Ой і суниць же у траві! / Які ж солодкі та пахучі, / Які червоні та живі!» Еротичні мотиви звучать навіть у віршах біблійного циклу. Прикладом може слугувати поезія «Зачаття», в якій по-новаторському осмислюється тема Благовіщення Діви Марії.

Еротична образність поезії О.Стефановича зумовлена невтоленою спрагою любові. Вона є своєрідним надкомпенсатом чоловічої невдоволеності митця. І все ж сублімаційні механізми виявилися недостатніми — в старості до соматичних недуг поета додалися хвороблива нервовість та манія переслідування.

Анатолій КРИЛОВЕЦЬ,
м.Остріг Рівненської обл.

Тексти поезій друкуються за виданням: Олекса Стефанович. Зібрані твори. Упор. Б.Бойчук. — Торонто, 1975, — із збереженням особливостей правопису.

Екслібриси Франка Іво. Бельгія

сонця умерти»

ЛІСУН

I

Не вір, вродливко, Лісунові:
Не вирій носить він, а вир...
Нехай сурмить у млі сосновій,
Нехай гукає, людозвір, —
Не йди на клик його, не вір
Цьому на юнок ласунові!
І Водяник до вас — охочий.
Що напада біля річок:
Замружить бризками вам очі,
Підкине тріпот спідничок —
І потерпає квітничок
Ще не підливаний, дівочий...
Та він не змучить анітрохи,
А тільки змочить вас, пустун, —
Пригода лиш серед дороги,
Веселий сміх тому, хто юн...
...Зовсім інакший — Полісун,
Оброслий обр копиторогий!

II

Заманить поночі в гущави,
В найглибшу глушу лісову,
Не зоглядишся, коли зчавить,
Зімне і кине на траву...
Пручатимешся ще у лапах,
Ще борсатимешся під ним,
Та, п'ючи твій дівочий запах,
До краю стане він п'яним...
І закричиш в обіймах шорстких,
Заб'єшся тріпотами птиць,
Приймаючи жорстокі впорски
Його розтоплених живиць...
Звиватимешся в лапах в'юнко,
Мов од розлючених стожал,
Та це ще більше буде, юнко,
Його розпалювати шал!
Проситимешся в козлолюда,
Благатимеш його — «досить!..»
Та, як ліси, глухою буде
Його любашна ненасить.
Цілуючи, лише над ранок
Тебе лишить людокозел.
«Приходь. Та пий, — рикне, — рум'янок»,
Всі тайни відаючи зел.
Де сталось, крикне хтось, ідучи:
«Ой і суниць же у траві!
Які ж солодкі та пахучі,
Які червоні та живі!»

Міттенвальд, 1949

ВЕ у селі

НАБРИДЛИ...

У борделі клієнт скаржиться бандерші:

— Мені так набридли жінки! Чи не могли б ви знайти для мене юнака?

— Месьє! Я змушена буду викликати жандарма!

— Мадам, жандарми мені теж набридли!

САМ ВИНЕН

— Як ти примудрився познайомитись зі своєю дружиною?

— А... Випадок. Винуватити нікого.

ЯЙЦЯ ФАБЕРЖЕ

Новий росіянин вихваляється перед братаном:

— Купив дружині на день народження яйця Фаберже. Обидва.

ДИЛЕМА

Збираючись у гості, чоловік запитує дружину:

— Яку сорочку, на твою думку, краще одягнути: без двох гудзиків чи з брудним комірцем?

ОГОЛОШЕННЯ В ГАЗЕТІ

«Свідоцтво про шлюб № БТ 12345 від 12 лютого 1995 року вважати недійсним. Зрозуміла, дурепа?»

БЕЗ ВАРІАНТІВ

Чоловік до дружини:

— Люба, хочеш, ми з тобою швиденько покохаємося?

— А що, є інші варіанти? — перепитує дружина.

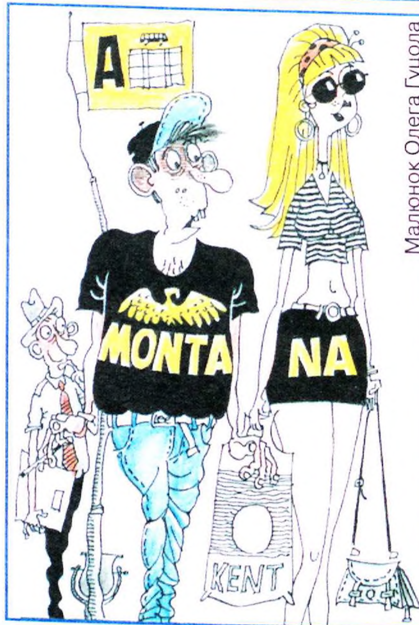

Малюнок Олега Гуцола

ДОБРА СЛАВА

Лікар заходить до палати і звертається до молодої жінки:

— Доброго ранку. Роздягайтеся, мені треба вас оглянути.

— Але ваш колега вже оглядав мене і сказав, що я маю хорошу форму.

— Я знаю. Мені він сказав те саме.

Літературні пародії

Петро Федотюк

НЕВСИТИМА ЖАГА

І тут же пробуджує голі
І нетерплячі бажання...
Оголене коріння і любов
Із-під землі уперто випирають...
О, скільки вас у лоно прийняла!
О, скільки вас на ложі прийняла...
Упади, я тебе обійматиму, чуєш?

(Людмила Таран)

Оголене коріння обійма
Ця жіночка, що берега пустилась:
«Чому тебе, жаданий мій, нема —
Сто років я постилася, постилась.
О скільки меду я тобі вточу —
Спитай у тих, що знали моє ложе.
Русалкою тебе залоскочу...
Куди ж ти —
Вже не хочеш?
Чи не можеш?»

ЛЕЛЬВОРД № 8

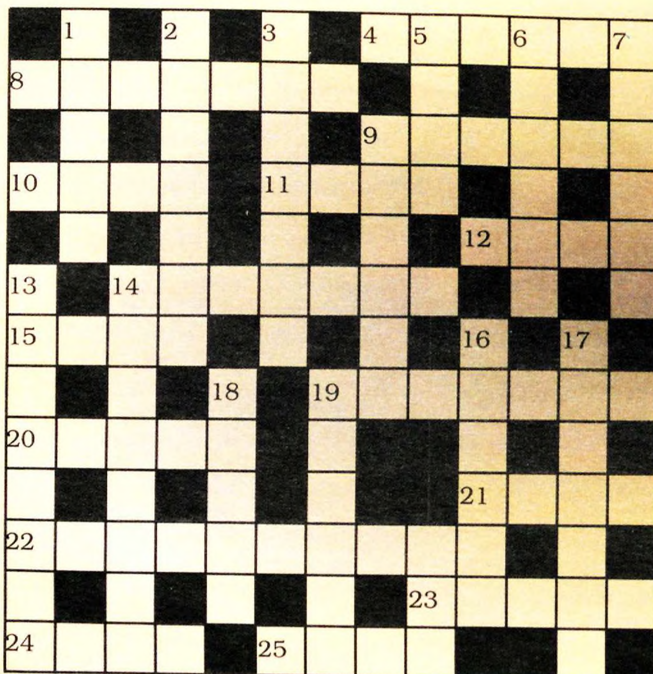

По горизонталі: 4. Те, що прикрашає дівчину. **8.** Любострасне почуття, яке супроводжує статевий акт. **9.** Стиль поведінки. **10**. Його прагне мати кожна жінка. **11.** Давньогрецький бог кохання. **12.** Найактивніші учасники поцілунку. **14**. Виріб зі скла, без якого не обходиться інтимна вечеря. **15**. Вдоволення статевого потягу. **19**. Скопець. **20**. Зла і підступна людина. **21**. Звернення до коханої. **22**. Позбавлення дівочості. **23**. Дівоча краса. **24**. Одна з назв прутня з огляду на його землеробську функцію. **25**. Добре, коли на столі, й зайве на тілі.

По вертикалі: 1. Дівоче придане. **2**. Згасання діяльності статевих залоз жінки. **3.** Нервовий розлад, який негативно позначається на сімейному житті. **5**. Його демонструє вмілий коханець. **6**. Невіруюча людина. **7**. Снігові гори в Киргизії. **9**. Жінки радіють, коли її привозять до монастиря. **13**. Російський письменник, за твором якого знято фільм «Маленький гігант великого сексу». **14**. Потяг до розглядання статевих органів або до спостерігання за зляганням. **16**. Чоловік, який полюбляє майструвати столи. **17**. Танець, спостерігаючи за яким один дядько сказав: «Нічого в них не вийде, поки не ляжуть». **18**. Не дуже розумний чоловік. **19**. Ліжко, на яке «баришня вже лягли і просять» («За двома зайцями»).

По горизонталі: 4. Окраса. 8. Волност. 9. Манера. 10. Шарм. 11. Ерос. 12. Уста. 14. Свічка. 15. Секс. 19. Кастрат. 20. Аспід. 21. Люба. 22. Дефлорація. 23. Врода. 24. Рало. 25. Сало.

По вертикалі: 1. Посаг. 2. Клімакс. 3. Істерія. 5. Клас. 6. Атеїст. 7. Алатау. 9. Морква. 13. Іскандер. 14. Скопофілія. 16. Столяр. 17. Ламбада. 18. Ідіот. 19. Канапа.

ЧОРНИЦІ

АПОСТОЛОВЕ В УКРАЇНІ

ЖИВЕ — КРАЩЕ!

Механізатору широкого профілю Степанові Середенку геть не сподобались силіконові груди.

— Живе — воно краще, — висловився він на ранок після побачення із пишногрудою американкою, яка приїхала до Апостолова оглянути місцеві архітектурні пам'ятки.

Того ж таки дня хлопець знайшов на подвір'ї доярки Марійки Простопчук подарований ним минулого року велосипед із хитрим отвором у сидінні, з якого під час руху ритмічно визирав штучний пеніс. Ця іграшка виявилася надто габаритною, і Марійка, попри бажання, не взяла її до Парижа, куди відрядив передову доярку голова колгоспу П.І. Хворостяний для показу мод провідних французьких кутюр'є.

Так от: Степан зняв з велосипеда штучну штуковину і вирішив сам катати дівчат, усадивши їх на цілком український (і головне — природний) рухливий кілок.

— Живе — воно краще! — прокоментувала парне катання (дивись малюнок) американська зайда із силіконовими грудьми.

А ще за місяць в Апостолове висадився цілий негритянський десант любителів парного катання на велосипедах, до приїзду якого голова колгоспу П.І. Хворостяний примудрився побудувати «Colony hotel».

— І як вони так швидко дізналися про Степанову модернізацію англійської веломашини? — дивувалися на селі, споглядаючи на сільських вулицях голих негритянок.

І ніхто не додумався подивуватися з темпів будівництва готелю, досі не знаних в Україні.

Малюнок Е.М.

Сергій СИЛА

ЧАРІВНА ЩУКА

Давним-давно, у якомусь селі на березі великої річки доживали свого віку дід і баба. І були вони такі бідні, що часом навіть хліба не мали на обід. Щоб порятуватися від голоду, дід у погожу днину ходив на річку і ловив рибу. Баба з тої риби варила юшку, яка давала їм сили прожити ще один день на білому світі.

Якось два дні поспіль лив дощ. На третій день лити перестало, але низькі хмари тислися до землі, шарпкий вітер налітав, немов розбійник, зриваючи шапку з кожного, хто наважився вийти надвір. Одне слово, така погода, що добрий хазяїн собаку з дому не вижене. Дід і баба доїли все, що в них було, і почали вигравати музику порожніми шлунками. Десь надвечір баба не витримала й почала благати:

— Діду, сходи на річку, налови рибки, бо як не поїм юшки, то до ранку помру.

Нічого не вдієш, треба рятувати бабу. Покректав дід, покректав, зліз із печі та й пішов на річку. Став на березі, закинув сіть. А на річці хвиля ходить, у берег б'є, того й чекай, що у вир за собою потягне. Дід уже й не радий, що послухався баби. Яка тут риболовля, живому б додому повернутися. Мабуть, на тому б і закінчилися його спроби хоч щонебудь на харч упіймати, якби не голод, що приклеїв живіт до хребта. Це він змусив діда знову закинути сіть. І як першого разу, повернулася вона порожня, прихопивши для старого лише жмуток водоростей. Закинув утретє — аж чує, щось у сітці б'ється, на волю намагається випорснути. Зрадів дід — і хутенько витягнув сіть. Глядь — а там тріпотить велика щука, та не якась сірома, а знатного роду, із золотою короною на голові. Старий схопив щуку за зябра і вже збирався засунути її в торбу, коли це вона заговорила до нього людською мовою:

— Пожалій мене, діду, відпусти на волю. А я за таку ласку будь-яке твоє бажання виконаю.

Дід на своєму довгому віку багато чого бачив, та коли почув, що щука розмовляє, то ледве з подиву у воду не впав. Але хутко отямився і зметикував, що відпускати її під чесне слово не слід. Пообіцяти вона може що завгодно, а потрапить у воду, махне хвостом — тільки її й бачили. Спершу хай на ділі покаже, що служитиме вірою і правдою, а тоді вже й на волі погуляє. Тож, не розтискаючи пальців, старий звелів:

— Зроби мене молодим!

Щука, звична до царських почестей, була глибоко ображена дідовою брутальністю і вперлася:

— Спершу відпусти мене, а потім уже загадуй бажання.

— Ні, так діла не буде, — відрубав дід. — Або виконаєш те, що я тобі звелів, або поскачеш в окропі.

Бачить щука, що натрапила на впертого діда, який радше зварить з неї юшку, ніж поступиться бодай на макове зернятко, отож знехотя погодилась:

— Гаразд, діду, зроблю тебе молодим. Але дай слово, що опісля відпустиш.

— Даю слово, — бундючно, ніби був бояриком, а не останнім злиднем, відповів дід.

Зрадувана щука махнула хвостом — і в одну мить на березі замість старого діда постав вісімнадцятирічний юнак: згорблена спина випросталась, тьмяні очі жваво заблищали — він завмер на якусь хвилю, а тоді заходився обмацувати своє дуже тіло, ніби бажаючи остаточно пересвідчитись, що це йому не сниться.

— Час і тобі дотримати слова, — нетерпляче вивела його із самозамилування щука. — Мене чекають важливіші справи, ніж вдоволення твоїх забаганок.

Але юнак, навіть після нагадування, зовсім не квапився кинути полонянку у воду.

— Добре, моє прохання ти виконала. Та раптом мені ще чогось заманеться...

— Ось тобі пищик, — зупинила його щука, яка дедалі більше переконувалася, що люди — то таке поріддя, від якого слід триматися найдалі. — Захочеш мене побачити — дмухни в нього, і я з'явлюся на твій поклик о будь-якій годині дня і ночі. Влаштовує?

— Цілком, — задоволено відповів юнак і сховав пищика до кишені. Потім, нарешті, кинув щуку у воду і заходився згортати сіть. Упоравшись із цією марудною роботою, завдав сіть на плечі й пішов додому.

Баба, звичайно, й не впізнала у ставному юнакові свого чоловіка. І тільки почувши його голос, нарешті признала того, з ким прожила щонайменше шістдесят років. Але тут-таки її переповнила чорна заздрість.

— Радієш? Думаєш, повернув собі молодість, то вже й розуму побільшало! Та як був ти дурнем, так ним і залишився. Бо якби мав хоч трохи клепок в голові, то передовсім подумав би, як кохатимешся з такою старою каргою, як я.

Лише після цих дошкульних слів юнак, який всю дорогу додому мріяв про жадану хвилю, коли залізе на дружину й почне порати її на повну міць, зрозумів, що вчинив величезну дурницю, зажадавши від щуки молодості лише для себе. Кинув він тоді сіть і побіг до річки. Геть захеканий, ніби за ним сто чортів гналися, став він на березі, видобув пищика й дмухнув у нього. Не минуло й хвилини, як з води вистромилася голова щуки.

— Чого тобі треба, діду? — запитала вона непривітно, бо через нього мусила відкласти свої нагальні царські справи.

Юнак, якого щуче «діду» шмагонуло, ніби різкою, роздратовано тупнув ногою.

— Щоб я більше не чув цього неподобства! — наказав владно, і в гадці не маючи пошанувати чарівницю. — А тепер слухай мою волю: негайно поверни молодість моїй старій!

— Уже повернула, — відповіла щука, яку лише придворне виховання стримало від того, щоб гідно відповісти нечемі. — Це все, чого ти хотів?

— Поки що все.

— Тоді йди собі з Богом!

По цих словах щука пірнула, а сповнений нетерплячки юнак поквапився додому. У перехнябленій хатині він застав дівчину, яка сновигала з кутка в куток, наводячи лад у геть занедбаному господарстві. Лише побачивши її тоненьку, мов тростина, постать, він відчув, що втрачає владу над собою. Ніби вихор, налетів на дівчину, підхопив на руки й поніс у хлів, де лежало кілька оберемків соломи. Дівчина, якій не завадило б підкинути трохи вроди, досить стримано зустріла його спроби вдертися молодцем у ті ворота, які бозна-коли востаннє відчинялися для нього. Та юнак був не з тих, хто відступається від задуманого на півдорозі. Поклавши норовисту дівку на бік, він задер їй одну ногу, на другу став колінькми і таки запроторив небажаного гостя до світлиці, аби той порозкошував, скільки стане сили. Та от сили якраз і забракло. Чи то далася взнаки пісна юшка, чи то щука забула подбати про його чоловічу потугу, але його молодець дуже скоро запрагнув відпочинку. Не бажаючи з цим примиритися, юнак спробував втримати його у світлиці силоміць, та той і чути не хотів про те, щоб знову братися до роботи. Розгнівавшись на капосну плоть, юнак покинув дружину, яка відверто потішалася з того, що він більше хоче, аніж може, і знову подався до річки. Під холодним дощем і лютим вітром, що згинав де-

КАЗКА

рева, він дістався берега і дмухнув у пищик. Цього разу щука довго не з'являлася, і юнак у розпачі подумав, що вона вже більш ніколи не припливе на його поклик. Та ось над водою заблищала її корона і почувся невдоволений голос:

— Ну чого тобі ще?

— Ти, здається, обіцяла, що виконаєш моє прохання о будь-якій годині дня і ночі, — нагадав чарівниці юнак, роздратований її неквапливістю.

— «Обіцяла, обіцяла!» — перекривила його щука. — Хто думав, що ти такий навіжений! Коли вже інших не шкода, то хоч про себе подумай.

— Зроби так, щоб я міг порати жінку цілу ніч без упину! — загадав юнак, трохи ніяковіючи перед щукою.

— Та вона ж не хоче, щоб її махали частіше, ніж раз на місяць, — заперечила зубаста королева.

— Мало чого вона не хоче! — вибухнув юнак.

— Я зроблю так, як ти хочеш, — байдужно мовила щука. — Але гляди, щоб тобі ж від цього гірше не було.

Та юнак і слухати її не хотів.

— Роби негайно, що я тобі звелів! Ач яка розумна знайшлася!

Роздратована такою непоштивістю, щука махнула хвостом і зникла. А юнак враз відчув, що його молодець знову повен сили й ладен податись у будь-яку шкоду, аби тільки втамувати жагу, що нуртувала у ньому, мов річка на порогах. Юнак не гаючись повернувся додому, розбуркав дружину, яка солодко спала, — і ну її порати, то з вигадкою, то просто, вкладаючи й на живіт, і на бік, і на спину. Бідолашна жінка, діставши за одну ту ніч стільки насолоди, що вистачило б на ціле життя, над ранок не витримала і втекла на горище. Юнак спробував дістати її і там, але вона завбачливо втягла за собою драбину, і він спіймав облизня. Така неприступливість розлютила його так, аж він ладен був і хату спалити, аби тільки викурити дружину з її схованки. Та коли він уже викрешував вогонь, щоб підпалити солому, йому нараз спало на думку завести собі гарем на манір турецького султана. А що щука могла втнути й не таке, то він уже вкотре подався до неї. Хитра дружина, яку цікавість штовхала дізнатися, куди він пішов, подалася слідом. Причаївшись за кущами, вона підслухала, як він викликав щуку й звелів їй побудувати йому палац і поселити в ньому десять одалісок. Щука, аби швидше спекатись набридливого прохача, швидко погодилась. І коли дружина повернулася додому, то поряд з убогою хатиною, в якій прожила важке своє життя, вона побачила розкішний палац. На його численних терасах весело щебетали десять вродливих жінок, які, наче мухи, кружляли навколо її чоловіка, — а той аж млів од щастя.

Від того дня дружина могла спати спокійно: чоловік наче геть забув про її існування. Здавалося, вона зрештою дістала те, чого прагнула, але жіноча душа влаштована так, що примириться з чим завгодно, та тільки не з гуртом привабливих суперниць. Спостерігаючи, як вони лащаться до її чоловіка, як палко його цілують, вона ладна була стерти їх на порох, аби тільки більш ніколи не чути млосних зойків, з якими вони по черзі віддавалися сластолюбному юнакові. Особливо нестерпно їй було бачити, як він бере їх у саду чи на терасах, ніби хизуючись своєю чоловічою силою і анітрохи не соромлячись очей тих, котрі чекали своєї черги. Ці сповнені первісної жаги любощі безжально нагадували їй, що її чуттєвість не йде ні в яке порівняння з шалом цих товстозадих кобилиць. І одного разу вона вирішила покінчити з ними назавжди. А що допомогти їй у цьому могла тільки щука, то, дочекавшись чергової оргії, вона викрала пищика й чимдуж побігла на берег річки. І, викликавши щуку, зі сльозьми на очах звернулася до неї:

— Матінко-щуко, зроби так, щоб зникли ці кляті одаліски, а чоловік повернувся до мене.

Хитра щука, якій набридло слугувати таким примхливим і обмеженим істотам, як люди, розважливо відказала:

— Гаразд, я вволю твоє прохання, але тільки за умови, що ти віддаси мені пищика.

Жінка, засліплена ревнощами, була б згодна й пальця позбутися, не те що пищика. Не вагаючись, вона кинула його у воду. Щука махнула на прощання хвостом і зникла. А молода жінка, котра не встигла навіть усвідомити, яку дурницю вчинила, в одну мить перетворилася на стару немічну бабу. Вмиваючись гіркими сльозами, вона почовгала додому, де на неї біля вбогої хатини уже чекав сварливий дід, який віднині належав лише їй одній.

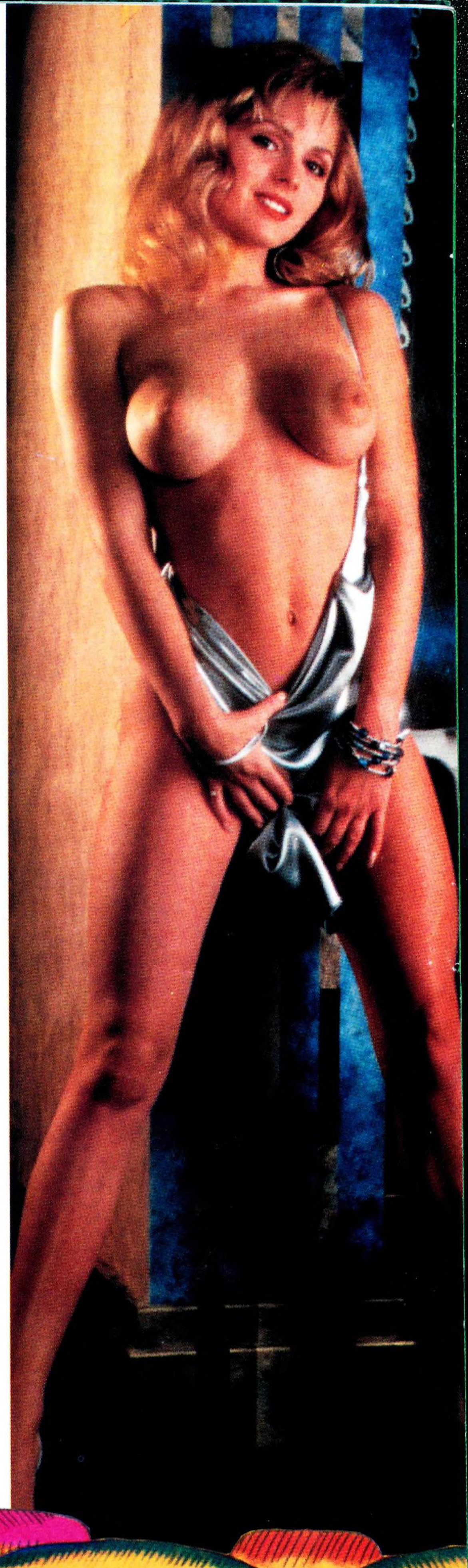

Малюнки С. Острова

ПРЯЖКА

Петро ФЕДОТЮК

Коли сиділа ЛЕСЯ чи стояла її зграбне кирпате дупеня завжди будило в ньому далеко не цнотливі задуми любила сідати йому на коліна і прутень реагував миттєво кам'янів вона мило шарілася під містечковий суржик ви мене вічно в краску вводите наосліп руки тицялися куди попадя і вона зістрибувала з уривистим подихом спідничка необережно підсмикувалася даючи йому оглянути майже все до біленької смужки трусиків і він ледве не доскочував оргазму як колись із сусідочкою ГАЛОЧКОЮ не перебігши якоїсь частки секунди щоб донести всередину зросив її привітний кущик що став умент таким під котрим сидить у дощ зайчик пізніше ще траплялися схожі колізії уже зумисні коли з ПЕРШОЮ НОННОЮ свідомо йшли на койтус інтерруптус і щедро полите її руно перетворювалося на глазуроване тістечко вона не поспішала митися бережучи в собі на собі його сліди такі картинки роїлися перед його збентеженим внутрішнім зором обсервував маленьку жіночу ніжку в туфельці із жовтою пряжкою тільки туфелька крутий підйом через штахети чоловічих ніг у переповненому вагоні метро присів і фокусував у погляді всі цьогонічні несповнені бажання а що там вище корольок сіпавка чи центрівка із сіпавкою кльово ззаду навіть можна летку-єньку танцювати цікаво під час зітхає зойкає чи стогне колись він ЛЕСІ перса цілував й вона повискувала вже від того можна б мати все що захотів стояли на самому краєчку схилу Дніпра і їм сигналили машини вони неначе очамріли чому не прислухався до анонімної дружньої поради імісіо пеніс вирізьбленої на ближньому стовбурі тим часом невисока повнява дамочка улипла в його лікоть затисла край бильця теплим животом рясна мабуть єврейка кущиста а НОННА довго не кінчала не тямила що воно таке і лише на четвертий місяць миючи підлогу о він любив спостерігати жінок у таких звабних нахилах куций подільчик дещо відкриває тоді в неї саме почалися місячні і він дурів од хоті з тахти дістався до неї долонею погладжував шовковисті півкулі на межі смаги і блідотіння доскочив пальцем під павутинку тканки і вона завмерла з ганчіркою мов лягава дослухаючись до його витинанок і раптом сіпнулася коліна в неї підломились ах тепер він уже знав як вводити її в спокусу а то вмовляєш цілі дві години уже б незайманочку знадив навіщо тільки себе трачу щоправда з долонь не губила і він здавав процес на самоплив чекав поки сама собі засуне роздивлялась бгала просила часом кінчити у руку я жінка одного разу дзуськи раз то раз і він давав їй змогу забалдіти лише коли вже сам спускав утретє чи вчетверте а ще була відома київська повія НАТАЛЯ і як йому набридало умовляти НОННУ в обідню перерву брав шампанське НАТАЛЯ ставила довгограючу і їм якраз стачало музики погратись дістала якось пачку знімків що тобі тут найбільше до смаку він показав на бублик рота а в ньому застряв добрячий шворень і вона тут же йому втілила ілюстрацію в життя він попросив ті фоточки додому розважав НОННУ рука його своїм звичаєм лежала в неї поміж стегон і на тому самому епізоді в неї враз навально змокло який наїв а зрозумів що вабить порядних жінок але не вельми множив варіанти хіба раз для проби стояка й пантеркою ну й ще зачем ты плачешь подо мной надо мной виправляла вона а ну якщо ти так хочеш під нею солодка у неї була мандуся та не х... єдиним там уже йшлося до розлучення і він зібрався за три місяці до остаточного розриву пізно вночі кидати її вона упала перед ним на коліна просити лишитись він поспішав і не дуже ретельно защепнув штани вона дістала зацілувала і все вийшло так хутко що він здивувався рясноті перлів на її устах в коханні губи наче у сметані ця птаха щойно випурхнула з рук єдиний раз він випустив крім ЛЕСІ нечіпану бо не

Фото Олександра Бойка

піднявся вона соромилась чи не вміла заохотити рукою підмогти собі тоді він не одважився хоч таке в думці й жевріло це було здається сімдесят другого року взимку в привокзальному скверику ТАМАРА напустила йому повну жменю слизу ще дві жінки були в його житті ОЛЯ і ТЕТЯНА щедрі на змазку навіть порскали по-чоловічому він аж чудувався це його заводило а по слизькому куди краще ніж по сухому багаті секретом як правило мультиоргастки хоч не обов'язково не дуже мокра ЖЕНЯ мала за його раз своїх сім-вісім як і ТРЕТЯ НАТАЛЯ правда у НАТАЛІ така вузісінька, що без дитячого крему все одно нічого не ладналося а ще як насмокчеться то дучка мов у голці вушко а ВАЛЯ любила петропустоші він гадав що винайшов новий спосіб заперпендикуляриш їй ноги і трусиш тими ногами всі жінки люблять петропустоші а це виявляється описаний у літературі спосіб під назвою квадрат таки єврейка збоку неприємно зігрітий теплом піхви цієї випадкової притиснутої при вході пасажирки він все ж терпів і хоч збивала його із стежечки до тої ніжки у туфельці із золотавою пряжкою яка вже посмикувалася все далі уявляв що там за п'ята побачив би одразу взнав би темперамент тоненька кісточка вища кляса а розтоптана бульбувата ширпотреб СЛАВА бідкається що забувається глянути перед тим і згадує звіряє вже після того вище колін стегно трикутник рудий каштановий чи чорний там зачіска теж важить доглянута заводить більше це добре знають куртизанки о як його наснажував охайний золотистий кущик з осердям ніжних мовби дитячих вуст в ЛЄНКИ трохи переповнює туфельку як здоба що вибігає ще молоко так закипівши така нога була у НОННИ нехай їй грець колись він був мастак кінчав підряд і без виймання то якось вислизнув по першім разі із незламним і терся й чухав НОННІ скраю і раптом заблукав о сказала вона тобі не здається що ти помилився а що хіба нічого а так можна якщо хочеться то чому б і ні але тобі не буде потім бридко бридко йому не бувало ще правда як тільки починав учитися ходити по дівчатах здається ЗОЯ давала стоя начальнику конвоя так любила і стоя і в уста працюєш над нею у поті чола і вона зненацька каже дай мені в губи після того він гидував її цілувати але вона була йому мила і часом навіть коли охляне таке цілуваннячко збуджувало більше ніж коли б він лизькав її там пізніше завагітніла від когось і десь ділася у меня подружки горе забеременела в рот вперше він чоломкнув туди п'ятнадцятирічну ЛЮДОЧКУ вони обоє хотіли і знали чого але не вміли вона прикинулася сонною щоб йому спідручніш було її взяти а він заплутався у її галантереї перелякався чи не розкаже мамі коли дівчинка підросла то спеціально приїхала розшукала його щоб дати так само як ВАЛЯ-ДВА о то теж був мед подумки почав загинати пальці рахуючи з ким було дуже добре в ЛАРИСИ така гаряча що тільки встромиш і вже готовий а в тієї МАЙОРШІ З ОВРУЧА чомусь нецікава і в тієї СТОМАТОЛОГИНІ З ЖИТОМИРА холодна гума практично якщо підійти з розумом доведеш до кипіння кожну СВІТИК каже вам нікого не треба гвалтувати ви й снігову королеву запалите ця СВІТИК якій він поламав у новорічну ніч і йому теж не обійшлося без жертви нетерпеливився й обірвав уздечку тепер там маленька бубка то СВІТИК каже що навіть краще він хотів би спробувати з ЛЕСЕЮ щоб перевірити різні точки зору РИТА колись цілувала натертого до червоного жару на смак він зараз мов маленька ранка але чому маленька зібрати колись би всіх підбічниць і влаштувати сеанс одночасної гри цікаво на скількох би його вистачило взагалі ці колективні злягання коли ти один а їх більше ніж одна примножують спромогу почуваєшся бугаєм у стаді він підвів голову і глянув на ту котра терлася об його руку животом йому здалося там уже звогчіло та не крутися ти скількох би з цих пасажирок він захотів колись практично хтів би й зміг кожну другу тепер одну-дві на вагон перебірливий став просто зносився але та ніжка в туфельці з пряжкою що нагадує формою піхву буває такий стан кожен отвір нагадує тобі піхву вона вже б'є тією ніжкою як кізка нетерпеливиться чогось так само П'ЯТА ЛЮБА від хотячки казала гранд всуваєш сильно й водночас делікатно а вони шанують силу а делікатність не всі медсестричка ОТА ЯК ЇЇ вже й забув просила незрідка згвалтуй мене згвалтуй що я по-твоєму роблю ні ти зроби це грубо і він їй таки показав як це робиться вона хихотіла о вже до самісінького серця він зараз вистримне через вуха там теж зона ерогенна чомусь усі вони страшенно люблять смоктати тільки декотрі застерігають не кінчай звісно це їх передусім заводить а крім того смоктальний рефлекс у них зроджується біля материної груді і це мовби немовлятська ностальгія це краще за пиво на похмілля ніякий банан з ним не зрівняється як каже СВІТИК ЛЕСЮ вже час брати бо плід може перезріти хоч у неї і є кому але це ніколи не заважало поділитися з ближнім згадай як РИТКА закохалася у свого західняка і при тобі освідчувалася йому по телефону правда вже після вишуканого мінету сидить гола на підлозі на животі у неї і на цицях цвітуть гвоздички твоїх засосів мінет вона не вважала зрадою а вже під час цього розщедрювалася якщо хочеш то можеш і туди ти хочеш що я по-твоєму кам'яна скіфська баба проглинає всього до кінця така класна сосюра тобі двоє водночас смоктали не знаю чи це технічно можливо колись я приведу тобі свою ЖАННУ побачиш або можеш межи циці чи тобі це не подобається мені все подобається з тобою і якби я при тобі з кимось ну це вже було б справжнісінькe блядство о блядство а коли ти при мені ВІРОНЬКУ то не було блядство бо ж ти сама її запропонувала не любила слова давати лінгвістичний нонсенс коли у рот то брати туди то вже давати хіба це я даю це ти мені даєш а я беру є що брати треба виходити ледь не проїхав зупинку і йому тепер відкрилася не тільки нога у туфельці із жовтою пряжкою ще й довга спідниця з довгим розрізом і блузочка у крапинку з мереживним рукавом дівчина виходила лизати морозиво вертким язичком так дражнила його бувало ЛЕСЯ пам'ятаєш як у поїзді стояв у купе не було нікого крім вас двох й ІННА язичком ти стягнув з неї трусики й впхнув собі в кишеню штанів вона кінчила хутко наче муха поїзд уже рушав і ти вискочив на ходу і тільки тоді згадав, що залишив ІННУ без трусів і цілий день думав як вона там з голою пісею мабуть хтось підглядає ревнував і хотів а сам колись теж підглядав за русявою акселераткою в поліклініці мало того що без трусів то ще й розставилася наче запрошувала в гості охайно підголена лише тіль-тіль затінена щілина видно любить і доглядає свою цяцю тоді він клав на ніч ті трусики під подушку коли просинався від нестерпних снів то нюхав і цілував їх третьої ночі одурів і кінчив туди і то був кайф ще раніше він мав колекцію трусиків але ВАЛЯ-СІМ була дуже ревнива і натрапивши на них запідозрила що це він уже коли з нею довелося викинути в сміттєпровід а ще презерватив під ліжком він не любив з презервативом але трапляються експромтерші що не дають як не одягнешся то про всяк випадок тримав і як він туди завалився теща полізла до нього в кишеню знайшла подаровані тійтом блек деки і підбурювала дочку глянь що він із собою носить мудра доця стала на його захист і добре що носить я можу бути спокійна що не підчеплю а він тоді ледь-ледь не напоровся у тієї ж таки повії НАТАЛІ його товариш упіймав хоч і гонорейка як то кажуть легкий нежить та все одно нічого доброго скоріше б уже стати імпотентом скільки дозвілля з'явилося б о у неї легенький туманець постмінетні як у ЛІНИ очі морозиво капнуло на пряжку і що про неї люди подумають та звісно що сусідка дуже любить це діло ліжко рипить північ треба буде їй натякнути як тільки чоловік поїде у відрядження чи догнати ту з пряжкою сказати хай витреться а ЛЕСЮ настромлю елементарно мов ото прибиральник смітину-папірець дрючком зі цвяхом на кінці пронизливий біль перетнув йому груднину одлунив під лопаткою похитнувшись він виступив з вагона й одразу впав люд поспішав і через нього кваплива переступали стрункі засмаглі й повні жіночі ніжки які він так жадав й останнє що він ще доп'яв згасаючим поглядом був бежевий розпоротий шов трико і темінь жаскої ущелини куди і висотався його дух

ПОТЕНТНЕ БЮРО

ЧИ СХИЛЬНІ ВИ ДО ІМПОТЕНЦІЇ?

Це допоможе з'ясувати невеличкий тест для чоловіків. Виберіть одну із запропонованих відповідей на запитання, а потім підрахуйте кількість набраних очок.

1. Коли ви розпочали статеве життя?
А. До 17 років — 6
Б. Від 17 до 19 — 10
В. Від 20 до 22 — 4
Г. Пізніше (або ще не розпочав) — 0

2. Повернувшись додому після важкого дня, ви зазвичай:
А. Одразу лягаєте спати — 5
Б. Дивитесь за вечерею телевізор — 0
В. Здійснюєте невеличку прогулянку перед сном — 10
Г. Запрошуєте друзів і знайомих на кухоль пива — 1.

3. Ви палите?
А. Ні — 8
Б. Зрідка, за компанію або коли дуже хвилююся — 4
В. Постійно, але менше, ніж пачку на день — 5
Г. Вважаю за нормальне викурювати дві-три пачки щодня — 10

4. Збираючись на вечірку до незнайомої компанії, чи очікуєте ви на зустріч з чарівною незнайомкою?
А. Найчастіше — ні — 0
Б. Так, але мрії збуваються рідко — 3
В. Час від часу такі зустрічі справді трапляються — 9
Г. Не лише очікую — у мене все заздалегідь передбачено для приємного продовження вечора — 10

5. Чи закохувалися ви з першого погляду?
А. Це неможливо — 1
Б. На жаль, ще ні — 0
В. Траплялося, але зрідка — 7
Г. А що, буває якось інакше? — 10

6. Ви часто думаєте про старість?
А. Ніколи — 10
Б. Зрідка — 7
В. Часто — 3
Г. Постійно — 0

7. Часто перед інтимною зустріччю ви побоюєтеся, що будете в ліжку не на висоті?
А. Ніколи — 10
Б. Зрідка — 8
В. Часто — 2
Г. Завжди — 0

8. Чи були ви одружені і якщо так, то скільки разів?
А. Поки що не жонатий — 5
Б. Одружений і щасливий донині — 2
В. Шлюб закінчився розлученням—2
Г. Одружений не вперше і думаю, що цей шлюб не останній — 10.

ПІДСУМКИ

Менше 10. Складається враження, що вам байдуже, як справи з вашим інтимним здоров'ям. Проте жартувати з такими речами не слід. Радимо звернутися за консультацією до лікаря-сексолога.

11—40. Поки що все добре, проте з психологічної точки зору наявні деякі ознаки зниження потенції. Варто заздалегідь вжити заходів.

41—70. Можете не хвилюватися — протягом найближчих років чоловіча сила вас не полишить.

Понад 70. Роззирніться навколо: окрім об'єктів вашої сексуальної уваги існує багато інших цікавих речей. Не варто занадто зосереджуватися на інтимі: врешті-решт сексуальна нестриманість може з вами жорстоко пожартувати, позбавивши того, що ви найбільше любите.

Малюнки з Інтернету

СТАТЕВИЙ ГІГАНТ

Йде жінка по пляжу. Коли бачить: лежить на пісочку чоловік, а під плавками в нього бугриться не менше, ніж на 25 сантиметрів. Спокусилася, небога, швиденько сходила до ларька, узяла пляшку — та й до чолов'яги знайомитися.

Той аж ніяк не здивувався. Відкоркував пляшку, налив собі гранчака і хвацьки випив. А потім поліз до плавок, дістав звідти величезного огірка — та й заходився закушувати.

Жінка з обуренням:

— Ти що, дурень?

Чоловік із задоволенням:

— Дурень чи ні, а стаканів п'ять на день маю!

ХТО ГРАЄ В ХОКЕЙ

Маленький син запитує в батька:

— Тату, а чому у футболістів труси короткі, а у хокеїстів — довгі?

— Тому що в хокеї грають справжні мужчини!

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

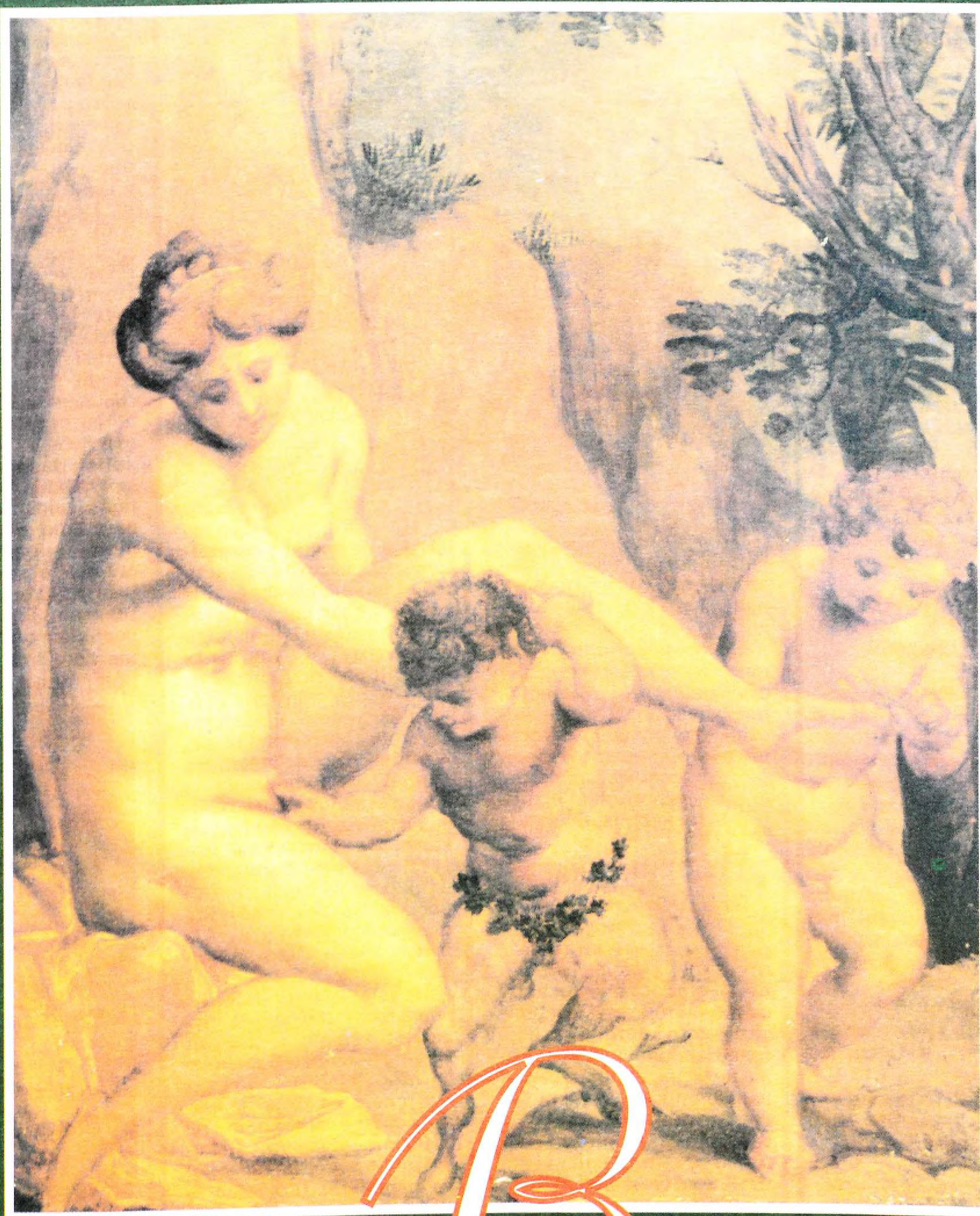

ВЕНЕРА. Невідомий голландський художник, XVII ст.

В

Ваалам

— біблійний герой, віщун. Народився і жив у Месопотамії за часів, коли ізраїльтяни подорожували з Єгипту в землю обітовану. Прославився не лише завдяки тому, що мав надзвичайно вперту ослицю. Аби догодити моавському цареві Валаку в його боротьбі проти Ізраїлю, порадив йому розбестити ізраїльтян і підірвати їхні сили за допомогою жінок. Втомлені табірним життям чоловіки легко дозволили себе спокусити. Ще б пак: моавські жінки служили богові Ваалу-Пеору найбезсоромнішим чином. Через храмову розпусту ізраїльтяни схилилися поступово до ідолопоклонства. Отже, Ваалам уперше в історії людства використав розпусних жінок для досягнення політичних і військових цілей.

Ваал-Пеор

— язицьке божество, що йому поклонялися в Пеорі (Близький Схід). Служіння і свята на честь Ваала супроводжувалися любовними оргіями, під час яких, згідно з Біблією, жінки та дівиці жертвували свою доброчесність і цноту. Певний час цьому божеству поклонялися й ізраїльтяни (Осії, 9, 10).

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Юліус Шнорр фон Карольсфельд. Ангел перепиняє шлях ВААЛАМУ

Вавілонська блудниця

— таким найменням характеризують нині розпусниць серед розпусниць. Що ж до мешканок стародавнього месопотамського міста — це не є цілком справедливим. Адже не менш старанно, ніж вавілонянки, служили богині кохання і холдейки, і сарацинки, і сірійки, і фінікійки, й інші їхні сучасниці. Але саме про вавілонянок залишив свої свідчення батько історії Геродот, тим самим увічнивши їх як найпалкіших учасниць релігійної проституції:

«Дівчата Вавілона були зобов'язані один раз у житті у храмі Мілітти віддатися за гроші чужоземцеві. Вельможні жінки, які пишалися своїм багатством, не хотіли змішуватися з іншими і приїздили до храму у закритих колісницях. Вони зупинялися перед храмом, оточені великою кількістю слуг, які оберігали їх від жерців. Проте більшість жінок залишалася з вінками із квітів на головах в алеях, що оточували храм. За допомогою мотузків алеї ці поділялися на окремі ділянки, якими прогулювалися чужоземці й вибирали собі котрусь із жінок. Якщо жінка зайняла тут місце, вона не сміла йти звідси раніше, ніж віддасться котромусь чужоземцеві; той дає їй гроші, кажучи: «Я визнаю богиню Мілітту». Хоч би яка скромна була запропонована ним сума, він не отримає відмови; закон захищає його, бо це золото священне. Вона йде за першим, хто кине їй гроші, бо відмовитися не має права. Віддавши таким чином данину богині, жінка йде геть і після цього ні обіцянки, ні найкоштовніші дари не здатні примусити її знову віддатися чужоземцеві. Вродливі й стрункі жінки залишаються в храмі недовго, а некрасиві перебувають там тривалий час, адже не можуть виконати вимоги закону. Трапляється навіть, що жінки живуть там упродовж трьох і чотирьох років!»

Храм Мілітти у Вавілоні незабаром перестав уміщувати всіх прихильників богині. Але неподалік храму була велика площа з басейнами, гаями, садами — і саме вона стала центром проституції.

Священна проституція дуже зіпсувала мораль у Вавілоні. Усе величезне місто з кількамільйонним населенням поринуло у нечувану розпусту. Ось що писав про це Квінт Курцій у своїй «Історії Олександра Великого»: «Не можна собі уявити нічого розпуснішого за цей народ; не може бути більшої витонченості в мистецтві утіх і сластолюбства. Батьки і матері мирилися з тим, що їхні доньки за гроші продавали гостям свої пестощі, чоловіки спокійно ставилися до проституювання своїх дружин. Вавілонянки були занурені в пиятику і всі пов'язані з нею безчинства. Жінки під час бенкетів знімали одяг, поступово оголюючи своє тіло, й нарешті залишалися зовсім голими. І так розпусно поводилися не публічні жінки, а найзнатніші пані та їхні доньки».

Богиня кохання. ВАВІЛОН, III—II тисячоліття до н.е.

Вавілоно-ассирійська література

— література на аккадській мові, якою говорили у Вавілоні та Ассирії (територія сучасного Іраку) наприкінці III — початку II тисячоліття до н.е. Писемність тоді існувала у вигляді спочатку піктографії, а потім — клинопису на глиняних плитках. До наших часів дійшли тексти, що розповідають про діяння богів, героїв, царів, знайомлять з тогочасним побутом. Але поряд із літературою культовою, канонічною та навчальною існувала і світська. Зокрема, зберігся каталог любовних пісень кінця II тисячоліття до н.е., перші рядки яких свідчать про те, що ці древні народи були досить відверті в оспівуванні інтимних почуттів: «Йди геть, сон, я обніму коханого!», «Твоє кохання, пане мій, — духмяність кедра...», «О, прийди, коханий!» і т.ін. На жаль, повних текстів цих творів ми не знаємо. Проте є змога познайомитися з поетичним діалогом двох закоханих «Облиш докори!..», створеним на початку II тисячоліття до н.е., який свідчить, що любовні мотиви у вавілоно-ассирійській літературі не були випадковими.

ОБЛИШ ДОКОРИ!..
(Уривок)

«Я обійму його,
я його зацілую,
Я на нього дивлюсь
й надивитись не можу!
Зумію здолати
я наклепниць лихих.
Сумирно прийду
до жаданого,
Коли завоюю
Ніч нашого кохання
[.....................................]»
III
«[.................................]
Як вони торочать
тобі постійно:
Не одна в мене ти, є й інші!
Так, любов я забрав,
і її не вернути!
Я відвернувся
від твого тіла!
На тисячу світів
віддалив свої стегна!»
«Я шукаю твоєї хоті!
Пане мій,
я чекаю кохання!»

Переклад з аккадської

Ваганти

— мандрівні ченці, студенти, школярі у Німеччині, Франції, Англії та Північній Італії XI—XIV століть — автори вільнодумної, почасти баламутної, життєлюбної поезії, яку вони творили на противагу ідеалам ортодоксальної церкви та феодальної моралі. Ваганти писали вірші латинською мовою, прославляючи всілякі земні радощі, вино, жінок; вони зважувалися навіть на пародіювання канонічних текстів та католицьких ритуалів («Євангеліє від Марка Срібла»), за що були засуджені в ряді соборних актів церкви як окрема секта. Найбільшими здобутками вагантів, окрім «Кембріджських пісень», творів В.Шатільйонського (бл. 1135—1200), вважається збірка ліричних, еротичних, сатиричних і дидактичних віршів «Carmina burana», складена на початку XIII ст. і видана 1847р. Шмелелем. Саме до неї належить «Храм Венери», який є алегоричним описом будинку розпусти з натяком на звичаї давньоримських храмів цієї богині.

ХРАМ ВЕНЕРИ
(Уривок)

...Порух милої руки —
й діви наче згинули,
Я лишився сам на сам
з ніжною богинею,
Її голос, мов той мед,
слухаю і знаю,
Що на ложі посланім
ми зазнаєм раю.

І вона, позбувшись шат,
преді мною стала,
І зорінням голизни
вся вона сіяла,
І простерла на одрі
сластолюбне тіло,
Щоб моєї плоті шал
увібрати вміло.

Накохавшись, встали ми,
викупатись раді:
Джерело криштальне б'є
в Божім вертограді.
В омовінні тому є
щось від обновляння,
Втоми й млості
з наших тіл
щире вимивання.

Та омившись, я відчув,
як ослабло тіло
В тих трудах, що ми удвох
солодко творили;
Й у Венери я спитав,
щоб напевне знати:
«Хочу їсти, хочу пить —
є щось пожувати?»

Таці винесли, на них —
качки, гуси, кури —
Незліченні дари
матінки-натури;
Винограду, пирогів
щедро відміряєм —
Так з Венерою удвох
ми собі й гуляєм...

Переклав
Сергій ЧИРКОВ

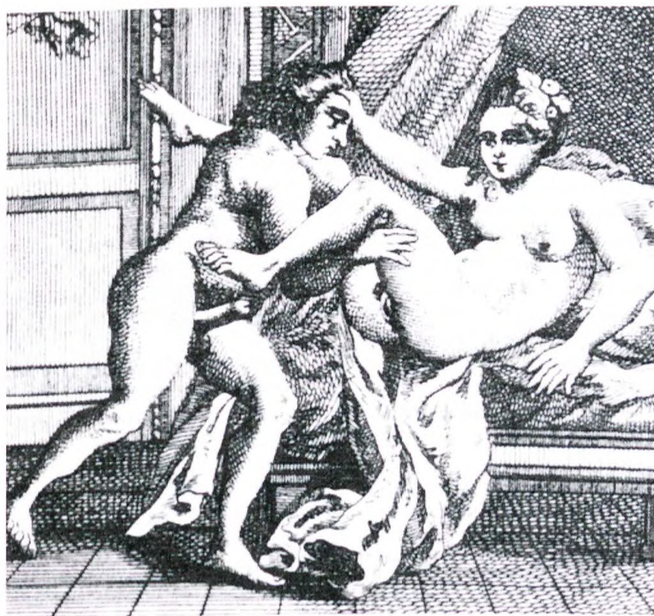

Анонім. Книжкова ілюстрація, 1680

Вагінов Костянтин (1899—1934)

Народився в обрусілій німецькій сім'ї. Його батько, Костянтин Вагенгейм, був жандармським офіцером. Навчався майбутній письменник у відомій демократичними традиціями гімназії Я.Гуревича, потім — на юридичному факультеті Петроградського університету, звідки був мобілізований до Червоної Армії. Повернувшись 1921 року до північної столиці, закінчив Інститут історії мистецтв.

Залишив після себе чотири книжки поезій та чотири романи. Головна тема творчості — життя ленінградської інтелігенції 20-х років, поєднання високої духовності з повсякденністю в усіх його проявах. Проза К.Вагінова пронизана еротичністю, такою ж мірою, як і саме буття, а її естетика сформована під впливом давньої французької та латинської літератур, які письменник вивчав у оригіналі.

ФІЛОСОФІЯ АСФОДЕЛІЄВА
(Розділ V з роману «Козлина пісня»)

— Дивний цей Тептьолкін, — теревенили панянки, йдучи Кірочною вулицею. — Дівич, напевне.

— Оженити його треба, бо пропаде нізащо. Хочеш, я його за тебе віддам заміж? — подумавши, засміялася Марія Петрівна Далматова. — Буде тобі він ніжки цілувати, працювати на тебе, наче віл, а ти — у ліжку, вічно без білизни лежати й романи перегортати.

— Я хочу кохання, щоб усюди квіти зоріли, щоб світ для мене прояснів. Бо чортзна-що навколо, — зітхнула Наталка.

— Нічого, гульнемо сьогодні, почитають нам віршики, пригостять вином, цілуватимуть, — розсміялася Муся.

— Але ж вони пройдисвіти, — перервала її сміх Наталя.

— Байдуже, — пирснула Муся. — Якщо хто

почне лізти по-справжньому, я шпильку увіткну куди трапиться, швидко відстане. — Вона витягла й насправді показала зламану шпильку для капелюшка.

— Лише заради тебе йду, — заявила Наталка. — А ти впевнена, що це безпечно?

— Дурниці, якщо почне приставати, дай під живіт кулаком — дасть спокій, де він дінеться.

Вони увійшли до під'їзду. Двері їм відчинив Свічин.

— Ну що, дівчата, прийшли, — посміхнувся він і запалив. — Весела буде вечірка.

За ним з'явився Асфоделієв, поголений, із змоченими одеколоном руками, у візитці, у сяючому пенсне; він повагом, неспішно привітався, спитав, чи гуляли вони сьогодні у Літньому саду, чи не написали нових віршів.

Усі четверо увійшли до кімнати.

Схожий на мумію чоловік підвівся, війнувши довгим волоссям, уклонився здаля.

— Ось наш друг Кокоша Шляпкін, — відрекомендував його Свічин, — поет, музикант, художник, навколосвітній мандрівник. Ревоюційні сцени з глини ліпить — пройдисвіт жахливий.

Суб'єкт посміхнувся.

За Мусею став упадати Асфоделієв, за Наталкою — Свічин. Кокоша підсідав то до одних, то до інших і, напевне, нудьгував.

Після вечері універсальний артист Кокоша сів за піаніно, почав імпровізувати. У сусідній кімнаті Асфоделієв, шукаючи найтемніший куток, затягнув Мусю на диван. Муся, розімліла від випитого вина, дозволяла йому водити губами по руці, цілувати потилицю, але руки його відстороняла, підборіддя відштовхувала.

Тоді Асфоделієв спробував на неї вплинути філософією.

— На якого біса вам дівочість, — шепотів він, притискаючи її до себе і коливаючи жирним продовженням своєї спини, — чи вас приваблюють міщанські чесноти? Ні, ні, я пропоную вам казкове життя богеми, справді аристократичне життя.

І товстун упустив пенсне.

— Дівчина — жовторотий горобець, — продовжував він свої маніпуляції, — від неї пахтить булкою; жінка — це квітка, це духмяність. Сім'я — це міщанство, це — штопання панчіх, це — кухня. — Рука його посунулась далі, але її зупинили. — Ми, поети, — перевалився Асфоделієв на другий бік, — духовна аристократія, поетці потрібні переживання. Як ви збираєтеся писати вірші, не пізнавши чоловіка?

У цей час Свічин протягнув через кімнату хихикаючу Наталку. Вона була геть сп'янілою, голова її звисилася набік, вона прикривала рота рукою, її нудило. Він провів її до вбиральні й почав походжати збуджено під верима. Потім відвів її до віддаленої кімнати, опустив на ліжко.

— Нехай добре проспиться.

Скинув черевики, поставив їх акуратно біля ліжка.

Затиснув їй рота рукою, вона силилася скинути його із себе, але не могла. Крізь руку вона плакала і бачила світло лампи.

Він сів на краю ліжка віддихатися. Наталка підняла свою голову, помацала груди, подивилася на його спину, відкинулась і заплакала. Він обернувся, радісно поплескав її й сказав:

— Чи не однаково — рано чи пізно.

— Як твої справи? — заходячи до вітальні, спитав він Асфоделієва.

Той сидів набурмосений. Муся засміялася.

Він відвів Асфоделієва до вікна.

— Ти дурень, — сказав він. — А де пройдисвіт Кокоша?

— Пішов давно, набридло йому чекати.

— Дурень твій Кокоша, зараз би до спальні пішов, доки дівчина не прочумалася. Казав я йому, щоб почекав.

— Я піду туди, — сказав Асфоделієв, посміхнувся тлустим обличчям, поправив пенсне і вийшов.

Свічин підійшов до Мусі.

— Де Наталка? — запитала вона, намагаючись піднятися.

Та Свічин утримав її за руки.

— Вона зараз прийде.

Муся зрозуміла і розізлилася на подругу.

«Дурна», — подумала вона й сіла.

Свічин також сів і почав укоськувати її.

— Де Наталка? — знову повторила вона. Підвелася, щоб іти її шукати.

З дверей вийшов, посміхаючись, Асфоделієв.

— Ваша Наталка п'яна в дим, вона зараз прийде.

За вікном вставало сонце. Подруги, не попрощавшись, вийшли.

Переклад з російської

Акварель невідомого художника. Париж, 1920-і рр.

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

ОД ЛЮБОВІ

Таня була весела, як райдуга після дощика. Веселий був і вишневий садочок, ще й солов'їв налетіло, як у весільний день. Таня зустріла мене, коли я йшов з поля через її обійстя.

— Чого така весела, Таню?

— А ти мене бачив сумною?

— Авжеж, бачив, коли ховали твого тата.

— На похороні всі сумні, навіть дерева... Ввійдімо до мене в хату, щоб чоловічим духом запахло.

— Хіба твоїм чоловіком не пахне?

— Вже три тижні, як похолоднішало в хаті.

— Десь поїхав твій Сергій, чи що? Приїде!

— О, це вже ні!

— Чому так?

— Розлучилася я, Грицю.

— Я й не чув.

— Хіба про таке розголошують. Почав він був щодня пити і рано, і ввечері. Тиждень прошу: перестань... «Дивись, — кажу — он Гриць зовсім не п'є...» — Другий тиждень прошу, а він ще гірше!

— Сварилися? Мерзили одне одного?

— Хіба треба сваритися? Питала, чому п'є, а він каже: «Не зійшлись характерами». «Коли щодня п'єш, то вже й не зійдемось! — кажу. — Забирай свої папери, речі, йди шукай іншого характеру!»

— І пішов тихо?

— Як вутка у воду. Годі про нього, пішов, то й пішов, десь біля буфету валяється. Не бійся нікого, ходімо до хати, коли хочеш... Почуєш, як бузок пахне.

— Бузок теж чоловічого роду.

Засміялася, торкнувшись моєї руки.

У хаті справді краще було, ніж тоді, коли вона дівувала: пах свіжоналаманий бузок, сяяли засклені фотокартки, перед новою іконою Божої Матері горіла лампада.

— Ти віриш у Бога? — питаю мимоволі.

— Я вже, Грицю, у все вірю, навіть повірила, що ти увійдеш до моєї хати.

Мовчки поставила на застелений сніжно-білою скатеркою стіл вінегрет, смаженю. Глипнула у вікно, а я питаю:

— Не боїшся?

— Чого?

— Що до розведеної парубок прийшов.

Вона похитала головою, а я обняв її і поцілував.

— Годі, — сказала вона, — запахло справжнім чоловічим духом. Сідаймо вечеряти!

Я не зводив очей з її вже засмаглого обличчя, з її променистих очей. Вона солодко повела бровою, і ми, обнявшись, впали на ліжко, з неї злетіла легка сукенка, і побачив я Таню такою, як її мати на світ народила. Липли мої руки до її пругких грудей, очі паслися на лоні. Потім війнуло думкою: «Груди почекають, Таня назавше буде зі мною»... Я стримувався пірнути в неї, вперше дивився, яке волоссячко довкола вабливої щілини, звідки почали рости ноги.

«Це все для мене навік», — тішила мене думка.

Розводив я податливі губи і таки пірнув, і була мені вільна дорога, тремтливо й тіснувато, манливо і солодко.

Глипнув я на розпашіле Танине обличчя, а вона плаче. Намагаюсь якнайжагучіше догодити їй і собі, та питаю:

— Чого ти плачеш, кохана?

— Я ніколи не плакала, навіть сердилась.

— А зараз чому?

— Од щирої любові до тебе, Грицю.

А надворі було тихо, вже місячно. Соловейко витьохкував і мені, і Тані, і вишневому садочку.

Андрій М'ястківський

Тоді ти плакала,
і дощ шумів сердито,
Але замовкло все —
і тихо стало скрізь.
Після дощу гостріше пахнуть квіти.
Люблю тебе ще більше після сліз.

Володимир Сосюра

КУПИ СЬОГОДНІ!

Продюсерський Центр «Prime Time» пропонує ліцензійні відеокасети з програмами для поліпшення настрою і здоров'я

1. ЛІКУВАЛЬНА ГІМНАСТИКА
Програма розрахована на дівчат та жінок будь-якого віку та ступеню фізичної підготовки.

2. СТРЕТЧИНГ
Це система вправ, які сприяють продовженню молодості, розвивають гнучкість, що дозволяє застерегти від спортивних та побутових травм.

3. ШЕЙПІНГ (1 та 2 частини)
Як сформувати ідеальну фігуру? Як стати бадьорою, стрункою, здоровою? Спортивна програма по шейпінгу для людей середнього та старшого віку.

4. ЕРОТИЧНИЙ МАСАЖ
Наочний посібник до незнаного раніше напрямку застосування масажу.

5. ВІДЕОЖУРНАЛ «РОВЕСНИК»
Цікавий посібник для тінейджерів. Все, що ви бажаєте знати про... секс.

6. КОРИСНІ ПОРАДИ
Відеоенциклопедія вирішення домашніх проблем за допомогою звичайних засобів, які завжди поруч.

7. ПЕРУКАРСЬКЕ МИСТЕЦТВО (1 та 2 частини)
Фільм — практичний порадник для всіх бажаючих. Передбачені головні жіночі та чоловічі зачіски для різного типу і довжини волосся.

8. АНГЛІЙСЬКА МОВА для дітей (1 та 2 частини)
Мета цього фільму — вивчення мови дітьми дошкільного і молодшого шкільного віку з використанням ігрових методик навчання.

9. ТАЕКВОН-ДО (1 та 2 частини)
Таеквон-до — це наука самооборони та мистецтво досягнення гармонії душі і тіла.

10. АЕРОБІКА
Спортивно-оздоровча програма для дівчат та жінок з різною фізичною підготовкою. Комплекс вправ для корекції фігури допоможе вам чудово виглядати і почувати себе впевнено.

11. Маленькі АВТОМОБІЛЬНІ ХИТРОЩІ
На касеті зібрано безліч корисних порад та узагальнений досвід багатьох водіїв. Вона допоможе у складних випадках у дорозі.

12. ВІДЕОПІДКАЗКИ при обслуговуванні автомобілів «ЖИГУЛІ»
Фахівці допоможуть у діагностуванні роботи двигуна, у регулюванні клапанів, в обслуговуванні карбюратора та багатьох інших випадках.

13. АВТОМОБІЛІ «ВАЗ-2108»
Відеопосібник по експлуатації та елементарному обслуговуванню Вашого автомобіля.

14. ПЕРСОНАЛЬНИЙ КОМП'ЮТЕР для початківців (1 та 2 частини)
Наведений на касетах курс дає можливість ознайомити потенційних користувачів з головними принципами роботи на персональних комп'ютерах і допомогти їм у роботі.

15. Відкритий інформаційний простір глобальної мережі INTERNET
З цієї програми Ви дізнаєтеся, що то є INTERNET, як підкомутуватися до INTERNET, як працює електронна пошта та багато іншого.

16. НОСТРАДАМУС Голос з минулого
Фільм про одного із найбільших пророків в історії людства. Влучність його передбачень дивує людей вже понад чотириста років.

17. ВОДА РІЧКИ ЗАБУТТЯ
Фільм присвячено сенсаційній темі — життю душі після смерті тіла. Згадуються древні легенди, наводяться свідчення очевидців.

18. ОЧИЩЕННЯ ОРГАНІЗМУ
Десятиденний курс складає унікальну програму, спроможну збільшувати життєву енергію людей різного віку, позбавляти харчової алергії, зробити здоровою вашу шкіру.

19. МЕШКАНЦІ МОРІВ. СВІТ ВОДНОГО СПОРТУ
Яскравий фільм — взірець майстерності операторів підводних з'йомок. Він надає нам можливість зануритися у неймовірний світ підводних таємниць.

20. ЗОЛОТА РАПСОДІЯ
Чарівність барв живої природи та оригінальної музики — це відпочинок, захист від стресів. Перегляд касет серії «RELAX-VIDEO» позитивно впливає на психіку, знімає нервове напруження.

Ці та інші касети Ви можете замовити за адресою:
252150, м.Київ-150, а/с 515
та телефоном
(044) 227-75-55, (044) 220-83-22
і отримати поштою післяплатою.

«Лелю», ти — неповторний!

І.Михайлюк, м.Донецьк

«Почали читати «Лель» —
і наче очі відкрилися.
Після 15 років шлюбу —
в домі знову молоде кохання,
радість бути удвох.
Спасибі, «Лелю», за щастя!
Сім'я Ш., Черкаська обл.»

«ЛЕЛЬ»-2000:
Передплата триває!

Шановні читачі!
Ви не встигли передплатити журнали «Лель» і «Лель-ревю» на 2000 рік? Не біда. Перерахуйте відповідну суму на р/рахунок редакції і надішліть нам повідомлення про поштовий переказ з чітко зазначеним прізвищем, повною адресою та сплаченою сумою.

ПРОТЯГОМ РОКУ ВИЙДЕ 6 НОМЕРІВ «ЛЕЛЯ» І 6 — «ЛЕЛЬ-РЕВЮ».

Вартість одного номера кожного з журналів — 3 грн. 50 коп.
Піврічна передплата коштує 10 грн. 50 коп., річна, відповідно, 21 грн. 00 коп.
ПДВ сплачувати не треба!

Відправляючи переказ, не забудьте відзначити, який з двох журналів ви хочете одержувати.

ПЕРЕДПЛАТУ ПРОДОВЖЕНО ДО 31 БЕРЕЗНЯ 2000 РОКУ.

ВИ ОДЕРЖИТЕ ТАКУ КІЛЬКІСТЬ НОМЕРІВ, ЗА ЯКУ ЗАПЛАТИТЕ.

ЖУРНАЛИ НАДХОДИТИМУТЬ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ У ЗАПЕЧАТАНИХ КОНВЕРТАХ.

У ПЕРЕДПЛАТНОМУ КАТАЛОЗІ УКРАЇНИ НА 2000 РІК «ЛЕЛЯ» І «ЛЕЛЬ-РЕВЮ» НЕ БУДЕ.

Гроші слід надсилати на Р/р № 26007301330137 у Шевченківській філії АКБ «Національний кредит» м. Києва. МФО 322216, ЗКПО 21652557. Одержувач: фірма «Деркул».

Сума (для прикладу): 21 грн. Без ПДВ. Передплата «Лель» (або «Лель-ревю»).

ЗУСТРІНЕМО 2000 РІК РАЗОМ З «ЛЕЛЕМ»!

2000

Лель

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Скрипка кохання

Етюд

Тодорове сватання

Бувальщина

Ніч святого зачаття

З української давнини

Парад статевих гігантів

Пеніs-клуб

Індекс 74283

ТОДОР

Анжела Шевченко

Бувальщина

Ця історія сталась у селі Велике Груддя, яке б мало називатися «великі груди» (а можливо, під назвою Велике Груддя саме це і розуміється). Отже, в такому досить незвичному селі жили дуже гарні повногруді молодиці. Та що там повногруді! Навіть слова такого не знайду, бо жінки справді були розкішні. Певна річ, жили вони зі своїми чоловіками, діток ростили, господарство тримали, словом, жили в достатку і щасті. Чоловіки, звичайно, понад усе любили і шанували своїх жінок. Бо ж було таки й за що! Отак поволі собі йшло життя. В пишногрудих молодиць підростали такі ж пишногруді доньки-красуні... І так, мабуть, і понині.

Але мова не про це...

Оселився в тому селі один солдат-відставник, Тодір. Побачив він світу вдосталь та й вирішив погосподарювати, біля земельки походити. Збудував собі у Великому Грудді хатину на пагорбі, ліворуч від ставка. А такий собі був нівроку — здоровий та дужий, та й на вроду удався, то й почали великогрудівські молодиці потроху ходити... наліво... від ставка. Бо й справді чоловіки їхні мізерними якимись були проти Тодора. Вихвалялись жіночки одна поперед одною, що Тодір такий уже в коханні, що кращого і не знайти. Ото зустрінуться дві сусідки біля криниці та й перешіптуються:

— Була?

— Ой була, сусідонько, була...

— То й як? Бо я все не наважуюсь...

— Іди і не думай! Що вже цілунки — жар, а руки — сталь, а як штани зніме... Ото вже бугай!

А тут і третя до них приєднується:

— А я, дівчаточка, сохну без його любові...

— Та чи так без любові? — беруть її на сміх молодиці.

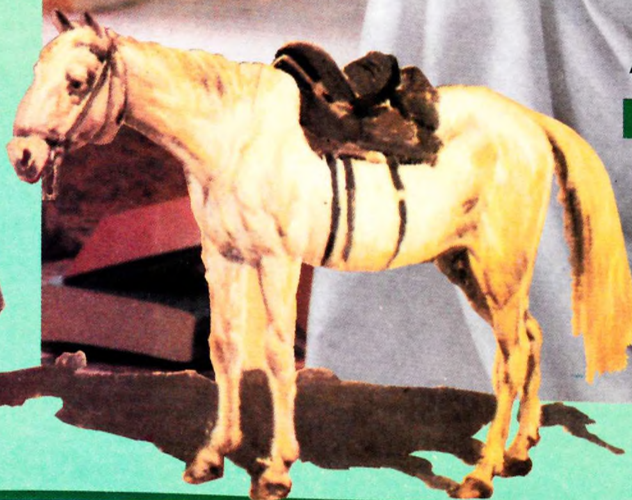

І таке той вояк заварив у селі — чоловіки вже молодиць своїх не задовольняють! Мало не б'ються дівки за Тодора. А йому і горе не велике! Що ж — «ми всєгда пожалуста»! І вже що перелапав та перелузав він молодиць — аж й набридати почало. Ото й надумав оженитись. Та й наречена знайшлася «підходяща» — одна вдова, Уляна. Сподобалась йому постава струнка, вуста як пелюстки. А ще більше приваблювала тим, що одна вона з-поміж усіх бабів не бігала за ним. Хоч скільки разів уявляв, як цілує її очі, корону тугих кіс, як пестить розкішне тіло... Вона була горда. Зневажала, чи що? При зустрічі обминала. Чи, може, сміялася в душі, що він такий бабій? Губився в здогадах Тодір, але так припала до душі Уляна. Та й самотня ж, як і він. Жити б їм разом! Ех! Якось зустрів її в селі:

— Уляно, здрастуй!

Подивилась якось аж холодно в очі:

— І тобі Господь хай посилає здоров'я, бо вже молодиці геть заїздили!

Тодір зніяковів, а вона пішла, сипнувши в обличчя йому сміхом.

— Уляно, я ж, той... хотів по-доброму з тобою, — тупцював позад неї, не відриваючи очей від пружних сідниць, що вгадувались під спідницею, — якось, той, по-людському хотів...

Уляна різко обернулась:

— А по-людському — це як? Якщо хочеш сватитись — то приходь, а на інше і не розраховуй!

— Ну що ж! Сватитись так свататись.

Було це саме перед Великоднем. Тодір причепурився, взяв усе, що «полагається» в таких випадках, і попрямував до Уляниної садиби. Ото вже розмов було на селі, а заздрощів, а сліз! Ну, то таке! А як надумав оженитись, то на цьому й клямка.

Нерішуче постояв перед порогом, кашлянув і несміливо увійшов до світлиці. Уляна саме мастила у печі. Картина, що називається, саме для сватання: з черені виглядала лиш пухка задниця, закочена спідниця оголяла пухкі литочки.

— Хто це? — обізвалась піч.

— Та я, Уляно, Тодір.

— А, прийшов-таки! Трохи невчасно, — торохтіла, не відриваючись від роботи. — То як, надумав по-людському, кажеш?

І знову «піч» залилась дзвінким сміхом.

«А, так! Скільки ж ти сміятимешся з мене?!» Тодір упевнено розстібав штани, підійшов до печі, вище задерши спідницю. Оголеність і принадливість додали ще більшого збудження.

— Ну, як хочеш по-людському, то зробимо, як хочеш, — посміхнувся у вуса Тодір.

— Ой!!! Що ж ти робиш?! Рятуйте!!!

Уляна засмикалася в печі, але, на біду, застряла в черені. Одним словом, розкішна молодиця! Ні туди, ні сюди! Репетує на всю хату. А Тодорові лиш цього й треба.

— Покричи, рибонько, покричи! В тебе прекрасний голосочок! — посміхався, вилюблюючи кожну клітинку в ній.

— Ой!! Ой-ой-ой! Пусти, гаде!! Кинь ці свої справи дурні!

А Тодір знав свою справу, ще й як знав! Та, власне, Уляна не так уже й пручалась.

— Ой! Ой! Ой? Ой? Ой!!! — Все солодші й солодші стогони доносилися з глибини печі, де й поділось те репетування — таке в ній виробляв Тодір. Коли ж відчув, що жінка на хвилі задоволення, припав вустами до її розпеченої «господині».

...Нарешті визволив Уляну з «полону». Розкуйовджена, засоромлена, розчервоніла і задоволена — такою вона подобалась йому ще більше.

— То як же воно тепер, той... — обтягуючи і пригладжуючи сорочку, ніяково запитала, не підводячи на нього очей.

— А як? Це вже вважай, що ти засватана. Як-не-як... по-людському ж усе вийшло!

...Так у Великих Груддях з'явилась ще одна щаслива сім'я. Тодір перебрався до Уляни, на правий берег ставка, то і великогрудівським молодицям вже не було куди ходити наліво. І все в селі повернулось на старий лад. А Уляна з Тодором зажили щасливо. Діточок нажили, господарство розвели.

Все, як говориться, по-людському...

ОВЕ СВАТАННЯ

2000

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 52-53

Увага! Для передплатників цей номер розповсюджується як №11-12 за 1999 рік

Засновник і видавець — фірма "ДЕРКУЛ" (свідотцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
Сергій Чирков.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів
Микола Сулима.

Літературний редактор
Валентина Митрофанова.

Начальник комп'ютерного центру
Владислав Чирков.

Реалізація —
Оксана Диченко.

Макет Владислава Чиркова.

Підписано до друку 18.03.2000.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 04119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Індекс 74283.

ПОМИЛИВСЯ

— Юначе! — свариться батько. — Ви обіцяли привести мою дочку додому до півночі. А зараз, по-перше, вже третя ранку, а по-друге — це не моя дочка!

ПОВЕРНЕННЯ

Повертається дружина з відрядження, а вдома... лежить чоловік у ліжку з її коханцем.

А ТИ БАЧИВ?

— Я розлучаюся, — заявляє чолов'яга приятелеві.

— Ти що, здурів? Сам нещодавно похвалявся, що в неї ноги — просто з вух ростуть!

— А ти бачив, де в неї оті вуха?..

ПРО ЗЕБРУ

До працівника ДАІ підходить зебра:

— Скажіть, будь ласка, в якому секс-шопі ви купили цю спокусливу палицю?

ЗДИВУВАВ

Чоловік заходить до магазину квітів і просить:

— Підберіть, будь ласка, сто троянд для моєї дружини.

Квіткарка жахається:

— Господи! Що ж це ви такого натворили?!

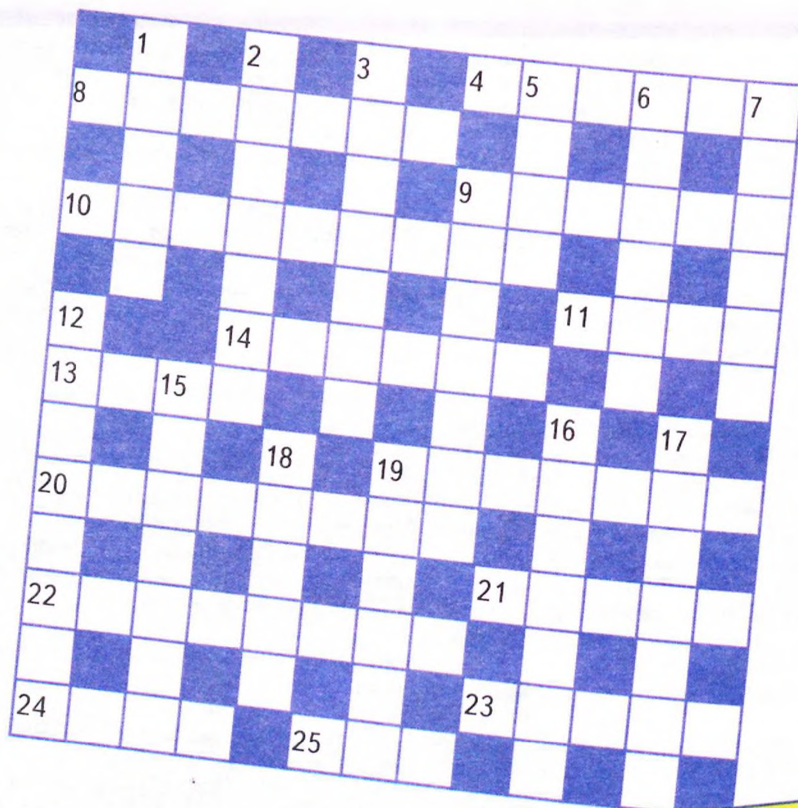

ЛЕЛЬВОРД № 10

По горизонталі: 4. Жіночий зовнішній статевий орган. 8. Напій, яким не можна частувати жінок. 9. Пік статевої насолоди. 10. Прихильниця одностатевого кохання. 11. Місто у Франції. 13. Давньогрецький філософ, на якому каталися повії. 14. Анекдотична дружина Абрама. 19. Невеликий листяний ліс. 20. Бур'ян з красивою назвою, занесений до нас з Північної Америки. 21. Місце двобою коханців. 22. Французький художник, автор картини «Свобода, що веде народ» (1830). 23. Французький письменник, автор серії літературних портретів сучасників. 24. Натуральний податок у народів Сибіру та Півночі. 25. Кілька дівчат, що стоять плече до плеча.

По вертикалі: 1. Його використовують для водних прогулянок з коханою. 2. За її допомогою легше прокладати шлях до серця чоловіка. 3. Жителька гір. 5. Давньогрецький струнний музичний інструмент. 6. Амплуа актора. 7. Відновлення чобіт дружини. 9. Сукупність островів у південно-західній частині Тихого океану. 12. Країна на півночі Європи. 15. Чоловік, що тікає від дружини на річку. 16. Багаторічна рослина, очищені пагінці й коріння якої можна споживати. 17. Алігаторова груша з їстівними плодами. 18. Без неї чоловіка борщем не нагодуєш. 19. Модна дівиця.

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 10

По горизонталі: 4. Клітор. 8. Самогон. 9. Оргазм. 10. Лесбіянка. 11. Ліон. 13. Сократ. 14. Сара. 19. Діброва. 20. Амброзія. 21. Ліжко. 22. Делакруа. 23. Моруа. 24. Ясак. 25. Ряд.

По вертикалі: 1. Катер. 2. Ковбаса. 3. Горянка. 5. Ліра. 6. Трагік. 7. Ремонт. 9. Океанія. 12. Ісландія. 15. Рибалка. 16. Артішок. 17. Авокадо. 18. Ложка. 19. Дівуля.

Малюнки Євгена Самойлова

Що для вас секс?

Ви дізнаєтеся про це, відверто відповівши на поставлені запитання.

1. Якому вислову ти віддаєш перевагу, знайомлячись з дівчиною?

А — «Ти не хочеш побувати у раю?»

Б — «Якого кольору простирадла тобі подобаються?»

В — «Щось розболілася голова, чи нема у тебе аспірину?»

Г — «Швиденько кажи своє ім'я, бо я поспішаю!»

2. Твій улюблений носій прізвища «Андерсен»:

А — Памела.

Б — Джилліан («Секретні матеріали»)

В — Ганс Крістіан

Г — Аби була голою.

3. Повне виснаження для тебе — це:

А — Ранок після ночі кохання з тією, хто тобі подобається найбільше.

Б — Наслідок постійного недоїдання.

В — Результат наполегливої підготовки до іспитів.

Г — Похмілля після тривалої вечірки.

4. Вагіна і клітор — це:

А — Твоє улюблене місце для відвідин у вихідні.

Б — Дівчата, які підспівують Пітеру Габріелу.

В — Собачата із сусіднього двору.

Г — Медичні терміни.

5. Мій пеніс:

А — Мене цілком влаштовує.

Б — Має кращий вигляд у модних трусах.

В — Знаходиться десь унизу.

Г — Ще й досі не бував у ділі.

6. Проблеми з презервативами полягають у тім, що:

А — Їх не продають оптом у великих коробках.

Б — Упаковка не вміщується в гаманці.

В — Ніколи не знаєш, коли їх слід купувати.

Г — Не випадає нагоди їх застосувати.

7. Оргазм — це тоді, коли:

А — Презерватив наповнився спермою.

Б — Вона говорить, що ти був чудовим.

В — Ти геть спітнів.

Г — Ти вже не здатен стримуватися під час перегляду порнокасети.

8. Незайманість — це:

А — Нікому не потрібна пліва.

Б — Те, що дає моральне право нареченій вбиратись у біле.

В — Те, що треба зберігати для майбутнього чоловіка.

Г — Схоже, мій довічний хрест.

9. Що ти думаєш, розглядаючи себе голого у дзеркалі:

А — «Тримайтесь-но, дівчата!»

Б — «Необхідно трохи засмагнути».

В — «Хвалитися нічим».

Г — «Добре, що моя правиця ніколи не скаже: «Йди геть!»

10. Ти б зайнявся коханням уже на першому побаченні, якби:

А — Вона була супермоделлю, яка ще не була твоєю.

Б — Відчув, що дуже їй подобаєшся.

В — Мав на собі чисту білизну і шкарпетки без дірок.

Г — Це побачення врешті відбулося.

11. Після сексу ти:

А — Спустошуєш холодильник.

Б — Розглядаєш фото, зроблені «Поляроїдом» під час злягання.

В — Почуваєшся брудним і поспішаєш в душ.

Г — Намагаєшся прикритися, щоб не побачили твій зів'ялий інструмент.

12. Найкраще, що ти чув після сексу:

А — «Ти був дуже вправний!»

Б — «Твій пеніс заслуговує на пам'ятник!»

В — «Ти стомився чи в тебе депресія?»

Г — «Для тебе я зроблю знижку до п'ятдесяти баксів».

13. У сексі тебе найбільше дратує:

А — Дзвінок дівчини, з якою напередодні переспав.

Б — Твоє скуйовджене волосся.

В — Усілякі дизайнерські штучки, які не знаєш, як з неї знімати.

Г — Усе.

14. Твоя найбільша сексуальна проблема:

А — Не можу більше трьох разів упродовж ночі.

Б — Як не забруднити і не зім'яти свій костюм від Кардена.

В — Як зробити порноальбом з улюблених знімків.

Г — Де знайти таку жінку, котра погодилася б зі мною переспати?

15. Твоя найзаповітніша мрія:

А — Знайти дівчину, яка погодиться з тобою переспати.

Б — Щоб було так красиво, як в еротичному кіно.

В — Аби винайшли вібратор для чоловіків.

Г — Викинути усі свої порнокасети.

РЕЗУЛЬТАТИ:

Більшість А. Ти справжня секс-машина, тому що як піонер — завжди напоготові. Не буває дня, щоб ти не випробував нову партнерку, нову позицію чи презерватив. Друзі заздрять тобі. Ти й сам почуваєшся щасливим, споглядаючи світ з ліжка. Але наскільки ти сексуальний? Чи може бути сексуальним похітливий хлопець з душею проміж ніг?

Більшість Б. Ти фанат красивого тіла. Бути модним і стильним — для тебе найкращий спосіб приваблювати людей. Але й серед них будуть здебільшого ті, хто мислить лейблами, іменами кутюр'є та героїв «тусовки». Твоя сексуальність перебуває далеко не на першому плані.

Більшість В. Секс тебе лякає, бо з ним виникають всілякі проблеми. Приміром, чи не підхопив чого останнього разу? Ти не дуже розумієш, чому всі так переймаються сексом, але робиш вигляд, що береш участь у загальній гонитві за насолодою. Насправді ж тобі більше подобається лежати на дивані з філіжанкою кави і книжкою, в якій героїня втрачає свідомість перед тим, як скинути нічну сорочку. Твоя сексуальність тотожна сексуальності тієї героїні.

Більшість Г. Ти постійно думаєш про секс, він не йде з твоєї голови, та цим усе й обмежується. Потенційні партнерки не помічають тебе або використовують замість інтер'єру. Одного разу хтось зглянеться, і ти одержиш те, чого прагнеш. А може, й ні. Чи сексуальний ти? Спитай власну правицю.

Михайло МОЛЯВКО

НІЧ СВЯТОГО ЗАЧАТТЯ

З оповідок про звичаї дохристиянської України

Прийшов той святий час і та чарівна ніч, на яку чекають ті, для кого Святе Зачаття рідних дітей — найвище свято і обов'язок.

Тасина почала цілувати міцні м'язи його плечей і рук, гарячим як вогонь диханням зрощувала бажання його неслуха і тепер, втретє, він відчув і зрозумів здатність її кожного разу дарувати нові, гарячі, як вогонь, і ніжні, як парне молоко, шляхи для вершення Святого Діла. Корній знову відчув звичну та якусь нову могутню силу і, знаючи вже вміння Тасини, зразу підхопив її під коліна і, охопивши могутніми гарячими долонями її груди, від чого її ноги охопили його шию, погнав свого неслуха до праці. Вже звик він повільно заходити у двері щастя, та тепер його неслух зразу відчув гаряче море жаги, бо не було ніякої перепони на шляху, а зустріло його тепле, безкінечне море, в якому його корінь, хлюпаючи з першого руху, наче купаючись у гарячій бадді, у морі її лона, почав Святу Працю.

— Далі, далі, — шепотіла вона, і він теж відчував, що у цьому морі жаги його неслух, звиклий вже обережно працювати у межах кохання, не може наїстися і долізти до вершини щастя, щораз зісковзуючи до початку. Вже один і другий раз проспівали півні, а праці не видно було й кінця. Він відчув, як неслух розізлився і понісся уперед, відчув, що ніжна рука охопила його голівку і потягла углиб, від чого його пойняло таке щастя, якого він і не знав ще з усім своїм вмінням, у якому, як він гадав, досяг найвищих вершин. Він схопив у рота сосця, щоб і своїми губами підняти щастя бажання, і відчув нероздільне їхнє єднання. Струмінь гарячого насіння виплеснувся з нього, наче вогнем опаливши кохану. Він відчув звичну втому кінця своєї Святої Праці, коли неслух і все обм'якле тіло його втрачало силу, та жеребець-неслух не хотів покидати свою стайню. Вже зовсім знесилений, він відчував, як лоно висмоктує з нього усе зерня, даруючи з кожним тим невидимим поцілунком верх щастя, яке раніше закінчувалося одним чи двома струменями.

— Обережно, мій рідний! — прошепотіла Тасина. — Твій корінь уріс у мене, бо сталося Святе Зачаття. Потерпи, щоб не зашкодити ні мені, ні собі. Лягай на бік обережно і спи. Твій корінь най відпочине і звільниться.

Корній вже чув від дядька Гордія про таке ще тоді, як вони парилися у лазні, коли він порівнював свого кореня з дядьковим, а дядько, поглянувши на його, попередив, що його неслух може йому принести не лише насолоду, а й мороку. Тоді він посміявся з того попередження, хоч дядько сказав: «Дивись, як станеться таке, клич мене на поміч або Кияна, бо у нашому селі лише ми знаємо, як допомагати у такому щасті, яке Род наш може тобі подарувати».

Тепер перед Корнієм промайнула ця згадка, як він тоді ж сказав дядьку: «Не дай Роде, це ж сором який». — На що дядько так відповів: «Це не сором, Корнію, а щастя, бо у кого цього не було за життя, той не досягнув вершини і може лише жалкувати».

Корній звалився і майже враз заснув, та увесь сон відчував, як неслух пливе по морю насолоди з тихим чарівним дрижанням.

— Татку, татку, спасибі вам за братиків, — почув він голоси своїх немовлят, яких колись доганяв понад хмарами. Він озирнувся і побачив, як тим же лугом йшли двоє міцних козаків-близнюків, схожих на Качура, і, поклавши один одному на плече свої дужі руки, дивилися вгору на нього і його немовлят і разом співали пісню про Хміля. Корній помахав рукою, щоб і вони злетіли до них і там, над землею, закрутилися у веселому коловоді пісень, а вони знизали плечима і відповіли мужніми басовитими голосами:

— Ото! Нема нам чого робити. Треба ходити по землі, а не літати поза хмарами. Там най птахи літають, а козаки мають свою землю боронити, ниву орати, жінок любити, дітей міцних робити, а не літати, бо нема краще нашої рідної землі і наших любих жінок! — І затягнули далі його улюблену пісню.

Корній спустився на вершину стогу і побачив унизу голу красуню, глянув на себе і побачив, що і він теж голий, а його неслух палає бажанням. Лелекою він злетів вниз і враз відчув нове єднання, яке захопило його знову щастям Святого Діла, а він шепотів дівчині, імені якої ще й не знав:

— Кохана, я подарую і тобі двох синів.

А вона відповіла йому:

— Я знаю, ти вже зробив чотирьох, і я теж подарую тобі двох, лише лежи і не ворушися, я сама тебе упораю, як Осика!

Гаряче Сонце засвітило йому у вічі через щілини, він повернув голову і побачив за тином шустрі очі меншого Гордієвого сина. Корній підморгнув йому і теж показав кулака з удаваною злістю, та хлопець не втік, як він колись, а підбіг до нього і, штовхаючи у бік, сказав:

— Корнію, час вставати.

Корній розкрив очі і побачив, що на ньому сидить Тасина, закрита рядном. Він відчув, що його нічна праця ще не скінчилася, а обличчя його пече раків, дивлячись на хлопця. Та зразу второпав і, наче нічого особливого в тому не було, сказав:

— Синку, біжи до Непийводи, скажи, що я прошу допомоги, бо щастя мене не відпускає.

— Одягнись добре! — додала Тасина.

Хлопець побіг до сусіда через перелаз.

— Бач, мене дядько Гордій попереджав, так воно і сталося!

— Це я винна, бо хотіла тебе довести до найвищого щастя. Ми, жінки, знаємо, як туди йти, от лише назад повертатися не вміємо. — Вона знову, як Осика колись, відчула зростання його сили і, як вершник, погнала його по дорозі щастя. Корнію знову прийшло те перше відчуття, яке вже трохи й забулось від сумлінної праці на Святій Ниві життя. Ця нова праця, де не можна було покинути свою ниву, здивувала його майже як перший раз, бо він не рухався, лише відчуваючи, як святе лоно обливає його гарячим щастям, само висмоктуючи усе його Святе Зерня.

— Доброго здоров'я усім добродіям! Слава оріям на рідній ниві нашій! — почули вони голос Непийводи. — Як там Молодята? Вже завершили Святе Діло? Завершуйте! Нумо, діти, ідіть з моїми онуками гуляти. Забіжіть до моєї хати, поснідайте і гайда на Масляну.

— Сьогодні день другий — заграванння, повчіться цілуватися. А ми завершимо Святе Діло і теж приєднаємося.

Діти одяглися і, весело пустуючи з однолітками, побігли снідати до Товчигречка.

— Нумо, молодята, завершуйте своє Святе Діло як треба. А ти, Корнію, як завершиш, гакни, щоб я почув біля печі. Я поки що піч розпалю та окропу нагрію. Може, зараз і самі впораєтесь, та лише обережно, щоб Тасину не згубив і дітей сиротами не залишив.

Корній згадав той ранок свого повноліття і голос дядька з двору, як він розумно і тактовно не заважав

його Святій Праці, і взявся завершувати діло. Гучно гакнув, та відчув, що лоно Тасини не відпускає його неслуха. За хвилину зайшов дядько Троян, від чого обоє запалали соромом.

— А чого це ви соромитесь? Хіба жеребець соромиться, як голоблю переступить? Просто хазяїн має йому допомогти. Сорому в цьому немає. Це Свята Праця наша, якій і я заздрю, бо у мене так за моє життя тут не вийшло, а знаю сам, що вищого щастя у світі не буває. Випийте по кухлю оціеї сироватки.

Він по черзі напоїв кожного з кухля смачною сироваткою, відцідженою зі свіжого кисляку.

— Чого ти закриваєшся, Корнію? Що голий? То знай, я тебе голого приймав у годину народження твого, бо ти був такий могутній, що батько боявся, як не розродиться мати твоя. А я ще тоді сказав, що його хлопець буде жінкам таке щастя дарувати, що вони за ним табунами бігатимуть. Таке діло звичайно буває у можів років у тридцять, а тобі Род це щастя подарував з повноліття, тож знай наперед, що, може, ще й не раз таке станеться. А у Тасини я первенця Дивосила приймав. Теж такий, як ти, козак буде, а може, й міцніше, бо з народження він більший за тебе. Тож нема чого вам мене соромитися. Ану лягай під низ, будемо визначати, хто міцніше кохає.

Корній підняв Тасину і обережно поклав її на себе. Непийвода обережно погладив стегна Тасини і, схопивши кухля з окропом, раптом хлюпнув їй на стегна так, що бризки обпекли ногу Корнія і обоє разом скрикнули. Троян облив обпечені місця ще й горілкою, і біль швидко вщух.

— Ну, мила красуне, потихеньку віддавай його неслуха. Так. Знаться, Корній міцніший. Нумо повертайся, хлопче, лягай зверху, тебе упораємо.

Корній обережно підклав Тасину під себе, знову червоніючи наче рак.

— Ну, може, ще раз попрацюєш на своє щастя? — спитав Троян.

— Та ні, дядьку, вже зовсім сили нема.

— Якби сили не було, не червонів би як рак. Працюй, бо мені треба ще до тину сходити. Як завершиш, гакни і не закривайся. — Троян вийшов до вітру на вулицю і хвилин через кілька знову рипнув дверима, хлюпаючи водою.

Корній знову відчув силу і, як уже навчився, обережно владнався далі, охопивши губами сосця і хропучи від насолоди. Тасина переставляла його рота від одного сосця до другого, з яких він тягнув мед щастя, лише покручуючи свій тулуб, наче усердлюючи свого неслуха далі. Непийвода розмочував у теплій воді вербову різку, посміхаючись і бурмочучи:

— Ну й парубок, за таку силу і вміння справді усі жінки будуть бігати за ним.

Корнію здавалося, що усердлився до самої глибини свого щастя, відчуваючи, що його неслух зріс за цю ніч чи не вдвоє, раптом гакнувши поза своєю волею.

— Лежи! Не ворушись і не закривайся! — почув голос.

Через хвилину Троян зайшов до світлиці, підійшов до ліжка і, розмахнувшись з усієї сили, оперезав Корнія по заду лозиною.

— Ой-йо-йой! Боляче! — заволав Корній, сіпнувшись убік, щоб глянути на свого ката, і відчув, що... звільнився.

— Вставай, синку, показуй свого неслуха, чи нема крові на ньому. —Троян обдивився Корнієвого неслуха, похитуючи головою з веселою посмішкою. — Таке багатство дай Роде кожному козакові.

Тасина теж швидко одяглась.

— Не болить нічого? — спитав її Непийвода. — Покажи мені рушника зі слідом вашого Святого Діла, як після породілля. Крові нема. Годиться! Тепер я вас обох обцілую, бо ти вже зачала, а раз я виручав, то ми вже й рідня.

— Ой! Худоба ж не годована! — зойкнула Тасина.

— Не хвилюйся, я підкинув усім, а жінка подоїла телиць і бичка погодувала. Та й ти, я бачу, добре свого бичка нагодувала! — сказав він весело, і вони разом розсміялися. Корній надягнув штани.

— Ні, Корнію, ти працював і Святе Зачаття дав, а завжди у святому ділі мож силу витрачає, а жона получає. Тож лягай спи!

Корній сам відчував утому і, впавши на ліжко, враз захріп тим сном, що його щедро дарує оріям Лелека за Святу Працю роду нашому.

Володимир Молодець

ЗНАЙОМСТВО

Оповідання

Одного чудового весняного ранку, коли сонце, вмите росою, освітило житловий район новобудов великого обласного міста Х, коли птахи голосно цвірінькали свої пісні кохання, Сидір Охрименко прокинувся у своєму ліжку. Поспішати не було потреби, тому що розпочиналася неділя і в Сидора був вихідний. Але, незважаючи на лагідну травневу погоду, на душі в нього було сіро і тоскно: Охрименка тиждень тому покинула дружина і переїхала до своїх батьків. Ні, ця подія відбулася не якось раптово, їй передували численні сварки. Тому до думки про розлучення Сидір дійшов свідомо. Проте він, людина, як здавалося йому, зі стабільною психікою, ще не призвичаївся до стану холостяцького життя і зокрема — до тиші в домі. Адже він звик щоранку чути брязкіт каструль та інших металевих предметів кухонного побуту, а головне... головне — вдихати пахощі щойно приготованих страв. Ці пахощі ось уже чотири дні як переслідували Сидора, бо саме стільки часу спливло з того моменту, як вдома закінчилися продукти, куплені дбайливою рукою колишньої господині.

Він натиснув кнопку телевізора, і на блакитному екрані виникла молода вродлива дівчина, яка, хтиво поводячи очима, стегнами і всіма іншими принадними частинами жіночого тіла, рекламувала якусь чергову новонароджену газету. У ній, запевняла вона, можна знайти все або майже все, що вас цікавить: купівля, продаж, обмін, курси валют, поради лікарів, програми телебачення і радіо, а також шлюбні оголошення. «Чоловіки і жінки — на будь-який смак», — додала вона з чарівною посмішкою.

Цілий день ця реклама не виходила з голови Охрименка, особливо зацікавила його рубрика «Шлюбні оголошення». Голод давав про себе знати. А що як спробувати? Підвівшись з ліжка, він поголився, одягнув улюблену зелену теніску, пірнув у джинси, взув кросівки і, зачинивши двері, вийшов на вулицю.

Весняна вулиця, наче запашна вродлива наречена, відразу прийняла пана Охрименка у свої духмяні обійми. Легенький теплий весняний вітерець, безхмарне небо, яскраве тепле сонечко — все буцімто співало. На розі двох вулиць, під розкішною зеленою шевелюрою двох старих каштанів причаївся кіоск невизначеного кольору. Згори висіли поіржавілі літери назви «ГА ЕТИ». Одна із середніх літер, мабуть, дуже довго очікувала на ремонт вивіски, та, не дочекавшись, впала.

— Мені «Рекламу», — кинув Сидір кіоскерці.

Серед численних шлюбних оголошень його увагу привернуло таке: «Шукаю симпатичного темноволосого чоловіка віком близько 40 років з вищою освітою, який скрасить самотність стрункої вродливої жінки, доктора наук, 40 років. Елеонора Маціборська».

Якихось відвертих анатомічних аномалій Сидір не мав. Власне обличчя йому здавалося доволі пристойним і респектабельним. Тому, не гаючи часу, він купив конверт і написав на лавці короткого листа: мовляв, не проти знайомства. Далі Охрименко поставив на конверті зворотну адресу і кинув листа до найближчої поштової скриньки. Зробивши справу, Сидір помітно повеселішав і, мугикаючи під ніс улюблену російську пісню українського президента «Как много девушек хороших», пішов додому.

За декілька днів він отримав відповідь незнайомки з домашнім телефоном і пропозицією негайно зателефонувати.

Набравши кілька необхідних цифр, Охрименко почув, що на тому кінці дроту трубку хтось узяв і мовчить, і ще чутно було глибоке часте дихання.

— Алло, алло, — заволав він.

— Я вас уважно слухаю, — відповів глибокий грудний жіночий голос.

Сидір спочатку від надмірного хвилювання знітяковів, серце закалатало, а в горлі геть усе пересохло, але за мить він оговтався і докладно доповів співрозмовниці мету свого дзвінка. На протилежному кінці дроту почувся ледь стриманий нервовий сміх.

— Ну то у чому ж справа? Приїздіть зараз.

— Як це — зараз? — не втримався від здивування Охрименко.

— А що тут такого? Приїжджайте, та й годі, — відповіла жінка.

— Але ж я... ніколи вас не бачив, і взагалі, ви не боїтесь, що я, приміром, якийсь небезпечний злочинець або маніяк?

Знову різкий сміх.

— Не боюся, бо я володію карате.

За лічені хвилини він уже стояв на тротуарі біля її будинку, тримаючи в руці букет червоних троянд. Зібравшись із духом, Сидір стрімголов увірвався до під'їзду, злетів по сходах на четвертий поверх і натиснув кнопку дзвінка.

На відміну від зазначеної в оголошенні стрункої красуні, двері відчинила огрядна жінка з надміру коротким посивілим волоссям та набряклим обличчям. Вона мала вигляд років на шістдесят, цебто була набагато старша за Сидора. «Мабуть, мати або старша сестра», — подумав Охрименко і, скорчивши гримасу, щось на зразок привітної посмішки, сказав:

— Доброго вам дня.

— Заходьте, — похмуро відказала жінка глибоким

грудним голосом, який нагадував Елеонорин.

Жінка посунулась, даючи прохід Сидорові, і щось жорстоко-божевільне спалахнуло і згасло в її очах. Вона провела Охрименка на кухню.

— Їсти будемо? — раптом спитала вона Охрименка, який, треба сказати, смачно попоїсти любив, але тут чогось клубок підкотився до горла.

— Я не голодний, — несподівано для себе вимовив він.

Жінка голосно зареготала, показуючи жовті від тютюну зуби.

— Ну що, сторопів, каченятко? Поїмо, вип'ємо і почнемо. — І в її крижаних очах знов запалав якийсь дикий нездоровий вогник.

— А що почнемо? — ледве не вигукнув Сидір. Слабка надія на те, що ця літня товста жінка виявиться лише родичкою Елеонори, розтанула на очах. Вона наточила з великої сулії, яка стояла на столі, у склянку Охрименка якоїсь каламутної рідини, потім собі трішки і патетично промовила:

— За зустріч в ефірі, — і залпом проковтнула напій.

Питати, чому Елеонора в оголошенні привласнила собі звання доктора наук і вирішила, що вона молодша за власний вік у півтора рази, з огляду на не зовсім адекватну її поведінку, потреби не було. Сидір випадково кинув погляд на підвіконня і побачив пляшечки та облатки з якимись ліками.

«Галоперідол, тріфтазін, мажептіл, циклодол, — читав подумки. — Десь я чув ці назви».

— Підемо до кімнати, — голосом, який не допускає заперечень, мовила Елеонора.

У великій кімнаті повсюди були розкидані речі, штори щільно запнуті, по підлозі валялися поодинокі фотокартки.

— Я — мрія будь-якого чоловіка, — раптом голосно викрикнула Елеонора. — А все тому, що я — найсексуальніша серед усіх жінок. Ти побачиш зараз, що це таке, справжнє кохання, і не забудеш його ніколи. — Вона видала жахливий стогін і почала з люттю зривати з себе одяг, кидаючи його на підлогу. Першими з-під сукні вирнули товсті стегна і величезний обвислий живіт. Широко розплющені очі пильно і хтиво буравили Охрименка, випромінюючи шалену енергію.

«Згадав! — промайнуло в голові Сидора. — Ті ж ліки я бачив у квартирі свого сусіди-шизофреніка, коли до нього приїздила психіатрична бригада «швидкої допомоги». Ця Елеонора так само божевільна!» — нарешті збагнув він і, зібравшись у натягнуту струну, імпульсивно рвонув до виходу, перекидаючи стільці, які наче навмисне постали на його дорозі. Замок легко піддався шаленому натискові Охрименкових рук, і Сидір прожогом вискочив у розчахнуті двері.

До тями він прийшов лише на вулиці. Дістав цигарку, ледве запалив сірника тремтячими руками і смачно затягнувся.

— Ось тобі і познайомився, — сказав сам собі Сидір і відчув, що бажання шукати нове щастя, принаймні у такий спосіб, відпало в нього надовго. Тремтіння поступово почало зникати. І щось рідне й тепле, пов'язане з його дружиною, почало огортати груди. Згадався її теплий і ласкавий погляд таких тепер рідних блакитних очей, її ніжний голос, який у далекі юні роки зводив з розуму багатьох хлопців, що упадали зграєю за нею.

«А які вона пиріжки з вишнями готує, а картопляники, а млинці, — і Охрименко гостро відчув голод. — А я тут ні сіло ні впало почав викобенюватись. Теж мені знайшовся «неотразімий мужчина».

Несподівано для себе Сидір відзначив, що ноги автоматично привели його до будинку жінчиних батьків, до яких переселилася дружина.

«Нічого більше не лишається, як піти і попросити вибачення», — подумав Охрименко і, подумки перехрестившись, рішуче увійшов до під'їзду.

Пригадую, бо тільки ж рік промайнув відтоді, як мені випало — ні, пощастило! — побувати в канадському Едмонтоні, такому схожому своїм гірським озоном, що його доносить сюди вітер від Скелястих Гір, на наші Мукачево чи Ужгород...

Ми називали його паном професором чи паном Яром, упродовж конференції він був разом із нами, хоч поетика його не зазнала спокус «модернових вибриків Пегаса». Він знайомив нас із найцікавішими місцями в цьому чудовому місті. Здавалось, і найсексуальніших анекдотів, звісно, на українсько-іммігрантські мотиви, в Едмонтоні більше за нього, Яра Славутича, ніхто не знає! У тому я переконався, мандруючи зі своїми українськими друзями, учасниками Міжнародної конференції «зорових» поетів в Альбертському університеті до екзотичних містечок у горах Бемфу, Калгарі, до музею «Українська спадщина» та найбільшої у світі писанки, пам'ятника, що є символом України в тих краях. Наш пан Славутич ні в чому не пас задніх. У свої вісімдесят він аж ніяк не дідусь, бо звідки тій старості бути? Він плаває, культивує спортивні забави, зосібна, лижі та ковзани — Едмонтон-бо снігу в Бога не просить, свого достатньо! Пан професор чується на доброму здоров'ї, а щоб і надалі козакувати, залюбки смакує червоним вином, зате горілки й до рота не бере...

Я знаю цього поета років із десять. І вважав, що його карбовані вірші лише відбивають усе те, що боліло й болить літераторові-українцю там, у чужині: доля України, її недавнє лихоліття й сьогоденні знегоди, страшна Чорнобильська трагедія... Одначе та едмонтонська зустріч принесла мені несподіванку. Виявилося, що колишній відомий викладач, професор Альбертського університету, визначний громадський діяч, видатний поет і літературознавець, Яр Славутич має у своєму доробку й суто інтимні твори, серед них і написані ним не так давно — а поетові ж уже вісімдесят. З чим і вітаємо його сердечно! Хай хочеться, можеться і пишеться!

Микола ЛУГОВИК

♥

Жіноча гладь оголених колін –
Хиткі ворота до земного раю.
Та стогне кожен адамчук: «Палаю!»
Ї декларує пристрасний уклін.

А потім гордо: «Все те змиїв сплін!
Задля якогось – казна-що! – звичаю.
Неначе в пеклі, мучуся й страждаю.
Душі визвольник – де ж подівся він?»

Коли в Едем відчинено ворота
Ї – вся в трояндах – простелилась путь,
Нехай гучить симфонії жагота!

Любов твердині праведно здобудь,
Бо тільки ти, продовжувачу роду,
З долоні Лади приймеш нагороду.

Коли ти в білому прийшла...

♥

Коли ти в білому прийшла
Й нагнула постать тонкостанну –
Умить розтанула імла
Важкого темного туману.

Немов жаркі твої уста –
Стожари сонць відкрили небо.
Ї я не знав – та яснота
Плила від сукні чи від тебе.

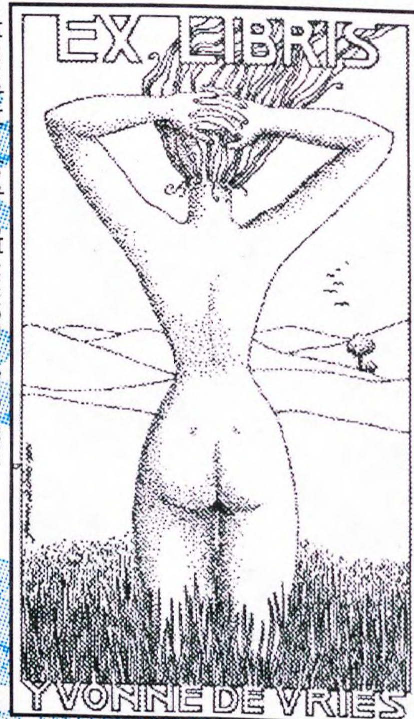

Малюнок Івонни де Вре, Нідерланди

ІШТАР

♥

Мене поранила Іштар
Очей палючою стрілою.
Месопотамською бровою
Мене поранила Іштар.
Пливу без весел за водою,
Сплітаю слів ливанський дар.
Мене поранила Іштар
Очей палючою стрілою.

♥♥

Месопотамського бика
Повсталу хтивість і навагу
Вона вилонює, в'юнка,
Ї вколо будить згаслу згагу.

О, як від стану і грудей,
Від сумерійського намиста
Війнуло жаром – і з очей
Блискоче пристрасть промениста!

Немає жодних перепон.
Назуспіт межам і законам
Їде в палаючий полон
Жага під поривом червоним.

Ї, мов на площі обеліск,
Що все навкруг чарує строго,
Її сліпить предвічний блиск –
Постава зародня стрункого.

Малюнок Гвідо Марімана, Бельгія

♥♥♥

Югнула блискавкою з хмар
Іштар.
Ї затремтіли береги
Жаги.
Бере в обладу, мов пожар,
Іштар.

Ї стяги радости звела
Хвала.
О райське благо! Славить Яр
Іштар.

З пасіки діда Андрія

СКРИПКА

Кожен палець його правої руки жив своїм життям, а всі разом — одним. Кожен мав свою струну, а великий обіймав гриф. Коли це було, в якому столітті, Оникій Андрійович не відає, якої пори року — теж. Вказівний палець періодично натискав на пругкувату поверхню неіснуючої планети — і линула висока музика, якої ще не чув ніхто.

Інші теж натискали м'яко, наче хтось робив спокусливі ямки на дівочих щоках, вабливо топтались по якомусь місці. В усьому вчителевому єстві блаженствувала мелодія весни, життя, безсмертя. І плекав силу волі тримати їх усіх на прив'язі, старався гамувати їхню спрагу, їхнє жагуче бажання ступити до джерела, що було поряд.

Але коли це? Де?

Третій день тривав обласний фестиваль музики. Люда з десятого класу... Ні, чарівна фея з мелодії серця грала на скрипці. Оникій Андрійович — керівник ансамблю. В готелі обласного міста запросив Люду Кізку повчити, як триматися на великій сцені. Вона, чиста, вродлива, ваблива, уважно слухала і розцвітала, як весняна троянда. Вона була весняною у всі пори року.

Як тая скрипка...

Звідки це, з якої пісні, вчитель не знав...

Був вечір, теплий і пахучий, наче весь із липового цвіту. Були інші учасники — хлопці й дівчата старших класів. Теж у цьому готелі. В керівника — окремий номер. Він дивився на Люду, наче впивався чарівною музикою. Думав про себе, що недостойний такої краси, такого голосу, навіть довго дивитися на неї недостойний. Слова говорилися самі, а він солодко млів і картав себе за те, що мліє, що не тримається солідно.

І несподівано, мабуть, по всьому місту, вимкнули світло — настала ніч.

— Оникію Андрійовичу, я змалечку боюся темряви... — Як зоря з неба, припала вона до керівника, залоскотала шовком своїх кіс його щоку. Впала легко, як сідає з польоту птиця, але повалила його на ліжко, що було поруч, і притулилася до нього вся. При цій несподіванці якось так трапилось, що його права рука опинилася на її оголенім стегні.

І завмер весь світ... Оникію Андрійовичу перехопило подих.

Як тая скрипка, що впала зі стіни.

Його пальці легко натискали пругкі струни, великий палець обіймав деко, і мелодія, яку чув тільки він, нагороджувала його могутніми крилами, які здіймали його і на мить опускали на квітучу землю.

Це була вічність, це була мить, це була солодка мовчанка і небесна мелодія. Оникій Андрійович хотів, щоб вона ніколи не кінчалась.

І раптом увімкнули світло.

Люда квапливо вернулась на свій стілець, керівник ніяково — на свій.

За шибками з неба падала зоря.

Андрій М'ястківський

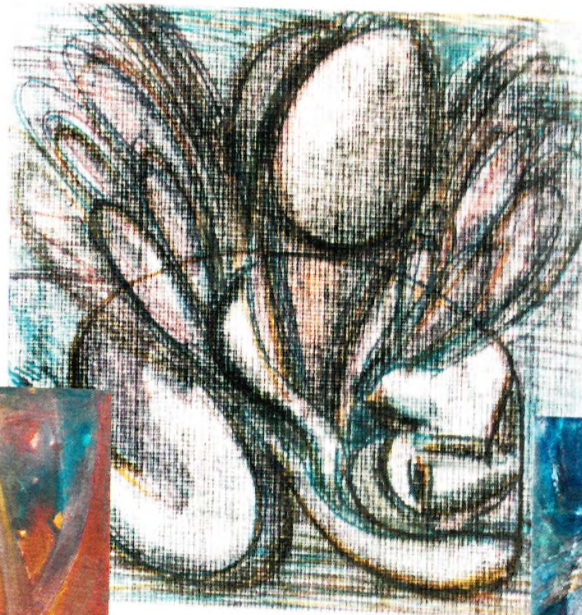

ВОЛОДИМИР ГАРБУЗ

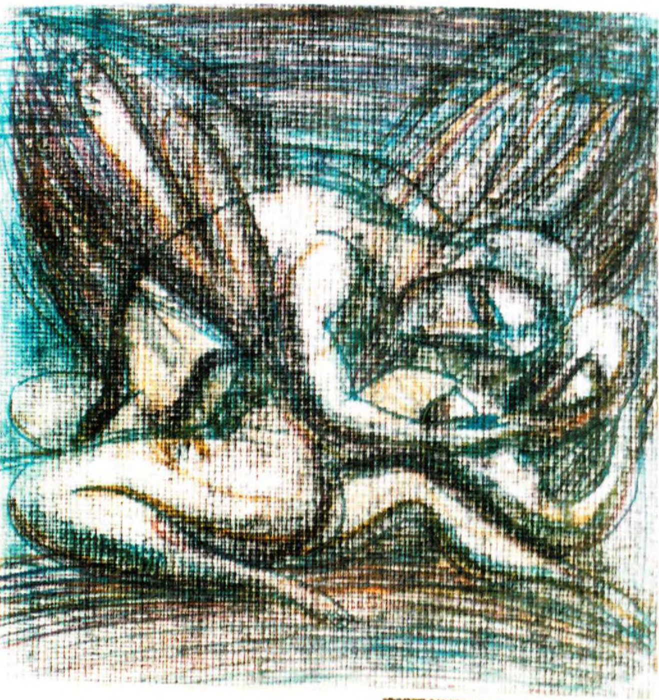

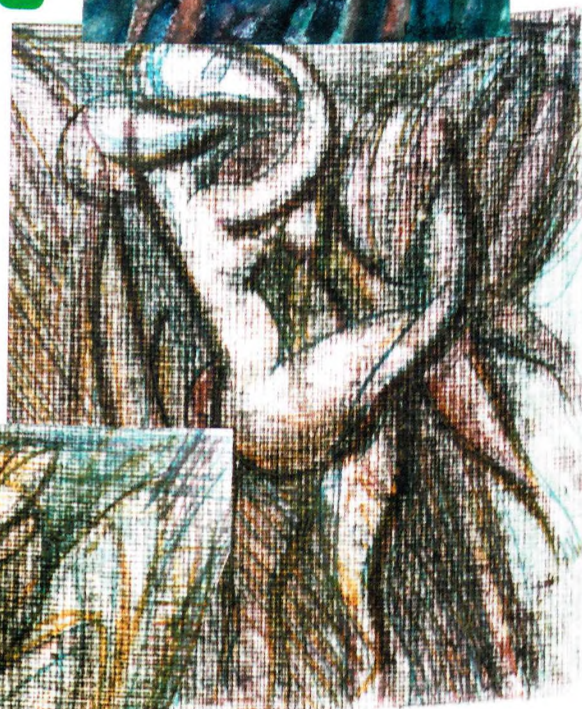

Володимир Гарбуз.
Із циклу
«Еротика вічності»

ГІСТЬ ЛЕЛЯ

ПЕРСА

— Володимире, навіть у багатьох далеких від «інтиму» твоїх полотнах присутні певні еротики. Давай пофілософствуємо. Еротика, що вона для твоєї творчості?

— На мою думку, все наше життя, з усіма взаєминами поміж собою і природою, душевними, психологічними, матеріальними і фізичними переживаннями і абсурдами, — це і є еротичний акт сучасного нашого буття. Людство у більшості не відчуває свого природного єства і призначення як мікрочастинки, Всесвіту і його Гармонії. Людину можна розглядати як духовного сперматозоїда для запліднення духовної гармонії Всесвіту. Творчу людину еротичні переживання не повинні полишати ніколи, навіть уві сні, навіть на смертному одрі. На превеликий жаль, у наш час кількість імпотентів, як фізичних, так і духовних, збільшується. Все пов'язане одне з одним. Сучасна матеріалізована ідеологія нашої планети — спустошує душу. В політику, економіку, культуру приходять люди з агресією імпотентів, які не відають про справжнє еротичне переживання, не відчувають справжнього оргазму єдності чоловіка і жінки, Людини-Природи.

— Філософія еротики бачиться тобі такою. Зрозуміло. Але ближче до тіла. Як ти, Володимир Гарбуз, прийшов до еротичних своїх образів?

— Дев'яносто першого року я вирішив намалювати серію робіт, щось на зразок «Камасутри», але української. Видавцям сподобалося, і вони надрукували альбом-календар невеличким тиражем, який увесь відправили до Польщі. Нині я наполегливо, чи, радше буде сказати, оргазмово, продовжую працювати над цією темою, точніше — однією зі своїх малярських царин. Не так давно виставляв свої еротичні мальовидла в галереї «Грифон» по вулиці Костьольній у Києві. Своїми еротичними образами проілюстрував поетичну збірку поетки Тоні Цвид.

У молодші роки я часто малював з натури. Дівчата полюбляли сеанси у моєму «ательє»: я дозволяв їм робити що завгодно: навіть пити — сидячи з келихом вина чи горнятком гербати. За три-чотири години я закінчував. Роботу, звичайно.

— Гадаю, деякі натурниці, либонь, думали, коли йшли додому, що ти не маєш чоловічої сили, оскільки з такою пристрастю віддаєшся малюванню?

— Одна юна красуня, коли я запросив її до майстерні, справді думала, що я не малюватиму її, а кохатиму. Сидячи голою на ліжку й дивлячись на мене вологими закоханими очима, вона, зрештою, не витримала й запитала: «Вова, а ти що — імпотент?» А я в цей час малював Богиню, фарба сльозами текла полотном і різнобарвним дощем розліталася по майстерні.

Тепер я намагаюся передати внутрішній стан усіх жінок Землі. Мені хочеться написати святу Жінку.

— На твоїх картинах перса в жінок ніби «наелектризовані», або, як кажуть всезнаючі чоловіки, «стоять». Чому ти концентруєш свою увагу саме на цій деталі?

— Перса жінок — це очі, які не бачать, а відчувають. І немає значення, чи вони стоять, як у жінок на моїх картинах, чи звисають, як у літніх жінок. Перса будь-якої форми — чутливі.

— Мені подобаються такі, щоб я міг заритися між ними, як між двома подушками. А тобі?

— Мені особисто — маленькі, щоб я міг умістити їх у долонях, відчуваючи єдність і подих цих теплих планеток, вдихаючи своїми устами запах чарівного квітучого саду душі жінки, а через неї — усього світу.

— А ти, щоб заманити натурницю в майстерню, платиш?

— Ні, своїм красуням, чи натурницям, я ніколи не плачу. Творчість і гроші — несумісні. Дорожче будь-якої плати — щирість, ніжність до жінки, відчуття її. Маєш вбачати у ній не просто жінку, а Бога. Без такої віри не варто ставати на шлях творчості, шлях мандрівника зоряних стежок, шлях безкінечного оргазму життя.

— Чотири місяці ще за радвлади ти жив і працював у Мецці поезії та малярства — Парижі. Чи не траплялося там, від незвички, якихось курйозів?

— У Парижі, як столиці всіляких новацій не лише в мистецтві, але й сексі, я намагався потамувати свої фізично-еротичні почуття. Та одного вечора приятель-югослав повіз мене в автомобілі знайомитися з нічним Парижем. Приїхали до Осіннього парку, де пропонують себе біля двох десятків оголених, лише в плавках, красунь. «Вибирай, яка на тебе дивиться!» — запропонував мій товариш. Погляд мій спинився на одній симпатичній, стрункій, зі стоячими персами, як ти говориш. І яке було моє розчарування, і який був пригнічено-неприродний стан, коли з'ясувалося, що в плавках у «неї» — чоловічий прутень. Приятель не міг стримати гомеричного сміху: «Ех ти, совєтік! Не можеш відрізнити жінку від чоловіка!»

— Яким має бути, на твою думку,

українське еротичне мистецтво, адже наш люд не такий розбещений, як у всіляких там americax?

— Українська еротика повинна бути українською. А для цього потрібно залишатися самим собою. Адже до прийняття християнства наші предки жили за законами природи, сповідували людську мораль у символах та обрядах. Вони мали єдину жінку чи чоловіка і кохалися лише з обраним на все життя, не порушуючи гармонію цілісності Всесвіту. Відомо й те, що наші жінки-слов'янки найвродливіші не лише зовнішньо, а й духовно.

— Як ти, митець, розумієш гармонійний секс?

— Справжній еротичний акт, секс — блаженство, радість єднання. Кохатися із найніжнішою, найлагіднішою своєю половиною — це мрія кожного. Але треба знайти цю половину.

Коли я випадково познайомився зі своєю майбутньою дружиною, то відчував якусь невимовну, непояснимy радість і близькість. Жінка здавалася мені вже знайомою. Я почав пригадувати епізоди свого життя. Виявилось, я стрічався з нею декілька разів уві сні — у смішному, еротичному... в леті, серед зірок, відчуваючи її теплі вуста і чутливі перса. Це — правда. Правда і те, що людина здатна на багато що, вона лише має відчувати свою єдність зі світом.

— Ми вже говорили про особливу твою мистецьку «осервацію» жіночих грудей. А очі? Вони так багато можуть розповісти.

— Іноді в жіночих очах я бачу таку безмежність, таку лагідність і космічну еротичність, про яку та жінка і сама не здогадується. Такий погляд чоловіка чи жінки більше збуджує уяву, ніж звичайне фізичне злягання, опускання самого себе в забуття і падіння в темряву.

Розмову провів Микола Луговик

– ЦЕ ОЧІ ЖІНОЧІ

Даоська любовна поза, яка рекомендувалася для любощів, коли у жінки менструація. З китайської картини XVIII ст.

Ваджра

— у ведійській та індуїстській міфології так називають ломаку, палицю, якою був озброєний бог грому і блискавки Індра. За однією з версій ваджра походить від бичачого фалоса і саме у такій подобі зображувався.

У буддійській міфології ваджра символізує чоловічу сутність, міцність і нездоланність.

Ваджраварахі

— тантрична богиня — покровителька окультних таїнств. Вона зображується з головою свині й ідентифікується з центральним каналом Тонкого Тіла, з трансцендентальною силою місячних виділень жінки й сексуальним забуттям. Одна з наставниць у тантричних містеріях.

Ваджраварахі описана у тантричних текстах як «така, що стікає кров'ю і пристрасно стискає стегна партнера ногами і нижньою частиною тіла». Згідно з тантрою жінка «дуже особлива» під час свого менструального циклу. Вона є «входом в інші світи». Любощі, злягання у позиції, коли жінка лежить на спині, у цей час небажані. Тантра радить чоловікові лягати на ліжко або на килим, а жінці — сідати на нього. Перебираючи активну роль без сорому і статевої стриманості, вона творить кохання, виливаючи енергію і соки менструального потоку, які рухаються вниз, на його повсталий лінгам. Від неї він одержує животворну сутність її багатої на яйця крові, а вона звільняється від менструальних болей і судом. Багато тантричних текстів приписують такому актові силу фізичного омолодження й посвячення у вчення мудрості.

Даоська любовна поза для поглинання жіночих секрецій через голівку лінгама. З японського естампа приблизно 1680р.

Ваджролі мудра

— складна логічна і тантрична практика всотування рідин (води, молока чи статевих секрецій) через статевий орган шляхом скорочення нижньої діафрагми (використовуючи прийом Уддіяна Бандха).

Вазарі Джорджо (1511—1574)

Італійський живописець, архітектор, історик мистецтва. Працював переважно у Флоренції, де залишив після себе ряд цікавих фресок і архітектурних ансамблів. Автор багатотомного «Життєпису найбільш значних живописців, ваятелів і зодчих».

Джорджо ВАЗАРІ. Автопортрет з моделями. 1542

Ф. ВАЛЛОТТОН. Жінка яка годує кошеня. 1919

Валлоттон Фелікс (1865—1925)

Народився у Лозанні (швейцарський живописець, графік, скульптор). У 17 років приїжджає до Парижа вчитися художньої майстерності. Його стиль формувався спочатку під впливом Гольбейна і Дюрера, а потім підпав під потужний вплив Енгра. Наприкінці 80-х років він захопився новою для себе технікою — офортом. Найповніше його талант розкрився у ксилографії. Довівши свій стиль до концентрованого лаконізму, а лаконізм засобів і ліній — до чарівної виразності, він утвердився як один з найцікавіших митців.

Валлоттон віддав данину еротичному мистецтву, подарувавши світові низку яскравих живописних полотен («Турецька лазня», «Жінка з глечиком») і прекрасних гравюр («Лінощі», «Купальниці», серія «Інтимні сюжети»).

Євген Роїк

Ф. ВАЛЛОТТОН. Турецька лазня. 1907

Валевська Марія (Кінець XVII — початок XIX ст.)

Польська красуня, в яку, проходячи переможним маршем по Європі, закохався Наполеон Бонапарт. Цим спробували скористатися певні політичні кола, які фактично підклали дівчину в ліжко до імператора. Марія народила Наполеонові хлопчика, проте ніхто від цього не виграв — ні Польща, ні Валевська. Сластолюбний француз повернувся до Жозефіни.

Валентин святий (Помер у 270 р.)

До того, як його причислили до сонму святих, Валентин був римським священиком. Він прославився тим, що порушив заборону імператора Клода II вінчати воїнів, аби сім'я не відволікала їх від служби. Безстрашний служитель церкви продовжував благословляти словом Божим земні союзи, за що і був страчений.

Оскільки отець Валентин постраждав за віру, його з роками проголосили святим, а день його смерті — 14 лютого — поступово утвердився в багатьох країнах світу як День закоханих, коли годиться обмінюватися «валентинками» та подарунками із зображенням серця.

Валентинка

— вітальна листівка до 14 лютого — Дня Святого Валентина.

Вагилевич Іван (1811—1866)

Український поет, один з активних учасників «Руської трійці» — прогресивного літературного угруповання на Галичині. Автор першого в українській літературі повного перекладу «Слова о полку Ігоревім», двох доволі значних наукових літературознавчих праць. Поетичний доробок І.Вагилевича невеликий: кілька балад українською мовою та романтичних поезій польською, присвячених нещасному коханню.

ЗУСТРІЧ

(Уривок)

Вітай, моє кохання, ангельська красуне!
Шовкові в тебе брови, личко гоже, юне,
А губки малинові, як достиглі вишні,
А очі — як волошки, русі коси пишні,
А зубки — наче перли, білі намистини,
А талія — форемна, уся — немов з картини.
Вітай, земна богине! Ти мені й до стрічі
Все видивом з'являлась, лиш заплющу вічі, —
І я не помилився...

1840

Переклав з польської Володимир ЛУЧУК

Ван Гог Вінсент (1853—1890)

Голландський художник, представник пізнього постімпресіонізму. Народився у сім'ї священика, 1879 року, сам очолив приход у шахтарському районі Бельгії. Коли його звільнили, став займатися живописом, але за життя зумів продати лише одну картину; його творчі ідеї були надто радикальними для того часу. Гостродраматичне сприйняття дійсності, висока емоційність наклали відбиток на усі його полотна.

Еротичних тем майже не торкався — можливо, давалися взнаки його хворобливі стосунки з жінками, невміння знайти собі супутницю. Тим цікавіше роздивлятися серію його літографій «Скорбота», для якої йому позувала повія на ім'я Клазина Марія Гурник. З нею він жив кілька років і навіть думав одружитися.

Його внутрішні вимоги до зображення жіночого тіла допомагає зрозуміти випадок на початку його занять живописом. Коли викладач розлютився, побачивши надто широкі стегна у Венери, яку намалював Ван Гог, той у відповідь закричав: «У жінки мають бути і стегна, і сідниці, і таз, щоб вона могла утримати там дитину!»

ВАН ГОГ. Скорбота. 1882

Валянки

— тепле зимове взуття, дуже популярне на селі аж до 60-х років XX століття. Сучасна наука довела, що хлопчики, які до 10-12 років ходять у валянках, можуть не боятися ранньої імпотенції. Такий позитивний вплив справляє на чоловічий організм овеча шерсть, з якої виготовляють це взуття.

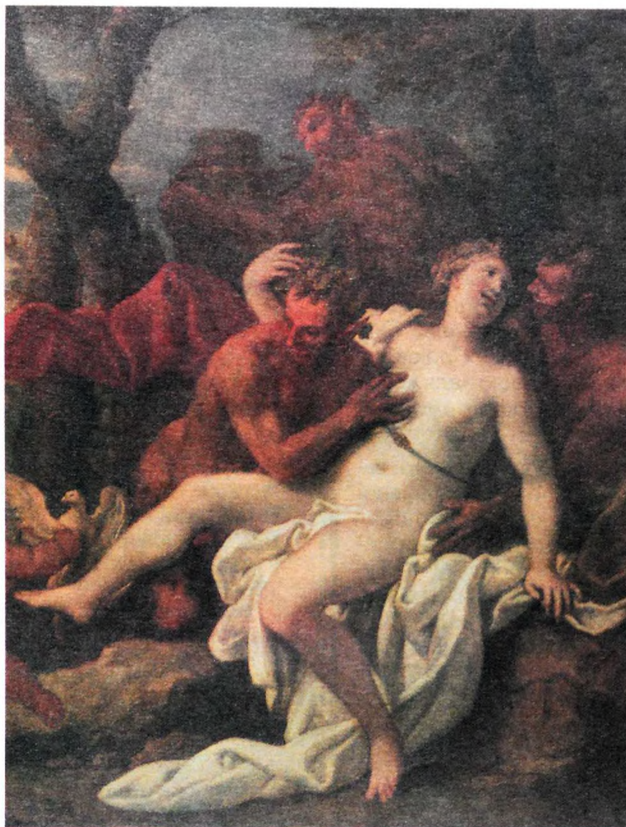
Нікколо Кассана. Вакхічна сцена

Валадон Сюзанна (1865—1938)

Марі-Клементина (Сюзанна) народилася у невеличкому містечку поблизу Ліможа 23 вересня 1865 р. У 1870 р. разом з матір'ю переселяється на паризький Монмартр. Намагалася стати цирковою гімнасткою, але слави зажила спочатку як натурниця з обрисами «грецької німфи», а потім — як художниця. Вона позувала Пюві де Шаванну («Священний гай мистецтв і муз»), Ренуару («Танок у місті», «Танок у селі», «Коса»). Її часто малювали Дега і Тулуз-Лотрек. За словами художників, її краса, жіночність, пластика, її життєлюбність і динамізм і надихали їх, і допомагали творити.

Малювати Марі почала ще підлітком. Природно, що серед її добровільних наставників опинилися всі художники, яким дівчина позувала. Невдовзі до неї прийшла відомість.

Сюзанна Валадон залишила помітний слід в еротичному мистецтві Франції. Її роботи зберігаються у багатьох музеях світу.

Євген Роїк

Вакханалії

— містичні свята на честь бога Вакха, які походять зі Сходу. В другому столітті до н.е. були поширені по всій тогочасній Італії. Спочатку в них брали участь лише жінки, потім почали допускатися й чоловіки. Поступово щорічні культові свята перетворилися на розпусні оргії, під час яких відбувалися масові злягання, гвалтування, нерідко чинилися вбивства. Тому від 186 року до н.е. римський сенат почав уживати проти учасників вакханалій найсуворіших заходів — їх арештовували, висилали, засуджували до страти. Проте викорінити свята не вдалося — вони почали влаштовуватися таємно.

Сюзанна ВАЛАДОН. Оголена з дзеркальцем. 1909

Сюзанна ВАЛАДОН. Дві купальниці. 1923

ПАРАД ГІГАНТІВ СТАТЕВИХ

Дедалі більше люду набивається до нашого «Пеніс-клубу»: актори, художники, письменники, політики. Вони не змагаються, ні. Вони просто демонструють те, чим наділила їх матінка-природа. Кожен з них обов'язково буде представлений читачам «Леля». Але спочатку розберемося — раз уже розпочали[1] — з представниками світу кіно.

ВЕН ДЖОНСОН

Один з моїх читачів-гомосексуалістів повідомляє, що якось у Блумінгдейлі зіткнувся з нині покійним містером Джонсоном. Коли його запитали: «Ну, ти підійшов до нього?», він відповів: «Я що — божевільний? У нього надто великий для мене!»

ДОН ДЖОНСОН

Якщо подивитися на фалос, завдяки якому фільм «Порок Маямі» став подією року, стане зрозуміло, чому Мелані Гріффітс двічі виходила за нього заміж. На його світлині, зробленій замолоду (йому ледь за двадцять), погляд привертає товстий, наче банка з-під пива, нестий, наче банка з-під пива, необрізаний член, який здатен кинути виклик найширшому отвору. Між своїми шлюбами він певний час зустрічався з Барбарою Стрейзанд, яка, стверджують, відмовлялася віддатися йому, доки він не погодиться на обрізання. Джонсон відмовився, їхні стосунки припинилися, й Дон повернувся в обійми Мелані.

ДАРЕЛ Ф.ЗАНУК

Легендарний кінопродюсер Занук був маленькою хирлявою людиною, проте його конституція геть не відповідала його страхітливій за розміром «ковбасі». Він мав десятки любовних інтрижок зі знаменитими жінками. Подейкують, він зробив Лінду Дарнелл зіркою лише тому, що вона виявилася талановитою «смоктальницею» члена. Він розподіляв ролі в кіно між актрисами в залежності від того, як вони смоктали. Під час проб на ролі він змушував претенденток розстібати йому ширінку, витягати величезний м'ясистий 30-сантиметровий член на письмовий стіл і смоктати його. Якщо їх не обурювала така пропозиція і не шокували розміри, нерідко їм удавалося отримати бажану роль. Занук не робив таємниці із того, як щедро обдарувала його природа, і завжди повторював: «Послухай-но, дитинко, у мене найбільший і найкращий!» Біограф Занука Леонард Мослі пише: «Усі в Голлівуді тільки й говорили про це, згідно з чутками, його статева активність була неймовірною... Тіло мав, наче в коротуна, проте був дуже жилавим і сильним».

ФІЛ КАРНЕЙ

Один з читачів повідомив, що у брата популярного актора Арта Карнея — один з найдовших членів, які можна зустріти. Подейкують, він звисає в нього аж на 20 сантиметрів у спокійному, незбудженому стані. Можливо, що і його брат у цьому не поступається?

МАЙКЛ КЕЙН

Популярний англійський актор (справжнє прізвище Моріс Міклуайз) зажив відомості і як талановитий коханець з членом завдовжки 20 см.

КЕЙТ КЕРРЕДІН

Один з моїх кореспондентів повідомив, що у Керредіна величезний 25-сантиметровий пеніс, до того ж — із заокругленим кінцем.

УЇЛЕМ ДЕФО

Знаменита зірка, знімався у таких фільмах як «Міссісіпі палає» та «Взвод». Кажуть, що розміри його статевого органа відповідали розмірові таланту. За деякими відомостями, він мав член довжиною 23 см. Під час зйомок відомого фільму «Тіло як доказ» Мадонна розгулювала по знімальному майданчику майже гола, й Дефо, боячись спокуси, прип'яв свого «пітона» до живота.

РОН ЕЛІ

Високий білявий красень, останній з акторів, який зіграв роль Тарзана. Вів також розважальну програму на телебаченні «Відгадай мелодію» і влаштовував пишні видовища під час конкурсів «Міс Америка». Декілька моїх кореспондентів повідомили, що їм достеменно відомі розміри його пеніса. Його довжина — 20 см.

Гері ГРІФФІН, сексолог (США)

Продовження списку сексуальних гігантів читайте в наступному номері «Леля».

Фото Г. Плюшова. 1900

[1] Продовження. Див. «Лель» №№ 9-10 за 1999 рік.

ЗАГУБЛЕНА

Анжела Левченко

Літо упевнено вдиралося в кожну шпаринку цього світу, розпікало до божевілля стомлені дерева, скочувалось курявою по траві, манило прохолодою бузкових вечорів...

У такі хвилини Андрій перебував у творчому застої. Квартира перетворювалась на купу сміття: списані й пошматовані аркуші валялися по підлозі, горами прикрашали стіл. Для нього літо було найгіршим періодом року. Відключаючи телефон, годинами лежав на дивані, мовчки втупившись у стелю, йому не хотілось нікого бачити і чути. Це літо — з солоним присмаком поту, бридке — аж ніяк не надихало на якусь роботу. Ось уже три дні в голові зріла якась одноманітна фраза, і ні замінити її він не мав сили, а тим паче продовжити — думки не шикувались по його команді, а розгублено ледве пересувалися в невідомому напрямку. Він списав уже не менше ста аркушів, намагаючись хоча б щось видобути зі своєї розбитої літом, спраглої душі, і коли здавалося, що знаходив якусь іскорку, — перечитував, а все було не те — і клапті літали по кімнаті.

«Як сніг... ці аркуші, як сніг... і мені від них так холодно і хороше. Я — бездара!!! Ні, я безперечно чогось вартий, але... це літо!» При згадці про нього Андрій, скреготнувши зубами, пішов до ванни.

У двері подзвонили.

— Гей, друзяко! Досить ховатись! Я знаю, що ти там! Відчиняй! Маю холодне пиво і хороші новини, — почув голос свого приятеля Оксена.

— Іду-у, — на ходу одягаючись, відчинив. — Привіт!

— Здоров! Давненько тебе не бачив, — Оксен блиснув білозубою посмішкою. — О, та я бачу, ти тут не нудьгуєш. Щось свіженьке? — кивнув на розкидані листки.

— Та де там! Це все мотлох! — поспішно збивав у корзину свої «витвори» господар. — Не зважай! Нічого хорошого. Ти ж знаєш — літо для мене, мов якась кара.

— Знаю, тому і прийшов, — відпивши трохи пива, продовжував Оксен. — Тут у мене гарна пропозиція до тебе. Через кілька днів їду за кордон, справи, розумієш, то хотів оце попросити тебе, щоб за моєю дачкою наглянув. Все одно толку мало тут, як я подивлюсь, а там — природа, прохолода, краса! Відпочинеш — і мені послугу зробиш, ну, то як, згода?

— По руках! — радо погодився Андрій, з полегшенням уявляючи, як спекається цієї жари.

— От і чудово! Сувенір з Голландії за мною.

— Облиш...

— Так, а ти обіцяй ще ось що: як там собі хочеш, але по приїзді у мене вечірка, і ми всі із задоволенням чекатимемо, що ти щось зачитаєш новеньке. То як?

— Не можу обіцяти. Криза. Кризаа... Безриб'я! — буркнув похнюплено Андрій.

— Ну, от якраз і рибку там половиш, і, може, яку русалочку зустрінеш, а там, дивись, і безриб'я скінчиться, — змовницьки підморгнув Оксен, залившись грудним сміхом.

— Може... — безнадійно зітхнув Андрій, зачиняючи за другом двері.

Увечері за ним мала приїхати машина. Часу залишалось обмаль. Зібравши все необхідне, нашвидкуруч прибрав у кімнаті. Не міг дочекатися від'їзду в той райський куточок.

...Будинок Оксена і справді був у чудовому місці — захований від усіх серед плакучих верб над ставком, на острівці. «Дачка» була триповерховою, з величезною мансардою, обвитою виноградом, тому ці кілька днів, які він мав провести тут, були справжнім дарунком долі. Ніщо не могло порушити цю прозору тишу мальовничого хутірка, хіба що співи жаб та легенький, ледь відчутний подих вітру...

...Відмовившись від вечері, Андрій допізна сидів над водою. Туман поволі опускався, закриваючи все дрімотою. Душу переповнювали відчуття незрівнянної втоми і спокою. Андрій повернувся до будинку, зайшов у бібліотеку і, не вмикаючи світла, потонув у надрах величезного крісла. Місячні косми рівно лягали крізь прочинені двері балкона по всій кімнаті, розпорошуючи срібнострунне дихання ночі і дурманячи незбагненністю. Відпив з високого келиха такого ж п'янкого трунку, як ця ніч. Чекав чогось особливого...

Повіки, мов намазані медом, злипались, і так солодко-солодко ставало... Раптом він відчув ЇЇ теплі долоні на волоссі, тепле дихання десь позад себе...

— Хто ти?

— Відгадай... — Таємнича гостя пройшла повз нього, як тінь, війнувши золотою хвилею своїх кіс. Від того блиску міцніше заплющив очі. Прозора туніка вільно спадала аж до підлоги, підкреслюючи всі її принади, і це ще більше зводило з розу-

ЯК ЦІЛУЮТЬСЯ В ЯПОНІЇ

Від ваших пристрасних обіймів і поцілунків на ескалаторі метро чи у скверику в Японії знепритомніє приблизно половина людей. Ні, японці теж цілуються, але роблять це зовні набагато стриманіше.

Хочете відчути себе токійцями? Тоді увімкніть японський телевізор — для створення відповідної атмосфери (байдуже, що у цей час передають новини від УТ-1) — і слухайте поради доктора У.Кейна:

— підійдіть одне до одного не ближче, ніж на півметра;

— нахиліться до коханої;

— не обнімайтеся й нічого не робіть руками;

— обережно доторкніться стиснутими вустами до нижньої губи коханої;

— нічого не кажіть і не смійтеся;

— зберігайте цілковиту серйозність;

— нехай ваші губи на деякий час притиснуться до вуст коханої;

— відірвіться й відступіть на крок;

— будьте делікатними і нічого не кажіть про поцілунок.

Сподіваємося, ви не розчарувалися. У такій стриманості насправді прихована неабияка еротичність.

sЕКСКУРСІЙНЕ БЮРО

МУЗА

му. Вона ледь поворухнулась, і крізь легку тканину проступили малесенькі, мов виточені, груди; округлі, аж наче прозорі, стегна, тонесенька талія перехоплена блискучим паском з намистин, кінець якого спадав десь туди, вниз, гублячись у м'якому переділі.

— ...озвуся й загублюсь у тиші... не слухай — цілуй... — прошепотіла словами з його давнього вірша.

— Звідки ти знаєш?! Адже я ніколи й нікому не... Ти знайшла мій записник?! Хто ти, нарешті?

Вона так само непорушно стояла, читаючи вже з іншого його вірша:

...— Я твоя тінь, очей твоїх душевна синь...

— Господи! Що за омана!! Як, звідки ти знаєш все це?

— ...поклич мене в тишу колись опівночі...

— Іди до мене... — його голос звучав глухо, як ніколи. Все тіло трясло, мов у лихоманці, кожна клітина вщент переповнювалась жагою, тягнулася до неї. — Іди...

Він простягнув руку назустріч. Вона ступила крок, лишивши на підлозі свій одяг, сіла йому на коліна, тонесенька і невагома, мов павутинка. Її тіло пахло м'ятою, полином, медом, усім водночас... і чимсь таким знайомим. Андрій торкнувся її губ, ледь не знепритомнівши від поцілунку. Переніс на килим... Не відчував нічого, крім її присутності, її дихання, хотів запам'ятати кожен дотик, кожен рух її очей... і не бачив їх...

— Хто ти?

— ...твоя Муза.

— Не смійся!

Вона пестила тонкими пальцями гладеньку, по-дитячому ніжну опуклість поміж ніг, наче грала на арфі. Перебираючи кожну «струну», все глибше просувалась у себе і разом з тим млоїла його бажання.

Він стояв навколішки, боячись поворухнутись, сполохати ту мелодію. Вона стогнала солодко, намагаючись дістати язичком тверденькі сосочки. Андрій мимоволі торкався себе їй у такт. Їхні голоси зливалися, перекликаючись, як луна:

— А-а-о-о-у-а...

— ...хочу тебе в собі... — Її шепіт, аж хрипкий, благально звернувся до нього, а рука все глибше просувала «його» в своє тіло. Її вузенька, розпечена, мов залізо, печера здригалась від його сталевого коня, а він усе глибше й глибше заганяв його, мов хотів весь утопитись і загубитись там надовго.

Вона голосно застогнала, а її «подруга» так щільно обійняла «його», що відчутно було, як вона скорочується, виштовхуючи і водночас ще більше втягуючи «його» в себе.

— Не хочу закінчувати! — Намагаючись продовжити ту мить якнайдовше, стиснув її до нестями. А вона відразу ж відштовхнула його тіло від себе обома ногами. Андрій боляче вдарився головою, відлетівши на підлогу, і заревів від ще більшого збудження і болю. Схопив її, повернувши до себе спиною, і з дикою швидкістю розпочав нову гру, відчуваючи, що тане і ось-ось розіллється з її глибокого ковша.

Це явно розважало її і неймовірно п'янило. Андрій, підкравшись до її ніг, пестив, обсмоктуючи до болю, аж доки знову не почув «хочу». Вона обвила ногами його стан, піднімаючись і сідаючи, мов хвиля, на його міць, кусала йому губи, впивалась нігтями в спину, все сильніше притискаючись до нього. Все крутилось, останній вибух підступив до горла... Андрій впав на підлогу, виливаючись тисячами відзвуків...

«...Так, так, так», — її жагучі ствердження шипіли в його вухах, як сичі. Андрій розплющив очі... Величезний годинник над каміном бив на полудень — так, так, так... Голова тріщала, мов мала розпастись на безліч трісок. Язик мов дерев'яний.

Мучила спрага. «Що це було?!?» — Він схопився, перекидаючи все, шукаючи свій записник, і вибіг у сад. Впав у траву, лежав так з півгодини, намагаючись прийти до тями. Далі почав записувати всі ті цілунки, доторки, зойки...

«...Усе крутилось, останній вибух підступив до горла. Андрій закричав і впав на підлогу, виливаючись тисячами відзвуків...» — автор закінчив читати, вичікуючи, підвівши очі на гостей. У вітальні на якусь мить розгубилася тиша. Шість пар рук злилися в гучному екстазі одна від одної і від почутого.

— Браво! Браво! Неперевершено! — Нова Оксенова пасія підійшла, чмокнувши Андрія в губи. — Ти підкорив і мою цнотливу душу! У мене тост — за жінок! За Андрія! І за таємниці!

— Ти просто геній! Я тобі заздрю! Ти перевершив усі мої сподівання, а ще плачешся — криза, криза. Але признайся, — Оксен, як завжди, хитромудро підморгнув, — з ким була та ніч?

І, мрійливо насвистуючи, приєднався до інших.

Андрій вийшов на повітря, подумки радіючи за себе, за успіх... Зірвав травинку, торкався свого обличчя прохолодною плавністю, запитуючи сам у себе: «То з ким була та ніч?» — І подумки відповів собі рядком не закінченого НЕЮ вірша: — «*Поклич мене в тишу колись опівночі, і я, повагавшись, прийду...*»

Малюнки Томаса Роулендсона (1756—1827)

ДІТЕЙ ЗНАХОДЯТЬ ПІД ЯЛИНКОЮ

Проводячи наприкінці грудня хімічні досліди з сіменною рідиною, шведські вчені звернули увагу на дивовижну активність, яку демонстрували сперматозоїди усіх 30 донорів. Здатність цих сперматозоїдів до запліднення виявилася на порядок вищою, ніж звичайно: вони довше зберігали рухливість у маточній порожнині, швидше йшли на контакт з яйцеклітиною, а деякі навіть примудрилися проникнути через презерватив.

Не знайшовши вичерпного пояснення, вчені за два тижні зробили повторний аналіз. Сіменна рідина у всіх чоловіків виявилася нормальною, «спокійною».

Пізніше з'ясувалося: в усьому винен... Новий рік. У кожного з донорів у кімнаті стояла ялинка. А в її смолі містяться сильні біогенні стимулятори, які спочатку потрапили у повітря, потім до слизової оболонки носа і невдовзі — у кров та чоловічі залози.

Отож, якщо ви мрієте про дитину, не пропускайте новорічних свят: Дід Мороз вам обов'язково допоможе.

ВЕЧОРНИЦІ

У СЕЛІ АПОСТОЛОВЕ В УКРАЇНІ

НУ Й МОЛОДЬ!

Гомосексуаліст Віктор Іванович Соменко їхав у відрядження. В купе єдиною його супутницею виявилася жінка бальзаківського віку, пані плекана, інтелігентна і при тілі.

— Мене звати Людмилою, — відрекомендувалася вона й дістала пляшку. — Добре вино, домашнє, але дуже міцне, попереджаю одразу!

— Та я взагалі-то не дуже... — зашарівшись від упевненого погляду загадково усміхненої супутниці, пробурмотів Соменко.

— Чисто символічно, за знайомство! — пояснила Людмила, беручи на защіпку двері купе. — І для настрою!..

— Ну, хіба що...

— Чогось задушно тут, — поскаржилась після першої Людмила і розстебнула ґудзика на спідниці.

— Справді, трохи задушно... — Віктор Іванович байдужним поглядом ковзнув по міцних засмаглих ногах жінки і з тугою подивився на зачинені двері.

— Та ви мене не бійтеся, я жінка серйозна, заміжня, до того ж лікарка. Все буде о'кей! А отак, у поїзді, в купе, сама з незнайомим чоловіком, я, правду кажучи, вперше. Погодьтеся, що у поїзді все це значно романтичніше...

— Безперечно, — погодився Віктор Іванович. — Просто я сьогодні чогось кепсько себе почуваю, стомився, хочеться відпочити...

— Авжеж! — солодко потягнулася Людмила. — Час відпочивати. Будемо вимикати світло?

— Еге... — Віктор Іванович підвівся, збираючись вийти.

— Ні! — заступила дорогу Людмила. — Я вас не пущу. — І, прихилившись до його вуха, щось прошепотіла. — Згодні?

— Про що мова! — випалив Соменко, намагаючись якомога люб'язніше звільнити собі дорогу до дверей. — Але я зараз... я в тамбур, перекурити...

— Ні! — жартівливо заборонила Людмила. — Не пущу! — Вона замружила очі й оголила груди. — Цілуйте мене!

— Так-так, зараз... — Відіпхнувши здивовану жінку, Віктор Іванович вискочив з купе. — Зараз... через півхвилинки...

Переляканий Соменко вдерся до провідницького купе. Там самотньо сиділа молодиця в залізничній уніформі і, позіхаючи, ворожила над квитками.

— Дівчино! — звернувся до неї Віктор Іванович. — Я б хотів з вами поговорити.

— Присажівайся, дарагой, — покавказьки калічачи слова, запропонувала провідниця. — Пагаварим, пачему не пагаварить! Ноч впереді длінний.

— Та ні, ви мене не так зрозуміли. Річ у тім, що я трохи заслаб, до того ж уночі дуже хроплю — ну просто нестерпно!..

— Ти думаєш, я дам тебе спат? — Молодиця підморгнула йому великим, страшенно нафарбованим чорним оком.

— Та ні ж бо! Я нездужаю! Я не хочу!.. — Віктор Іванович поліз до кишені й видобув солідну купюру. — Чи нема у вас вільного купе? Я бачив, п'яте, здається, вільне.

Провідниця взяла гроші.

— Не п'яте, а шосте. Іди, хропи! Шосте купе справді було вільне.

— Чудово! — мовив сам до себе Віктор Іванович, розстеляючи постіль. — Зараз як дам хропака!..

В цю мить двері грюкнули, і до купе влетіла молода довгонога й довгокоса дівчина.

Віктор Іванович із жахом дивився на свою нову супутницю.

— Чого болти виставив? — сердито озвалася дівчина. — Я тебе, лазурику, одразу попереджаю: як мужчина ти мене не цікавиш. Зрозумів? Я — лесбіянка, люблю виключно дівчаток!

— О!.. — Віктор Іванович од радості мало не задихнувся. А тоді відвернувся до стінки і з неприхованим захватом обурився: — Ну й молодь пішла!

Олександр Перлюк

Літературні пародії

ЗАМАСКОВАНА АМАЗОНКА

Ваш панцир, шолом зупинили час
у подиві, що я, напевно, дама...
Готуйте зброю, кинуту недбало.
Обороняйтесь!!! Я — кохаю Вас!
(Мирослава Іванців.
З антології «Золотий гомін»).

Ви обладунки кинули недбало,
розслабились від перемог легких
і дивитесь, неначе кіт на сало,
на нетривкі мої шовки.

Омана — ці мережки,
пляжний зонтик,
летючий погляд з-під тінистих вій.
Затямте — перед Вами амазонка,
їй на умі не пестощі, а — бій.

Ви схибили, що я тендітна дама,
Що Вам ясир дістався дармовий.
Розпочинається кривава драма:
обороняйтесь! Я іду на Ви!

ПИТАННЯ ПІХВИ

Такі подібні ми, буденно тихі
біля каструль, у чергах і плачах, —
та хто, скажіть,
коли питався в піхов,
одвідки ті зазубрини в меча?
(Наталка Поклад)

В каструлях, в чергах я шукала втіхи,
а може, койтус коїться в плачах?
Боялась запитати я у піхви,
зазубрини ті звідки в товкача?

Він, певне, успіх мав лиш у зубастих,
йому покірні геть не до смаку...
Лишається самотньо в ліжко впасти
й забутися в дитячому грішку.

Петро Федотюк

Малюнок Євгена Самойлова

СЛАВА МАРІЙЦІ!

Клаудія Шиффер зійшла з подіуму, зачувши про успіхи Марійки Простопчук у селі Апостолово. Наомі Кемпбелл програла у відкритому двобої на очах переповненого «Карнегі-холу». Париж уже півроку лежав біля ніг чарівної українки і не ворушився. Та все це дуже швидко набридло Марійці. Як і гроші, які валізами зносили до її люксу в найпрестижнішому готелі Європи.

Дівчина геть знудилася за рідним колгоспом, за веселими вечорницями у хаті баби Одарки, за невмілими залицяннями механізатора широкого профілю Степана Середенка. Тож одного дня, зібравши представницьку прес-конференцію (зірці такого масштабу інакше не можна), Марія Простопчук оголосила, що залишає кар'єру моделі й повертається в Україну.

Що вам сказати... Журналісти плакали. Плакав прем'єр-міністр однієї європейської країни, який не назвав свого імені. А мер Парижа на згадку про себе вирішив подарувати нашій славній землячці картину Леонардо да Вінчі «Мона Ліза», яка впродовж кількох віків зберігалася у Луврі.

«Мону Лізу» Марійка привезла до рідного села (див. фото). Голова колгоспу П.І. Хворостяний, зрозумівши масштаб подарунку, наступного дня почав будувати колгоспну картинну галерею, аби було де зберігати шедевр Леонардо. А Марійка...

А Марійка вирішила негайно обвінчатися з вірним її серцю Степаном. Весілля видалося бучним — аж на три села. А допомагала дівчині підготуватися до вінця її вірна подруга Наталка Коваленко (див. фото). Була на тім весіллі і редакція «Леля» у повному складі й від душі кричала молодим: «Гірко!»

ЗАЖУРИЛАСЬ ХИМЧИНА МАТИ

Зажурилась Химчина мати,
Ой, що ні за що Химку оддати.
Продаймо нивку, оддаймо Химку, —
Що достанеться нам на горілку.
Продаймо лужок — попу на шажок,
Щоб звінчав Химку посеред ринку.
Батько на торгу, мати на місці,
Приходив козак рибочки їсти,
Приходив козак в червоній шапці,
Полапав Химку да й сів на лавці.

Химка зраділа,
В долоні плеще:
— Устань, козаче,
Полапай єще!

Під терном, терном,
Під терниченьком,
Там лежить Химка
Догори личком.

Хто ж тебе, Химко,
Положив тута,
Не закрив очей,
Чорного пупа?

— Положив мене
козак із Лубен,
Що гра на бандурі
І вночі, і вдень.
Тая бандура не дорогая,
Чорна, як жук,
Волосяная —
Не порветься, не подереться,
Куди потягни —
Все роздається.

Записав
Платон Лукашевич
(1806—1887)

ДОСЛІДЖЕННЯ

Психологи визначили, що є дві причини, через які чоловіки товчуться ввечері у пивній.
Перша: у нього нема дружини.
Друга: у нього є дружина.

ПРО ФІЗИКА

Молода жінка заходить до магазину тканин:
— Відміряйте мені, будь ласка, метрів сто для нічної сорочки.
— Господи! — дивується продавщиця. — Нащо вам така нічна сорочка?
— Розумієте, мій чоловік — фізик. Він без упину твердить, що головне — пошук, а не результат.